NORA ROBERTS

Numărul 1 în topurile NEW YORK TIMES
şi PUBLISHERS WEEKLY

Vînătoarea de comori

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

Incomparabila **Nora Roberts** reuşeşte din nou să-şi încînte fanii cu acest roman, plasat pe primul loc în topurile New York Times şi Publishers Weekly.

Laine Tavish, unul dintre personajele principale ale cărții, este cunoscută ca o femeie onorabilă, proprietară a unui magazin de antichități. Nimeni nu bănuieşte că îşi ascunde identitatea adevărată, fiind fiica unui celebru escroc urmărit în permanență de poliție. Dar trecutul o ajunge din urmă. Unchiul ei, pe care îl credea mort, o vizitează la magazin şi, înainte de a fi accidentat mortal de o maşină, îi lasă un mesaj codificat. La scurt timp, casa îi este spartă.

Ajutată de un detectiv particular, Laine caută să afle cine o urmăreşte şi din ce motiv. Cu uimire află că la mijloc e vorba de o comoară - diamante în valoare de cîteva zeci de milioane de dolari, furată de tatăl său împreună cu trei complici. În ciuda eforturilor depuse, ea nu va reuşi să recupereze decît o parte din aceasta.

Peste ani, în 2059, problema comorii este repusă pe tapet. Cineva caută cu disperare pietrele prețioase şi este dispus să ucidă pentru ele.

Intră în joc alte personaje, cu detectiva Eve Dallas în prim-plan, care se implică în acțiuni extreme.

O poveste palpitantă despre înşelăciune şi secrete, despre femei puternice şi bărbați pasionanți, al cărei suspans se prelungeşte într-un timp în care crima se întîlneşte cu supertehnologia.

EDITURA LIDER

Lei [illegible] 2211 TVA)

Lei [illegible] 22 TVA)

Vânătoarea de com
03 29748 00154 5
LEI: 268.900 LG: 26,8

5 948389 000608

NORA ROBERTS

VÎNĂTOAREA DE COMORI

NORA ROBERTS

VÎNĂTOAREA DE COMORI

Traducere: MIHNEA COLUMBEANU

EDITURA LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA
Vînătoarea de comori / Nora Roberts;
trad.: Mihnea Columbeanu
- Bucureşti: Lider, 2005
ISBN 973-629-074-3

I. Columbeanu, Mihnea (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: **EUGENIA IONESCU**
Tehnoredactare: **FLORINA GOGESCU**
Corectura: **EMILIA LEANCĂ**
Coperta: **CLAUDIA COSTACHE**

REMEMBER WHEN
Copyright © by KESSLER
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin **Editurii LIDER**

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti,
Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro
Tiparul executat la **S.C. TIPARG S.A.**
Piteşti, B-dul N. Bălcescu nr. 93
Tel.: 0248-221 275; Fax: 0248-221 348
E-mail: office@tiparg.ro
www.tiparg.ro

1

Un rîgîit de tunet eroic îl urmă în magazin pe omuleţul cel ciudat. Acesta se uită în jur cu o expresie de scuză, ca şi cum neplăcutul sunet s-ar fi produs din vina lui, nu dintr-a naturii, şi-şi potrivi pachetul sub braţ ca să-şi poată închide umbrela cu dungi negre şi albe.

Umbrela şi omul şiroiau pe preşul de lîngă uşă, în timp ce ploaia rece de primăvară răpăia pe carosabil şi pe trotuarul de vizavi. Omul stătea pe loc, ca şi cum n-ar fi fost sigur că era bine-venit.

Laine întoarse capul şi-i adresă un zîmbet cald şi primitor. Avea o expresie pe care prietenii ei ar fi numit-o „zîmbet de vînzătoare politicoasă". Ei bine, *era* o vînzătoare politicoasă, ce naiba, iar în acel moment etica îi era pusă la grea încercare.

Dacă ar fi ştiut că ploaia-i aducea în magazin clienţi, în loc să-i ţină în casele lor, nu i-ar fi dat zi liberă lui Jenny. Nu că ar fi deranjat-o. Nimeni nu-şi deschidea un magazin dacă nu voia cumpărători, indiferent de vreme. Şi nici o femeie nu şi-ar fi deschis prăvălia într-un orăşel prăpădit din SUA, dacă nu se aştepta să-şi petreacă la fel de mult timp tăifăsuind, ascultînd, arbitrînd discuţii şi marcînd preţuri. Ceea ce era bine, era chiar foarte bine, după părerea lui Laine. Dar dacă Jenny ar fi fost la slujbă, în loc să-şi petreacă ziua lăcuindu-şi unghiile şi privind telenovele, ea ar fi trebuit să le suporte pe gemene.

Darla Price Davis şi Carla Price Gohen aveau părul vopsit în aceeaşi nuanţă de blond-cenuşiu. Purtau impermeabile albastre identice şi sacoşe asortate. Îşi completau una alteia frazele şi comunicau printr-un fel de cod care includea ridicări

de sprîncene, buze ţuguiate, săltări din umeri şi dat din cap. Ceea ce-ar fi fost drăguţ la două fetiţe de opt ani devenea de-a dreptul bizar în cazul unor femei de patruzeci şi opt.

Oricum, îşi aminti Laine, nu intrau niciodată la *Remember When* fără să lase ceva bani. Puteau trece cîteva ore pînă să-i scoată din buzunar, dar în cele din urmă clopoţelul casei de marcat suna. Puţine lucruri îi umpleau inima de bucurie lui Laine ca sunetul clopoţelului de facturat.

Azi, căutau un dar de logodnă pentru nepoata lor, iar ploaia torenţială şi tunetele bubuitoare nu le opriseră. Nu-i descurajaseră nici pe cei doi tineri uzi leoarcă de apă care – spuneau ei – ocoliseră prin Angel's Gap, în drum spre D.C. şi nici pe omuleţul cu umbrelă vărgată care arăta, după părerea lui Laine, cam pierdut şi uşor disperat. Aşa că-i zîmbi cu şi mai multă căldură.

– Vă servesc în cîteva minute! anunţă ea, după care reveni la gemene. Ce-ar fi să vă mai uitaţi puţin? le propuse. Gîndiţi-vă bine. Imediat ce termin...

Darla o înhăţă de încheietura mîinii, iar Laine înţelese că nu avea scăpare.

– Trebuie să ne decidem. Carrie are cam aceeaşi vîrstă cu tine, drăguţă. Ce ţi-ai dori *tu* ca dar de logodnă?

Laine nu avea nevoie să transcrie codul pentru a înţelege că era o împunsătură nu prea subtilă. În fond, avea douăzeci şi opt de ani şi nu era măritată. Şi nici logodită. În acel moment, nici măcar nu avea un partener stabil. Conform părerii gemenelor Price, aceasta era o crimă împotriva naturii.

– Ştii, ciripi Carla, Carrie l-a cunoscut pe Paul al ei la cina cu spaghete de la Kawanian, în toamna trecută. Ar trebui să ieşi mai mult în lume, Laine.

– Zău că ar trebui, îi dădu Laine dreptate, cu un zîmbet cuceritor. *Dacă vreau să mă combin cu un director chel, divorţat şi cu sinuzită.* Ştiu că lui Carrie îi va plăcea orice-i alegeţi, dar poate că un dar de logodnă de la mătuşile ei ar trebui să fie ceva mai personal decît nişte sfeşnice. Sînt foarte frumoase, însă setul de toaletă este foarte feminin...

Luă peria de argint din setul pe care-l aveau în faţă.

– Cred că şi altă mireasă a folosit-o, în noaptea nunţii.

– Mai personal... începu Darla. Mai...

– Da, fetiţo! Am putea lua sfeşnicele ca...

– ... dar de nuntă! Dar poate ar trebui să ne uităm şi la bijuterii, înainte de a cumpăra trusa de toaletă. Ceva cu perle? Ceva...

– ... vechi, de purtat în ziua nunţii. Pune deoparte sfeşnicele *şi* trusa, iubito. O să ne uităm şi la bijuterii, înainte de a ne hotărî.

Replicile zburau înainte şi-napoi ca un schimb de mingi între cele două guri identice rujate corai. Laine se felicită pentru că era atît de abilă şi concentrată, încît să le poată urmări.

– Bună idee, declară ea, ridicînd splendidele sfeşnice de Dresda.

Nimeni nu putea spune că gemenele nu aveau gust sau că ar fi fost zgîrcite.

Pornise cu sfeşnicele spre tejghea, cînd omuleţul cu umbrelă îi tăie calea.

Amîndoi aveau aceeaşi statură, iar ochii lui erau de un albastru spălăcit, înroşiţi de nesomn, alcool sau de vreo alergie. Laine alese ipoteza nesomnului, căci aveau dedesubt şi pungi de oboseală. Părul ciufulit şi grizonat îi era ud de ploaie. Purta un trenci Burberry scump şi o umbrelă de trei dolari. Părea să se fi bărbierit în grabă, căci îi scăpaseră cîţiva ţepi de pe maxilar.

– Laine.

Îi rostise numele pe un ton oarecum imperativ şi intim, care-i făcu zîmbetul politicos să devină nedumerit.

– Da... Iertaţi-mă, vă cunosc de undeva?

– Nu-ţi mai aminteşti de mine... Umerii lui părură să se prăbuşească. E mult de-atunci, dar credeam...

– Domnişoară! strigă femeia care era în drum spre D.C. Livraţi şi la domiciliu?

– Da, trimitem.

Le auzea pe gemene discutînd şi gesticulînd despre cercei şi broşe, şi simţi dorinţa de a cumpăra din partea cuplului care mergea în D.C. în vreme ce omuleţul o privea cu nişte ochi mari, plini de o speranţă şi o intimitate care-i încreţeau pielea pe trup.

– Îmi pare rău, în dimineaţa asta am cam multe pe cap...

Făcu un pas lateral spre tejghea, ca să pună sfeşnicele. Intimitatea, îşi reaminti ea, făcea parte din viaţa oraşelor mici. Probabil că omul mai trecuse pe la magazin, însă pur şi simplu nu ştia de unde să-l ia.

– Vă pot ajuta cu ceva anume sau doriţi să vă uitaţi un timp în jur?

– Am nevoie de ajutorul tău. N-avem prea mult timp la dispoziţie.

Scoase o carte de vizită şi i-o puse în mînă.

– Sună-mă la numărul ăsta, imediat ce poţi.

– Domnule...

Laine coborî privirea spre cartea de vizită, ca să-i citească numele.

–Domnule... Peterson, nu înţeleg. Vreţi să vindeţi ceva?

– Nu, nu...

Rîsul lui era aproape isteric, iar Laine fu recunoscătoare Domnului că avea magazinul plin de cumpărători.

– Nu mai e cazul... Am să-ţi explic totul, dar nu acum. Aruncă o privire prin magazin. Şi nu aici. Nu trebuia să vin aici. Sună-mă la numărul acela, continuă el, prinzîndu-i mîna într-a lui, cu un gest care o făcu să încerce instinctiv să şi-o smulgă. Promite-mi, insistă omuleţul.

Mirosea a ploaie şi a săpun, şi a... Brut, recunoscu ea parfumul. Aftershave-ul încerca să-i aprindă în minte scînteia unei amintiri. În clipa următoare, degetele necunoscutului le strînseră pe ale ei.

– Promite-mi! repetă el, într-o şoaptă răguşită, iar Laine văzu din nou doar un omuleţ ciudat, cu impermeabilul ud.

– Desigur.

Ea îl privi cum pornea spre uşă, deschizîndu-şi umbrela ieftină, şi oftă uşurată cînd ieşi grăbit în ploaie. Ciudat fu singurul termen care-i trecu prin minte, dar studie totuşi cartea de vizită.

Numele, Jasper R. Peterson, era imprimat, dar observă că numărul de telefon fusese scris de mînă dedesubt şi subliniat de două ori. Puse cartea în buzunar şi porni spre cuplul de călători, cu intenţia să-i zorească prieteneşte, cînd un scrîşnet de frîne pe asfaltul ud şi nişte ţipete o făcură să se răsucească în loc. Urmă un zgomot hidos, o bufnitură înfundată pe care nicicînd n-avea s-o uite, aşa cum n-avea să uite nici imaginea straniului omuleţ în impermeabilul de ultimă modă izbindu-se de geamul vitrinei.

Laine se repezi afară, în ploaia torenţială. Paşi tropăiau pe asfalt şi de undeva din apropiere se auzeau scrîşnete de metal pe metal şi zgomot de sticlă spartă.

– Domnule Peterson! Îl apucă de mînă, aplecîndu-se peste el, într-o încercare jalnică de a-i feri de ploaie faţa însîngerată. Nu vă mişcaţi. Chemaţi o ambulanţă! strigă ea, scoţîndu-şi jacheta ca să-l acopere atît cît putea.

– L-am văzut... L-am văzut... Nu trebuia să vin... Laine...

– Am chemat ambulanţa.

– Ţi-am lăsat-o ţie... Voia să ţi-o aduc...

– E-n regulă.

Laine luă umbrela oferită de cineva, o înclină peste el, aplecîndu-se mai aproape, în timp ce Peterson o trăgea de mînă, fără vlagă.

– Ai grijă... îmi pare rău... ai grijă...

– O să am. Sigur c-o să am. Încercaţi doar să tăceţi, să rezistaţi, domnule Peterson... acum vine salvarea...

– Nu mai ţii minte...

Zîmbi, cu sîngele şiroindu-i din gură.

– Micuţa Lainie... Trase aer în piept cu greu, apoi tuşi scuipînd sînge. Laine auzi sirenele apropiindu-se, în timp ce rănitul începu să cînte, cu glas subţire, gîtuit.

– „Adună-mi toate grijile şi-amarul..." îngînă el, apoi gîfîi: „rămîi cu bine, graure..."

Laine îi privi chipul desfigurat, şi o trecu un fior rece.

Amintirile, atît de multă vreme ferecate, se deschideau în sfîrşit.

– Unchiul Willy? O, Doamne...!

– Am încurcat-o... icni el, cu sufletul la gură. Iartă-mă... Credeam că nu e nici un pericol... Nu trebuia să vin...

– Nu înţeleg... Lacrimile îi ardeau ochii şi îi şiroiau pe obraji. Omul murea. Murea fiindcă nu-l recunoscuse, şi-l dăduse afară, în ploaie.

– Îmi pare rău... Îmi pare atît de rău...

– Ştie unde eşti acum...

Dădu ochii peste cap.

– Ascunde pota... potaia...

– Ce...? Se aplecă şi mai aproape. Ce spui?

Infirmierii o dădură la o parte. Îi auzi schimbînd replici scurte, criptice – coduri medicale cu care se obişnuise de la televizor, astfel încît putea aproape să le recite. Aceasta era realitatea. Sîngele ce se scurgea în ploaie nu era vopsea roşie.

Auzi o femeie suspinînd şi repetînd la nesfîrşit, cu o voce stridentă:

– Mi-a apărut în faţă! N-am putut opri la timp. A ţîşnit în faţa maşinii... E-n regulă? E-n regulă? E-n regulă?

Nu, îi venea lui Laine să răspundă. Nu e-n regulă.

– Vino înăuntru, iubito. Darla o cuprinse cu braţul pe după umeri, trăgînd-o înapoi. Eşti udă leoarcă. Aici nu mai poţi face nimic.

– Ar trebui să fac ceva...

Privi în jos la umbrela ruptă, cu dungile mînjite de noroi şi stropi de sînge.

Ar fi trebuit să-l poftească în faţa şemineului. Să-i dea ceva cald de băut şi să-l lase să se usuce la foc. Ar fi rămas în viaţă. Dar nu-l recunoscuse, iar acum murea. Nu putea să intre în magazin şi să-l lase singur cu străinii. Nu avea însă ce să facă. Se uita neputincioasă, în timp ce infirmierii se chinuiau zadarnic să-l salveze pe omul care cîndva rîsese de glumele ei copilăreşti şi-i cîntase cîntecele nostime. Omul acela murea în faţa magazinului pentru care ea muncise atît

de mult, lăsîndu-i la uşă toate amintirile de care credea că scăpase.

Era o femeie de afaceri, o membră de vază a comunităţii, şi o prefăcută. În camera din spate a magazinului, turnă cafea în două ceşti, conştientă că avea să mintă un om pe care-l considera prieten şi să nege că-l cunoscuse cît de cît pe unul care-i fusese drag.

Făcu un efort să se controleze, trecîndu-şi mîinile prin claia umedă de păr roşcat, pe care de obicei şi-l purta într-o tunsoare paj ce-i mîngîia umerii. Era palidă, iar ploaia îi ştersese machiajul, aplicat întotdeauna cu mare grijă, aşa că i se vedeau pistruii de pe nasul îngust şi de pe obraji. Ochii, de un albastru viu, ca ai vikingilor, erau sticloşi din cauza şocului şi a durerii. Gura, o idee prea lată pentru faţa ei ascuţită, îi tremura.

Laine îşi studie imaginea reflectată în oglinjoara cu ramă aurită de pe peretele biroului şi se văzu aşa cum era. Ei bine, urma să facă tot ce era necesar pentru a supravieţui. Willy avea s-o înţeleagă.

„Începe cu ce e mai important", îşi spuse ea, „apoi gîndeşte-te şi la celelalte." Trase adînc aer în piept, expiră energic, apoi luă cafelele şi, cu mîini aproape sigure, intră în magazin, pregătindu-se să presteze o mărturie falsă în faţa şefului poliţiei din Angel's Gap.

– Îmi pare rău că am întîrziat atîta, se scuză ea, venind cu cănile spre micul şemineu lîngă care aştepta Vince Burger.

Vince era clădit ca un urs, avea o claie uriaşă de păr blond-albicios care stătea zbîrlit, ca şi cum s-ar fi mirat că se află deasupra acelui chip lătăreţ şi simpatic. Ochii lui, de un albastru spălăcit, erau plini de compasiune.

Vince era soţul lui Jenny, iar pentru Laine devenise aproape ca un frate. Acum, însă, trebuia să ţină minte că avea în faţă un poliţist şi că era în joc tot rodul muncii ei.

– De ce nu stai jos, Laine? Ai suferit un şoc puternic.

– Mă simt cam amorţită.

Cam aşa stăteau lucrurile, nu trebuia să înşire numai minciuni. Laine se duse la fereastră, să-şi bea acolo cafeaua, privind afară, în ploaie, ca să nu-i vadă ochii aceia înţelegători.

– Îţi mulţumesc că ai venit să-mi iei personal declaraţia, Vince. Ştiu cît eşti de ocupat.

– Bănuiam că-ţi va fi mai uşor aşa.

„Mai bine să mint un prieten, decît un străin", îşi spuse ea cu amărăciune.

– Nici nu ştiu ce pot să-ţi spun. N-am văzut cu ochii mei accidentul. Am auzit... am auzit zgomot de frîne, ţipete, o bufnitură groaznică, şi pe urmă am văzut...

Nu închise ochii. Dacă-i închidea, ar fi văzut din nou. L-am văzut lovindu-se de vitrină, ca şi cum ar fi fost aruncat încoace, continuă ea. Am fugit afară şi am stat cu el pînă a venit salvarea. Au ajuns imediat. Mi s-a părut că au trecut ore, dar n-au fost decît cîteva minute.

– Înainte de accident, a intrat aici.

Laine închise ochii, pregătită să facă tot ce trebuia ca să se apere.

– Da. În dimineaţa asta aveam cîţiva clienţi, ceea ce-mi dovedeşte că niciodată n-ar trebui să-i dau liber lui Jenny. Gemenele erau în magazin şi un cuplu aflat în trecere prin oraş, în drum spre D.C. Eram ocupată cînd a intrat. O vreme, s-a uitat prin jur.

– Femeia aflată în trecere prin oraş zice că a avut impresia că vă cunoşteaţi.

– Serios?

Întorcîndu-se spre el, Laine adoptă o expresie nedumerită. Reveni spre şemineu şi se aşeză pe unul dintre scaunele cu braţe pe care le aranjase în faţa focului.

– Nu-mi dau seama de ce.

– O simplă impresie, ridică Vince din umeri.

Conştient de statura lui masivă, el se aşeză cu grijă pe celălalt scaun.

– A spus că te-a luat de mînă.

– Ei, ne-am strîns mîinile şi mi-a dat cartea lui de vizită.

O scoase din buzunar, străduindu-se să nu scape din ochi chipul lui Vince. Căldura focului îi dogorea pielea, şi totuşi îi era frig. Foarte frig.

– A spus că ar fi vrut să stăm de vorbă, cînd voi fi mai puţin ocupată. Că s-ar putea să aibă ceva de vînzare. Aşa fac adesea oamenii, adăugă ea, întinzîndu-i lui Vince cartea de vizită. Şi tot aşa îmi fac şi eu meseria.

– Exact, răspunse el, vîrînd cartea în buzunarul de la piept. Ţi s-a părut ceva anormal la el?

– Doar că avea un impermeabil elegant şi o umbrelă caraghioasă şi nu părea genul care să hoinărească prin orăşele. Mirosea a metropolă.

– La fel ca tine, acum cîţiva ani. De fapt...

Vince îşi îngustă ochii, întinzînd mîna pentru a-i freca uşor obrazul cu degetul mare.

– Încă nu ţi s-a şters de tot, zise el.

Laine rîse, ştiind că asta aştepta de la ea.

– Aş vrea să te pot ajuta mai mult, Vince. E îngrozitor ce s-a întîmplat...

– Pot să-ţi spun că avem patru declaraţii diferite ale martorilor. Toţi l-au văzut fugind din magazin drept în stradă, în faţa maşinii. De parcă l-ar fi speriat ceva sau, cine ştie... Ţi s-a părut agitat, Laine?

– Nu i-am dat prea multă atenţie. Adevărul e că l-am tratat cu destulă indiferenţă, cînd mi-am dat seama că nu venise să cumpere. Aveam clienţi. Clătină din cap şi continuă, cu vocea gîtuită: acum mi se pare că am dat dovadă de superficialitate.

Mîna cu care Vince i-o acoperi pe a ei, încurajator, o făcu să se simtă şi mai prost.

– Nu ştiai ce avea să se întîmple. Oricum, tu ai ajuns prima la el.

– Era chiar în faţă. Fu nevoită să ia o înghiţitură mare de cafea ca să-şi alunge amărala din gît. Aproape în prag.

– Ţi-a vorbit.

– Da, confirmă ea, întinzînd iar mîna după cana cu cafea. Cam fără sens. De vreo două ori. A spus că-i pare rău. Cred că nu mă recunoştea, nici nu-şi dădea seama ce se întîmplase. Delira, probabil. Pe urmă, au venit infirmierii şi... şi a murit. Acum ce-o să faci? Vreau să zic, nu-i de prin partea locului. Numărul de telefon e din New York. Mă întreb... cred că mă întreb... dacă era doar în trecere... unde se ducea... de unde venea...

– Vom cerceta toate astea, ca să-i putem anunța rudele.

Ridicîndu-se, Vince îi puse o mînă pe umăr.

– N-am să-ți spun să-ncerci să uiți, Laine. Nu vei putea, cel puțin o vreme. Îți voi spune doar că ai făcut tot ce-ai putut. Mai mult, nu se putea.

– Mulțumesc. Acum am să închid magazinul. Vreau să mă duc acasă.

– Bună idee. Te iau cu maşina?

– Nu, mulțumesc.

Atît din vinovăție, cît şi din afecțiune, se înălță pe vîrfuri şi-l sărută pe obraz.

– Spune-i lui Jenny că o aştept mîine.

Numele lui – cel puțin numele pe care i-l ştiuse – era Willy Young. Probabil William, îşi spuse Laine, în timp ce intra cu maşina pe aleea cu pietriş. Nu fusese cu adevărat unchiul ei – din cîte ştia –, ci doar un fel de unchi onorific. Unul care întotdeauna avea în buzunar beţigaşe de lemn dulce pentru o fetiță. Nu-l mai văzuse de aproape douăzeci de ani, iar pe-atunci părul lui era şaten şi chipul puțin mai rotund. Întotdeauna mersese cu pas uşor săltat. Nu era de mirare că nu-l recunoscuse în persoana omulețului cocîrjat şi nervos care intrase în magazin.

Cum o găsise? *De ce* o căutase?

Întrucît fusese, din cîte ştia, cel mai bun prieten al tatălui ei, presupunea că era la fel ca el, un hoț, un escroc, un pungaş mărunt. Era genul de relație pe care n-ar fi vrut s-o recunoască o femeie respectabilă. Totuşi, de ce naiba se simțea neajutorată şi vinovată?

Frînă şi rămase la volan, privind gînditoare prin parbrizul măturat ritmic de ştergătoare, spre casa frumoasă de pe movila la fel de frumoasă. Cît iubea casa aceea. Era a ei. Căminul ei. Clădirea cu un etaj era, în fond, prea mare pentru o femeie singură, dar îi plăcea să poată circula în voie prin ea. Savurase fiecare minut pe care-l petrecuse decorînd meticulos camerele, pe gustul ei şi numai al ei, ştiind că niciodată n-avea să mai fie nevoită să-şi împacheteze toate lucrurile şi să fugă, imediat ce auzea: „Rămîi cu bine, graure".

Îi plăcea să-şi facă de lucru prin curte, plantînd flori, tăind uscăturile, tunzînd iarba, smulgînd buruienile. Activități obişnuite. Lucruri simple, *normale,* pentru o femeie care-şi petrecuse prima jumătate a vieții făcînd prea puține asemenea lucruri.

Avea acest drept, nu? Să fie Laine Tavish şi tot ceea ce însemna asta? Firma, oraşul, casa, prietenii, *viața.* Avea dreptul să fie femeia în care singură se transformase.

Dacă-i spunea lui Vince adevărul, nu l-ar fi ajutat cu nimic pe Willy. Pentru el nimic nu se mai putea schimba, pe cînd pentru ea, ar fi putut să se schimbe totul. Vince ar fi aflat, destul de curînd, că omul din morga comitatului nu era Jasper R. Peterson, ci William Young – şi toate celelalte nume pe care le purtase. I-ar fi găsit cazierul. Laine ştia că Willy fusese închis cel puțin o dată, împreună cu tatăl ei. „Camarazi de arme", cum spusese acesta din urmă. Încă-i mai auzea rîsul puternic, răsunător.

Pentru că gîndul o înfuria, ieşi din maşină trîntind portiera şi se repezi spre casă, căutîndu-şi cheile.

Imediat ce uşa se închise în urma ei şi se văzu înconjurată de decorul familiar al propriei sale case se calmă. Liniştea, mirosurile de ulei şi lămîie îmbibate în lemn, aroma subtilă a florilor de primăvară aduse din grădina ei şi numai a ei, îi liniştea nervii întinşi la maximum.

Lăsă cheile în platoul raku de pe masa din antreu, îşi scoase din poşetă telefonul celular şi îl puse la încărcat. Se descălță, îşi dezbrăcă jacheta, agățînd-o de capătul balustradei, iar poşeta şi-o puse pe treapta de jos.

Urmînd acelaşi program de rutină, intră în bucătărie. În mod normal, ar fi pus ibricul de ceai pe foc şi, în timp ce apa se încălzea, ar fi răsfoit corespondenţa pe care o luase din cutia de la capătul aleii. Azi, însă, îşi turnă un pahar mare de vin şi îl bău stînd în picioare lîngă chiuvetă, privind curtea din spatele casei.

Avusese curte de vreo două ori şi în copilărie. Îşi amintea de una din... Nebraska? Iowa? Ce mai conta? Trase o duşcă sănătoasă de vin. Îi plăcuse curtea fiindcă avea chiar în mijloc un copac mare şi bătrîn, iar el legase de o creangă un cauciuc vechi, încropind un leagăn. O împingea atît de tare, încît avea impresia că zbura.

Nu era sigură cît timp stătuseră acolo, iar casa nu şi-o mai amintea. Aproape toată copilăria ei fusese o succesiune ceţoasă de locuri şi feţe, drumuri cu maşina, împachetări pe fugă.

Îşi aminti de tatăl ei, cu rîsul lui sonor şi mîinile mari, cu zîmbetul irezistibil şi promisiunile deşarte. Îşi petrecuse primii zece ani de viaţă iubindu-l cu disperare, iar restul, străduindu-se să uite că existase vreodată.

Dacă el avea iar necazuri, n-o priveau. Nu mai era mica Lainie a lui Jack O'Hara. Era Laine Tavish, cetăţean respectabil.

Privi sticla de vin şi, ridicînd din umeri, îşi mai turnă un pahar. O femeie în toată firea putea ţine un toast în propria sa bucătărie, pe toţi sfinţii, mai ales că văzuse o fantomă din trecut murind la picioarele ei.

Cu paharul în mînă, se duse la uşa oficiului, pentru a răspunde scheunatului plin de speranţă de dincolo. Cîinele năvăli ca o ghiulea de tun – o ghiulea lăţoasă, cu urechi clăpăuge. Labele i se proptiră pe burta ei, iar botul lunguieţ o izbi în faţă înainte, ca limba să-nceapă să-i cutreiere obrajii cu o afecţiune umedă şi disperată.

– OK, OK! Şi eu mă bucur că te văd!

Oricît de prost dispusă era, felul cum o primea acasă Henry, dulăul extraordinar, o înveselea întotdeauna. Îl

crescuse pornind de la zero – sau cel puţin aşa-i plăcea ei să-şi spună. Cînd se dusese la adăpost, cu doi ani în urmă, îşi dorise un căţelandru. Dintotdeauna voise să aibă un ghemuleţ drăgălaş şi zburdalnic pe care să-l instruiască. Dar îl văzuse pe el – mare, dizgraţios, incredibil de cuceritor, cu blana de culoarea noroiului. O încrucişare între un urs şi un furnicar, îşi spusese ea. Iar în clipa cînd Henry privise, printre zăbrelele cuştii, drept în ochii ei, se simţise pierdută. „Oricine merită o şansă", reflectase Laine, aşa că-l luase pe Henry. Niciodată nu-i dăduse vreun motiv să regrete. Iubirea lui era absolută, atît de mare încît continua să o privească cu ardoare chiar şi atunci cînd îi umplea castronul cu mîncare.

– Ora crăpelniţei, amice.

La auzul acestui semnal, Henry redeveni serios şi-şi afundă capul în castron.

Ar fi trebuit să mănînce şi ea – ceva care să absoarbă o parte din vin –, dar n-avea poftă. Dacă-i circula destul vin prin sînge, nu mai putea să gîndească, să se întrebe, să-şi facă griji.

Lăsînd uşa dintre bucătărie şi oficiu deschisă, se duse să verifice încuietoarea celei dinspre curte. Un om s-ar fi putut strecura prin trapa cîinelui, dacă era hotărît să intre, dar Henry ar fi dat alarma. Urla de fiecare dată cînd intra cîte o maşină pe alee şi, cu toate că apoi îl pedepsea pe intrus cu limbi încîntate – după ce respectivul nu mai tremura de frică –, nu se întîmpla niciodată ca vreo vizită s-o ia pe Laine prin surprindere. Niciodată, în toţi cei patru ani de cînd locuia în Angel's Gap, nu avusese probleme acasă sau la magazin.

Pînă azi, îşi aminti ea.

Se hotărî să încuie totuşi uşa oficiului, şi-l lăsă pe Henry afară pentru zbenguiala de seară.

O clipă îi trecu prin minte să-i telefoneze mamei ei, dar se răzgîndi. Femeia avea acum o viaţă liniştită şi normală şi un bărbat liniştit şi normal. I se cuvenea. Ce rost ar fi avut să-i tulbure viaţa, spunînd: „Auzi, azi am dat peste unchiul Willy şi un Jeep Cherokee a făcut la fel".

Laine îşi luă paharul cu vin la etaj. Intenţiona să-şi pregătească o cină uşoară, să facă o baie fierbinte şi să se culce devreme. Şi să tragă oblonul peste cele întîmplate în acea zi.

Ţi-am lăsat-o ţie... îşi aminti ea că-i spusese. Probabil delira. Dar, dacă-i lăsase ceva, n-avea nevoie.

Deja avea tot ce-şi dorea.

Max Gannon îi strecură asistentului o bancnotă de douăzeci de dolari ca să poată vedea cadavrul. Ştia din experienţă că portretul lui Andrew Jackson descuia uşile mai repede decît orice explicaţii şi hîrţoage de la diverse niveluri birocratice. Primise vestea proastă despre Willy de la recepţionerul motelului Red Roof Inn, unde luase urma alunecosului escroc. Poliţia trecuse deja pe-acolo, dar Max investise primii douăzeci de dolari ai zilei pentru numărul şi cheia camerei.

Agenţii nu-i luaseră hainele şi nici nu căutaseră prea atent, după cîte se vedea. De ce-ar fi făcut-o, pentru un simplu accident de circulaţie? Cînd vor afla însă adevărata identitate a lui Willy, aveau să se întoarcă pentru a cerceta mult mai atent.

Willy nu-şi despachetase bagajul, observă Max, în timp ce examina camera. Şosetele, lenjeria şi două cămăşi erau încă împăturite cu grijă în geanta de voiaj Louis Vuitton. Willy fusese un om ordonat, care ţinea la produsele de firmă. Îşi agăţase un costum în dulap. Gri-bancher, la un rînd, Hugo Boss. O pereche de mocasini Ferragamo negri, cu calapoadele în ei, fuseseră puşi cu grijă pe podea.

Max căută prin buzunarele costumului şi-i pipăi atent căptuşeala, apoi scoase calapoadele din pantofi şi le palpă vîrfurile. În baie studie trusa de toaletă Dior, după care ridică de pe toaletă capacul şi se lăsă pe vine pentru a căuta după vas şi sub lavabou. Scotoci prin sertare, prin valiză şi ridică salteaua patului dublu standard.

Dură mai puţin de o oră ca să percheziţioneze toată camera, pentru a se convinge că Willy nu lăsase acolo nimic important. Cînd plecă, încăperea arăta la fel de ordonată ca atunci cînd sosise.

Se gîndi să-i mai dea recepţionerului un pol ca să nu le spună poliţiştilor despre vizita lui, apoi hotărî că asta l-ar fi băgat pe om la bănuieli. Se urcă în Porsche şi porni spre morga comitatului ca să se convingă că vînatul lui cel mai important era la rece.

– Ce prostie. Fir-ai să fii, Willy, te credeam mai deştept! spuse el privind chipul desfigurat al lui Willy. *De ce naiba ai fugit?* Şi ce găsiseşi aşa de important într-un orăşel prăpădit din Maryland?

Ce sau pe cine?

Întrucît Willy nu mai avea posibilitatea să-i răspundă, Max reveni în oraş ca să caute o pistă de milioane de dolari.

Dacă vrei să prinzi canalul de bîrfe al unui orăşel, te duci într-un loc unde se adună localnicii. Ziua, asta înseamnă cafea şi mîncare, iar seara – băuturi alcoolice.

După ce trase concluzia că Willy stătuse în Angel's Gap cel puţin o zi sau două, Max se întoarse la The Historic Wayfarer's Inn şi trase linie peste primele douăsprezece ore ale zilei. Mîncă un burger foarte decent de la room-service, în faţa laptopului, parcurgînd home page-ul camerei de comerţ din Angel's Gap. Secţia de localuri îi oferea mai multe baruri, cluburi şi cafenele. Căuta o cîrciumă locală, genul unde orăşenii dau pe gît o bere după o zi de muncă şi discută unii despre ceilalţi.

Alese trei care păreau să corespundă, dădu cîte un clic pe adrese ca să afle amănunte, apoi îşi termină burgerul în timp ce studia harta printată a oraşului.

O localitate destul de plăcută, meditä el, cuibărită între munţi. Peisaje splendide, o mulţime de posibilităţi de recreere pentru entuziaştii sporturilor sau maniacii campingurilor. Un ritm de viaţă destul de lent pentru cei dornici să se scuture de praful urban şi la o distanţă rezonabilă de cîteva zone

metropolitane majore, dacă-i venea vreunui cosmopolit cheful să-şi petreacă un weekend în munţii din Maryland.

Camera de comerţ se lăuda cu posibilităţi de vînătoare, pescuit, drumeţii şi alte moduri de recreere în aer liber – dintre care nici unul nu-l tenta pe orăşeanul din Max. Dacă voia să vadă urşi şi cerbi în habitatul lor natural, dădea pe Discovery Channel. Totuşi, orăşelul avea farmec, cu străzile lui abrupte şi clădirile vechi şi solide, din cărămidă roşie. Îl străbătea o porţiune lată din Potomac, încălecată de poduri arcuite. Erau multe turle de biserici, unele cu acoperiş de aramă coclită şi tocită de vremuri. Şi, în timp ce se gîndea la toate acestea, auzi şuieratul unui tren în trecere.

Max nu se îndoia că locurile arătau magnific toamna, cînd copacii erupeau multicolor şi frumos ca o carte poştală ilustrată iarna, după prima zăpadă. Dar toate astea nu explicau de ce un pungaş bătrîn ca Willy Young fusese cosit de un SUV pe Market Street.

Ca să găsească această piesă de puzzle, Max închise computerul, îşi luă îndrăgita geacă de aviator şi porni să cutreiere barurile.

2

Max trecu prin faţa celui dintîi local fără a se deranja să se oprească. Pădurea de motoare Hog şi Harley din faţă îl eticheta ca pe un bar de motociclişti şi nu unul în care clienţii conversau de-ale oraşului la o bere.

Pe al doilea îl identifică în mai puţin de două minute ca pe un bîrlog studenţesc în care vibra muzică alternativă stranie, doi tipi serioşi jucau şah într-un colţ, în timp ce majoritatea celorlalţi efectuau diverse ritualuri de împerechere standard.

Cu al treilea însă, o nimeri. Artie's era soiul de local unde omul îşi putea aduce nevasta, dar nu ţiitoarea. Un spaţiu unde

te duci să mai vezi lumea, să dai de prieteni sau să tragi una mică în drum spre casă.

Max era gata să parieze că nouăzeci la sută dintre muşterii se ştiau pe nume, şi o mare parte din ei erau rude. Acostă la bar, ordonă un Beck's draft şi scrută împrejurimile. ESPN la televizorul de deasupra tejghelei, cu sonorul mut, snackuri mixte în coşuleţe de plastic, din partea firmei. Un negru cît toate zilele trăgea de manşa pocherului electronic, iar două ospătăriţe serveau în separeuri şi la mesele de patru din local.

Prima chelneriţă îi amintea de bibliotecara din liceu, care-i dădea impresia că văzuse multe la viaţa ei şi nu-i prea plăcea ce văzuse. Era scundă, lată în şolduri şi sărită binişor de patruzeci. Privirea ei îl înştiinţa că nu tolera fiţele.

A doua chelneriţă avea douăzeci şi-un pic de ani şi părea genul care flirtează. Femeia îşi etala trupul frumos ambalat într-un pulover negru strîmt şi blugi vopsiţi şi petrecea destul timp adunînd paharele goale şi aruncîndu-şi pe spate părul blond cîrlionţat. După cum întîrzia la mese, pălăvrăgind în voie, Max ghici că era o sursă nesecată de informaţii – mai mult, genul de informaţii care-l interesau pe el.

Nu se grăbi, iar cînd fata veni la bar să ia o comandă, îi adresă un zîmbet cuceritor.

– E ceva lume-n seara asta.

Ospătăriţa îi răspunse cu un surîs strălucitor:

– A, nu-i chiar aşa de rău...

Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, răsucindu-şi torsul spre el într-o invitaţie la vorbă exprimată prin limbajul trupului.

– De unde eşti?

– Circul mult. Cu afaceri.

– Ai accent de băiat din sud.

– M-ai prins. Savannah, dar n-am mai fost pe-acasă de-o bună bucată de vreme. Max, zise el întinzîndu-i mîna.

– Bună, Max. Angie. Ce fel de afaceri te-au adus în Gap?

– Asigurări.

Şi unchiul ei vindea asigurări, dar în nici un caz nu decora un taburet de bar la fel de bine ca tipul ăsta. Un metru optzeci şi cinci, şi vreo nouăzeci de kile bine tonifiate, dacă judecata ei era bună de ceva. Iar Angie se considera o judecătoare a naibii de pricepută în materie.

Angie avea un păr şaten bogat ondulat în jurul chipului îngust, ascuţit. Ochii, de un căprui deschis, erau prietenoşi, deşi se simţea în ei şi ceva tăios. Vorbea cu un accent uşor tărăgănat, visător, şi doar un dinte puţin strîmb îi împiedica zîmbetul să fie perfect. Îi plăceau oamenii cu privire tăioasă şi cu mici imperfecţiuni.

– Asigurări? N-aş fi crezut.

– E doar o loterie, nu?

Max îşi aruncă un covrigel în gură, zîmbindu-i din nou.

– Celor mai mulţi oameni le place să joace la noroc. La fel cum le place să creadă că vor trăi o veşnicie.

Sorbi din bere şi observă că Angie îi privea mîna stîngă, căutînd probabil verigheta.

– Şi nu trăiesc o veşnicie. Am auzit că un biet nenorocit a fost făcut terci pe Main Street, chiar în dimineaţa asta.

– Pe Market, îl corectă ea.

Max simulă o privire nedumerită.

– S-a întîmplat azi-dimineaţă, pe Market Street. A alergat drept în faţa Cherokee-ului lui Missy Leager, săraca. Nu-şi mai revine de-atunci.

– Nasol. Nu pare să fi fost vina ei.

– Nici n-a fost. Au văzut mulţi oameni cum s-a întîmplat. N-ar fi avut cum să-l evite. Omul s-a repezit pur şi simplu în faţa maşinii.

– Ce ghinion! Cred că-l şi cunoştea. Într-un orăşel mic ca ăsta...

– Nu, nu-l cunoştea nimeni. Nu era de-aici. Am auzit că tocmai ieşise din *Remember When* – şi eu lucrez acolo, cu jumătate de normă. Vindem antichităţi, piese de colecţie şi alte chestii. Cred că se uitase prin magazin. Îngrozitor. Pur şi simplu îngrozitor.

– Nu mă îndoiesc. Erai de faţă cînd s-a întîmplat?

– Nu. În dimineaţa asta nu lucram.

Făcu o pauză, parcă întrebîndu-se dacă fusese bine sau rău că pierduse momentul.

– Nu înţeleg cum pot unii să se repeadă aşa în stradă. Ploua destul de tare. Cred că n-a văzut maşina.

– Ghinionul lui.

– Aşa zic şi eu.

– Angie, ce-aştepţi, ca băuturile alea să se servească singure?

Bibliotecara o interpelase, iar Angie îşi dădu ochii peste cap.

– Le-aduc, le-aduc...

Îi făcu lui Max cu ochiul, apoi ridică tava.

– Te mai văd?

– Fii sigură.

Cînd reveni în camera de hotel, Max avea o imagine destul de clară despre mişcările lui Willy. Se cazase la motel pe la ora zece, seara trecută, şi plătise pentru trei nopţi. Nu folosea cărţile de credit, ci bani peşin. A doua zi dimineaţa luase micul dejun de unul singur, în cafenea, apoi plecase cu maşina închiriată spre Market Street şi parcase la două colţuri distanţă de *Remember When*.

Întrucît, în acel moment, Max nu-l putea plasa în nici unul dintre celelalte magazine sau firme din zonă, reieşea că motivul pentru care parcase atît de departe de destinaţia lui prezumtivă, pe ploaie, fusese prudenţa. Sau paranoia. Şi, de vreme ce era mort, miza pe varianta prudenţei.

Aşadar, ce treabă avusese Willy într-un magazin de antichităţi din Angel's Gap, de făcuse tot drumul de la New York – şi tot posibilul să-şi şteargă urmele? Să fi fost un punct de schimb? O persoană de legătură?

Încă o dată, Max accesă home page-ul oraşului. Din două clicuri, intră pe *Remember When*. Antichităţi, bijuterii veritabile, piese de colecţie. Vînzări şi cumpărări. Notă în carneţel numele magazinului şi adăugă „paravan?", după care

încercui cuvîntul de două ori. Apoi citi orarul de funcționare, numerele de telefon și fax, adresa de e-mail și faptul că efectuau transporturi în lumea întreagă.

Numele proprietăresei era Laine Tavish. Nu o avea pe listă. Nu exista nici o Laine, nici un Tavish. Exista însă o Elaine O'Hara. Singura fiică a lui Big Jack.

Max se rezemă de spătarul scaunului. Elaine O'Hara trebuia să aibă... douăzeci și opt, douăzeci și nouă de ani... N-ar fi fost interesant dacă fetița lui Big Jack O'Hara o luase pe urmele întortocheate ale tatălui ei, apoi își schimbase numele și se ascunsese într-un orășel drăguț de munte?

Era, era o piesă din puzzle care începea să-și găsească locul, își spuse Max.

După patru ani trăiți în Angel's Gap, Laine știa la ce să se aștepte a doua zi dimineață, cînd deschise *Remember When.*

Jenny avea să sosească, cu o mică întîrziere, aducînd gogoși proaspete. Gravidă în luna a șasea, Jenny rareori stătea douăzeci de minute fără să poftească la ceva care urla a zahăr și grăsime. Ea urma să completeze gogoșile cu un termos plin cu ceaiul de plante care-i crease dependență de la începutul sarcinii și să dorească să afle toate detaliile despre evenimentul din ajun. Faptul că era măritată cu șeful poliției n-o împiedica să dorească și versiunea lui Laine, pentru a o adăuga la datele deja acumulate.

La zece fix, curioșii aveau să înceapă să intre în magazin. Unii, își spuse Laine în timp ce punea mărunțiș în sertarul de la casă, se vor preface că studiază exponatele, iar alții nici măcar nu se vor deranja să-și ascundă pofta de bîrfă.

Trebuia să retrăiască totul. Să mintă iar, sau cel puțin să ocolească răspunsurile, prefăcîndu-se că nu-l mai văzuse niciodată înainte pe omul care-și spunea Jasper Peterson. Trecuse mult timp de cînd trebuia să-și aplice o mască doar ca să reziste de dimineața pînă seara și-o făcea deprimant de ușor.

Era gata cînd, peste cinci minute, Jenny năvăli înăuntru.

Jenny avea fața unui înger poznaș. Era rotundă și moale, roz cu alb, și cu doi ochi ca alunele, puțin migdalați și inteligenți. Părul, un desiș de bucle negre, îl purta adesea legat la întîmplare, în creștetul capului. Purta un pulover roșu enorm care i se întindea peste pîntecele proeminent, blugi largi și pantofi Doc Marten vechi.

Era exact opusul lui Laine – dezordonată, impulsivă, indisciplinată, o adevărată morișcă emoțională și exact genul de prietenă după care Laine oftase încă din copilărie. Ea considera prezența lui Jenny în viața ei drept unul dintre acele daruri ale sorții.

– Sînt *lihnită.* Tu nu? întebă Jenny, trîntind pe tejghea cutia de la brutărie și smulgîndu-i imediat capacul. Abia m-am putut abține la *mirosul* ăstora, două minute cît a durat drumul de la Krosen's. Cred c-am început să mă smiorcăi în gura mare.

Își îndesă în gură o gogoașă umplută cu jeleu, aproape întreagă, continuînd să vorbească:

– Eham înghijohată din cauja ta. Știu c-ai șpuș că n-ai nimic așeahă cîn' ci-am dat tehefon, doa' că te duhea pucin capu', și că nu vhei șă vohbești, așa și pe dincoho... gulp... dar mămica era alarmată, scumpo.

– E-n regulă. A fost îngrozitor, dar n-am nimic.

Jenny îi întinse cutia:

– Ia cu zahăr.

– Doamne! Știi cît va trebui să mă chinui ca să-mi dau jos toată mizeria asta de pe șolduri?

Cînd Laine cedă și luă o gogoașă umplută cu frișcă, Jenny zise zîmbind:

– Chiar ai un funduleț drăgălaș.

Își frecă burta încet, privind-o pe Laine cum mușca mărunt din gogoașă.

– Am impresia că n-ai prea dormit, zise ea.

– Da, n-am putut să mă liniștesc. Oricît se străduia să n-o facă, se uită mereu afară, prin vitrină. Cred că am fost

ultima persoană cu care a vorbit, şi l-am expediat, fiindcă eram ocupată.

– Îţi poţi imagina cum se simte Missy în dimineaţa asta? Şi nici ea nu-i mai vinovată decît tine. Jenny se duse în încăperea din spate, cu mersul ei clătinat de gravidă în luna a şasea, şi aduse două căni.

– Bea un ceai, să-ţi mai dizolve zahărul. E nevoie să-ţi aduni puterile pentru asalt, cînd deschidem. Tot oraşul o să treacă pe-aici.

– Ştiu.

– Vince va păstra tăcerea pînă va afla mai multe, dar tot o să se ducă buhu', şi cred că ai dreptul să ştii.

– Ce să ştiu?

– Numele tipului. Nu era cel de pe cartea de vizită pe care ţi-a dat-o.

– Poftim?

– Nu-l chema aşa cum scria pe permisul de conducere, şi nici pe cărţile de credit, continuă Jenny surescitată. Era un pseudonim. Se numea William Young. Şi fii atentă *acum:* era un fost puşcăriaş!

Laine nu suporta să-l audă numit „puşcăriaş" pe omul de care-şi amintea cu atîta drag, de parcă ăsta era singurul lucru care conta. Era dezgustată de sine că nu făcea nimic ca să-i ia apărarea.

– Îţi arde de glumă? Prichindelul ăla?

– Escrocherie, fraudă, posesie de bunuri furate – astea au fost numai condamnările. Din cîte-am reuşit să smulg de la Vince era suspectat de mult mai multe. Un criminal de profesie, Laine. A fost aici, probabil ca să studieze terenul.

– Vezi prea multe filme vechi, Jenny.

– Ei, *haide!* Dacă erai singură în magazin? Dacă avea un pistol?

Laine îşi scutură zahărul de pe degete.

– Avea pistol?

– Păi, nu, da' putea să aibă. Ar fi putut să te jefuiască.

– Un criminal de profesie să vină tocmai pînă-n Angel's

Gap ca să-mi prade magazinul? I-auzi, website-ul ăla chiar merge!

Jenny făcu un efort să pară nemulţumită, apoi hohoti scurt.

– OK, probabil nu plănuia să-ţi spargă coşmelia.

– Dacă mai numeşti magazinul meu „coşmelie", să ştii că mă supăr.

– Totuşi, trebuie să fi copt el ceva. Ti-a dat cartea lui de vizită, nu?

– Da, dar...

– *Poate* spera să-ţi vîndă obiecte furate. Cine să le caute într-un loc ca ăsta? Cum i-am spus şi lui Vince, probabil dăduse recent o lovitură, şi paravanul obişnuit îi era compromis, aşa că trebuia să găsească o cale de a plasa prada, şi încă repede.

– Şi din toate magazinele de antichităţi din lume, l-a ales tocmai pe al meu? Laine rîse, chipurile cu nepăsare, dar simţi un gol în stomac la gîndul că poate tocmai de aceea apăruse Willy la uşa ei.

– Păi, într-unul tot trebuia să intre, aşa că de ce nu într-al *tău?* Trebuie să recunoşti că e straniu.

– Da, e straniu, şi mai e şi trist. Şi e ora zece, Jen. Hai să deschidem şi să vedem ce ne-aduce ziua de azi.

Le aduse, aşa cum se aşteptaseră, puzderia de bîrfitoare şi de gură-cască, Jenny putu face schimb de teorii cu cîţiva clienţi, în timp ce factura vînzări autentice. Deşi îl considera un act de laşitate, Laine se refugie în spate, sub pretextul că avea de lucru la acte, lăsînd-o pe Jenny să se ocupe de magazin.

Reuşise să cîştige douăzeci de minute de singurătate, cînd Jenny băgă capul pe uşă:

– Scumpo, pe-asta *trebuie* s-o vezi.

– Dacă nu cumva e un cîine care jonglează pe-o bicicletă cu o singură roată. Trebuie să actualizez tabelele astea.

– E şi mai şi. Jenny arătă cu capul spre magazin, apoi făcu un pas înapoi şi deschise larg uşa.

Întrucît îi trezise curiozitatea, Laine o urmă. Şi îl văzu, îl văzu ţinînd în lumină un pahar de apă din sticlă verde, stil Depresssion. Părea un obiect mult prea delicat, prea feminin, pentru un bărbat care purta o geacă de aviator roasă şi cizme. Bărbatul puse la loc paharul cu un gest cît se putea de sigur şi luă altul, pentru a-l studia.

– Mmmm, făcu Jenny, scoţînd acelaşi sunet ca atunci cînd venea vorba despre gogoşile cu jeleu. Ăsta-i genul de tip pe care o femeie ar vrea să-l dea gata dintr-o singură sorbitură.

– Femeile gravide n-ar trebui să se gîndească la aşa ceva.

– Asta nu înseamnă că nu pot aprecia peisajul.

– Vezi că le cam încurci, îi dădu Laine un cot. Şi caşti ochii cu neruşinare. Şterge-ţi balele de pe bărbie şi du-te de mai vinde ceva.

– Ia-l tu-n primire. Mie îmi vine să fac pipi. Ştii, sarcina...

Înainte ca Laine să poată obiecta, Jenny dispăru în spate. Mai mult amuzată decît iritată, Laine porni spre noul vizitator.

– Bună ziua.

Avea zîmbetul de vînzătoare prietenoasă pe buze cînd omul se întoarse şi privirile li se întîlniră. Laine simţi lovitura direct în abdomen, iar undele de şoc iradiară în jos, pînă-n rotule. Aproape că simţi cum orice gînd coerent i se scurgea din creier, înlocuit fiind de ceva gen: Oh! Ei! Aoleo!

– Bună ziua şi dumneavoastră, zise bărbatul privind în continuare paharul.

Are ochi de tigru, îşi spuse ea încă ameţită. Ochi mari, periculoşi, de felină. Şi un zîmbet doar cu jumătate de gură, în timp ce o privea, care nu putea însemna altceva decît poftă carnală. Fascinată de propria ei reacţie, Laine rîse fără tragere de inimă, apoi clătină din cap.

– Scuzaţi-mă, îmi fugise gîndul în altă parte. Sînteţi colecţionar?

– Deocamdată, nu. Mama.

– Aha. Deci, avea o mamă. Ce drăguţ!

– Caută ceva anume?

Bărbatul zîmbi, iar Laine îşi lăsă capul să-şi ia zborul.

– Nu neapărat... indiferent de domeniu. Îi place... diversitatea neaşteptatului. Ca şi mie. Puse paharul jos. E frumos aici.

– Poftim?

– Un cufăraş cu comori, ascuns în munţi.

– Vă mulţumesc.

Imprevizibilă, îşi spuse Max. Strălucitoare ca un giuvaier părul, ochii, zîmbetul. Apetisantă ca un parfait de fragi şi sexy. Nu în sensul ostentativ şi strident, ca bruneta, ci într-un fel secret, gen am-să-ţi-fac-o-surpriză, ceea ce îi trezea dorinţa de a afla mai mult.

– Georgia? întrebă ea şi sprînceana stîngă a vizitatorului se înălţă un pic.

– M-aţi prins.

– Recunosc accentele. Se apropie ziua de naştere a mamei dumneavoastră?

– A încetat să şi-o mai sărbătorească acum vreo zece ani. O numim doar Ziua lui Marlene.

– Deşteaptă femeie. Cupele astea de ceai nu se prea găsesc. N-o să vedeţi foarte des şase la un loc, ca aici, şi în perfectă stare. Vă pot face un preţ convenabil pentru tot setul.

Necunoscutul ridică iarăşi un pahar, dar continuă s-o privească.

– Pot să mă tocmesc?

– Aşa se obişnuieşte.

Laine se apropie de el şi luă alt pahar ca să-i arate eticheta de pe picior.

– După cum vedeţi, costă cincizeci bucata, dar dacă vreţi tot serviciul, vi le las la două sute şaptezeci şi cinci.

– Sper să nu mă înţelegeţi greşit, dar mirosiţi foarte plăcut.

Era un parfum pe care nu-l remarcai imediat. Chiar foarte plăcut.

- Vă ofer două sute douăzeci şi cinci.

Laine nu flirta niciodată, *niciodată,* cu clienţii, dar se pomeni că se întoarse spre el, stînd puţin mai aproape decît îi cerea meseria, zîmbind ochilor lui periculoşi.

– Mulțumesc, mă bucur că vă place. Două sute șaizeci, și e un chilipir.

– Mai adăugați transportul pînă la Savannah, o cină în doi și batem palma.

Trecuse mult timp, mult prea mult, de cînd nu mai simțise acel fior.

– Transportul... și un rînd de băutură, cu posibilitatea unei cine mai tîrziu, în alt loc. Mi se pare o ofertă acceptabilă.

– Mda, așa și este. La șapte? Au un bar drăguț la Wayfarer.

– Da, într-adevăr. La șapte e perfect. Cum doriți să achitați marfa?

Bărbatul scoase o carte de credit.

– Max Gannon, citi ea. Doar Max? Nu Maxwell, Maximillian, Maxfield?

Îi observă ușoara tresărire și rîse.

– Maxfield, ca în Parrish.

– Doar Max, insistă el, cu fermitate.

– Bine, atunci doar Max, dar am două afișe de Parrish foarte bune, înrămate, în camera de alături.

– Am să țin minte.

Laine se retrase după tejghea, apoi puse deasupra un formular de expediție.

– De ce nu completați acum formularul, ca să trimitem marfa după-amiază?

Rezemîndu-se de tejghea, Max începu să completeze formularul.

– Mi-ați aflat numele. Îl pot ști și eu pe al dumneavoastră?

– Tavish. Laine Tavish.

Max o privi cu un zîmbet dezinvolt.

– Doar Laine? Nu Elaine?

– Doar Laine, spuse ea fără să clipească.

Factură vînzarea și-i dădu o carte poștală cu chenar auriu.

– O includem și pe asta, și ambalajul festiv, dacă doriți să-i scrieți un mesaj mamei dumneavoastră.

Auzind clopoțeii de la ușă, Laine ridică privirea și le văzu intrînd pe gemene.

– Laine, o interpelă Carla, venind ață spre tejghea. Cum te mai simți?

– Bine. De minune. Vin imediat.

– Eram îngrijorate. Nu-i așa, Darla?

– Ba bine că nu!

– Nu aveați de ce.

Laine intră brusc în panică și își dori ca Jenny să revină. Interludiul cu Max îi alungase din minte durerea și grijile legate de Willy, care acum o potopeau din nou.

– Imediat ce termin aici, am să aduc lucrurile pe care vi le-am reținut.

– Nu te grăbi, zise Carla care încerca să citească destinația pe formularul de expediție. Laine a noastră se mîndrește cu o servire ireproșabilă a clienților, îi spuse ea lui Max.

– Și nu mă îndoiesc că așa e. Doamnelor, sînteți o sărbătoare a ochilor în dublu exemplar.

Gemenele roșiră simultan.

– Cardul dumneavoastră, domnule Gannon, și chitanța.

– Vă mulțumesc, domnișoară Tavish.

– Sper ca mamei dumneavoastră să-i placă darul.

– Sînt sigur că-i va plăcea. O privi un moment, cu o undă de umor în ochi, înainte de a se întoarce spre gemene: Doamnelor...

Cele trei femei îl priviră cum ieșea. Tăcerea se prelungi, pînă cînd Carla scoase un oftat lung, lung de tot, și spuse:

– Mamă Doamne!

Lui Max îi pieri zîmbetul de pe buze în clipa cînd ajunse în stradă. Nu avea de ce să se simtă vinovat, își spuse el. A bea un pahar cu o femeie atrăgătoare la sfîrșitul zilei de lucru era plăcut și normal, și dreptul lui inalienabil de bărbat sănătos, necăsătorit. Și-n plus, nu credea în sentimentele de vinovăție. Minciunile, ocolișurile, prefăcătoria și simulacrele făceau parte din profesiunea lui. Iar adevărul era că nu-i spusese nici o minciună – încă...

Merse cale de-o jumătate de cvartal, apoi se opri și întoarse capul spre locul unde murise Willy.

N-ar fi mințit-o decît dacă reieșea că fusese și ea implicată. Iar dacă așa stăteau lucrurile, o aștepta o soartă mult mai aspră decît cîteva minciuni nevinovate.

Ceea ce-l îngrijora era faptul că nu știa, nu reușea să intuiască. Avea fler pentru asemenea lucruri, motiv pentru care era atît de bun în meserie, dar Laine Tavish îl blocase și nu mai simțise decît acea alunecare înceată și dulceagă a atracției.

Făcînd abstracție de ochii mari, albaștri și zîmbetul sexy, existau mari șanse să fie băgată pînă-n grațiosul ei gît în toată povestea. Iar el mergea întotdeauna în direcția cea mai probabilă. Willy îi făcuse o vizită și sfîrșise strivit în stradă, în fața magazinului ei. După ce va afla de ce, va fi cu un pas mai aproape de capătul pistei. Și dacă trebuia să se folosească de ea ca să ajungă acolo, o va face.

Se întoarse în camera de hotel și scoase chitanța din buzunar, pudrînd-o cu grijă pentru a evidenția amprentele. Obținu două impresiuni bune ale degetului mare și a celui arătător. Făcu fotografiile digitale și le trimise unui prieten care avea să i le proceseze fără a pune întrebări enervante. Apoi se așeză și se apucă de muncă pe autostrada informațiilor.

Consumă o cafetieră întreagă, un sandviș cu pui și o plăcintă cu mere foarte bună, în timp ce lucra. Află adresa de-acasă a lui Laine și, cu ajutorul telefonului și al computerului, informația că-și cumpărase casa și-și deschisese magazinul pe Market cu patru ani în urmă. Înainte locuise la o adresă din Philadelphia. Alte cîteva investigații o localizară ca fiind într-un bloc de apartamente.

Cu ajutorul unor metode nu tocmai etice, mai petrecu un timp înlăturînd unul cîte unul straturile personajului Laine Tavish, pentru a începe să-și formeze o imagine reală.

Absolvise la Penn State, avînd părinții înregistrați ca Marilyn și Robert Tavish.

Curios, nu? își spuse Max, bătînd cu degetele în birou. Soția lui Jack O'Hara se numea, sau se numise, Marilyn. Nu era o coincidență cam prea bizară?

– Pînă-n grațiosul tău gît, murmură el, trăgînd concluzia că sosise momentul pentru un hacking mai serios. Existau diverse căi pentru a obține crîmpeie de informații care duceau la alte crîmpeie. Conform legii, autorizația de comerț era expusă în magazin, la loc vizibil, iar numărul licenței îi oferea o rampă de lansare. Cîteva finețuri inventive îl aduseră la cererea de licență și la numărul ei de securitate socială.

Folosind cifrele, intuiția și propria lui curiozitate nesățioasă, prin intermediul tribunalului de comitat, dădu de urma titlului de proprietate al casei și de numele creditorului. Trebuia să încalce cîteva legi federale și să-și croiască drum pînă la cererea de împrumut. Avea să fie distractiv să afle de unde venea.

Reveni la părinții ei și începu o căutare care necesită încă o cafetieră de la room-service. Cînd îi reperă în sfîrșit pe Robert și Marilyn Tavish în Taos, New Mexico, clătină din cap. Laine nu-i făcuse impresia unei flori din Vest. Nu, era din Est, și foarte urbană. Bob și Marilyn, cum îi numea în sinea lui, aveau o legătură cu ceva numit Roundup, care reieși că era o braserie de barbecue din Vest, cu tot cu pagină de web – cum avea toată lumea. Exista chiar și o fotografie a fericiților patroni de restaurant, lîngă un enorm cowboy de desen animat. Mări și printă fotografia, înainte de a începe să exploreze site-ul. Lista de bucate nu arăta deloc rău, și se putea comanda online sosul de barbecue Kick-Ass al lui Rob.

Rob, remarcă Max, nu Bob.

Păreau fericiți, își spuse el, studiind fotografia. Oameni normali, muncitori, încîntați de firma lor. Marilyn Tavish nu arăta ca fosta nevastă – suspectată de complicitate – a hoțului de carieră și artistului escrocheriilor, care nu numai că-și făcuse iluzii de grandoare, dar reușise cumva și să scape basma curată. Arăta mai mult ca o femeie care-ți face un sandviș înainte de a ieși să întindă rufele la uscat.

Max remarcă faptul că Roundup funcționa de opt ani, ceea ce însemna că deschiseseră restaurantul pe vremea cînd

Laine era la colegiu. Dînd curs unei presimțiri, căută în calculator ziarul local din Taos, scormoni în arhive după articole despre familia Tavish.

Găsi șase, ceea ce-l surprinse, și începu să-l citească pe primul, în care era descrisă inaugurarea restaurantului. Citi totul, acordînd o mare atenție detaliilor personale – ca de pildă, că soții Tavish erau în acel moment căsătoriți de șase ani și se cunoscuseră, conform articolului, la Chicago, unde Marilyn fusese ospătăriță, iar Rob lucra pentru o reprezentanță Chrysler. Se făcea referire și la o fiică studentă la un colegiu din Est.

Rob dorise dintotdeauna să aibă un local propriu, și, în cele din urmă, acceptase propunerea soției de a face ceva cu talentele lui culinare, pe lîngă faptul că-și ospăta prietenii și vecinii la picnicuri.

Alte articole scriau despre interesul lui Rob față de politica locală și asocierea lui Marilyn cu consiliul artelor din Taos. Mai exista un reportaj despre sărbătorirea celei de-a cincea aniversări a restaurantului Roundup – o petrecere în aer liber, inclusiv plimbări călare pe ponei, pentru copii. Articolul avea și o fotografie a fericitului cuplu, cu Laine la mijloc, rîzînd.

Iisuse, arăta trăsnet! Avea capul dat pe spate de rîs, și brațele pe după umerii părinților ei, strîngîndu-i afectuos. Purta o cămașă stil western, cu franjuri la buzunare, ceea ce – din cine știe ce motiv – îl scotea din minți. Asemănarea cu mama ei era evidentă: ochii, gura... Doar părul de un roșu viu îl moștenise de la Big Jack. Nu încăpea nici o îndoială.

Datele se potriveau de minune. Marilyn O'Hara ceruse divorțul într-o perioadă cînd Jack ispășea o scurtă condamnare la închisoare, grație statului Indiana. Își luase fiica și se mutase la Jacksonville, Florida. Autoritățile o urmăriseră cîteva luni, dar nu greșise cu nimic și lucrase ca ospătăriță.

Apoi, o vreme umblase din loc în loc... Texas, Philadelphia, Kansas, după care se dăduse la fund, cu nici doi ani înainte de a se căsători cu Rob.

Poate că dorise să ia viața de la început, pentru fiica ei. Sau poate nu era decît o înșelăciune de lungă durată.

Max se hotărî să afle.

3

Ce m-a apucat? Eu nu fac așa ceva.

Jenny se uită peste umărul lui Laine, la chipurile lor reflectate în oglinda din baie.

– O să bei un pahar cu un tip arătos. De ce nu obinuiești să faci așa ceva ? E un lucru pe care mai bine l-ai discuta cu un psiholog.

– Nici măcar nu-l cunosc.

Laine puse jos rujul pe care-l ținea în mînă, înainte de a și-l aplica pe buze.

– M-am dat la el, Jen. Pentru numele lui Dumnezeu, m-am dat la el în propriul meu magazin.

– Dacă o femeie nu se poate da la un tip sexy nici măcar în propriul ei magazin, atunci unde poate? Pune-ți rujul ăla. Se uită la Henry, care dădea din coadă. Vezi, și Henry-mi dă dreptate.

– Ar trebui să sun la han, să-i las un mesaj, și să spun că a intervenit ceva...

– Laine, mi se rupe inima cînd te-aud, o compătimi Jenny, luînd tubul. Rujează-te!

– Nu-mi vine să cred că m-am lăsat convinsă de tine să închid cu o oră mai devreme. Nu pot să cred ce ușor ți-a fost să mă convingi să vin acasă, să mă schimb... Pare evident, nu?

– Și de ce să nu fie evident?

– Nu știu...

Laine se rugă, apoi privi tubul.

– Nu mai gîndesc limpede. A fost momentul acela, bubuiala aia. Pur și simplu îmi venea să-i smulg cămașa de pe el și să-l mușc de gît.

– Păi, muşcă-l, scumpo.

Rîzînd, Laine se întoarse.

– Nici nu mă gîndesc să merg pînă la capăt. Un păhărel, hai, treacă-meargă. Ar fi nepoliticos să nu apar. Da, foarte nepoliticos. Dar după asta, raţiunea va fi din nou la ordinea zilei, iar eu am să vin acasă şi-am să trag oblonul peste acest foarte straniu interludiu.Cum arăt, bine?

– Mai mult decît bine.

– Merge. Hai că mă duc.

– Du-te. Am să-l scot eu pe Henry în oficiu, ca să nu miroşi a cîine. Apoi încui şi uşa după tine.

– Mulţumesc. Îţi sînt recunoscătoare. Şi pentru sprijinul moral. Mă simt ca o idioată.

– Dacă te hotărăşti să... prelungeşti seara, ajunge să-mi dai un telefon. Pot veni să-l iau pe Henry. O să doarmă la noi.

– Îţi mulţumesc încă o dată, dar *n-am* să prelungesc seara. Un pahar, atît. Maximum o oră.

O sărută uşor pe obraz, apoi, riscînd un damf de Henry, se aplecă să-l sărute pe bot.

– Ne vedem mîine! mai strigă ea, repezindu-se să coboare scara.

Fusese o prostie să vină cu maşina pînă acasă doar pentru ca acum să se întoarcă în oraş, dar se bucura că făcea prostii. Deşi nici chiar Jenny n-o putuse convinge să îmbrace rochiţa neagră, se simţea mai elegantă decît cu hainele de lucru. Puloverul moale, verde ca pădurea, îi venea bine, şi era destul de sportiv ca să nu lanseze semnale interpretabile, deşi nu avea idee ce semnale voia să emită. Încă.

La intrarea în hotel, simţi un mic fior de panică. Nu confirmaseră efectiv întîlnirea. Totul fusese improvizat şi atît de necaracteristic pentru ea... Dacă Max nu apărea – sau, mai rău, dacă era în bar în timp ce-l aştepta şi arăta surprins... abătut... iritat? Dacă o neliniştea ceva atît de simplu ca un pahar într-un bar public şi civilizat era clar că-i ruginiseră balamalele întîlnirilor.

Păşi prin uşile cu ochiuri de geam plumbuite şi-i zîmbi femeii care lucra la barul de stejar negru.

– Salut, Jackie.

– Ura, Laine. Ce să-ţi dau?

– Încă nimic.

Scrută salonul luminat difuz, mobilat cu canapele şi fotolii de pluş roşu. Cîţiva oameni de afaceri, două cupluri, trei femei care-şi începeau seara-ntre-fete-n-oraş cu un aperitiv scump. Nici urmă de Max Gannon.

Alese o masă de unde să poată observa uşa fără să stea cu faţa spre ea şi începu să parcurgă lista, doar pentru a face ceva cu mîinile. Apoi îşi spuse că aşa ar fi părut că se plictisea. Sau că-i era foame. Dumnezeule. Renunţă la meniu şi îşi scoase telefonul celular pentru a asculta mesajele de pe robotul aparatului de-acasă. Nu primise nici unul, desigur, doar plecase abia de douăzeci de minute. Existau însă două apeluri mute, la un minut diferenţă.

Tocmai se încrunta, îngîndurată, cînd îi auzi glasul.

– Veşti proaste?

– Nu.

Fîstîcită, dar şi încîntată, închise telefonul şi-l puse în poşetă.

– Nimic important.

– Am întîrziat?

– Nu, eu sînt de vină, cu punctualitatea mea enervantă.

Spre surprinderea lui Laine, Max se aşeză alături, pe aceeaşi canapea, nu pe scaunul din faţa ei.

– Ţi-am spus că miroşi grozav?

– Da, mi-ai spus. Nu te-am întrebat cu ce treburi ai venit în Gap.

– Nişte afaceri, pe care am reuşit să mi le mai prelungesc pentru cîteva zile, din cauza atracţiilor locale.

– Nu zău.

Nu mai era nervoasă, şi se întreba de ce fusese.

– Avem mai multe. Există cîteva trasee splendide prin munţi, dacă-ţi plac excursiile.

– Ţie-ţi plac drumeţiile pe munte? întrebă el, atingîndu-i dosul mîinii cu degetele.

– Nu prea am timp pentru ele. Sînt ocupată cu magazinul. Dar tu cum te lauzi cu afacerile?

– Îmi ocupă toată ziua, replică Max, ridicînd privirea cînd chelneriţa se opri la masa lor.

– Cu ce să vă servesc?

Era nouă, iar Laine n-o cunoştea.

– Martini Bombay, sec, cu două măsline. Şi gheaţă, ceru ea.

– Sună perfect. Adu două. Ai crescut aici? o întrebă apoi pe Laine.

– Nu, dar cred că ar fi fost frumos. Un orăşel relativ mic, destul de aproape de metropolă, dar nu prea aglomerat. Şi-mi plac munţii.

Îşi amintea această parte a ritualului propriu unei prime întîlniri. Nu trecuse chiar *atîta* vreme de la ultima.

– Locuieşti tot în Savannah?

– Mai mult în New York, dar călătoresc mult.

– Pentru...?

– Afaceri, plăcere... Asigurări, dar nu-ţi face griji, nu vînd.

Ospătăriţa le aduse paharele şi shak-erele pe o tavă şi le turnă băuturile la masă. Puse alături un bol de argint cu nuci zaharisite, apoi se retrase discret.

Laine ridică paharul, zîmbind peste buza acestuia.

– În sănătatea mamei tale.

– I-ar plăcea, replică Max, atingîndu-i paharul cu al lui. Cum de-ai ajuns să ai un magazin de antichităţi?

– Îmi doream o firmă proprie. Dintotdeauna mi-au plăcut lucrurile vechi. Nu mă deranjează întocmirea actelor, dar nu voiam să muncesc toată ziua într-un birou.

Simţindu-se mai relaxată, se rezemă de spătar, cu paharul în mînă, astfel încît să poată continua flirtul din priviri în timp ce conversau.

– Îmi place să cumpăr şi să vînd, continuă ea, şi să văd ce cumpără şi vînd alţii. Aşa că le-am adunat pe toate astea la

un loc şi am deschis *Remember When*. Ce fel de asigurări faci ?

– Corporatiste, în primul rînd. O plictiseală. Ai rude prin zonă?

„OK," îşi spuse ea „nu prea vrea să vorbească despre munca lui".

– Părinţii mei locuiesc în New Mexico. S-au mutat acolo acum cîţiva ani.

– Fraţi, surori?

– Singură la părinţi. Tu?

– Un frate şi o soră, doi nepoţi şi o nepoată de la ei.

– Ce drăguţ, comentă cu sinceritate Laine. Întotdeauna am invidiat familiile numeroase.

– Şi-atunci, dacă nu eşti de-aici, unde ai crescut?

– Am călătorit mult. Tata se muta cu serviciul.

– Înţeleg. Max gustă o nucă, menţinînd atmosfera destinsă şi întreabă: Cu ce se ocupă?

– Cu... cu comerţul, o vreme, zise ea întrebîndu-se cum altfel i-ar fi putut descrie cu ce se ocupa tatăl ei. Putea vinde de toate pentru toţi, continuă ea şi în voce i se simţea clar o undă de mîndrie, în contrast cu umbra din privire.

– Şi n-o mai face?

Laine nu răspunse, ci sorbi din pahar ca pretext pentru a-şi pune gîndurile în ordine. Cu cît mai simplu, cu atît mai bine, îşi reaminti ea.

– Părinţii mei au deschis un mic restaurant în Taos. Un fel de pensionare activă, avînd pe primul plan munca. Şi sînt încîntaţi ca doi copii.

– Ţi-e dor de ei.

– Da, dar ne-am dorit lucruri diferite. Aşa că, iată-mă aici. E noul meu cămin. Ai şi tu unul?

– Poate. Dar încă nu l-am găsit.

Ospătăriţa se opri lîngă masă.

– Mai doriţi un rînd?

Laine clătină din cap.

– Sînt cu maşina, zise ea.

Max ceru nota, apoi o luă pe Laine de mînă.

– Am rezervat o masă în restaurant, în caz că te-ai răzgîndit. Răzgîndeşte-te, Laine, şi ia cina cu mine.

Avea nişte ochi minunaţi, şi glasul cald ca un bourbon-on-the-rocks, delicios la auz. De ce să nu ia cina împreună?

– În regulă. Cu mare plăcere, zise ea.

Max îşi spunea că era o combinaţie de muncă şi distracţie, şi că nu greşea cu nimic punîndu-le la un loc, atîta vreme cît nu-şi uita priorităţile. Ştia cum să dirijeze o conversaţie, ca să obţină informaţii. Şi, dacă Laine îl interesa şi personal, asta nu-i perturba investigaţiile. Sau n-ar trebui să i le perturbe.

Nu mai era atît de sigur că era implicată-n moartea lui Willy, iar schimbarea de opinie nu avea de-a face cu faptul că se simţea atras de ea. Pur şi simplu, scenariul nu se desfăşura aşa cum ar fi trebuit. Mama ei, cuibărită cu soţul numărul doi în New Mexico, Laine refugiată în Maryland, iar Big Jack, Dumnezeu ştie unde. Nu reuşea să-şi dea seama cum se armonizau elementele în acel punct. Se pricepea să descifreze bine oamenii – destul de bine ca să-şi dea seama că magazinul nu era doar un pretext. Laine lucra cu pasiune şi-şi făurise relaţii autentice în sînul comunităţii. Dar asta nu explica nici vizita lui Willy, nici moartea lui. Nu explica de ce nu le spusese poliţiştilor că-l cunoştea. Dar nici cetăţenii nevinovaţi nu erau întotdeauna sinceri cu poliţia. Înclinînd balanţa în cealaltă direcţie, Laine îşi cenzura trecutul şi reuşea să-şi combine tatăl natural cu cel adoptiv, astfel încît ascultătorii să rămînă cu impresia că ar fi fost unul şi acelaşi. Faptul că nu făcuse nici o referire la divorţ, cînd vorbeau despre familie îi spunea lui Max că ştia cum să ascundă ceea ce avea de ascuns.

Deşi nu-i plăcea, introduse cu forţa în conversaţie fantoma lui Willy.

– Am auzit despre accidentul din faţa magazinului tău.

Max observă că degetele ei se albiră un moment strîngînd coada linguriţei, dar fu singurul semn de tulburare interioară, înainte de a continua să-şi mestece cafeaua de după cină.

– Da, a fost îngrozitor. Cred că n-a văzut maşina, din cauza ploii...

– Fusese în magazin?

– Da, chiar înainte. Doar ca să arunce o privire. Abia dacă am schimbat cîteva cuvinte, căci mai aveam şi alţi clienţi, iar Jenny, vînzătoarea permanentă, era liberă. N-a fost vina nimănui. Un accident oribil.

– Nu era din partea locului?

Laine îl privi drept în ochi.

– Nu mai intrase niciodată în magazinul meu. Cred că s-ar putea să fi venit doar pentru cîteva minute, ca să se adăpostească de ploaie. Era o zi imposibilă.

– Mie-mi spui? Tocmai veneam încoace. Se pare că am ajuns în oraş la doar două ore după ce s-a întîmplat. În fiecare loc pe unde am trecut, am auzit cîte o altă versiune. Undeva, cred că la benzinărie, se vorbea că ar fi fost un hoţ de bijuterii internaţional, urmărit de poliţie.

Ochii ei căpătară o expresie care nu putea fi decît de afecţiune.

– Hoţ de bijuterii internaţional, murmură ea. Nu, în nici un caz. Oamenii spun cele mai ciudate lucruri, nu-i aşa?

– Probabil.

Pentru prima oară de cînd primise misiunea, Max începu să creadă că Laine Tavish, alias Elaine O'Hara, nu avea nici cea mai vagă idee ce făcuseră cu şase săptămîni în urmă tatăl ei, William Young şi o a treia persoană, pînă acum neidentificată.

În timp ce o conducea la maşină, se întrebă cum ar fi putut să o folosească pe post de monedă – ceea ce era foarte posibil. Ce-i putea spune şi ce nu, dacă se punea problema. De fapt nu la asta voia să se gîndească, în timp ce adierea rece a serii de primăvară îi flutura părul, şi-l învăluia în mirosul ei.

– E încă frig, comentă el.

– Nopțile pot rămîne reci pînă-n iunie sau, cînd ți-e lumea mai dragă, te coci de căldură încă înainte de sfîrșitul lui mai.

Pînă să se încălzească nopțile, el va fi plecat de mult, își zise Laine. Ar fi cazul să țină minte asta. Era mai înțelept așa, însă se săturase să tot fie înțeleaptă.

– A fost o seară foarte plăcută. Îți mulțumesc, zise ea.

Se întoarse spre el, își lăsă mîinile să se strecoare în sus pe pieptul lui, pînă îl cuprinseră de gît ca să-l tragă spre gura ei. Asta voia, nu altceva, și ducă-se-n mă-sa înțelepciunea. Își dorea acel șvung, acel fior, acea strălfulgerare din sînge pe care le produce o faptă periculoasă. Ducea o viață sigură. A doua jumătate a vieții ei nu fusese decît sigură și nicicum altcumva.

Așa era mai bine. Această ciocnire fierbinte și șocantă a buzelor, a limbilor, a dinților, era de-o mie de ori mai minunată decît siguranța vieții. Pompa în ea viață și o făcea să-și aducă aminte cum era să ia ceea ce-și dorea și nimic mai mult. Cum putuse uita ce fascinant era să facă mai întîi saltul și abia apoi să privească?

Știa că-l va lua prin surprindere. O știuse încă din clipa în care ochii lui se ațintiseră asupra ei. Dar nu se așteptase să-l năucească. Nu era un sărut seducător, ci un adevărat asalt sexual, care-l clătină pe picioare, trezindu-i o dorință intensă și necontrolabilă.

O clipă, stătu cu trupul ei senzual lipit de al lui, ca și cum ar fi fost doi supraviețuitori ai unui naufragiu, torcînd ca o pisică la oala cu smîntînă, și imediat începu să se retragă încet – într-o mișcare elastică, interminabilă, pe care Max era prea amețit ca s-o oprească.

Laine își linse buzele. Buze umede, sexy. Și zîmbi.

– Noapte bună, Max.

– Stai, stai, stai așa...

Max ținu portiera mașinii, împiedicînd-o s-o deschidă și rămase rezemat astfel, ca și cum n-ar fi avut încredere că-și putea ține echilibrul.

Laine încă mai zîmbea – buze moi, ochi somnoroși. Acum avea puterea de partea ei, pe toată, și o știau amîndoi. Cum naiba se întîmplase asta?

– Ai de gînd să mă trimiți acolo – arătă el cu capul spre hotel – singur? Asta se cheamă răutate curată.

– Știu.

Capul ei se înclină puțin într-o parte, în timp ce-l studia.

– Nu vreau s-o fac, dar n-am încotro. Trebuie să ne mulțumim doar cu atît.

– Hai să luăm micul dejun împreună, zise Max. Ba nu, o gustare la miezul nopții. La naiba, să bem un brandy, acum.

Laine rîse.

– Nu de coniac îți arde ție.

– Într-adevăr. A fost un eufemism transparent pentru sexul nebunesc și sălbatic. Vino înăuntru, Laine, o chemă el, trecîndu-și o mînă peste părul ei. Înăuntru, la căldură.

– Nu pot, zău că nu pot, și-mi pare nespus de rău. Laine deschise portiera mașinii, aruncînd peste umăr o privire intenționat provocatoare în timp ce se așeza la volan. Mă așteaptă Henry.

Capul lui zvîcni înapoi, ca și cum ar fi primit un pumn.

– Aoleu.

Stăpînindu-și un hohot de rîs, Laine trînti portiera, așteptă o clipă, apoi coborî geamul.

– Henry e cîinele meu. Îți mulțumesc pentru cină, Max. Noapte bună.

În timp ce demară, Laine rîdea. Nu-și amintea cînd se mai simțise atît de plină de viață. Aveau să se mai vadă, era absolut sigură. Iar atunci... ei bine, ce-o fi, o fi. Deschise radioul la maximum și începu să cînte la unison cu Sheryl Crow, în timp ce conducea mașina o idee cam prea repede. Nepăsarea era plăcută, sexy, se potrivea de minune. Mici fiori de patimă i se fugăreau pe piele, cînd coti pe aleea ei și parcă în locul retras și întunecat de lîngă casă. Printre copacii abia înmuguriți șuiera un vînticel vioi și plăcut, iar semiluna frumoasă își adăuga lumina argintată pe lîngă cea a vechiului

felinar cu sticlă chihlimbarie pe care-l lăsase aprins pe verandă.

Mai rămase în maşină cîteva clipe, ascultînd muzica la lumina lunii, retrăind în sinea ei fiecare moment al acelui sărut care-i luase minţile. O, da, trebuia neapărat să mai guste puţin din Max Gannon, băiatul cu ochii lui de tigru transplantat din Georgia.

Încă mai cînta cînd porni pe cărarea din faţa casei. Descuie uşa, aruncă cheile în bol, îşi puse telefonul celular la reîncărcat, apoi pătrunse în living.

Îmbătătorul extaz sexual se spulberă pe loc.

Canapeaua era răsturnată, cu pernele făcute ferfeniţă. Dulapul din lemn de cireş pe care-l folosea drept bar era gol, cu uşile larg deschise. Cele trei violete africane pe care le răsădise şi le crescuse fuseseră scoase din ghivece, iar pămîntul era risipit în jur. Mesele zăceau pe-o parte, cu sertarele golite, iar tablourile înrămate de pe pereţi fuseseră aruncate pe jos.

O clipă, stătu pe loc, încremenită în inerţia refuzului de a accepta realitatea. Nu era posibil. Nu în casa ei, nu cu lucrurile ei, nu în lumea ei. Apoi, în minte i se contură un singur gînd.

– Henry!

Îngrozită, se repezi spre bucătărie, fără să ia în seamă rămăşiţele împrăştiate prin hol, amestecul de cioburi şi ingrediente care acoperea duşumeaua bucătăriei.

Lacrimi de uşurare îi umplură ochii, cînd, repezindu-se spre uşa oficiului, auzi lătrăturile înnebunite. În clipa cînd deschise uşa, fu aproape strivită de cîinele care tremura de spaimă. Căzu pe pardoseală, doborîtă de greutatea lui, strîngîndu-l la piept, în timp ce Henry se chinuia să se ghemuiască în braţele ei.

Sîntem nevătămaţi, îşi spuse ea, dar inima-i bubuia asurzitor. Asta conta cel mai mult. Scăpaseră cu bine.

– Nu ţi-au făcut nimic... Nu ţi-au făcut nimic... şopti ea, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, în timp ce-şi trecea mîinile

peste blana lui ca să se asigure că nu era rănit. Slavă Domnului că nu ţi-au făcut nimic...

Cîinele scheuna, lingînd-o pe faţă, în vreme ce încercau să se calmeze unul pe altul.

– Trebuie să chemăm poliţia.

Tremurînd, Laine îsi îndesă faţa în blana lui.

– O să chemăm poliţia, apoi vom vedea cît de grav e.

Era grav. În cele cîteva ore cît fusese plecată, cineva intrase în casa ei şi o jefuise, lăsînd în urmă un dezastru de nedescris. Mici obiecte valoroase sparte, bunuri de preţ dispărute, lucruri personale atinse şi examinate, apoi luate sau azvîrlite cît colo. O durea sufletul, şi nu se mai simţea în siguranţă. Apoi, urmă mînia. Se înfuriase treptat şi sigur, încă înainte de sosirea lui Vince. Prefera furia. Furia care-i creştea în suflet avea o anumită putere mult mai utilă decît şocul şi spaima de la început.

– Eşti bine? Aceasta fu prima întrebare a lui Vince, cînd o luă de braţe şi începu să i le frece energic, încurajator.

– N-am păţit nimic, dacă la asta te referi. Au plecat înainte să ajung eu acasă. Henry era în oficiu. N-a putut ieşi, aşa că l-au lăsat în pace. Jenny. Am lăsat-o pe Jenny aici, Vince. Dacă mai era aici şi cînd...

– Nu era. N-are nimic. Hai să ne ocupăm de ce s-a întîmplat.

– Ai dreptate. Aşa-i, ai dreptate. Trase adînc aer în piept şi continuă : Am ajuns acasă pe la zece şi jumătate. Am descuiat uşa din faţă, am intrat, am văzut livingul... explică ea, gesticulînd.

– Uşa era încuiată?

– Da.

– Aici e un geam spart, arătă Vince cu capul spre fereastra din faţă. Se pare că aşa au intrat. Văd că ţi-au luat staţia stereo şi componentele.

– Televizorul din camera de sus şi pe cel mic, din

bucătărie. Bijuterii. Am aruncat doar o privire, dar se pare că au luat electronice şi obiecte de valoare mărunte. Mai am şi vreo două bronzuri Deco bune, alte cîteva piese frumoase, dar pe astea le-au lăsat în pace. Unele dintre bijuteriile pe care le-au luat sînt veritabile, altele doar tinichele.

– Bani?

– Două sute de dolari pe care îi ţineam în sertarul biroului. A, şi computerul pe care-l foloseam aici, acasă.

– Şi-au mai şi devastat totul. Cine ştia că pleci în seara asta?

– Jenny, bărbatul cu care m-am întîlnit la un pahar şi am luat şi cina împreună. Stă la Wayfarer. Max Gannon.

– Jenny mi-a spus că abia vă cunoscuserăţi la magazin.

Laine simţi cum i se urcă roşeaţa pe gît.

– N-a fost decît un pahar şi o masă, Vince.

– Ziceam doar. O să verificăm totul. Cît tropăie haita de copoi pe-aici, poate-ţi convine să vii la noi peste noapte.

– Nu, dar îţi mulţumesc. Prefer să stau aici.

– Mda. Şi Jenny a zis la fel.

O bătu pe umăr cu mîna lui mare şi se duse la uşă, auzind că tocmai sosise maşina.

– Vom face tot ce e de făcut. Ar fi bine să începi să faci o listă cu tot ce-ţi lipseşte.

Laine îşi petrecu noaptea în salonul de la etaj, cu Henry încovrigat la picioarele ei. Scrise pe hîrtie ce văzuse deja că lipsea, şi răspunse la întrebările lui Vince şi ale celorlalţi poliţişti, care intrau din cînd în cînd. Ar fi băut o cafea dar, de vreme ce a ei zăcea pe duşumeaua bucătăriei, se mulţumi cu ceai.

Laine ştia că senzaţia de violare a spaţiului intim, teama şi furia, erau reacţii clasice, ca şi stratul de neîncredere aşternut peste ele. Nu că în Gap criminalitatea ar fi fost inexistentă, dar o asemenea spargere, distrugerea cu răutate a obiectelor, nu era deloc tipică. Iar lui Laine i se părea foarte, foarte personală.

Rămase singură abia după ora unu noaptea. Vince se oferi

să lase un ofiţer de pază. Laine refuză, dar acceptă cu recunoştinţă propunerea de a bloca fereastra spartă. Ea verifică de două ori încuietorile, umblînd prin casă cu Henry după ea. Furia îi revenea, alungînd oboseala care începuse s-o apese în timpul cercetărilor poliţiei. O folosi, ca să facă ordine în bucătărie. Umplu un coş de gunoi cu cioburi de porţelan şi sticlă şi încercă să nu plîngă după piesele de Fiestaware pierdute pe care le colecţionase cu atîta grijă. Mătură zahărul, cafeaua, făina, sarea, firele de ceai şi spălă dalele de culoarea biscuiţilor.

În timp ce urca la etaj cu pas greu, simţi cum o părăseau puterile. O singură privire spre pat – salteaua trîntită pe podea, sertarele frumosului ei birou de mahon, răvăşite, găurile căscate în vechiul scrin pe care-l folosea ca sipet de bijuterii îi redeşteptară toată amărăciunea. Dar n-avea de gînd să se lase alungată din camera ei, din căminul ei. Scrîşnind din dinţi, puse salteaua la loc, scoase un aşternut curat şi făcu patul. Agăţă la loc hainele care fuseseră smulse din debara, iar pe celelalte le împături şi le puse cu grijă în sertare.

Era trecut de trei cînd se tîrî în pat şi, încălcîndu-şi propria regulă, bătu cu palma în saltea, chemîndu-l pe Henry să doarmă alături. Întinse mîna spre veioză, apoi ezită şi şi-o retrase. Dacă dormitul cu lumina aprinsă însemna mai mult laşitate, decît o formă reală de protecţie, nu era o nenorocire.

Era asigurată, îşi aminti ea. Nu-i fusese furat sau distrus nici un lucru de neînlocuit. Nu erau decît obiecte, iar ea îşi cîştiga existenţa, nu-i aşa, vînzînd şi cumpărînd obiecte. Se ghemui sub pătură, cu cîinele privind-o adorator în ochi.

– Simple obiecte, Henry. Lucruri care nu contează prea mult.

Închise ochii, cu un oftat prelung. Tocmai aţipea, cînd în minte i se contură chipul lui Willy.

Ştie unde eşti acum...

Se ridică în capul oaselor, respirînd agitat. Ce însemna asta? *Cine* ştia? Willy apare într-o zi, din senin, după aproape douăzeci de ani, şi moare în pragul magazinului ei. Apoi îi e

spartă şi devastată casa. Trebuia să existe o legătură. Cum să nu existe? se întrebă ea. Dar cine căuta, şi ce anume? La ea nu se afla nimic.

4

Doar pe jumătate îmbrăcat, cu părul încă şiroindu-i de apă de la duşul de dimineaţă, Max răspunse la uşă numai cu un singur gînd în minte: o cafea.

Dezamăgirea nu era cine ştie ce. Oricine învaţă să suporte decepţiile. Dormise singur, dar să găsească un poliţist la uşa lui era cu totul altceva. Însemna să-i scormonească prin creier fără a-i acorda dreptul divin şi inalienabil la cafeină. Îl măsură din privire pe copoiul local – mare, voinic, suspicios – şi încercă să afişeze un zîmbet cooperant şi în acelaşi timp nedumerit.

– 'Neaţa. Asta nu pare uniformă de room-service, deci cred că n-aţi venit aici ca să-mi aduceţi cafeaua şi omleta.

– Sînt şeful poliţiei, Burger, domnule Gannon. Îmi puteţi acorda un minut din timpul dumneavoastră?

– Sigur.

Max făcu un pas înapoi, aruncînd o privire în cameră. Patul era nefăcut, aburii de la duş intrau prin uşa deschisă a băii, iar biroul arăta ca al oricărui om de afaceri ocupat care locuia temporar într-o cameră de hotel – laptop, mape şi dischete, legitimaţia, telefonul celular... Nici o problemă. Luase ca măsură de prevedere, ca întotdeauna să închidă toate fişierele şi să ascundă orice hîrtie dubioasă.

– Ăă... începu el, cu un gest vag spre scaun, luaţi loc. Se duse la dulap să-şi ia o cămaşă. E vreo problemă?

Vince nu se aşeză. Nici nu zîmbi.

– O cunoaşteţi pe Laine Tavish.

– Mda.

Întrebarea îi declanşă o mulţime de semnale de alarmă şi

noi întrebări, ca nişte ecouri, dar Max nu făcu decît să-şi ia cămaşa pe el.

– *Remember When*. Am cumpărat ieri de-acolo un cadou pentru mama mea.

Cu o undă de îngrijorare în glas, adăugă:

– E ceva în neregulă cu cardul meu?

– Din cîte ştiu eu, nu. Aseară, locuinţa domnişoarei Tavish a fost spartă.

– Şi a păţit ceva? E totu-n regulă?

Acum nu mai era nevoie să se prefacă îngrijorat, în timp ce sirenele de alarmă sunau şi mai puternic în capul lui. Mîinile cu care-şi încheia grăbit cămaşa îi căzură pe lîngă trup.

– Unde e?

– Nu era acasă în momentul spargerii. În declaraţia ei afirmă că era cu dumneavoastră.

– Am luat cina împreună. La dracu'...!

Întrucît cafeaua nu mai era prima pe listă, Max înjură la auzul bătăii în uşă.

– Aşteptaţi o clipă...

Deschise uşa blondinei drăgălaşe care stătea lîngă căruciorul de la room-service.

– Bună dimineaţa, domnule Gannon. Gata pentru micul dejun?

– Mda, mersi... Pune-l... oriunde.

În timp ce împingea căruciorul înăuntru, ospătăriţa îl zări pe Vince.

– A, salut, şefule.

– Sherry. Ce faci?

– Păi... cum ştii.

Întoarse căruciorul într-o parte, încercînd să nu pară prea curioasă în timp ce le arunca priviri scurte amîndurora.

– Pot să mă duc jos şi să mai aduc o ceaşcă, dacă vrei cafea, şefule, zise ea.

– Nu te deranja, Sherry. Am băut două înainte de a pleca de-acasă.

– Dacă te răzgîndeşti, sună-mă.

Luă capacul de pe o farfurie, dezvăluind o omletă şi o felie de şuncă. Apoi îi întinse mapa de piele lui Max, aşteptînd să-i semneze nota de plată.

– Sper să vă placă micul dejun, domnule Gannon, zise ea şi ieşi, aruncînd o ultimă privire peste umăr înainte de a închide uşa.

– Poftă bună, îi ură Vince lui Max. N-are rost să lăsaţi ouăle să se răcească. Fac aici o omletă foarte bună.

– Ce fel de spargere a fost? Jaf?

– Aşa se pare. De ce s-a întîlnit domnişoara Tavish cu dumneavoastră aseară?

Max se aşeză, hotărît să-şi toarne cafeaua.

– Ca să ne cunoaştem mai bine, zise el. Am invitat-o la un pahar şi a acceptat. Speram să urmeze şi o cină şi, de vreme ce n-a refuzat-o după ce ne-am băut aperitivul – în barul de-aici, de jos –, am trecut în sala de mese.

– Întotdeauna vă daţi întîlnire cu femeile de la care cumpăraţi cadouri pentru mama dumneavoastră?

– Dacă mi-ar merge atît de bine, i-aş cumpăra mamei mult mai multe cadouri.

Max ridică ceaşca şi bău, privindu-l pe Vince în ochi.

– Laine e o femeie foarte atrăgătoare şi foarte interesantă, continuă el. Voiam s-o cunosc mai bine, aşa că am invitat-o. Îmi pare rău dacă a avut necazuri.

– Cineva a intrat în casa ei în timp ce ea era aici, cu dumneavoastră.

– Mda, am priceput.

Se hotărî să mănînce şi luă o înghiţitură din omletă.

– Deci, vă întrebaţi dacă am obiceiul să le fac curte femeilor drăguţe în magazine şi să aranjez să fie jefuite, în timp ce eu le vrăjesc la cină. E cam trasă de păr, şefule, de vreme ce pînă ieri n-am văzut-o niciodată pe Laine, nu-i cunosc încă locuinţa, şi nici nu ştiu dacă are în casă ceva care să merite furat. Ar fi fost mai inteligent, nu-i aşa, să atac magazinul, ce ziceţi? Are multe mărfuri interesante acolo.

Vince îl privi cum mînca, fără să spună nimic.

– Sînt acolo două pahare de sticlă groasă, rezistentă, adăugă Max după un moment, dacă vreţi şi dumneavoastră puţină cafea.

– Mă lipsesc. Cu ce treburi aţi venit în Angel's Gap, domnule Gannon?

– Lucrez la Reliance Insurance şi am venit aici pentru muncă de teren.

– Ce fel de muncă de teren?

– Domnule şef Burger, puteţi vorbi cu Aaron Slaker, preşedintele de la Reliance, ca să-mi verificaţi apartenenţa la firmă. Are sediul în New York. Din păcate, nu am dreptul să discut detaliile muncii mele fără permisiunea clientului.

– Mie asta nu mi se pare că sună a muncă în asigurări.

– Există fel de fel de asigurări.

Max deschise un borcănel cu gem de fragi şi unse o felie triunghiulară de pîine prăjită.

– Aveţi acte de identitate?

– Sigur.

Max se ridică, se duse la scrin, scoase din portofel permisul de conducere şi-i oferi lui Vince.

– După cum vorbiţi, nu păreţi a fi din New York.

– Accentul georgian nu dispare niciodată. Max era destul de iritat ca să-şi accentueze provocator vorbirea tărăgănată din Sud. Nu fur, şefule. N-am vrut decît să iau cina cu o femeie frumoasă. Haideţi, sunaţi-l pe Slaker.

Vince puse permisul lîngă farfuria lui Max.

– Aşa voi face, zise el pornind spre uşă. Se opri cu mîna pe clanţă şi se întoarse spre Max: Cît timp plănuiţi să staţi în oraş, domnule Gannon?

– Pînă-mi termin treaba, replică Max, luînd încă o îmbucătură de omletă. Şefule, aţi avut dreptate. Ăştia chiar fac o omletă delicioasă.

Max continuă să mănînce şi după ce uşa se închise în urma lui Vince.

Ca orice poliţist, Burger avea să-l verifice, descoperindu-i

astfel cei patru ani de muncă în poliție și licența de detectiv. Apoi, ca în orice oraș mic, vestea va ajunge nu peste mult la urechile lui Laine. Se hotărî să rezolve chestiunea la momentul potrivit. Pînă atunci, avea problema spargerii. Momentul se nimerise prea bine ca să fie o simplă coincidență. În plus, îl înștiința că nu era singurul care considera că atrăgătoarea domnișoară Tavish avea ceva de ascuns.

Totul era cine avea să găsească primul acel lucru.

– Nu-ți face nici o grijă, o asigură Jenny pe Laine. Angie și cu mine ne putem descurca aici de minune. Ești sigură că nu vrei să închizi magazinul azi? Vince a zis că la tine acasă e vraiște. Aș putea să vin să te ajut.

Laine își mută telefonul la cealaltă ureche, privind prin biroul ei de-acasă și imaginîndu-și-o pe Jenny, gravidă cum era, punînd la loc mese și scaune.

– Nu, dar îți mulțumesc. Am să mă simt mai bine știind că tu și Angie aveți grijă de magazin. În dimineața asta vine un transport, unul destul de mare, de la licitația din Baltimore.

Fir-ar să fie, ar fi vrut să se afle de față, să atingă cu mîinile ei toate lucrurile acelea minunate. Îi plăcea teribil de mult să pună obiectele noi la locurile lor ; iar restul plăcerii consta în a le vedea cum ieșeau iar pe ușă.

– Am nevoie de tine ca să înregistrezi noile articole, Jen. Le-am stabilit deja prețurile, sînt în dosar. E un urcior lotus Clarice Cliff, cu lalele pictate. Trebuie s-o suni pe doamna Gunt și s-o anunți că l-am primit. Ne-am înțeles la prețul de șapte sute, dar va dori să negocieze. Nu lași sub șase sute șaptezeci și cinci. În regulă?

– M-am prins.

– A, și...

– Laine, liniștește-te. Nu e prima mea zi de muncă. O să mă ocup de toate și dacă nu mă descurc, am să te sun.

– Știu. Absentă, Laine se aplecă să-și mîngîie cîinele, care stătea aproape lipit de ea. Am prea multe pe cap, zise ea tristă.

– Nici nu mă mir. Mi se face rău cînd mă gîndesc că trebuie să aranjezi totul singură. Sigur nu vrei să vin și eu? Aș putea trece în pauza de masă. Angie poate rămîne singură în magazin o oră. Îți aduc și ceva de mîncare. Ceva doldora de grăsime și de calorii.

Angie *putea* să se ocupe de magazin, reflectă Laine. Era pricepută și învăța repede. Dar Laine se cunoștea pe sine. Avea mai mult spor dacă era singură, fără conversații și alte diversiuni.

– N-am nici o problemă. O dată ce încep, va merge strună. Cred că după-amiază ajung și eu.

– Mai bine trage un pui de somn.

– Poate. Vorbim mai încolo.

Închise micul telefon portabil și-l vîrî în buzunarul de la spate al blugilor largi. Știa că va găsi o duzină de motive să sune la magazin în timpul zilei. Era bine să aibă telefonul la îndemînă. Deocamdată, însă, trebuia să se concentreze asupra celeilalte probleme.

– „Ascunde potaia..." murmură ea.

Întrucît singura potaie pe care o avea era Henry, nu-i rămînea decît să presupună că Willy delira. Venise să-i spună ceva, să-i ceară ceva, să-i dea ceva, dar n-o făcuse. Crezuse că-l urmărea cineva și, dacă nu cumva își schimbase năravurile, ceea ce era improbabil, însemna că avusese dreptate. Să fi fost un polițist, un detectiv, un complice nemulțumit de împărțeală? Orice era posibil. Dar halul în care-și găsise casa îi spunea că ultima ipoteză era cea mai plauzibilă.

Iar acum, cel care-l urmărise pe Willy o pîndea pe ea.

Ce-ar fi putut să-i spună lui Vince? Absolut nimic. Tot ceea ce-și clădise aici se baza pe faptul că era Laine Tavish, o femeie normală și plăcută, cu o viață normală și plăcută și părinți normali și plăcuți, care aveau un restaurant în New Mexico.

Elaine O'Hara, fiica lui Big Jack cel plin de farmec și infamii și cu un cazier lung nu se potrivea în frumosul peisaj

pastoral de la Angel's Gap. Nimeni n-ar intra în magazinul lui Elaine O'Hara ca să cumpere un ceainic sau o masă stil. Fiica lui Jack O'Hara nu era demnă de încredere.

La naiba, nici ea însăşi n-avea încredere în fiica lui Jack O'Hara. Fiica lui Big Jack era genul care bea într-un bar cu un bărbat străin şi sfîrşea doborîndu-l pe respectivul c-un sărut fierbinte, pasional. Fiica lui Jack îşi asuma riscuri mari şi grave, care se soldau cu consecinţe la fel de mari şi de grave. Laine Tavish trăia normal, chibzuit, şi nu făcea valuri. O lăsase pe O'Hara să scoată capul la lumină doar pentru o seară, şi uite unde ajunsese. Un interludiu interesant şi sexy, desigur şi, la sfîrşit, ditamai nenorocirea.

– Ce-şi face omul cu mîna lui... murmură ea spre Henry, care-şi exprimă acordul dînd din coadă.

Era timpul să pună lucrurile la loc în ordine. Nu va renunţa la identitatea şi la împlinirile sale, la ceea ce plănuia să realizeze, doar pentru că un hoţ de mîna a doua credea că-i revenise şi ei o parte din ultima lui pradă. Trebuia să fie un hoţ de mîna a doua, îşi spuse ea, în timp ce aduna pernele de mătase pe care le cumpărase pentru divanul George al II-lea. Unchiul Willy nu frecventa niciodată elita. Şi nici Big Jack n-o făcuse, oricît se lăudase cu toate visurile lui... Vasăzică, îi răscoliseră casa, nu găsiseră nimic, aşa că luaseră în schimb nişte obiecte uşor de plasat. Asta era tot.

Probabil lăsaseră amprente peste tot, îşi zise aşezîndu-se pe jos şi începînd să strîngă în teancuri hîrtiile împrăştiate. Cînd se implica unchiul Willy în cîte-o lovitură, minţile greoaie erau inevitabile. Cel mai probabil, autorii spargerii, ai distrugerilor şi ai furturilor aveau cazier. Vince urma să-i găsească, să-i identifice şi să-i prindă.

La fel de posibil era şi să fie destul de proşti ca să le spună poliţiştilor de ce o făcuseră, iar dacă se ajungea acolo, ea va declara că o confundă cu altă persoană. Urma să se arate şocată, indignată, stupefiată. Teatrul – indiferent ce roluri erau necesare – îi era o a doua natură. Prin vene îi curgea destul din sîngele lui Big Jack pentru ca o asemenea

prefăcătorie să nu-i depăşească posibilităţile „artistice".

În fond, ce altceva era ceea ce făcea chiar acum Laine Tavish din Angel's Gap, dacă nu o prefăcătorie lungă de-o viaţă?

Pentru că acest gînd o deprima, îl înlătură şi se adînci în aranjarea hîrtiilor. Se cufundă destul de adînc ca să sară în picioare, cînd auzi o bătaie în uşa de la intrare.

Henry se trezi într-o clipă din siesta sa matinală şi lansă o serie furioasă de lătrături răguşite şi ameninţătoare în timp ce se ascundea după Laine.

– Eroul meu cel mare şi viteaz, îl mîngîie ea. Probabil e geamgiul. Nu-l păpăm pe geamgiu, da?

Ca mărturie a devotamentului şi iubirii sale uriaşe, Henry o însoţi la parter, mîrîind, dar rămînînd tot timpul la un pas în urma ei.

După spargere, Laine devenise destul de prudentă ca să se uite pe fereastră înainte de a descuia uşa. Cînd îl văzu pe Max simţi o tresărire şi un sfîrîit în creier şi în sînge. Instinctiv, îşi coborî privirea dezgustată spre blugii vechi, picioarele goale şi tricoul gri de pe vremea bunicii. În acea dimineaţă îşi strînsese părul într-o coadă de cal şi nu se ostenise să se fardeze.

– Nu e tocmai imaginea pe care aş vrea să i-o prezint bărbatului pe care mă gîndeam să-l despoi de ţoale cu prima ocazie rezonabilă, recunoscu ea faţă de Henry. Acum ce să facem?

Deschise uşa, impunîndu-şi să se poarte cît mai firesc.

– Max, ce surpriză! Cum m-ai găsit?

– Am întrebat. Eşti bine? Am auzit de... Lăsă fraza suspendată şi o măsură cu privirea. Henry? Ei, dar e cel mai drăguţ cîine pe care l-am văzut în viaţa mea.

Rosti aceste cuvinte cu un zîmbet larg pe faţă, ghemuindu-se pînă la nivelul cîinelui.

– Ce faci, uriaşule?

Laine ştia din experienţă că pe cei mai mulţi Henry îi intimida la început. *Era* mare, *era* urît, iar cînd mîrîia gutural,

părea periculos. Max însă îi întindea deja mîna, să i-o miroasă.

– De ce faci mutra asta, Henry? întrebă Max.

Ezitînd vizibil între spaimă şi încîntare, Henry îşi apropie botul de mîna lui, adulmecîndu-i-o nesigur. Apoi lovi cu coada picioarele lui Laine, înainte de a se prăvăli la pămînt, cu burta în sus, ca să fie scărpinat.

– N-are pic de mîndrie, declară Laine.

– Nici n-are nevoie, replică Max, în timp ce devenea noua iubire a vieţii lui Henry, pe care-l scărpina pe burtă. Nimic nu se compară cu un cîine, nu-i aşa?

Mai întîi fusese pofta carnală – lucru destul de firesc, medită Laine. Apoi, interesul şi cîteva niveluri ale atracţiei. Fusese pregătită – sau încercase să se pregătească – pentru a face abstracţie de aceste impulsuri şi să rămînă raţională. Acum însă, văzîndu-l cu cîinele ei, simţi în jurul inimii acea căldură care semnala – atenţie, pericol! – afecţiune personală. Adăugată dorinţei senzuale şi atracţiei, aceasta făcea ca pînă şi o femeie raţională să fie învinsă.

– Nimic, într-adevăr, zise ea.

– Acasă, aveam mereu cîte un cîine. La New York nu pot să ţin nici unul, din cauza călătoriilor mele... Şi nu mi se pare normal. Îşi ridică mîna pentru a scărpina beregata lui Henry, spre extazul acestuia.

Laine fu cît pe ce să geamă.

– Dezavantajele vieţii la oraş, adăugă Max. Cum a trecut de ele?

– Poftim?

Max îi dădu o ultimă palmă prietenoasă lui Henry, apoi se ridică.

– Am auzit despre spargere. Un cîine mare ca el ar fi trebuit să le dea de furcă.

Uşurel, fetiţo, îşi spuse Laine.

– Mă tem că nu, zise ea. Unu, era închis în oficiu. Acolo stă cînd sînt plecată. Şi doi, ei bine...

Îl privi pe Henry, care lingea ca un sclav mîna lui Max.

– Nu are tocmai o inimă de războinic.

– Te simţi bine?

– Cît se poate de bine, cred, a doua zi după ce am venit acasă şi am constatat că cineva mi-a întors-o pe dos şi mi-a furat lucrurile.

– Eşti destul de izolată aici. Cred că nimeni n-a văzut nimic.

– Mă îndoiesc. Vince, şeful poliţiei, o să-ntrebe, dar casa mea e singura de pe aleea asta.

– Mda, l-am cunoscut pe şef. Un alt motiv pentru care am venit a fost să mă asigur că nu crezi că te-am invitat la cină ca să te scot din casă şi să ţi se întîmple asta.

– Ei, în nici un caz. De ce-aş... Vince! Sper că nu te-a făcut să te simţi prost.

– E meseria lui. Şi acum observ că şi ţie ţi-am trezit aceeaşi bănuială.

– Nu, deloc... Nu tocmai. Doar că am avut o săptămînă foarte stranie. Cred că, de cînd m-am mutat aici, am tratat cu Vince pe plan profesional doar de două ori. Iar acum, am avut de-a face cu el tot de două ori, în doar două zile. Înţeleg că te-a vizitat la hotel, în dimineaţa asta. Îmi pare rău.

– Doar o treabă de rutină. Nu se compară cu a veni acasă ca să descoperi că ţi-a fost spartă. O atinse uşor pe obraz: Am fost îngrijorat pentru tine.

Temperatura trupului ei crescu cu cîteva grade. Îşi spuse că nu se potriveau deloc – Willy Young înhăitat cu Max Gannon. Iar dacă Max ar fi fost amestecat, ar fi ştiut. L-ar fi recunoscut ca fiind de-ai ei, cum s-ar spune.

– N-am nimic. Jenny şi Angie vor lucra la magazin, în timp ce eu pun casa la punct. Arătă spre living. Abia am început. Bine că-mi place să fac cumpărături, pentru că asta va fi etapa a doua.

Max o ocoli şi privi şi el prin încăpere. Ceea ce văzu putea trece drept vandalismul care însoţeşte o spargere, dar ochii lui Max ştiau să recunoască adevărul: o căutare rapidă, furioasă. Dacă ar fi găsit ceea ce căutau, Laine nu ar fi strîns

atît de calmă resturile, vorbind despre cumpărături. Nimeni nu avea un asemenea sînge rece. Şi-o imagină venind acasă, singură, pe întuneric, deschizînd uşa şi dînd peste acea privelişte. Nici nu era de mirare că arăta palidă şi cu cearcăne sub ochi, ca orice femeie care n-a dormit noaptea.

– Ţi-au făcut-o, murmură el.

– Aşa ceva nu prea se obişnuieşte în Gap. Cînd locuiam la Philadelphia, am lucrat cu o femeie care, într-o seară, cînd s-a întors acasă, şi-a găsit apartamentul spart. Îi luaseră totul şi scriseseră cu spray obscenităţi pe pereţi.

Max întoarse capul spre ea.

– Deci, poate fi şi mai rău?

– Întotdeauna poate fi mai rău. Ascultă, am făcut ordine la bucătărie şi am dat o fugă pînă la magazin, aşa că am cafea. Vrei?

– Vreau oricînd.

Max se apropie de ea. Arăta atît de proaspătă, cu părul ei strălucitor strîns la spate şi ochii şi mai albaştri de tulburarea care-i bîntuia. Mirosea a săpun, doar a săpun.

– Laine, nu vrea să te deranjez, dar... dă-mi voie să te ajut.

– Cu ce să mă ajuţi?

Nu era sigur, dar ştia că vorbea serios, că era o ofertă dezinteresată. Se uita la ea şi voia s-o ajute.

– Pentru început, te pot ajuta să-ţi pui la loc lucrurile.

– Nu e nevoie. Cred că ai treabă...

– Lasă-mă să te ajut, îi reteză el protestul şi o prinse de mînă. Am timp destul şi adevărul e că, dacă aş pleca, oricum mi-aş face griji pentru tine şi n-aş rezolva nimic.

– Ce amabil eşti...

– Şi mai e ceva.

Max făcu un pas înainte spre ea, silind-o să se retragă cu spatele la perete. Cînd gura lui îi acoperi buzele, sărutul fu lent şi mătăsos, aproape ca un vis. Laine îşi simţi genunchii muindu-se, gata să se dizolve complet, înainte ca Max să ridice capul.

– Dacă nu făceam asta, m-aş fi gîndit tot timpul s-o fac. Cred că vom lucra mai bine acum, că am lăsat-o în urmă.

– Bine, răspunse Laine, trecîndu-şi limba peste buza de jos. Ai terminat?

– Aiurea.

– Şi mai bine. Cafeaua, hotărî ea, înainte de a începe să se tăvălească amîndoi pe jos prin camera răvăşită, în loc s-o aranjeze. Mă duc să fac cafeaua.

Porni spre bucătărie, cu cîinele ţopăind fericit pe lîngă ea. Pentru moment, îi era de folos să aibă o ocupaţie. Să rîşnească boabele, să măsoare apa în filtrul franţuzesc. Max stătea rezemat de bufet, privind-o. Trupul acela suplu, relaxat, dar cu o maximă concentrare în ochi. Ceva la el o făcea să dorească să se gudure ca o pisică dornică de mîngîieri.

– Trebuie să-ţi spun ceva.

– OK.

Laine luă două căni care rezistaseră dezastrului din bucătărie.

– De obicei, nu... Stai, lasă-mă să mă gîndesc cum s-o spun fără să sune incredibil de tîmpit.

– Nu cred c-ai putea vreodată să pari aşa.

– Mamă, da' ştiu că te pricepi să tragi sforile! În regulă.

Se întoarse spre el, după ce lăsă cafeaua să se aşeze.

– N-am obiceiul să accept întîlniri, chiar şi temperate, cu bărbaţi pe care abia i-am cunoscut. Cu clienţi. De fapt, tu eşti primul.

– Întotdeauna mi-a plăcut să fiu primul.

– Cui nu-i place? Cu toate că apreciez compania bărbaţilor şi beneficiile ei, în acelaşi timp nu încep să mă caţăr pe ei după cină, ca viţa pe trunchi.

Max era sigur c-avea să ţină minte multă vreme acel moment. Probabil urma să-l retrăiască şi pe patul de moarte, ca unul dintre cele mai importante din viaţa lui.

– Şi în sensul ăsta sînt primul?

– La acest nivel, da.

– Din ce în ce mai bine.

– Vrei frişcă? Zahăr?

– Neagră merge perfect.

– Bine, atunci să continuăm. De asemenea, nu mă gîndesc, iar asta e o regulă esenţială pentru mine, să mă culc cu un bărbat pe care-l cunosc de douăzeci şi patru de ore, mai mult sau mai puţin.

Max îl scărpina pe Henry între urechi, fără să-şi ia o clipă ochii de la faţa ei.

– Ştii ce se spune despre reguli.

– Da, şi cu toate că sînt de acord cu ce se spune, nu le încalc prea uşor. Cred cu fermitate în nevoia de organizare, Max, în legi şi directive. Prin urmare, faptul că mă gîndesc să încalc o regulă, să trec peste o anumită limită mă face să mă simt nervoasă. Ar fi mai inteligent, mai sigur, mai înţelept, dacă ne-am tempera puţin, măcar pînă vom ajunge să ne cunoaştem mai bine. Să lăsăm situaţiei o şansă de a evolua într-un ritm mai rezonabil şi mai raţional.

– Mai inteligent, fu el de acord. Mai sigur. Mai înţelept.

– N-ai idee cît mă străduiesc să trăiesc în spiritul acestor trei principii. Rîse uşor, apoi turnă cafeaua. Problema e că niciodată nu m-am mai simţit atrasă de cineva aşa cum mă atragi tu.

– Poate că eu sînt puţin mai îngăduitor cînd e vorba de reguli şi limite, şi nu mă preocupă aşa de mult înţelepciunea în anumite domenii.

Max luă cana pe care i-o oferea ea şi o puse pe bufet.

– Ceea ce ştiu e că niciodată nu m-am uitat la altă femeie şi n-am dorit-o aşa cum te doresc pe tine.

– Asta n-o să mă ajute să fiu inteligentă.

Laine îşi luă cafeaua şi făcu un pas înapoi.

– Am nevoie de puţină ordine. Lasă-mă să-mi aranjez casa, atît cît pot, şi pe urmă mai vedem.

– Mi-e greu să te contrazic, dar făcînd împreună unele treburi casnice, vom ajunge să ne cunoaştem mai bine.

– Atunci, dacă tot am nişte muşchi la dispoziţie, să începem cu livingul. Canapeaua e destul de grea, îl preveni ea.

*

La *Remember When*, treburile mergeau din plin. Sau, cel puţin, vizitele. Vestea nenorocirii ce se abătuse asupra lui Laine se răspîndise ca fulgerul, iar curioşii dădeau buzna să afle amănunte. Pe la ora unu, după ce noile articole fuseseră înregistrate, etichetate şi expuse, vînzările se facturau şi bîrfele curgeau cu toptanul. Jenny îşi apăsă cu o mînă şalele îndurerate.

– Eu mă duc să mănînc acasă, unde pot şi să mă odihnesc vreo oră. Faci faţă de una singură?

– Sigur, răspunse Angie, ridicînd o ciocolată cu proteine şi o sticlă de Frappucino fără colesterol. Mi-am adus prînzul aici.

– Nici nu ştii cît mă întristează, Ange, să te-aud numind mizeria asta „prînz".

– M-am cîntărit azi-dimineaţă. O sută nouăşpe livre.

– Rahat.

În timp ce Angie rîdea, Jenny îşi luă poşeta de după tejghea şi puloverul din cuier.

– Am să-mi încălzesc nişte „pasta primavera" de-aseară, iar la desert am să-nfulec o prăjitură.

– Ăsta zic şi eu rahat!

O mîngîie uşurel pe burtă, sperînd, ca întotdeauna, să simtă copilul mişcîndu-se.

– Aici cum mai merge?

– Bufniţă de noapte, răspunse Jenny, înfigîdu-şi la loc o agrafă în cocul aproape desfăcut. Jur că se trezeşte şi-ncepe să danseze step în fiecare seară pe la unşpe, şi-o ţine-aşa ore-n şir.

– Şi-ţi place la nebunie.

– Îmi place. Jenny îşi îmbracă puloverul. Fiecare minut îmi place. Sînt cele mai fericite momente din viaţa mea. Mă-ntorc într-o oră.

– S-a marcat. Auzi, s-o sun pe Laine? Să văd ce mai face?

– O sun eu, de-acasă, strigă Jenny peste umăr, pornind spre uşă.

Înainte de a ajunge, aceasta se deschise. Îi recunoscu pe cei doi şi le căută numele prin fişierele memoriei.

– Mă bucur că vă revăd. Dale şi Melissa, da?

– Ai memorie bună, îi zîmbi femeia în vîrstă de vreo treizeci şi ceva de ani, cu o constituţie de gimnastă şi un aer stilat.

– Din cîte-mi amintesc, vă interesa dulapul din lemn de trandafir.

– Într-adevăr. Văd că e tot aici.

În timp ce vorbea, Melissa se apropie de dulap şi îşi trecu palma peste incrustaţiile uşii.

– Mă tot strigă pe nume, zise ea.

– E o piesă foarte frumoasă, confirmă Angie, ieşind de după tejghea. Una dintre favoritele mele.

În realitate, ea prefera mobila modernă şi aerodinamică, dar ştia cum să stimuleze o vînzare.

– Azi ne-a mai venit o piesă din lemn de trandafir. E un *secrétaire* mic şi fermecător. Victorian. Cred că-s făcute unul pentru celălalt.

– Vai! Rîzînd, Melissa îşi strînse soţul de braţ. Cred că trebuie să arunc măcar o privire.

– Vi-l arăt.

– Eu tocmai plecam, dacă nu mai aveţi nevoie de mine...

– Nici o problemă! Angie îi făcu semn lui Jenny cu mîna. Nu-i aşa că-i frumos? se întoarse ea spre Melissa, care urmărea cu vîrful degetului lemnul lucios al pupitrului. Şi e în perfectă stare. Laine are un ochi excelent. L-a găsit la Baltimore, acum cîteva săptămîni. Azi-dimineaţă a ajuns aici.

– E minunat, zise Melissa, începînd să deschidă şi să închidă la loc sertăraşele laterale. Credeam că un davenport e un fel de canapea.

– Mda, dar şi birouaşul ăsta se numeşte la fel. Nu mă întrebaţi de ce. Asta-i specialitatea lui Laine.

– Indiferent cum se cheamă, mor după el. Dale?

Soţul ei atinse cu degetul preţul şi-i aruncă o privire.

– Dacă le vrei pe amîndouă, Melissa, trebuie să mă mai gîndesc. E o sumă destul de mare.

– Poate obţinem o mică reducere.

– Se rezolvă şi asta, răspunse Angie.

– Să mă mai uit puţin la şifonier.

Melissa reveni la dulap şi-i deschise uşile. Angie, care ştia cum să manevreze o vînzare, rămase pe loc, în timp ce Dale se alătură soţiei. Uşile se închiseră la loc, se deschiseră iar, sertarele ieşiră şi intrară...

– Obţinem şi conţinutul? întrebă doamna.

– Mă scuzaţi?

– Cutia asta, scoase el un pachet, scuturîndu-l. E ca premiul din cutia de cereale?

– De data asta, nu, rîse Angie, venind să ia cutia. Azi-dimineaţă ne-a sosit un transport important, începu ea, şi cram şi-aşa destul de ocupate. Cred că Jenny a pus-o aici din greşeală.

Angie considera un mare noroc faptul că deschiseseră sertarul înainte de a se observa lipsa piesei.

– Vrem să discutăm cîteva minute, îi spuse Melissa.

– Nu vă grăbiţi.

Lăsîndu-i singuri, Angie se întoarse la tejghea. Despachetă cutia şi găsi înăuntru un căţel caraghios de ceramică. Destul de drăguţ, îşi spuse ea, incapabilă să înţeleagă de ce plăteau unii atîta pentru asemenea piese. Îi plăceau mai mult animalele împăiate, moi şi mitoase. Probabil era un Doulton sau Derby, sau una din chestiile alea pe care Laine încă se mai chinuia s-o înveţe.

Din frînturile de conversaţie care se auzeau reieşea că Melissa era pe cale să-l învingă pe Dale fără ajutor, aşa că Angie îi mai lăsă un timp şi se duse cu statueta la una dintre puţinele virtine cu figurine şi bric-a-brac, pentru a încerca să identifice stilul şi perioada.

Pentru ea era ca un joc. Putea găsi răspunsurile în dosar, dar asta ar fi însemnat să trişeze. Identificarea pieselor în magazin semăna mult cu recunoaşterea caracterelor într-un bar. Dacă o făceai destul timp, ajungeai să poţi ghici pe oricine şi orice.

– Domnişoară?

– Angie, se întoarse ea, zîmbind.

– Dacă le luăm pe amîndouă, ce preţ ne puteţi face?

Încîntată la gîndul că o putea întîmpina pe Jenny cu vestea unei duble vînzări, Angie lăsă jos cîinele de ceramică şi se duse să negocieze cu clienţii. În emoţia încheierii tranzacţiei, a pregătirii transportului şi a facturării, uită complet de cîine.

5

Max află destul de multe despre Laine în următoarele cîteva ore. Era organizată, practică şi calculată. Avea o gîndire mai precisă decît se aşteptase de la o persoană cu trecutul ei. Îşi trasa o sarcină, o studia de la început pînă la sfîrşit, apoi o ducea la îndeplinire pas cu pas. Fără ocoluri, fără diversiuni. În plus, avea simţul cuibului. Mamei lui îi plăcea la nebunie să-şi căptuşească plăcut cuibul cu tot felul de – cum le numea tatăl lui? – farafastîcuri. Şi, la fel ca mama lui, Laine ştia cu precizie care era locul fiecăruia. Dar, spre deosebire de ea, Laine nu părea să se ataşeze sentimental, aproape intim, de lucruri. Max îşi văzuse odată mama vărsînd şiroaie de lacrimi pentru o vază spartă, şi-i simţise pe pielea lui mînia cînd făcuse ţăndări un vechi platou decorativ.

Laine mătura cioburile şi le arunca la gunoi fără cea mai mică tresărire. Era concentrată să-şi pună spaţiul în ordine. Max nu putea să nu respecte acest lucru.

Deşi îl nedumerea felul cum fiica unui hoţ nomad efectutase o întoarcere cu o sută optzeci de grade ca să devină o casnică de provincie, faptul că misterele erau obiectul muncii lui o făcea să devină şi mai interesantă. Îi plăcea să stea în cuibul ei, în compania ei. Nu încăpea nici o îndoială că tensiunea sexuală dintre ai avea să complice lucrurile pe parcurs, dar îi era greu să nu savureze plăcerea. Îi plăcea vocea ei, guturală, dar dulce. Îi plăcea că arăta sexy în tricoul

gros. Îi plăceau pistruii ei. Îi admira rezistenţa în faţa unui incident care pe cei mai mulţi oameni i-ar fi distrus. Şi-i admira şi aprecia sinceritatea dezarmantă în legătură cu reacţiile ei faţă de el şi ceea ce ardea mocnit între ei doi.

Adevărul era că, în alte împrejurări, se putea vedea pe sine avîntîndu-se cu capul înainte într-o relaţie cu ea, arzîndu-şi toate punţile cu trecutul, lăsînd la o parte orice prudenţă. Chiar şi în circumstanţele date, era pregătit să se avînte şi nu se putea hotărî dacă acesta era un plus sau un minus.

Dar, fie că era cîştig colateral, fie obstacol pe drumul spre ţelul propus, sosise timpul să reia jocul.

– Ai pierdut multe, comentă el.

– Pot oricînd să-mi iau şi mai multe.

De fapt, Laine simţea un mic junghi de regret pentru ciobitura mare a urciorului Derby pe care-l ţinuse pe servanta din sufragerie.

– M-am apucat de meseria asta fiindcă-mi place să colecţionez tot felul de lucruri. Apoi, mi-am dat seama că nu simt atît nevoia să le am, cît să fiu în preajma lor, să le văd, să le ating. Îşi trecu degetul peste vasul spart.

– Şi-mi găsesc aceleaşi satisfacţii, uneori chiar mai mari, în a cumpăra şi vinde, în a vedea cum piese interesante ajung în posesia unor oameni interesanţi.

– Oamenii plicticoşi nu cumpără lucruri interesante?

Laine rîse.

– Ba da, cumpără şi ei. De-asta e important să nu te ataşezi prea mult de ceea ce plănuieşti să vinzi. Iar mie-mi place să vînd.

– De unde ştii ce anume să cumperi, din capul locului?

– Uneori din instinct, alteori din experienţă... Cîteodată, e doar o loterie.

– Îţi place să mizezi pe noroc?

Privindu-l, Laine recunoscu:

– De fapt, da.

Nici vorbă, îşi spuse Max, se afla pe marginea prăpastiei, pregătit să se arunce.

– Nu vrei să lichidezi coşmelia asta şi să-ţi iei zborul la Vegas?

Laine îşi arcui sprîncenele:

– Şi dacă aş spune: „sigur, de ce nu"?

– Aş rezerva bilete.

– Ştii, continuă ea după ce-l studie un moment, te cred în stare. Şi cred că-mi place.

Partea de O'Hara din sufletul ei era deja în drum spre aeroport.

– Dar, din păcate, nu-ţi pot acccepta propunerea.

Cea care vorbea era Tavish.

– Ce zici, lăsăm pe altă dată?

– De acord. Văzînd şi făcînd.

O privi cum punea la loc cîteva piese care mai rămăseseră. Sfeşnice, un bol enorm de argilă, un platou lung şi plat. Avea senzaţia că le punea exact în locurile unde fuseseră înainte. Ca un gest de autoîncurajare. Şi de sfidare.

– Ştii, cînd mă uit în jur la toate astea, nu mi se pare că a fost o simplă spargere. În nici un caz nu-mi face impresia unui jaf pe fugă standard. Are o tuşă mult mai personală, zise Max.

– Mă rog, cu asta chiar că m-ai liniştit.

– Scuză-mă. Nu m-am gîndit. De fapt, nu pari deosebit de speriată.

– Azi-noapte am dormit cu lumina aprinsă, recunoscu ea. De parcă aşa aş fi rezolvat ceva.

– Nu ţi-ar strica un sistem de alarmă. Unul puţin mai performant decît sortimentul canin, adăugă el, privindu-l pe Henry, care sforăia sub masa din sufragerie.

– Nu. M-am gîndit la asta. Un sistem de alarmă nu m-ar face să mă simt în siguranţă, ci ar fi încă o grijă pe cap. N-am să admit să-mi fie frică în propria mea casă.

– Dă-mi voie să mai insist puţin, înainte de a abandona subiectul. Crezi că a făcut-o cineva cunoscut? Ai vreun duşman?

– Nu, şi nu, răspunse ea ridicînd din umeri cu nepăsare,

în timp ce punea la loc în jurul mesei scaunele cu spătare.

În minte, însă, auzi din nou cuvintele lui Willy: *Ştie unde eşti acum...* Cine ştia? Tatăl ei?

– Văd că te-am speriat, zise Max ridicîndu-i bărbia cu un deget. Ţi se citeşte în ochi.

– Nu, nu sînt alarmată. Deconcertată, eventual, la gîndul că s-ar putea să am duşmani. Proprietarii banali de magazine mici din orăşelele statului Maryland n-ar trebui să aibă duşmani.

Degetul lui mare îi mîngîie tandru obrazul.

– Tu nu eşti banală.

Laine îşi lăsă buzele să se arcuiască, în timp ce ale lui coborau spre ele. N-avea idee, îşi spuse ea, cît de mult muncise, ca să *fie* banală.

Exact cînd mîinile lui îi cuprinseră şoldurile, sună mobilul.

– Aud cumva bătînd clopotele? întrebă el.

Rîzînd uşor, Laine se retrase şi-şi scoase telefonul din buzunar.

– Alo? Bună, Angie.

În timp ce asculta, mută vaza ciobită puţin mai încolo pe servantă.

– *Ambele* piese? Dar e minunat! Ce a... M-hmm... Nu, ai făcut foarte bine. Se numeşte davenport fiindcă un asemenea birou mic a fost lucrat pentru un anume căpitan Davenport, pe la o mie opt sute, şi denumirea a prins – cred... Da, e totul bine... Serios, şi da, fii sigură că mă înviorează... Îţi mulţumesc, Angie. Vorbim mai tîrziu.

– Credeam că un davenport e o canapea, spuse Max, după ce Laine îşi vîrî telefonul la loc în buzunar.

– Este. Sau o mică sofa care se desface adesea ca un pat. Poate fi şi un birouaş în formă de ladă, deasupra cu o tăblie glisantă sau rabatabilă care creează spaţiu pentru genunchi.

– Hm. Omul, cît trăieşte, învaţă.

– Te-aş putea învăţa o mulţime de lucruri. Vrei să-ţi arăt care e diferenţa dintre un canterbury şi o comodă?

– Abia aştept.

Îl luă de mînă, trăgîndu-l spre mica ei bibliotecă, unde putea ţine o scurtă lecţie despre antichităţi în timp ce făceau ordine.

Cînd gentlemanul înalt şi distins, cu mustaţă sură, tunsă elegant, intră la *Remember When*, Jenny tocmai se gîndea ce să prepare pentru cină. Întrucît avea impresia că-i era foame *tot* timpul, gîndul la mîncare era aproape la fel de satisfăcător ca şi consumul acesteia.

După marea vînzare a lui Angie, ritmul încetinise. Avusese cîţiva vizitatori, iar doamna Gunt venise în fuga mare să vadă urciorul lotus şi să-l înhaţe. Apoi, în următoarea oră, Jenny şi Angie cam arseseră gazul de pomană şi începuse să se gîndească să-i dea drumul lui Angie mai devreme.

Auzind clopoţelul de la uşă, Jenny ridică privirea, mulţumită că mai venise un client care să-i alunge pentru un timp gîndul de la cotletele de porc cu piure de cartofi.

– Bună ziua. Vă pot ajuta cu ceva?

– Cred c-am să arunc doar o privire, dacă n-aveţi nimic împotrivă. Interesant magazin. E al dumneavoastră?

– Nu, patroana nu e azi aici. Uitaţi-vă cît doriţi. Dacă aveţi întrebări sau nevoie de ajutor, să-mi spuneţi.

– Aşa voi face.

Bărbatul purta un costum aproape de aceeaşi culoare cu mustaţa. Părul des îi era tuns cu grijă. Costumul şi dunga subtilă a cravatei miroseau a bani. Vorbea destul de sacadat ca să dea de bănuit că era din Nord.

Instinctul de vînzătoare îi spunea lui Jenny că nu l-ar fi deranjat puţină conversaţie, în timp ce se uita prin magazin.

– Sînteţi în vizită la Angel's Gap?

– Am nişte afaceri prin zonă, zîmbi străinul, cu o expresie care-i adîncea obrajii supţi şi-i încălzea albastrul ochilor, făcînd ca aerul distins să devină uşor sexy. E un oraş foarte prietenos.

– Într-adevăr.

– Şi atît de pitoresc! Minunat pentru afaceri, aş crede. Am şi eu un magazin.

Se aplecă să studieze vitrina cu bijuterii de familie.

– Bijuterii veritabile, spuse el, bătînd cu degetul în geam. Vînzări, cumpărări... Foarte frumoase piese aveţi aici. Surprinzător, realmente, în afara zonei metropolitane.

– Vă mulţumesc. Laine e foarte exigentă cu articolele noastre.

– Laine?

– Laine Tavish, patroana.

– Mă întreb dacă nu cumva am mai auzit numele ăsta. S-ar putea chiar s-o fi întîlnit la vreo licitaţie. Ne învîrtim într-o lume relativ mică.

– Se prea poate. Dacă staţi mai mult în oraş, aţi putea să mai treceţi. De obicei, e aici.

– Sigur am să mai vin. Spuneţi-mi, vindeţi şi pietre separate?

– Pietre?

La vederea privirii nedumerite a lui Jenny, omul înclină din cap.

– Cumpăr adesea pietre – nestemate – ca să le înlocuiesc pe cele pierdute din cîte-o montură antică, ori pentru a reproduce o piesă veritabilă pentru un client.

– Aha... Nu, noi nu ţinem. De altfel, bijuteriile sînt doar o mică parte din stocul nostru.

– Mi-am dat seama.

Se întoarse, scrutînd salonul de prezentare, pînă-n cele mai mici amănunte.

– Un amestec eclectic de stiluri şi perioade. Doamna Tavish face toate achiziţiile?

– Da, ea le face. E un mare noroc pentru noi să avem o persoană ca Laine în oraş. Magazinul şi-a format o reputaţie bună şi e înscris în mai multe ghiduri ale regiunii şi în revistele de antichităţi şi colecţii.

Necunoscutul se îndepărtă în direcţia unei mese pe care se aflau figurine de porţelan şi bronzuri mici.

– Deci, nu e localnică.

– În Gap nu te poți numi localnic decît dacă ți s-a născut aici cel puțin bunicul. Laine a venit încoace doar acum cîțiva ani.

– Tavish, Tavish...

Omul se întoarse, privind-o cu ochii îngustați și mîngîindu-și mustața.

– E o femeie înaltă, cam deșirată, cu păr blond, tuns foarte scurt? Poartă niște ochelari mici și negri?

– Nu, Laine e roșcată.

– Mda, mă rog, nu prea are importanță. Splendidă piesă, zise el, ridicînd o pisică de porțelan elegantă. Expediați?

– Desigur. Mi-ar face plăcere să... A, bună, iubitule! salută ea, căci intră Vince. Soțul meu, îi spuse ea clientului, făcîndu-i cu ochiul. Nu tuturor polițiștilor le spun „iubitule".

– Treceam pe-aici și m-am gîndit să intru să văd dacă a venit Laine. Vreau să văd ce mai face.

– Nu cred că mai vine astăzi. Nu-și mai vede capul de treburi. Casa lui Laine a fost spartă azi-noapte, explică ea.

– Doamne, dar e îngrozitor, comentă vizitatorul, ducîndu-și o mînă la nodul cravatei. Piatra de culoare albastru-închis de pe degetul mic îi scînteie. A pățit cineva ceva?

– Nu, nu era acasă. Scuze, Vince, dumnealui e domnul... nu vă știu numele.

– Alexander mă numesc, Miles Alexander, se prezentă el, întinzîndu-i mîna lui Vince.

– Vince Burger. O cunoașteți pe Laine?

– De fapt, tocmai încercam să stabilesc asta. Fac comerț cu bijuterii vechi și mă întrebam dacă nu cumva am întîlnit-o pe doamna Tavish pe circuit. Îmi pare rău de ce i s-a întîmplat. Mă interesează foarte mult pisica, îi spuse el lui Jenny, dar voi întîrzia la întîlnirea din după-amiaza asta. Am să revin și sper s-o cunosc și pe doamna Tavish. Vă mulțumesc pentru timpul acordat, doamnă Burger.

– Jenny. Reveniți oricînd, adăugă ea, în timp ce Alexander pornea spre ușă.

Cînd rămaseră singuri în magazin, îi dădu lui Vince un ghiont în burtă.

– Te uitai la el de parcă ar fi suspect.

– Nu-i adevărat, replică Vince. Sînt doar curios, atîta tot, cînd văd un tip în costum spilcuit învîrtindu-se prin magazin a doua zi după spargerea de la Laine.

– Mda, arăta ca un hoț la drumul mare, nu-i așa?

– OK, și cum arată un hoț la drumul mare?

– Altfel.

Se numea Alex Crew, dar avea acte falsificate perfect pe numele Miles Alexander și pe alte cîteva. Acum mergea cu pas vioi pe trotuarul în pantă. Trebuia să facă mișcare pentru a-și alunga mînia, furia ce ardea mocnit pentru că Laine Tavish nu fusese acolo unde sperase s-o găsească. Nu suporta decepțiile – de nici un fel. Plimbarea avea și un rol practic. Trebuia să studieze topografia locurilor mergînd pe jos, deși avea în minte o hartă detaliată a orașului Angel's Gap. Nu-i plăceau localitățile mici, nici peisajele înverzite ale munților din jur. Era un citadin deprins cu ritmul și caracteristicile orașului. Cu abundența semnelor de reper. Pentru odihnă și relaxare prefera tropicele, cu brizele îmbălsămate, nopțile scăldate în razele lunii și turiști bogați. Locul acesta era plin de țopîrlani, ca vînzătoarea însărcinată – probabil așteptînd al patrulea copil – și fostul ei erou din echipa de fotbal al liceului devenit soț și polițist al orașului. Tipul arăta ca de-alde ăia care stau sîmbăta seara cu amicii și vorbesc despre vremurile de glorie, sugînd la bere sau șed în pădure așteptînd să pice vreun cerb, ca să-l împuște și să se simtă iar eroi. Crew disprețuia genul ăsta de oameni și pe femeile care-i așteptau seara cu mîncarea caldă.

Tatăl lui fusese un asemenea om. Nici un dram de imaginație, nici vizionarism, nici gustul înșelătoriei. Bătrînul lui n-ar fi folosit nici un minut dacă nu-l avea înscris în program. Și cu ce se alesese? Cu o nevastă uzată care se plîngea tot timpul, o cămăruță într-o casă de mahala din Camden și o înmormîntare prematură.

După părerea lui Crew, viața tatălui său fusese o risipă jalnică. În ce-l privea, întotdeauna își dorise mai mult și începuse să-și ia ce-și dorea de la doisprezece ani, când se strecura afară pe fereastra de la etaj. Șterpelise prima mașină la paisprezece ani, dar ambițiile lui țintiseră mereu mize mai mari și mai strălucitoare. Îi plăcea să fure de la bogați, dar nu avea nimic de Robin Hood. Îi plăcea numai pentru că bogătașii aveau lucruri mai bune, iar furîndu-le, luîndu-le, simțea că făcea și el parte din crema societății.

Săvîrșise primul omor la douăzeci și doi de ani, și cu toate că fusese nepremeditat – ghinionul îl făcuse pe nefericit să se întoarcă acasă mai devreme de la un spectacol de balet – nu avusese nici o aversiune față de luarea unei vieți.

Acum avea patruzeci și opt de ani și-i plăceau vinul franțuzesc și costumele italienești. Locuia într-o casă din Westchester de unde nevastă-sa fugise – luîndu-l și pe fiul lor – chiar înainte de divorț. Mai ținea și un apartament de lux lîngă Central Park, unde dădea petreceri opulente cînd avea chef, o casă de weekend în Hamptons și una pe malul mării, la Grand Cayman. Toate titlurile de proprietate erau pe diferite nume.

Se descurcase de minune luînd bunurile altora. Acum fura selectiv și o făcea de peste un deceniu. Obiectele de artă și pietrele prețioase erau specialitățile lui, cu cîte o incursiune ocazională printre timbrele rare.

Acumulase cîteva arestări, dar o singură condamnare – o pată pe cariera lui pentru care-l învinuia pe avocatul scump și incompetent. Individul plătise, căci Crew îl omorîse în bătaie cu o țeavă de plumb, la trei luni după eliberare. În accepțiunea lui, aceasta nu era nici pe departe de ajuns. Petrecuse douăzeci și șase de luni după gratii, lipsit de libertate, înjosit și umilit. Moartea idiotului de avocat nu putea să compenseze asta. De atunci trecuseră peste douăzeci de ani. Deși mai fusese reținut și interogat de vreo două ori, nu mai fusese arestat. Singurul cîștig al acelor luni de închisoare fusese timpul pentru gîndire, evaluare și analiză.

Nu-i era de ajuns să fure. Esențialul era să fure bine și să trăiască bine. Așa că studiase, își dezvoltase creierul și personalitatea multiplă. Ca să fure cu succes de la cei bogați, cel mai bine era să fie unul de-al lor, să acumuleze cunoștințe și să-și formeze gustul, spre deosebire de căzăturile care putrezeau în pușcărie.

Pentru a fi primit în înalta societate, trebuia să-și găsească, probabil, o soție care să-l gireze cu originea ei. După părerea lui, succesul nu însemna să se cațăre pe ferestrele de la etaj, ci să-i dirijeze pe alții s-o facă. Pe alții, care puteau fi manipulați și eliminați, la nevoie, deoarece tot ceea ce luau, îndrumați de el, îi aparținea de drept numai lui.

Era deștept, răbdător și nemilos.

Dacă făcea o greșeală pe parcurs, aceasta nu era niciodată imposibil de îndreptat. *Întotdeauna* își remedia greșelile. Idiotul de avocat, tîmpita care refuzase să se lase escrocată de cîteva sute de mii de dolari, toți stricații fără minte pe care-i angajase ori cu care se asociase în decursul carierei lui, plătiseră cu viața.

Big Jack O'Hara și ridicolul ăla de Willy fuseseră două dintre greșeli. O eroare de judecată, se corectă Crew, în timp ce dădea colțul, pornind înapoi spre hotel. Nu fuseseră chiar atît de proști precum crezuse, cînd se folosise de ei ca să planifice și să execute lovitura vieții lui. Graalul lui, țelul lui. *Al lui.*

Nu reușea să înțeleagă nici acum cum se strecuraseră prin cursa pe care le-o întinsese și scăpaseră cu prada. Reușiseră să-l lase în urmă timp de o lună și mai bine. Nici unul nu încercase să convertească produsul în bani – ceea ce era la fel de surprinzător.Crew nu încetase să le dea de urmă și într-un sfîrșit prinsese mirosul lui O'Hara. Totuși, nu pe Jack reușise să-l urmărească de la New York pînă-n munții din Maryland, ci pe dihorul ăla neghiob de Willy.

N-ar fi trebuit să-l lase pe nemernic să-l vadă. Lua-le-ar dracu' de orașe mici. Numai să dea nas în nas cu el pe stradă nu se așteptase. Cum nu se așteptase nici ca Willy s-o

zbughească speriat ca un iepure, drept sub roţile unei maşini.

Fusese tentat să meargă prin ploaie pînă la grămada plină de sînge şi să-i dea un şut. Era în joc o miză de milioane de dolari, iar idiotul uitase să se asigure înainte de a se repezi pe stradă. Apoi, apăruse ea, ieşind în fugă din magazin. Roşcovana cea drăguţă, cu expresia şocată. Mai văzuse faţa aceea. N-o întîlnise niciodată, dar o văzuse. Big Jack avea fotografii şi-i plăcea să le scoată şi să le arate, după ce lua cîteva beri la bord.

Fiica mea. Nu-i aşa că-i o frumuseţe? Şi deşteaptă, brici! A făcut colegiul, Lainie a mea.

Destul de deşteaptă, după părerea lui Crew, ca să-şi refacă viaţa într-un orăşel amărît, unde să poată plasa bunuri, să le transporte, să le predea. Era o formulă a naibii de bună.

Dacă Jack se gîndea că-i putea pasa fiică-sii ceea ce-i aparţinea lui Alex Crew, pentru ca pe urmă să se poată retrage bogat la Rio, aşa cum îi plăcea adesea să se laude, îl aştepta o mare surpriză. Avea să ia înapoi ceea ce era al lui. Tot ce-i aparţinea lui, iar tatăl şi fiica urmau să plătească scump.

Intră în holul de la Wayfarer şi fu nevoit să-şi stăpînească un fior. Ambianţa i se părea aproape insuportabilă. Urcă pe scară pînă la etaj şi puse pe uşă plăcuţa „NU DERANJAŢI", căci dorea să stea liniştit în timp ce-şi plănuia următoarea mişcare.

Trebuia să intre în legătură cu Laine Tavish – probabil sub numele de Miles Alexander, intermediar de bijuterii vechi. Se studie în oglindă şi dădu din cap. Alexander era un alias nou, la fel ca părul argintiu şi mustaţa. O'Hara îl cunoştea sub numele de Martin Lyle sau Gerald Benson, şi l-ar fi descris ca pe un om complet bărbierit, cu păr cărunt tuns foarte scurt.

Introducerea putea fi un flirt, căci îi plăcea compania femeilor. Interesul comun pentru bijuteriile veritabile fusese un adaos util. Mai bine să aştepte cîteva zile, s-o cunoască de la distanţă, înainte de a face pasul următor.

Nu ascunsese prada la ea acasă, nici nu avusese acolo vreo cheie de seif ori casetă de depuneri, altfel Crew şi cei

doi haidamaci pe care-i angajase pentru acea incursiune le-ar fi găsit.

Poate că se pripise făcîndu-i praf casa, dar fusese furios şi absolut sigur că avea ceea ce-i aparţinea lui. Şi încă mai credea că avea prada sau că ştia unde se află. Cea mai bună atitudine avea să fie cea prietenoasă, poate chiar romantică.

Ea era acolo, Willy era tot acolo – fie şi mort. Nu se putea ca Jack O'Hara să se afle foarte departe.

Mulţumit de simplitatea planului, Crew se aşeză în faţa laptopului. Accesă cîteva site-uri de bijuterii autentice şi începu să studieze.

Laine se trezi şi privi buimacă prin dormitor.

Ce oră era? Ce zi era? Îşi adună părul la spate, în timp ce se ridica în capul oaselor, ca să se uite la ceas. Opt şi un sfert. Nu putea fi dimineaţa, căci afară era întuneric. Ce căuta în pat, la opt seara? *Pe* pat, se corectă ea, şi încă învelită cu şalul. Şi cu Henry sforăind pe podea, la picioarele patului.

Căscă, se întinse, apoi tresări brusc. Max! O, Doamne! O ajutase să facă ordine în camera de oaspeţi, apoi se înţeleseseră să ia cina în oraş. Sau s-o comande la pachet? Şi pe urmă, ce se întîmplase? Îşi scormoni creierul adormit. Max dusese gunoiul jos, afară din casă, iar ea intrase în dormitor ca să se schimbe şi să se aranjeze. Se aşezase pe pat pentru un minut. În regulă, se *întinsese* pe pat pentru un minut. Închisese ochii. Încercînd doar să se relaxeze, iar acum se trezise din somn peste trei ore. Singură.

O acoperise cu şalul, constată ea cu un zîmbet tîmp, în timp ce-şi trecea o mînă peste trup. Aprinsese lumina, ca să nu se trezească în întuneric. Vru să arunce şalul deoparte şi să se scoale, dar văzu biletul pus pe pernă, lîngă ea.

Pari prea obosită ca să mă joc de-a Făt Frumos şi Frumoasa din Pădurea Adormită cu tine. Am încuiat peste tot, iar dulăul tău fioros te păzeşte. Somn uşor la noapte. Te sun mîine. Sau, mai bine, trec să te văd.

Max

– Ar putea fi mai bine de-atît? îl întrebă ea pe Henry, care continua să sforăie. Se culcă la loc, strîngînd biletul la piept. Perfecţiunea ar trebui să fie obligatoriu suspectă, dar, Dumnezeule, cît de mult îmi place! M-am săturat să tot fiu suspicioasă, temătoare şi singură.

Mai zăcu cîteva clipe, zîmbind. Frumoasa Adormită nu mai dormea. Ba chiar, nici n-ar putea să fie mai trează, mai lucidă.

– Ştii cît timp a trecut de cînd n-am mai făcut nici o faptă necugetată? se întrebă.

Trase adînc aer în piept, apoi îl expiră.

– A trecut aşa de mult. E timpul să jucăm la noroc.

Sări în picioare şi se repezi în baie, să dea drumul la duş. După o secundă de gîndire, hotărî că o baie cu spumant era mult mai potrivită cu planurile ei. Avea timp s-o facă şi, după ce va da drumul la apă, se va uita printre lucruri ca să aleagă o ţinută cît mai potrivită pentru a-l seduce pe Max Gannon.

Turnă în cadă parfum de frezii, iar după baie petrecu douăzeci de minute încheiate fardîndu-se. Aproape la fel de mult dură pînă să se decidă dacă să-şi lase părul desfăcut sau să şi-l strîngă. Alese a doua variantă, căci Max n-o văzuse încă aşa. Şi-l legă într-un colac larg care urma să se desfacă la cea mai mică provocare.

De astă dată alese rochiţa neagră. Îi era recunoscătoare lui Jenny pentru că în urmă cu cîteva luni îşi făcuseră de cap la cumpărături şi se aleseseră cu nişte lenjerie incredibilă. Apoi, amintindu-şi că Jenny îşi punea situaţia actuală pe seama acelei lenjerii, mai adăugă cîteva prezervative pe lîngă cele pe care le vîrîse deja în poşetă. Avea în total o jumătate de duzină – număr care, hotărî ea, era atît precaut, cît şi optimist.

Îmbrăcă peste rochie un cardigan de caşmir negru, subţire ca voalul, o toană ridicolă la care nu recurgea prea des. Aruncă o ultimă privire în oglindă, întorcîndu-se pe toate părţile.

– Dacă te refuză, declară ea, înseamnă că omenirea se duce de rîpă.

Fluieră după cîine, chemîndu-l s-o urmeze la parter. După o vizită la bucătărie, ca să ia o sticlă de vin, desprinse lesa lui Henry din cîrligul de lîngă uşa din spate.

– Vrei să vii la o plimbare? îl invită ea – întrebare care întotdeauna îl făcea să sară şi să zburde înnebunit de bucurie. Te duc la Jenny. La noapte n-ai să dormi acasă – şi mă rog la Dumnezeu să n-o fac nici eu. Dacă nu găsesc o cale de a mă descărca de fierbinţelile astea, am să mor de combustie spontană.

Pînă să ajungă la maşină şi să-i deschidă portiera, Henry făcu cîteva ture. Apoi, sări înăuntru şi se aşeză rînjind pe scaunul din dreapta. Laine îi puse centura de siguranţă.

– Nu sînt nici măcar nervoasă. Nu-mi vine să cred că nu-s nervoasă, cînd n-am mai făcut treaba asta de... în fine, n-are nici un rost să mă gîndesc, că dacă mă gîndesc, atunci *am să fiu nervoasă*. Îmi place cu adevărat. E o nebunie, fiindcă abia dacă-l cunosc, însă chiar îmi place, Henry.

Henry lătră, semn că o înţelegea sau doar că se bucura, în timp ce maşina pornea pe alee.

– Probabil n-o să se-aleagă nimic din asta, continuă ea. Vreau să zic, el locuieşte la New York, iar eu, aici. Însă nu e nevoie să se aleagă ceva, nu-i aşa? Nu trebuie să însemne iubire nemuritoare sau un angajament pe viaţă. Poate fi doar dorinţă, respect, afecţiune, şi... şi dorinţă. E foarte multă dorinţă la mijloc, şi nu-i nimic rău în asta. Şi am să tac din gură pînă reuşesc să mă stăpînesc.

Era aproape zece cînd intră pe aleea din faţa casei lui Jenny. Cam tîrziu, îşi spuse ea. Destul de tîrziu, ca să bată la uşa camerei de hotel a unui bărbat. Dar care oră era cea mai potrivită ca să-i bată unui bărbat la uşa camerei de hotel?

Jenny ieşi şi o porni spre ea pe alee. Laine desfăcu centura lui Henry şi aşteptă ca prietena ei să deschidă portiera din dreapta.

– Salut, Henry! Uite-l pe cavalerul meu de onoare, uite-l! Vince te aşteaptă.

– Îţi rămîn datoare, spuse Laine, în timp ce Henry o lua la fugă spre casă.

– Aiurea. O şustă nocturnă, hmm?

– Nu mă întreba, şi n-am să-ţi spun.

Jenny se aplecă în maşină, atît de mult cît îi permitea burta.

– Faci mişto de mine?

– Da. Am să-ţi spun totul mîine. Îmi faci încă o favoare?

– Sigur, ce anume?

– Roagă-te, din toată inima, să am ce să-ţi spun.

– Am s-o fac, dar după cît de fabulos arăţi, rugăciunile mele şi-au primit deja răspunsul.

– OK. M-am dus.

– Şo pe el, scumpo.

Jenny închise portiera şi făcu un pas înapoi, în timp ce Laine pornea maşina.

– Tipul nu mai are nici o şansă, murmură ea, şi intră în casă să se joace cu Henry.

6

Lui Laine îi trecu prin minte că arăta ca o femeie ieşită la agăţat: rochia neagră decoltată, pantofii sexy, sticla de vin sub braţ. Dar nu era nici o problemă. Doar se *ducea* la agăţat sau, cel puţin, aşa spera, numai că bărbatul respectiv încă nu ştia. Şi dacă întîlnea pe drum vreo cunoştinţă ? Mare lucru ! Era adultă, celibatară şi fără obligaţii. Avea dreptul la o noapte de sex sănătos şi lipsit de complicaţii inutile.

Se simţi totuşi mai uşurată cînd trecu prin holul de la Wayfarer fără să vadă nici un chip cunoscut. Apăsă pe butonul liftului şi se pomeni executînd o tehnică de respiraţie relaxantă pe care o învăţase la un curs de yoga. Se întrerupse. Nu voia să se relaxeze. De relaxat, putea să se relaxeze şi mîine. În noaptea asta, îşi dorea în sînge acel sfîrîit de cablu electric neizolat, acele furnicături ale muşchilor abdomenului, acel joc al fiorilor şi căldurii pe piele.

Cînd uşile ascensorului se deschiseră, intră în cabină şi apăsă pe butonul etajului unde stătea Max. În timp ce uşile se închideau, cele ale liftului alăturat se deschiseră şi din ascensor ieşi Alex Crew.

La biroul său, cu sonorul televizorului murmurînd în surdină, ca să-i ţină de urît, Max îşi revedea însemnările şi-şi scria raportul zilnic. Ce-i drept, omisese cîteva detalii. N-avea nici un rost să consemneze că se jucase cu cîinele, că o sărutase pe Laine sau că o acoperise cu un şal în timp ce o privea cum doarme.

Nici una dintre aceste informaţii nu era relevantă.

Descrise în detaliu pagubele, acţiunile şi reacţiile ei, precum şi propriile lui opinii faţă de actualul ei stil de viaţă. Trai simplu, de succes, într-un orăşel de provincie. Competentă în meserie, integrată în comunitate şi-n casa ei de pe coasta colinei.

Dar de unde avusese bani să cumpere acea casă şi să demareze afacerea? Împrumutul pentru investiţie şi ipoteca pe care le accesase – într-un mod nu tocmai legal – nu corespundeau. Efectuase depuneri apreciabile – mai mult decît ar fi părut posibil, în mod logic, pentru o tînără care de la absolvirea colegiului cîştigase un salariu constant, dar nu tocmai remarcabil.

Şi totuşi, nu era o sumă exorbitantă, reflectă el. Nimic ţipător. Nimic care să sugereze că ar fi existat undeva un copac mare cu bani din care picau milioane.

Avea o maşină bună, dar de condiţie medie – fabricaţie americană, trei ani vechime. Avea cîteva obiecte de artă şi piese de mobilier în casă, dar aceasta era profesiunea ei, aşa că nu însemnau mare lucru.

Garderoba, atîta cît o văzuse, denota bun-gust, un stil clasic, dar hainele nu erau scumpe, şi se potriveau de minune cu imaginea comerciantei de antichităţi necăsătorite, încununată de succes. Totul la ea corespundea cu această imagine.

Nu trăia pe picior mare. Nu arăta ca o infractoare – Max avea ochiul format pentru a-i recunoaşte pe asemenea inşi. Ce rost ar fi avut să-şi cumpere o casă în pădure, să aibă un cîine urît, să deschidă o prăvălie pe Main Street, dacă nu aşa ceva îşi dorea de la viaţă?

O femeie cu calităţile ei ar fi putut să trăiască oriunde, să facă orice. Prin urmare, ea făcea exact ceea ce-şi dorea să facă.

Dar nici *asta* nu se potrivea.

Nu ştia ce să creadă despre ea, aici era problema. Se înclină pe spate cu scaunul, privind în tavan. De fiecare dată cînd se uita la ea, i se topeau creierii. Faţa aceea, vocea aceea – Iisuse, *mirosul* acela al ei – aveau ceva care-l moleşea complet.

Poate că nu putea să vadă în ea o infractoare, pentru că nu voia s-o privească astfel. Nu-i mai sucise aşa minţile o femeie de... Ba nu, de fapt, niciodată nu-i mai sucise aşa minţile o femeie.

Prin urmare, pe plan atît practic, cît şi profesional, ar fi trebuit să mai reducă puţin contactele personale. Indiferent dacă părea sau nu cea mai bună cale de acces spre Jack O'Hara, nu se putea folosi de ea decît învingîndu-şi propriile sentimente.

Putea să inventeze un pretext şi să plece din oraş pentru cîteva zile. Îşi putea stabili în apropiere o bază de unde să observe şi să înregistreze. Îşi putea folosi relaţiile şi legăturile, precum şi propriile talente de hacker, ca să scormonească tot mai adînc în viaţa lui Elaine O'Hara, cunoscută şi ca Laine Tavish.

Cînd va şti mai mult, se va decide cum să procedeze. Între timp, însă, trebuia să păstreze o anumită distanţă care să-i asigure obiectivitatea. Gata cu cinele în doi, gata cu zilele petrecute la ea acasă, gata cu contactele fizice care nu puteau duce la nimic altceva decît la complicaţii.

A doua zi dimineaţă, urma să predea camera şi să-i dea lui Laine un telefon scurt ca s-o anunţe că fusese chemat

înapoi la New York şi că vor ţine legătura. Uşa rămînea deschisă, dar pe frontul personal bătea în retragere. Nimeni nu-şi poate face treaba eficient dacă orbecăie prin ceţuri sexuale.

Mulţumit de plan, Max se ridică în picioare. Hotărî să-şi împacheteze toate lucrurile încă din aceea seară, apoi să coboare pentru un păhărel înainte de culcare şi, în sfîrşit, să încerce să-şi alunge, dormind, sentimentele care se intensificau mult prea repede şi nepotrivit înlăuntrul lui.

Bătaia în uşă îi distrase atenţia. Patul era făcut şi pe pernă erau cîteva ciocolate mici cu mentă. Se aştepta să vadă un plic strecurîndu-se pe dedesubt. Deşi prefera să comunice aproape numai prin e-mail, clienţii lui insistau adesea ca instrucţiunile să fie trimise prin poşta obişnuită.

Văzînd că nu apărea nimic, se duse la uşă, privi prin vizor şi fu cît pe ce să-şi înghită limba.

Ce naiba căuta la uşa lui? Şi ce purta pe ea? Iisuse Hristoase!

Se retrase, frecîndu-şi cu o mînă faţa, apoi pieptul în dreptul inimii. Instinctul profesional i se activă suficient ca să-l facă să revină grăbit la birou, să închidă fişierele, să ascundă toate hîrtiile şi să se uite dacă nu rămăsese la vedere nimic care să-l dea de gol.

O s-o invite jos în salon, asta o să facă. O va duce într-un loc public, să-i spună că fusese chemat înapoi, vor bea împreună un pahar şi gata.

Îşi trecu de cîteva ori mîna prin păr, încercînd să-şi alunge nervozitatea. Cu chiu, cu vai afişă o expresie pe care o considera credibilă, vag surprinsă, vag încîntată, şi deschise uşa. Prin vizor, înfăţişarea ei nu-şi putuse face pe deplin efectul. Acum, limba pe care fusese gata să şi-o înghită aproape că i se rostogoli din gură, pentru a se desfăşura pînă la picioare.

Nu se putea concentra asupra rochiei ei, ci observă doar că era neagră şi scurtă şi lăsa să se vadă mai multe curbe decît cele ale unui traseu de Formula Unu. Avea picioarele

mai lungi decît îşi imaginase, încălţate cu nişte pantofi negri cu tocuri foarte înalte.

Părul acela ca focul era strîns, iar ochii-i păreau mai albaştri şi mai strălucitori ca oricînd. Pe buze îşi dăduse cu ceva lucios şi ademenitor de umed.

Dumnezeu să-l aibă în pază.

– M-am trezit.

– Văd. Văd că te-ai trezit.

– Pot să intru?

– A! Hmm...

Nu era în stare să dea un răspuns mai coerent de-atît, aşa că făcu doar un pas înapoi. Cînd Laine trecu pe lîngă el, mirosul ei îl ameţi.

– N-am apucat să-ţi mulţumesc, aşa că m-am gîndit s-o fac acum.

– Îţi mulţumesc... Adică... pentru puţin... se corectă el, simţindu-se ca un imbecil.

Laine zîmbi şi, ridicînd sticla de vin, o legănă uşor.

– Ce zici de-un merlot?

– Zic că-i bunicel.

Laine fu nevoită să depună un mare efort de voinţă pentru a nu izbucni în rîs. Exista altceva care s-o facă pe o femeie să se simtă femeie decît un bărbat care se uită la ea de parcă ar fi fost vrăjit? Păşi spre el şi se simţi absolut măgulită cînd Max făcu un pas înapoi.

– Destul de bunicel ca să-l bem împreună?

– Împreună?

– Vinul.

– A...

Suferise vreo două lovituri în cap la viaţa lui. Adeseori, victima are aceeaşi senzaţie nebuloasă de ieşire din propriul trup care-l încerca pe el acum.

– Sigur, zise şi luă sticla din mîna ei.

– Sigur. Sigur.

– Bine. Păi atunci...

– Păi, atunci...?

Se părea că între creierul şi gura lui intervenise un anumit decalaj temporal.

– A, da. Ăăă... tirbuşonul.

Aruncă o privire spre minibar, însă Laine îşi deschise poşeta.

– Încearcă-l pe ăsta, zise ea.

Îi oferea un tirbuşon. O jumătate a mînerului reprezenta trupul unei femei goale, pînă la mijloc. Cealaltă jumătate era numai picioare.

– Drăguţ, bîigui Max.

– Un kitsch, îl corectă ea. Am o colecţie – mică... Drăguţă cameră, adăugă. Un pat mare.

Se duse la fereastră şi trase puţin draperiile.

– Pariez că priveliştea e minunată.

– A, da...

Conştientă că o sorbea din ochi, continuă să se uite pe fereastră, scoţîndu-şi încet puloverul subţire. Auzi zgomotul înfundat al sticlei de vin pe lemn şi se convinse că rochia îşi făcuse datoria. Din locul unde stătea el nu se vedea mare lucru – doar un spate gol, încadrat de puţin material negru strîns pe trup.

Făcu cîţiva paşi spre pat şi luă de pe pernă una dintre tabletele de ciocolată.

– Mmm, cu mentă. Îmi permiţi?

Max nu fu în stare decît să dea încet din cap. Dopul ieşi din gîtul sticlei cu un pocnet. Parcă surprins, şopti cuvintele „O, Doamne!" primele care-i năvăliră în minte cînd Laine desfăcu hîrtia micii ciocolate şi muşcă din ea.

Laine scoase un uşor geamăt sexy, lingîndu-se pe buze.

– Am auzit undeva că banii vorbesc, dar ciocolata cîntă. Îmi place ideea.

Veni spre el şi-i întinse spre buze cealaltă jumătate a tabletei.

– Tot împreună.

– Mă omori.

– Atunci, hai să bem şi puţin vin, ca să mori fericit, zise ea şi se aşeză pe marginea patului, picior peste picior. Te-am

întrerupt din lucru? se interesă ea.

– Rapoarte. Am să continuu mai tîrziu. *Cînd voi fi din nou în toate minţile,* adăugă el în gînd.

Turnă vin într-un pahar şi i-l întinse.

– A trecut ceva timp de cînd nu m-a mai învelit nimeni după ce adormeam. N-am vrut să cad din picioare în faţa ta, Max

– Ai avut o noapte grea, şi nici ziua n-a fost mai uşoară.

– Mult mai uşoară decît mă aşteptam, mulţumită ţie.

– Laine...

– Dă-mi voie să-ţi mulţumesc. Cu tine în casă, mi-a fost mai uşor să fac tot ceea ce aveam de făcut. Îmi place să-mi petrec timpul cu tine.

Sorbi încet din paharul cu vin şi continuă :

– Îmi place să te doresc şi să-mi închipui că şi tu mă doreşti pe mine.

– De-atîta dorinţă, mi se taie respiraţia şi nu mi se mai oxigenează creierul. Nu asta plănuisem.

– Nu-ţi vine niciodată să dai dracului planurile şi să-ţi urmezi impulsurile?

– Tot timpul.

Laine rîse, îşi goli paharul şi se ridică să-şi toarne încă unul. După ce sorbi din el, porni spre uşă.

– Eu n-o fac. Sau, foarte rar. Dar trebuie să respecţi excepţiile care confirmă regula.

Deschise uşa şi agăţă de clanţă cartonaşul cu NU DERANJAŢI, apoi o încuie şi se rezemă de ea.

– Dacă nu-ţi convine încotro ne îndreptăm, mai bine zi de pe-acum.

Max luă şi el o înghiţitură zdravănă de vin.

– N-am absolut nimic de spus.

– Cu atît mai bine, fiindcă eram pregătită să mă port dur.

Probabil că zîmbetul care apăruse pe chipul lui era tembel, dar puţin îi păsa.

– Serios?

Îl privi lung.

– Nu eram sigură că aş putea să lupt cinstit.

– Rochia asta e „luptă cinstită" la tine?

– Ce spui, dom'le?

Luă o ultimă sorbitură de vin, apoi puse paharul deoparte.

– Atunci, o s-o dezbrac.

– Lasă-mă pe mine, te rog, îi ceru el, plimbîndu-şi un deget peste pielea albă ca laptele. Lasă-mă pe mine să ţi-o scot.

– Serveşte-te.

Max uită de orice profesionalism şi spirit practic. Uită de distanţa emoţională şi fizică despre care hotărîse că se potrivea cel mai bine cu necesităţile lui. Uită de tot şi toate, în afară de realitatea prezentului ei, de textura aproape lichid de gingaşă a pielii, de aroma îmbătătoare, de gustul fierbinte şi pîrguit al gurii cînd o sărută.

Îl învălui cu totul – cu mirosul, cu gustul, pînă cînd ajunseră... pînă ajunse... la tot ce-şi putea el dori sau imagina.

Era o greşeală. S-o aibă acum, aşa, era o greşeală, însă conştiinţa acestui lucru nu făcea decît să adauge un irezistibil element de pericol, deosebit de excitant.

Îi trase breteaua rochiei de pe umăr şi-şi înfipse dinţii în carne, iar cînd capul ei căzu pe spate, îşi croi drum în sus spre gîtul din care răsuna un tors ca de pisică.

– Ar fi ceva de spus despre planuri, totuşi... murmură el, dezgolindu-i şi celălalt umăr. Îmi făcusem tot felul de planuri cu tine.

– Speram.

Laine bîjbîi cu mîna după poşeta pe care şi-o lăsase pe pat.

– O să ai nevoie de ăsta, adăugă ea, scoţînd un prezervativ.

– La un moment dat, o să am nevoie şi de un defibrilator cardiac, şi de un extinctor.

– Promisiuni, promisiuni...

Max zîmbi.

– Aş putea înnebuni de-a binelea după tine.

Îşi frecă buzele de ale ei.

– Asta-i una din alea care se cojesc ca o pieliță? Rochia, vreau să zic.

– Aproape.

– Mama mă-sii, o preferință personală.

Se mișca încet, prelungind dezbrăcarea cu gura lipită de a ei, pînă ajunseră amîndoi să vibreze. Atunci se retrase și o luă de mînă ca s-o sprijine în timp ce păși afară din rochia căzută în jurul picioarelor.

Și o privi.

Purta pe dedesubt un soi de compleu fascinant, din mătase și dantelă, care-i susținea sînii obligîndu-i să se ridice, gata de a se revărsa afară. Mătasea neagră îi cobora în josul torsului, îngustată pe talie și mulată pe șolduri, pentru a se sfîrși cu un mic portjartier cochet care-i susținea ciorapii negri, subțiri.

– Încerc să mă gîndesc la o replică memorabilă, dar mi-e foarte greu căci mi-a fugit tot sîngele din creier.

– Încearcă.

Întinse mîna și începu să-i descheie cămașa.

– Îmi place cum te uiți la mine. Am nimerit-o din prima. Mai ales cum te uiți la mine acum.

– Te văd chiar și cînd nu mă uit. Mi se întîmplă pentru prima dată și mă cam enervează.

– Poate că unii oameni sînt hărăziți să se vadă unul pe altul. Poate că de-asta se întîmplă totul atît de repede. De fapt puțin îmi pasă de ce.

Îi deschise cămașa, și-l cuprinse pe după gît.

– Puțin îmi pasă... repetă ea, strivindu-i buzele sub ale ei.

Nu știa decît că voia să simtă astfel mereu și mereu, să fie șocată de fiorii aceia excitanți, să tremure în torentul dogoritor al anticipării. Să cunoască puterea de a fi cucerit complet atenția și dorința unui bărbat – ale *acestui* bărbat.

Voia să fie nepăsătoare, să ia tot ce-și dorea, înfulecînd lacom, măcar o dată în viață, și să se gîndească numai la clipa aceea, cu toată plăcerea și pasiunea ei.

Cînd Max o răsuci în loc, își arcui spatele, ridicîndu-și brațele ca să-și unească mîinile după gîtul lui, și-l lăsă liber să-i cutreiere tot trupul – peste dantelă, mătase, piele. Max se ospăta din gîtul ei, din curba umărului, în timp ce mîinile lui o atingeau și o excitau. I se tăie respirația, apoi se revărsă într-un geamăt, cînd mîna lui i se strecură între coapse. I-o apăsă cu a ei, legănîndu-și șoldurile și înălțîndu-se pe coama acelui val de voluptate fierbinte.

Se prăvăliră împreună pe așternutul pregătit cu grijă, într-o luptă disperată de a se atinge, de a se gusta unul pe altul.

Părul ei se revărsase ca un foc orbitor pe albul cearșafului. Parfumul lui îi amețea simțurile, pînă ajunse să se întrebe dacă avea să mai respire vreodată fără s-o absoarbă și pe ea.

– Fă-mi ceva... șopti gura ei, flămîndă, peste a lui. Fă-mi tot ce vrei...

Max era pierdut într-o furtună de nevoi și rapacitate, înecîndu-se în dogoarea lor chiar în vreme ce se înfrupta din ea, și ea din el. În timp ce se mișca dedesubtul lui, deasupra lui, împrejurul lui, Max devenea tot mai dur, într-o zbatere disperată de a căpăta din ce în ce mai mult. Plămînii ei urlau, inima-i galopa dureros, pielea i se încinsese atît de tare, încît părea să se topească de pe oase. Și, Dumnezeule, era miraculos!

Mîinile lui erau atît de puternice, gura lui atît de hulpavă... Laine se desfăta cotropită. Degetele lui Max trăgeau și smuceau copcile, încheietorile imposibil de mici, făcînd-o să rîdă înăbușit cînd îl auzea cum bîjbîia ocărînd. Laine se sufocă șocată cînd se repezi într-însa și o împinse peste margine.

Ea era cea care cerea totul – acum, acum, *acum!* Și se arcuia și se deschidea, strigînd cînd se afunda în trupul ei. Vederea i se împăienjenea, galopul inimii i se opri. Apoi totul, totul deveni limpede precum cristalul, bătăile inimii scăpate de sub control, goana trupului, în timp ce se posedau unul pe altul.

Îi distingea chipul, liniile și adînciturile, umbra bărbii

nerase de dimineață, și ochii, ochi de tigru, ațintiți într-ai ei, devenind tot mai întunecoși, tot mai opaci, în clipele dinainte de a-și îngropa fața în părul ei, pentru a se revărsa cu totul înăuntru.

Trupul îi era scăldat de sudoare, saturat de plăcere, iar mintea-i era calmă ca oglinda unui lac în toiul verii. Era prinsă sub trupul lui, încîntată de el și de sine însăși. Îi auzea respirația întretăiată și simțea o satisfacție nespusă la gîndul că ea era cauza. Jucîndu-se cu părul lui, închise ochii și se lăsă să plutească.

– Tu, aia de jos... E totu-n regulă...? murmură el.

– Mă simt minunat, eu, asta de jos. Tu, ăla de sus, cum te lauzi?

– Oi fi eu paralizat, dar mă simt destul de bine.

Întoarse capul s-o atingă pe gît cu buzele.

– Laine.

Cu ochii închiși, Laine zîmbi.

– Max.

– Trebuie să-ți spun... trebuie să-ți spun, repetă el, atît pentru ea cît și pentru sine, că nu mă așteptasem la așa ceva cînd am... primit misiunea asta.

– Îmi plac surprizele. Încetaseră să-mi placă, la un moment dat, dar îmi amintesc de ce-mi plăceau înainte. Fiindcă se întîmplă și nimic mai mult.

– Dacă surpriza înseamnă să te găsesc la ușa mea cu o rochie neagră sexy pe tine, mor după ele.

– Dac-aș face-o încă o dată, n-ar mai fi surpriză, ar fi o reluare.

– Nu mă deranjează. Unde-i Henry?

– Henry?

Max se rezemă în cot, și o privi.

– Nu l-ai lăsat acasă, așa-i? După ceea ce s-a întîmplat aseară...

Acum nu mai erau străfulgerări fierbinți, ci o căldură delicioasă. Era îngrijorat pentru un cîine. Cîinele ei. Pe orice

bărbat care-și făcea griji pentru un cîine cînd era gol în pat cu o femeie îl plasa drept în capul listei ei cu eroi ai tuturor timpurilor. Îi trase capul spre al ei, ca să-l acopere cu sărutări.

– Nu, nu l-am lăsat singur. L-am dus la Jenny. Cum poți fi atît de perfect? Mereu caut cusururi, la orice, dar tu ești pur și simplu...

Își apăsă buzele peste ale lui, într-un sărut prelung, zgomotos.

– Pur și simplu perfect.

– Nu sînt perfect deloc.

Nu-i plăcea junghiul acela de vinovăție. Era un sentiment pe care fie îl alunga, fie îl evita. Mai rău, conținea și îngrijorare. Ce-avea să creadă, cum urma să reacționeze, cînd îi va descoperi defectele?

– Sînt egoist și încăpățînat, îi spuse el. Și mai sînt...

– Oamenii egoiști nu intră în magazinele de antichități ca să caute un cadou pentru mamele lor.

Junghiul deveni dureros.

– A fost un impuls.

– Vezi? O surpriză. N-am spus eu adineauri că-mi plac surprizele? Nu încerca să mă convingi că nu ești perfect. În clipa asta sînt prea fericită cu tine ca să mă mai gîndesc la altceva. Vai, te-am pus pe gînduri!

Își trecu mîinile peste spatele lui, dîndu-i o palmă amicală peste fund.

– Încearcă să continue cu jocurile și distracția, fata asta?

– Nu la asta mă gîndeam. Deja e mai mult decît un simplu joc.

Inima i se poticni, dar privirea-i rămase îndreptată spre el.

– Așa...?

– La *asta* nu mă așteptam, Laine, răspunse Max coborîndu-și capul, pentru a-i atinge buzele. Situația devine puțin mai complicată.

– Nu mă deranjează complicațiile, Max. Ne putem face griji pentru ce este sau nu este, pentru ce-o să fie mîine, sau putem savura momentul. Și unul pe celălalt. Singurul lucru

de care sînt sigură e că astă-seară, cînd m-am trezit din somn în camera mea, am fost fericită fiindcă ştiam că voiam să fiu cu tine. De mult nu m-am mai simţit aşa.

– Fericită?

– Satisfăcută, mulţumită şi destul de fericită. Dar nu o fericire de să-mi vină să dansez prin casă. Aşa că, singurul lucru pe care mi l-ai putea spune ca să-mi complici cu adevărat situaţia ar fi că ai o soţie şi doi copii în Brooklyn.

– N-am. Sînt în Queens.

Laine îl ciupi, tare, apoi îl întoarse pe spate.

– Ha, ha. Ce-am mai rîs.

– Fosta mea soţie stă în Brooklyn.

Laine îl încălecă, aruncîndu-şi părul pe spate.

– Ai fost cam ocupat, văd.

– Mă rog, tu colecţionezi tirbuşoane. Unii fac colecţie de femei. Actuala mea amantă e în Atlanta, dar mă gîndesc să mă extind. Ai putea fi bombonica mea din Maryland.

– Bombonică? Una din dorinţele mele de-o viaţă a fost să devin bombonica unui bărbat. Unde trebuie să semnez?

Max se ridică în capul oaselor, cuprinzînd-o cu braţele şi ţinînd-o strîns. Complicaţii, îşi spuse el. Nici n-ar fi putut să le înşire pe toate. Aşa că nu-i rămînea decît să le facă faţă. Şi ei la fel. Dar nu în seara asta. În seara asta era hotărît să-i urmeze sfatul şi să se simtă bine.

– Mai stai un timp? Nu pleca încă, Laine.

– Credeam că n-ai să mi-o mai ceri.

– Nu pleca.

În momentul cînd rosti aceste cuvinte, Max îşi dădu seama că niciodată nu i le mai spusese unei femei. Poate că era din cauza nesomnului şi a epuizării sexuale... Poate că numai ea era cauza.

– E trecut de trei dimineaţa.

– Exact. Aşa că, hai să ne culcăm. O să ne cuibărim aici ca două linguri şi o să moţăim cîteva ore. Apoi comandăm micul dejun.

– Pare minunat, dar trebuie să-ţi cer din nou o amînare.

Îşi trase rochia pe ea, uitînd de lenjerie, şi-şi alungă din minte orice gînd despre moţăială.

– Atunci, culcă-te şi atît.

– Trebuie să plec.

Făcu un pas de dans, chicotind, pentru a se feri cînd Max întinse mîna s-o prindă.

– Trebuie să ajung acasă, să dorm vreo două ore, să mă schimb, să vin înapoi în oraş, să-l iau pe Henry, să-l duc acasă, şi pe urmă să mă duc la magazin.

– Dacă rămîi aici, poţi să-l iei pe Henry în drum spre casă, şi să faci un dus-întors mai puţin.

– Da, şi să alimentez moara bîrfelor ca să aibă ce măcina pînă la Crăciun. Cînd o femeie iese dintr-un hotel, în zorii zilei, îmbrăcată cu o rochie ca asta, toţi întorc capul după ea. Mai ales în Gap.

– Îţi împrumut o cămaşă.

– Mă duc, zise ea, îndesîndu-şi lenjeria în poşetă. Dar, dacă vrei să iei cina cu mine diseară...

– Zi ora şi locul.

– La opt, la mine. Gătesc eu.

– Găteşti? Clipi din ochi încet. Mîncare?

– Nu, mă gîndeam să coc un complot subversiv contra guvernului. Sigur că mîncare.

Se întoarse spre oglindă, scoase o mică perie din poşeta umflată şi începu să şi-o treacă prin păr.

– Ce ţi-ar plăcea?

Max nu făcea altceva decît s-o privească.

– Mîncare?

– Am să mă gîndesc eu la ceva.

Convinsă că arăta cît de cît acceptabil, îşi puse peria la loc în geantă şi se apropie de pat şi-l sărută uşor.

– Ne vedem diseară, mai zise ea şi ieşi.

După ce închise uşa în urma ei, Max rămase pe loc privind spre uşă, cu gustul ei încă pe buze. Nu avea nici un sens. Nici ceea ce se întîmplase între ei, nici ce simţea pentru Laine,

nici cine era ea. O descifrase bine. *Niciodată* nu înțelesese pe cineva atît de bine, și asta n-avea nici o legătură cu glandele.

Dacă Laine Tavish era implicată într-o lovitură de milioane de dolari, era gata să-și mănînce autorizația de detectiv. Asta nu explica de ce venise Willy Young s-o vadă. Nu explica nici de ce era mort. Și nici de ce-i fusese devastată casa.

Dar existau explicații pentru toate, și avea să le scoată la iveală. Se pricepea. După ce o exonera și își satisfăcea clientul avea să-i spună totul.

Probabil va fi puțin supărată.

Bagă-ți mințile-n cap, Gannon, își spuse. Fii sincer, o să se supere foc. Da' o să-i treacă.

Se pricepea și să împace oamenii.

Cel mai potrivit mod pentru a ieși din încurcătura în care intrase era acela de a proceda logic. Logica îi spunea că Elaine, fiica lui Jack O'Hara, retezase orice legături cu acesta, își schimbase numele, își ajustase trecutul și începuse o viață nouă. Toate indicau asta, inclusiv propriile lui instincte. Nu însemna însă că Big Jack, Willy sau oricare dintre asociații lor nu știu unde se află Laine. Nu însemna că, ocazional, n-o contactau sau că măcar încercau s-o contacteze.

Și, OK, finanțele ei încă-i păreau cam suspecte, dar avea s-o rezolve și pe asta. Cîteva mii pe ici, pe colo, ca să plătească avansul unei case sau să se lanseze în afaceri nu însemnau nimic în comparație cu o parte din douăzeci și opt de milioane de dolari și ceva mărunțiș.

Poate că Willy îi dăduse de urmă ca să-i ceară ajutorul, să găsească un loc unde să ascundă ceva, ori să-i transmită un mesaj de la tatăl ei. Indiferent în ce scop venise, acum era mort și nici dracu' nu mai putea obține un răspuns de la el. Și oricum n-avea să-și mai încaseze niciodată partea.

Asta nu ridica miza considerabil?

Laine nu avea în casă nimic pentru care să merite să-și facă griji. Nu încăpea nici o îndoială. Chiar dacă spărgătorilor

le scăpase ceva, ea n-ar fi lăsat casa nepăzită noaptea, ca să se dea-n bărci cu el, dacă avea ceva important ascuns acolo.

Asta însemna că nu avea nimic. Se afla în Angel's Gap cînd se furaseră pietrele. Pentru numele lui Dumnezeu, abia împlinise zece ani cînd ieșise de sub tutela și influența lui Big Jack. Dar ca s-o disculpe și să-i taie numele de pe toate listele, trebuia să fie sigur. Ceea ce însemna să se uite cu atenție prin magazinul ei. Cu cît o făcea mai repede, cu atît puteau merge înainte mai curînd. Se uită la ceas și aprecie că mai avea trei ore pînă să se lumineze de ziuă.

Putea foarte bine să înceapă.

7

Max se mira că o persoană care avea același ADN cu un hoț își proteja propriul magazin numai cu încuietori standard și o sărăcie de sistem de alarmă pe care-l putea păcăli și un copil de doisprezece ani, folosindu-și imaginația și un cuțit din Armata Elvețiană.

Dacă această... relație dintre ei devenea serioasă, trebuia să aibă o discuție ca de la om la om cu Laine despre securitatea casei și a firmei. Poate că un magazin dintr-un orășel ca acela nu avea nevoie de gratii solide, porți electronice și camere video de supraveghere, însă ea nu se deranjase să-și monteze nici măcar niște lămpi de serviciu, înăuntru sau afară. Cît despre ușă, era jalnică. Dacă el ar fi fost un hoț pe care nu-l interesau finețurile, putea s-o deschidă cu două șuturi zdravene. Așa-zisul sistem de alarmă făcea ca o pătrundere prin efracție în timpul nopții să fie jenant de ușoară.

Max trecu de el și forță broasca de la ușa din spate, pentru cazul că vreun localnic suferind de insomnie se hotăra să facă o plimbare pe Market Street înainte de crăpatul zorilor. Venise pe jos de la hotel, fără grabă, ocolind cvartalul.

Simplul fapt că o acțiune era atît de ușoară, nu însemna că își putea permite să fie imprudent.

În oraș domnea destulă liniște ca să audă murmurul unui cuptor intrînd în funcțiune, într-o clădire și șuieratul prelung, trist, al unui marfar care trecea prin apropiere. Nu existau bețivi, nici drogați, nici vagabonzi, nici prostituate sau altă faună a străzilor care să populeze noaptea ceea ce-ar fi trecut drept mahalalele din Angel's Gap. Nu putea să nu se întrebe dacă se afla într-adevăr în America sau nimerise într-o ilustrată editată de camera locală de comerț.

Stîlpii înșirați în lungul trotuarului aveau felinare de modă veche, toate aprinse. Fiecare vitrină era făcută din sticlă simplă. La fel ca *Remember When*, nici un magazin nu avea gratii sau ușă securizată. Max se întreba dacă nu aruncase nimeni vreodată o cărămidă printr-un geam, ca să se autoservească din virtină înainte de a o tuli? Oare nimeni nu dăduse un șut în ușă pentru un jaf rapid? Pur și simplu i se părea anormal.

Lui Max îi veniră în minte străzile din New York, dimineața la ora trei și treizeci și șapte de minute. Acolo găseai acțiune sau primejdii, dacă-ți ardea de una sau de alta. Circulau pietoni, mașini și toate magazinele erau ferecate pentru noapte. Oare rata criminalității pe cap de locuitor era mai mare numai fiindcă oamenii se așteptau la așa ceva?

Era o teorie interesantă, și merita s-o analizeze, cînd va avea puțin timp. Deocamdată însă, rezolvase cu alarma și încuietorile, așa că deschise ușa din spate a magazinului *Remember When*.

Va petrece înăuntru maximum o oră, se hotărî el, după care se va întoarce la hotel, ca să tragă un pui de somn. La ora la care se trezeau cei din New York, își va contacta clientul ca să-i raporteze că toate indiciile sugerau neimplicarea cu bună știință a lui Laine Tavish. Aceasta avea să-i dea și lui libertatea de a-i explica și ei cum stau lucrurile. Apoi, după ce o va ajuta să-i treacă supărarea, îi va pune cîteva întrebări. Presimțea că era o sursă excelentă pentru a da de urma lui

Big Jack și a diamantelor și a-și încasa recompensa pentru că le găsise.

Închise încet ușa în urma lui, dădu să-și aprindă creionul-lanternă, dar în locul razei înguste, se pomeni cu o explozie de lumină în cap.

Max își reveni în beznă, cu capul bubuindu-i la fel de violent, ca atunci cînd micul lui nepot cînta la capace de cratițe. Reuși să se întoarcă pe... spate, probabil. După cum i se învîrtea și-i vîjîia capul, nu putea fi sigur.

Ridică o mînă ca să-și pipăie capul și simți ceva cald și umed. Asta făcu ca durerea să fie înlocuită de furie. Era destul de rău că fusese atacat și doborît la pămînt, dar asta nici nu se compara cu o afurisită de vizită la urgență, ca să-și pună copci.

Deși încă nu-și revenise, reuși totuși să se ridice în șezut. Deoarece capul, despre care acum era sigur că stătea în poziție normală, amenința să-i cadă de pe umeri, și-l rezemă în mîini pînă se simți puțin mai sigur pe sine.

Trebuia să se ridice, să aprindă o lumină, să vadă în ce situație era și să înțeleagă ce naiba i se întîmplase. Își șterse sîngele, deschise ochii și se uită încruntat la ușa din spate, care era deschisă. Cel care-l lovise plecase de mult. Începu să se ridice în picioare, cu intenția de a arunca repede o privire prin jur, înainte de a-i urma exemplul agresorului.

Deodată, ușa se umplu de silueta unui polițist.

Max îl privi lung pe Vince Burger și revolverul din dotare îndreptat spre el și spuse:

– Ei, la naiba!

– Ascultă, poți să mă umfli pentru intrare prin efracție. Am s-o rezolv, deși nu va fi ușor. Dar...

– Te-am și umflat pentru intrarea prin efracție.

Vince își înclină pe spate scaunul de la birou, zîmbindu-i fără chef lui Max, care stătea pe celălalt scaun din secție, cu cătușele la mîini.

Acum nu mai arată a orăşean şi nu mai e aşa de ţanţoş, îşi spuse Vince, privind bandajul de la tîmplă şi cucuiul vizibil în frunte.

– Deci, avem o tentativă de jaf...

– Nu furam nimic, la naiba, o ştii foarte bine.

– A, deci intri tu aşa, în magazine, la miezul nopţii, ca să arunci o privire. Ca şi cum ai admira vitrinele, da' pe dinăuntru.

Vince ridică o pungă de probe şi o scutură, făcînd să zăngăne instrumentele de spărgător ale lui Max.

– Pe astea le iei cu tine în caz că ai de făcut unele mici reparaţii casnice?

– Ascultă...

– Pot să te umflu şi pentru posesie de unelte de spărgător.

– E un afurisit de APD Oricine are un APD.

– Eu n-am.

– Ce surpriză, comentă acru Max. Aveam motive să intru în magazinul lui Laine.

– Spargi magazinele şi casele tuturor femeilor cu care-ţi dai întîlnire?

– Casa nu i-am spart-o, e simplu, Watson, a făcut-o cel care a intrat în magazin înaintea mea şi care mi-a dat în cap. Vrei s-o protejezi, şi te înţeleg, dar...

– Poţi fi sigur.

Ochii de băiat bun ai lui Vince deveniră duri.

– Mi-e prietenă. Mi-e bună prietenă, şi nu-mi convine ca orice bou de la New York să le facă probleme prietenilor mei.

– Sînt un bou din Georgia, de fapt. La New York locuiesc doar. Efectuez o anchetă pentru un client. O anchetă privată.

– Aşa zici tu, da' nu ţi-am găsit nici o legitimaţie.

– Nici portofelul nu mi l-ai găsit, se răsti Max, fiindcă mi l-a luat ăla de m-a pocnit. Ce mama mă-sii, Burger...

– Te rog să nu înjuri în biroul meu.

Ajuns la capătul răbdării, Max îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii.

– N-am cerut un avocat, dar am să te implor, cu lacrimi în ochi dacă e nevoie, să-mi dai măcar o aspirină.

Vince deschise un sertar al biroului şi scoase un flacon. Poate că trînti sertarul doar ca să aibă satisfacţia de a-l vedea pe Max tresărind şi strîmbîndu-se, căci se săltă de pe scaun şi umplu un pahar cu apă.

– Ştii că sînt ceea ce-ţi spun, insistă Max, luînd pastilele, după care le înghiţi cu apa şi se rugă ca acestea să bată recordul olimpic la înot prin sîngele lui. M-ai verificat. Ştii că sînt detectiv autorizat. Ştii că am fost poliţist. Şi-n timp ce tu-ţi pierzi vremea şi te distrezi trăgîndu-mi şuturi la boaşe, cel care a fost la ea se dă iar la fund. Trebuie să...

– Nu mă-nvăţa tu pe mine ce trebuie să fac.

Tonul lui Vince era destul de blînd pentru ca Max să respecte furia rece pe care o ascundea, mai ales că stătea pe un scaun, cu cătuşe la mîini.

– I-ai spus lui Laine toate astea? Că ai fost copoi, că te-ai privatizat şi că ai venit aici să lucrezi la un caz?

Am noroc, îşi zise Max, că am dat peste varianta Norman Rockwell a poliţistului de provincie constipat.

– Vorbim despre relaţia mea cu Laine sau despre faptul că am intrat în magazinul ei?

– Şase la unu pentru mine. La ce caz lucrezi?

– Nu-ţi pot da nici un detaliu pînă nu vorbesc cu clientul meu.

După toate probabilităţile, clientul n-avea să se bucure că Max fusese arestat în timp ce fenta subtilităţile legii. Nu pentru că le fentase, ci fiindcă se lăsase prins. Dar asta era altă problemă.

– Ascultă, cînd am intrat eu în magazin era cineva acolo şi acelaşi cineva a dat peste cap şi casa lui Laine. De ea trebuie să ne preocupăm acum. Trebuie să trimiţi un ajutor de şerif la ea acasă şi să te asiguri că...

– Dacă mă-nveţi cum să-mi fac meseria, te asigur că nu mă faci să fiu mai binevoitor cu tine.

– Puţin îmi pasă dacă vrei sau nu să mă inviţi la balul de absolvire. Laine are nevoie de protecţie.

– Cu asta, ai făcut o treabă grozavă, replică Vince, lăsîndu-şi greutatea pe marginea biroului, semn că se pregătea pentru o şuetă prelungită, ca între prieteni, după cum observă abătut Max. Ciudat, cum ai apărut de la New York imediat după ce m-am pomenit eu c-un tip tot din New York la morgă?

– Mda, încă se mai amuza. Opt milioane de oameni în New York, plus-minus unul, i-o întoarse rece Max. Mi se pare rezonabil ca unii dintre ei să mai treacă şi pe-aici, din cînd în cînd.

– Cred că eu nu mă simt prea rezonabil. Uite cum văd eu situaţia: un tip iese din magazinul lui Laine, se sperie, fuge în stradă şi moare. Apari tu, o convingi pe Laine să ia cina cu tine, şi-n timp ce te dai la ea, cineva-i sparge şi-i devastează casa. După care, ce să vezi, apari la ea-n magazin dimineaţa la ora trei, cu nişte instrumente de spărgător la tine. Ce sperai să găseşti, Gannon?

– Liniştea sufletească.

– Îţi doresc succes, replică Vince, în timp ce un ropot de paşi grăbiţi se auzea pe culoare.

În cameră intră Laine. Purta un trening şi avea părul legat la spate într-o coadă de cal care-i lăsa conturul feţei expus. Sub ochi i se vedeau cearcănele de nesomn, iar în ochi îngrijorarea şi nedumerirea.

– Ce se întîmplă? A venit Jenny la mine şi mi-a spus că sînt probleme la magazin şi să vin direct aici să te întreb. Ce fel de probleme? Ce s-a...

Văzînd cătuşele se opri brusc, privindu-le ţintă, apoi ridică încet ochii spre chipul lui Max.

– Ce-i asta?

– Laine...

– Mai bine taci un minut, îl preveni Vince. A avut loc o spargere la magazin, îi spuse el lui Laine. Din cîte-am putut să văd, nu s-au produs pagube. Trebuie să te uiţi şi tu dacă nu ţi-a dispărut ceva.

– Înţeleg...

Ar fi vrut să se aşeze, dar nu făcu decît să se rezeme cu mîna de spătarul unui scaun.

– Ba nu, nu prea înţeleg, continuă ea. De ce i-ai pus cătuşele lui Max?

– Am primit un telefon anonim că la *Remember When* avea loc o spragere. Cînd am ajuns acolo, l-am găsit pe el. Înăuntru. Cu un set de şperacluri de toată frumuseţea.

Laine trase aer în piept, apoi expiră prelung şi întoarse capul spre Max.

– Mi-ai spart magazinul?

– Nu. Adică, tehnic vorbind, da... Dar după ce o făcuse altul. Cineva care m-a lovit în cap şi apoi a sunat la poliţie ca să mă înfunde pe mine.

Laine îi privi bandajul de la tîmplă, dar îngrijorarea din ochii ei fusese deja înlocuită de răceală.

– Asta nu explică ce căutai acolo în toiul nopţii.

După ce am plecat din patul tău, adăugă ea în sinea ei. *După ce-mi petrecusem noaptea în patul tău.*

– Pot să-ţi explic. Trebuie să vorbim între patru ochi. Doar zece minute. Acordă-mi zece minute.

– Aş vrea să aud. Vince, pot vorbi singură cu el?

– Nu ţi-aş recomanda.

– Sînt detectiv autorizat. Ştie şi el, arătă Max cu degetul spre Vince. Am un caz şi un client, şi urmăresc nişte piste. N-am dreptul să spun mai mult de-atît.

– Atunci, îţi pierzi vremea, zise Vince.

– Zece minute, Laine.

Un detectiv. Un caz. În timpul care-i fusese necesar ca să perceapă informaţiile, Laine îl adăugase şi pe tatăl ei în combinaţie. Durerea, furia şi resemnarea o răscoleau, dar nici una dintre ele nu se manifesta.

– Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ne laşi puţin, Vince. E ceva personal.

– Am bănuit şi eu atîta lucru, răspunse poliţistul, ridicîndu-se în picioare. Ia-o ca pe-o favoare pentru tine. Fii atent, adăugă el privindu-l pe Max, altfel o să mai ai şi nişte vînătăi noi, pe lîngă cele vechi.

Max aşteptă ca uşa să se închidă.

– Ai prieteni foarte protectori, zise el.

– Cît din cele zece minute vrei să iroseşti cu observaţii irelevante?

– Poţi să stai jos?

– Aş putea, dar nu vreau.

Laine se duse la filtrul de cafea al lui Vince. Trebuia să-şi ocupe mîinile cu ceva, pentru a nu ceda impulsului de a-l lua la pumni.

– Care ţi-e jocul, Max?

– Lucrez pentru Reliance Insurance. Spunîndu-ţi asta înainte de a obţine aprobarea clientului, încalc o regulă.

– Serios? Se pare că nu ţi-a prea păsat de regula care spune că nu e bine să intri cu forţa-n magazinul meu, după cîteva ore de sex cu mine.

– Nu ştiam... Nu mă aşteptam... Pot să-mi prezint scuzele, dar pentru tine n-ar însemna nimic, şi n-ar scuza cele petrecute.

– Poftim, am ajuns şi-aici. Laine sorbi din cafeaua neagră şi amară. Măcar în privinţa asta ne înţelegem.

– Poţi să te superi pe mine, dacă vrei...

– Vai, dar îţi mulţumesc! Da, cred c-aşa voi face.

– Dar trebuie să treci peste asta. Laine, ai o problemă.

Înălţînd din sprîncene, Laine îi privi semnificativ cătuşele.

– *Eu* am o problemă?

– Cîţi oameni ştiu că tu eşti Elaine O'Hara?

Nici nu clipi. Max nu se aşteptase să aibă un asemenea sînge rece.

– Tu ai fi unul, se pare. Prefer să nu folosesc acel nume. L-am preluat de mult pe al tatălui meu vitreg. Şi nu văd de ce te priveşte asta. Mai bine să ne întoarcem la faptul că, la o oră după ce zăceam goi unul în braţele celuilalt, ai fost arestat pentru că mi-ai spart magazinul.

Vinovăţia care se citi pe chipul lui nu-i oferi prea multă satisfacţie.

– N-are nici o legătură una cu alta.

Dînd din cap, Laine puse ceaşca jos.

– Cu răspunsuri ca ăsta, nici n-avem nevoie de cele zece minute acordate.

– Willy Young a murit în faţa magazinului tău, spuse Max, în timp ce Laine făcea un pas spre uşă. A murit, după cum declară martorii, în braţele tale. Nu se poate să nu-l fi recunoscut.

Masca de indiferenţă lăsa să se întrezărească durerea, dar Laine se reculese imediat.

– Sună mai mult a interogatoriu decît a explicaţie. Nu mă interesează să răspund la întrebările unui om care m-a minţit, care s-a folosit de mine. Deci, poţi începe prin a-mi spune ce faci aici şi ce vrei, altfel îl chem pe Vince înapoi şi depun plîngere penală.

Max aşteptă un moment, pentru a se convinge că ea vorbea serios. Avea să-l dea deoparte, să încuie uşa şi să plece. Nu era nevoie de mai mult ca să înţeleagă că mai degrabă ar fi renunţat la slujbă, decît să lase să se întîmple aşa ceva.

– Am intrat în magazinul tău ca să te pot disculpa şi să-i raportez clientului meu că nu eşti implicată, şi ca urmare să-ţi pot spune adevărul.

– Implicată în ce? Adevărul despre ce?

– Stai naibii jos, un minut măcar! M-am săturat să-mi tot sucesc gîtul după tine.

Laine se aşeză.

– Poftim. E bine aşa?

– Acum şase săptămîni, de la sediul International Jewelry Exchange din New York City au dispărut nişte diamante evaluate şi asigurate de Reliance pentru douăzeci şi opt şi ceva milioane de dolari. Două zile mai tîrziu, trupul lui Jerome Myers, un comerciant de pietre preţioase care avea biroul în aceeaşi clădire, a fost găsit pe un şantier de construcţii din New Jersey. Ancheta a stabilit că fusese complicele din interior. S-a mai stabilit şi că era asociat cu Willy Young şi Jack O'Hara.

– Stai o clipă, stai... Vrei să spui că-l crezi pe tatăl meu

implicat într-un furt de peste douăzeci şi opt de milioane? De *milioane?* Că a avut ceva de-a face cu o crimă? Primul lucru e ridicol, iar al doilea, imposibil. Jack O'Hara avea visuri mari, dar comitea furtişaguri mărunte şi n-a făcut niciodată rău cuiva.

– Oamenii se mai şi schimbă.

– Nu chiar atît de mult.

– Poliţia nu are destule date ca să-i acuze pe Jack şi Willy, dar ar dori să discute cu ei. Întrucît Willy n-o să mai discute cu nimeni, rămîne Big Jack. Companiile de asigurări se enervează foarte tare cînd trebuie să plătească despăgubiri mari.

– Şi aici intervine rolul tău.

– Eu am o libertate de acţiune mai mare decît poliţiştii şi un cont de cheltuieli mai substanţial.

– Şi un onorariu mai mare, adăugă ea. Cît primeşti?

– Cinci la sută din suma recuperată.

– Deci, în cazul de faţă, dacă aduci înapoi cele douăzeci şi opt şi ceva de milioane, bagi în buzunar – ochii i se îngustară, în timp ce calcula – un milion frumuşel, plus patru sute douăzeci de mii. Nu-i rău deloc.

– Mi se cuvine. Muncesc ore-n şir pentru asta. Ştiu că Jack şi Willy au fost implicaţi, la fel cum ştiu şi că a mai fost şi un al treilea.

– Eu? Ar fi rîs, dacă n-ar fi fost atît de furioasă. Deci, ce-am făcut, mi-am pus costumul negru de pisică şi boneta, am tras o fugă pînă la New York, am furat pietre de milioane, mi-am luat partea şi m-am întors acasă să-i dau de mîncare cîinelui?

– Nu. Nu că n-ai arăta bine într-un costum de pisică. Alex Crew. Îţi spune ceva numele?

– Nu.

– Atît comerciantul, cît şi tatăl tău se întîlniseră cu el înainte de lovitură. Nu e un ageamiu. Ca să nu pierdem timpul, să zicem doar că nu-i un băiat de treabă, iar dacă a pus ochii pe tine, înseamnă că eşti în pericol.

– De ce să pună ochii pe mine?

– Fiindcă eşti fiica lui Jack, iar Willy a murit la cîteva minute după ce vorbise cu tine. Ce ţi-a spus, Laine?

– Nu mi-a spus nimic. Pentru numele lui Dumnezeu, ultima dată cînd l-am văzut eram un copil. Nici măcar nu l-am recunoscut, pînă... Nu ştiam cine era, cînd a intrat. Eşti pe o pistă greşită, Max. Jack O'Hara habar n-ar avea cum să organizeze şi să execute o lovitură ca asta şi, dacă prin cine ştie ce minune a participat şi el, s-a dus de mult, cu partea lui cu tot. Nici n-ar şti ce să facă cu atîţia bani.

– Atunci, ce-a căutat Willy aici? Ce l-a speriat? De ce au fost sparte casa şi magazinul tău? Cel care-a intrat la tine în casă căuta ceva. Probabil că a făcut acelaşi lucru, sau voia să-l facă, şi în magazin, cînd l-am întrerupt eu. Eşti prea inteligentă ca să nu deduci şi singură.

– Dacă mă urmăreşte cineva, probabil o face din cauză că tu l-ai atras încoace. Nu ascund nimic la mine. N-am mai vorbit cu tatăl meu de peste cinci ani şi nu l-am văzut de şi mai mult timp. Mi-am făurit aici o viaţă normală şi am să mi-o trăiesc mai departe. N-am să te las nici pe tine, nici pe tatăl meu şi nici pe cine ştie cine-o fi al treilea să mi-o distrugă. Se ridică în picioare. Am să-ţi scot căţuşele şi-am să te scap din încurcătura asta cu Vince. În schimb, ai să mă laşi dracului în pace.

– Laine...

– Taci din gură! Am trecut peste o regulă şi mi-am urmat instinctele cu tine. Aşa-mi trebuie.

Se duse la uşă şi-i adresă lui Vince un zîmbet plictisit.

– Îmi pare rău pentru tot ce s-a întîmplat. Aş vrea să-i dai drumul lui Max.

– Fiindcă...?

– A fost o neînţelegere prostească, Vince, în mare parte din vina mea. Max a încercat să mă convingă că aveam nevoie de un sistem de securitate mai bun la magazin, iar eu am zis că nu. Ne-am cam certat şi a intrat cu forţa ca să-mi demonstreze că nu aveam dreptate.

– Iubito, o bătu uşurel pe obraz Vince, cu mîna lui mare. Las-o baltă.

– Aş prefera să scrii aşa în raport, dacă trebuie neapărat să-l scrii. Şi lasă-l să plece. N-are nici un rost să-l dăm în judecată, deoarece îşi va folosi autorizaţia de detectiv, averea clientului şi toţi avocaţii lor sclifosiţi, ca să ne dea peste nas.

– Trebuie să ştiu despre ce e vorba, Laine.

– Ai dreptate.

Temelia solidă a noii ei vieţi se clătină uşor.

– Lasă-mă doar cîtva timp, te rog, să pun totul în ordine. Acum sînt aşa de obosită, încît nu pot gîndi limpede.

– În regulă. Orice-ar fi, sînt alături de tine.

– Aşa sper.

Laine ieşi, fără să privească în urmă, fără să-i spună un cuvînt lui Max.

N-avea să cedeze. Muncise prea mult, ajunsese prea departe, ca să se lase înfrîntă pentru un bărbat arătos, cu un accent sudist de vis. Un crai, îşi spuse Laine, în timp ce se învîrtea prin casă.

Ea avea *mai multă* minte decît alea care cădeau pe spate pentru un fante. Ce altceva fusese tatăl ei, dacă nu un trişor şarmant şi bun de gură?

Tipic, îşi spuse ea dezgustată. Tipic, tipic şi jenant de previzibil. Cum putuse să cadă în mrejele unuia ca el? O fi mînţit şi trişat Max Gannon în condiţii legale, dar tot mînţit şi trişat se cheamă.

Iar acum, toate lucrurile pentru care muncise ea erau în pericol. Dacă nu-i dădea lui Vince explicaţii clare, niciodată nu va mai avea încredere în ea. Iar după ce-i explica totul, clar... cum să mai conteze pe încrederea lui? Oricum o lua, o-ncurcase.

Putea să-şi facă bagajele, să pornească la drum, s-o ia de la început. Aşa făcea Big Jack cînd se împuţeau lucrurile. A dracului să fie dacă-i va urma exemplul. Aici era casa ei, viaţa ei, locul ei în lume. Nu le va da cu piciorul doar pentru

că un detectiv băgăreţ din marele oraş i le terfelise. Şi-i zdrobise inima, recunoscu ea.

Dincolo de toată furia şi anxietatea, avea inima frîntă. Îşi permisese să se culce cu el. Îşi asumase marele risc, şi avusese în el o încredere deplină. Iar el o trădase. Aşa cum făceau întotdeauna bărbaţii care contau pentru ea. Se trînti pe canapea, ceea ce-l făcu pe Henry să-i dea un nas în braţ, în speranţa cîtorva mîngîieri.

– Nu acum, Henry. Nu acum. Ceva din tonul ei îl făcu să scheaune cu un fel de compasiune, înainte de a se învîrti de două ori în loc ca să se culce pe podea, la picioarele ei.

Lecţie învăţată, îşi spuse Laine. De-acum încolo, singurul bărbat din viaţa ei avea să fie Henry. Era timpul să pună punct autocompătimirii şi să *gîndească.* Ridică privirea spre tavan.

Pietre preţioase în valoare de douăzeci şi opt de milioane? Imposibil, ridicol, ilar chiar. Big Jack cel împiedicat şi Willy cel naiv şi inofensiv, să dea marea lovitură? Milioane? Şi tocmai dintr-o fortăreaţă din New York? Imposibil. Asta, dacă lua în considerare trecutul şi aptitudinile lor.

Dar dacă arunci pe fereastră credibilul, îţi rămîne fantasticul.

Dacă Max avea dreptate? Dacă fantasticul se întîmplase, şi el spunea adevărul? În ciuda tuturor anilor trecuţi de-atunci, gîndul la o asemenea posibilitate îi dădea un fior.

Diamante. Cea mai sexy pradă. Milioane. Numărul perfect. Ar fi fost lovitura vieţii lui. Mama tuturor loviturilor. Dacă Jack o făcuse...

Nu, tot nu se potrivea.

Afecţiunea pentru tatăl ei ar fi putut-o face să-şi imagineze că în sfîrşit, în sfîrşit, reuşise în stil mare, însă nimeni şi nimic n-ar fi putut-o convinge că Jack O'Hara fusese părtaş la vreo crimă. Era mincinos, escroc, hoţ, cu o conştiinţă foarte flexibilă, dar să-i facă rău fizic cuiva? Exclus.

Niciodată în viaţa lui nu purtase vreo armă. Adevărul era că avea o fobie faţă de pistoale. Laine îşi amintea şi acum de

prima lui condamnare, dinainte ca ea să se fi născut. Lovise cu maşina o pisică, în timp ce pleca de la locul unei spargeri şi nu numai că se oprise să vadă ce păţise, dar mai şi dusese pisica rănită la veterinar. Poliţia locală depistase în parcarea acestuia maşina – furată, desigur. Pisica se vindecase şi trăise fericită pînă la adînci bătrîneţi. Big Jack luase doi ani de închisoare.

Nu, n-avea cum să fi luat parte la asasinarea lui Jerome Myers. Dar orice naş îşi are naşul, nu-i aşa? Fusese oare păcălit şi convins să se implice într-o acţiune mai grea şi mai periculoasă decît crezuse? Îi legănase cineva în faţă un morcov poleit, făcîndu-l să se ia după el în pas alergător?

Pe-asta ar fi putut s-o creadă.

Îl trimisese pe Willy să-i spună ceva sau să-i dea ceva, dar nefericitul murise înainte s-o poată face. Încercase însă s-o prevină. *Ştie unde eşti acum...*

Se referise la Max? Îl văzuse pe Max şi, intrînd în panică, fugise pe stradă?

Ascunde potaia...? Ce naiba însemna asta? Era posibil ca Willy să fi plasat în magazin vreo figurină reprezentînd un cîine? Laine încercă să-şi amintească magazinul aşa cum arătase după vizita lui Willy. Aranjase personal toate exponatele, şi nu-şi amintea de nici un lucru aflat nelalocul lui. Şi Jenny sau Angie nu menţionaseră vreun obiect ciudat.

Poate că nu voise să spună „potaie". Poate că-l înţelesese greşit. Parcă sunase ca „punga aia"... Da, într-o pungă, ca şi într-o statuetă de porţelan se puteau ascunde pietre preţioase. Însă el nu-i dăduse nici o statuetă sau pungă, iar dacă le avea în interiorul vreunui obiect aflat asupra lui, sau printre lucrurile lui, autorităţile le-ar fi găsit.

Dar toate astea nu erau decît deducţii prosteşti, bazate pe cuvintele unui om care o minţise.

Laine oftă. Cum putea avea asemenea pretenţii de onestitate, cînd însăşi viaţa ei era o minciună?

Trebuia să le spună lui Vince şi Jenny totul. Presupunea că oferirea voluntară de informaţii unui poliţist contravenea

deprinderilor ei din copilărie, dar putea trece peste asta. Nu era nevoie decît să găsească cea mai potrivită modalitate de a le spune.

– Hai să mergem la o plimbare, Henry.

Aceste cuvinte acţionară ca o incantaţie, catapultînd în sus cîinele de parcă ar fi avut arcuri la picioare. Henry se repezi drept la uşă. Plimbarea avea să-i limpezească minţile, îşi zise Laine, pentru a găsi modul cel mai potrivit în care să le vorbească prietenilor ei.

Deschise uşa, Henry ţîşni afară ca o ghiulea de tun, iar ea văzu maşina lui Max parcată în capătul aleii.

Max stătea la volan, cu ochii ascunşi după ochelarii de soare, dar era clar că şi-i ţinea deschişi, aţintiţi spre casă, căci coborî din maşină înainte ca Laine să fi închis uşa.

– Ce naiba cauţi aici?

– Am spus că eşti în pericol. Poate că într-un fel am adus şi eu pericolul ăsta cu mine, poate că exista dinainte, dar voi sta cu ochii pe tine – fie că vrei, fie că nu.

– Am învăţat să-mi port singură de grijă cam prin aceeaşi perioadă cînd am învăţat şi cum să fac o scamatorie cu trei cărţi de joc. Aşa că singurul cîine de pază de care am nevoie e Henry.

Întrucît Henry tocmai încerca să se caţăre într-un copac, după o veveriţă, Max nu făcu decît să-i arunce o privire încărcată de milă.

– Degeaba.

– Dacă-ţi închipui c-ai să-ţi încasezi alea cinci procente pîndindu-mi casa, te-aşteaptă o mare dezamăgire.

– Nu cred c-ai avut vreun amestec. La început, te suspectam, recunoscu el, cînd Laine se întoarse să plece, cu o grimasă dezgustată. Prima dată cînd te-am investigat, mă gîndeam că ai jucat şi tu un rol. Am făcut unele cercetări şi lucrurile nu se potriveau, aşa că am încetat să te mai bănuiesc.

– Mii de mulţumiri. Dacă e aşa cum zici, de ce-ai intrat la mine-n magazin?

– Clientul meu vrea date concrete, nu intuiţii, deşi mă

bazez şi pe astea, cu destul succes, după toată experienţa pe care am acumulat-o. Ţi-am vizitat casa în prezenţa ta, continuă el. Dacă o femeie ascunde o parte cît de mică sau cît de mare din aproape treizeci de milioane, în diamante, în locuinţa ei, nu-l lasă pe primul venit s-o ajute la măturat şi dus gunoiul. Pasul următor era acela de a arunca o privire în magazin, ca să mă asigur că nici acolo nu exista nimic care să te incrimineze.

– Ţi-a scăpat o etapă, Max. Cred că e ceva în legătură cu o zbenguială la fundu' gol în patul tău de la hotel.

– OK, să facem o încercare. Vezi cumva o aureolă pe aici? întrebă el, arătîndu-şi capul.

Laine simţi în gîtlej un tremur care-ar fi putut anunţa rîsul, şi şi-l înghiţi.

– Nu, răspunse ea, privindu-l cu ochii îngustaţi. Dar... stai... alea nu cumva-s două cornițe?

– OK, dă-mi un răspuns clar – da sau nu: un tip îi deschide uşa camerei de hotel unei femei care arată incredibil, o femeie faţă de care are tot felul de sentimente învălmăşite-n cap şi prin alte părţi ale trupului. Femeia indică – ba nu, să fim exacţi: femeia declară fără echivoc că i-ar plăcea o seară în doi. Ce face respectivul, îi închide uşa în nas?

Oprindu-se lîngă un pîrîiaş format de ploile primăverii, Laine răspunse:

– Nu. Şi acum, spune-mi şi tu mie: o femeie, cînd află că bărbatul cu care a avut respectivele relaţii intime a tras-o pe sfoară şi a minţit-o în legătură cu scopurile şi interesele lui, are dreptul să-i învinețească fundu-n şuturi, sau nu?

– Mda, îl are.

Îşi scoase ochelarii de soare, agăţîndu-i de buzunarul din faţă al blugilor. Recunoscură amîndoi semnificaţia gestului.

Uită-te la mine. Trebuie să şi vezi ceea ce spun, nu numai să auzi. Fiindcă e important.

– Are dreptul, Laine, chiar şi cînd acel interes, răstălmăcit, se transformă într-un lucru cu care el n-a mai avut de-a face niciodată şi-l muşcă de fund. Cred că aseară m-am îndrăgostit de tine.

– Ai şi găsit felul cum să mi-o zici!

– E destul de greu că mă aud zicîndu-ţi-o. Dar o spun, totuşi. De fapt, cred că m-a pocnit la un moment dat, între dusul gunoiului şi aspiratul în salon, aşa că am dat din braţe ca să-mi ţin echilibrul şi am căzut în nas printre reprizele relaţiei intime.

– Şi de ce te-aş crede?

– N-am zis să mă crezi. Merit să-mi dai un şut în fund, să te scuturi de praf şi să pleci. Dar sper că n-ai s-o faci.

– Ai un talent rar de a spune tocmai lucrul potrivit la momentul potrivit. Un talent al naibii de util şi, pentru mine, cam suspect.

Se întoarse pentru un moment, frecîndu-şi braţele ca să şi le încălzească.

– În profesia mea, spun tot ce am de spus ca să mi-o exercit. Dar aici nu e vorba de meserie. Te-am rănit, şi-mi pare rău, dar asta e meseria. Nu văd cum aş fi putut proceda altfel.

Laine rîse fără tragere de inimă.

– Mda, nici eu nu prea văd.

– Sînt îndrăgostit de tine. M-a lovit în cap ca o cărămidă, şi încă nu văd limpede. Nu ştiu nici ce altceva aş fi putut face, dar asta-ţi lasă ţie toate atuurile, Laine. Poţi să continui parţial sau să arunci cărţile şi să pleci.

De ea depindea, îşi spuse Laine. Nu asta îşi dorise? Să hotărască singură, să-şi asume propriile riscuri. Dar ceea ce Max nu spusese, şi amîndoi erau destul de inteligenţi ca s-o ştie, era că a ţine în mînă toate atuurile nu te împiedica să-ţi pierzi şi cămaşa de pe tine.

Tavish ar fi acceptat pierderea şi ar fi mers mai departe. O'Hara, în schimb, voia o şansă de a umfla totuşi potul ăla mare şi gras.

– Mi-am petrecut prima parte a vieţii adorînd un om care n-ar fi putut să scuipe adevărul nici dacă-i dansa pe limbă. Jack O'Hara.

Răsuflă scurt.

– Nu e bun de nimic dar, Iisuse, te face să crezi că la capătul curcubeului e o baniţă cu aur. Te face s-o crezi, fiindcă *el* o crede.

Îşi lăsă mîinile să cadă pe lîngă trup şi se întoarse cu faţa spre Max.

– Următoarea parte din viaţă mi-am petrecut-o cu o femeie care încerca să-l lase în urmă. Încerca mai mult pentru mine, decît pentru ea însăşi, şi mi-a luat un timp pînă să înţeleg. În cele din urmă, a reuşit. Partea următoare am petrecut-o cu un om foarte civilizat, care mi-a ţinut loc de tată şi pe care-l iubesc foarte mult. Un om bun şi iubitor, dar care niciodată nu-mi va putea face inima să palpite la fel cum putea acel mincinos înnăscut. Nu ştiu ce înseamnă toate astea, dar mi-am petrecut ultima parte a vieţii încercînd să trăiesc responsabil, normal şi comod. Şi am reuşit. Iar tu mi-ai făcut viaţa vraişte, Max.

– Ştiu.

– Dacă mă mai minţi o singură dată, n-am să mă ostenesc să-ţi trag un şut în fund, am să mă scutur doar pe mîini şi-am să plec.

– Mi se pare corect.

– N-am diamantele pe care le cauţi şi nu ştiu nimic despre ele. Nu ştiu unde e tatăl meu, nici cum să-l contactez, aşa cum nu ştiu de ce a venit Willy la mine.

– OK.

– Dar, dacă aflu şi dacă ceea ce descopăr te-ajută să cîştigi alea cinci procente, jumătate sînt ale mele.

Max o privi lung, înainte de a zîmbi.

– Mda, e destul de clar că ţi-am căzut în plasă.

– O să mai vedem. Poţi să vii în casă. Trebuie să-i sun pe Vince şi Jenny şi să-i chem aici, ca să-mi mărturisesc păcatele. Voi vedea dacă mai am prieteni şi un loc în oraşul ăsta.

8

Laine era îngrijorată. Nu doar la gîndul ce anume să spună, sau cum să spună, ci şi *unde* s-o spună. Începu să pregătească cafeaua şi scoase prăjitura pe care o avea în

congelator. Dar în bucătărie domnea o atmosferă prea puţin formală, îşi spuse, şi prea intimă, cînd miza era prietenia.

Vince era poliţist, îşi aminti ea, iar Jenny nevastă de poliţist. Oricît de mult se apropiaseră în ultimii ani, relaţia dintre ei putea să se destrame cînd le va dezvălui propriul său trecut. Cînd le va spune că-i minţise din capul locului. Livingul era mai potrivit – şi fără prăjitură.

În timp ce se chinuia întrebîndu-se dacă alesese bine locul, îşi scoase micul aspirator manual şi începu să cureţe canapeaua.

– Laine, ce naiba faci?

– Plantez meri. Ce ţi se pare că fac? Aspir părul de cîine de pe mobilă.

– OK.

Max îşi vîrî mîinile în buzunre, apoi le scoase şi-şi răvăşi părul, în timp ce Laine aspira, bătea pernele şi le aranja meticulos.

– Mă enervezi, zise Max.

– Vai, scuză-mă.

Făcu un pas înapoi, inspectînd rezultatele. Deşi băgase la loc în perne aproape toată umplutura, aranjîndu-le cu rupturile în jos, canapeaua arăta la fel de jalnic.

– Vin la mine şeful poliţiei şi cea mai bună prietenă a mea ca să le spun că tot ce credeau că ştiu despre mine e, în esenţă, o minciună gogonată. Am suferit două spargeri în tot atîtea zile; tatăl meu e suspectat că a luat parte la un jaf de douăzeci şi opt de milioane de dolari, cu o omucidere pe deasupra, iar canapeaua mea arată de parcă ar fi atacat-o nişte nevăstuici turbate. Crede-mă că-mi pare rău că eşti nervos din cauza mea.

– Ai uitat episodul cînd ai avut un maraton sexual cu detectivul care investighează cazul.

– Ăsta se vrea un banc? Vreo încercare perversă de a mă amuza?

– Mai mult sau mai puţin. Nu-mi da cu drăcia aia-n cap, Laine, deja am un cucui. Şi relaxează-te. Faptul că ţi-ai

schimbat numele şi ţi-ai cenzurat trecutul nu e delict penal.

– Nu asta contează. I-am mințit zi de zi. Ştii de ce reuşesc atît de multe escrocherii? Fiindcă după ce victimele îşi dau seama că au fost pungăşite, le e prea ruşine să facă ceva. Cineva şi-a bătut joc de ele, ceea ce-i la fel de dureros ca pierderea banilor. Adeseori, chiar mai tare.

Max luă aspiratorul şi-l puse pe masă, ca s-o poată atinge, ca să-i poată pune mîinile pe umeri, şi să le ridice încet pînă ajunse să-i mîngîie obrajii cu degetele mari.

– Tu n-ai încercat să-ţi baţi joc de ei şi nu-ţi sînt prieteni datorită trecutului tău ca la carte de fată americană.

– Pot să arunc o momeală şi să culeg roadele de cînd aveam şapte ani. Halal fată americană ca la carte! Ar fi cazul să mă schimb, adăugă ea, privindu-şi treningul pe care-l îmbrăcase în grabă cînd ajutorul şerifului venise s-o trezească. Ce zici, să mă schimb?

– Nu.

Max îşi lăsă mîinile pe umerii ei, începînd să i-i maseze, pînă cînd Laine ridică ochii şi-i susţinu privirea.

– Poţi să rămîi aşa cum eşti, spuse el.

– De cine crezi că te-ai îndrăgostit, Max? De patroana magazinului de provincie, de hoaţa reformată sau de demoazela la ananghie? Care din astea trei dă gata un tip ca tine?

– Cred că de roşcovana deşteaptă care ştie cum să se descurce şi cedează cîte unui impuls ocazional.

Îşi înclină capul şi o sărută pe frunte. Îi simţi respiraţia întretăindu-se, într-un suspin controlat.

– Are multe laturi, continuă el. Îşi iubeşte cîinele, e îngrijorată pentru prietenii ei, e puţin cam maniacă în probleme organizatorice şi am auzit că ştie să gătească. E practică, eficientă, dură şi uluitoare la pat.

– Cam multe calităţi, pentru puţinul timp de cînd o cunoşti.

– Prind repede. Mama mea spunea mereu: „Max, cînd ai s-o-ntîlneşti, vei cădea ca lovit cu parul".

– Asta ce naiba înseamnă?

– Dracu' să mă ia dacă ştiu, dar Marlene nu greşeşte niciodată. Am întîlnit-o pe femeia vieţii mele.

O strînse la piept, iar Laine se lăsă învăluită de căldura lui, savurînd senzaţia de a fi lîngă un bărbat puternic. Apoi făcu un efort să se retragă.

Nu ştia dacă iubirea însemna să se bazeze pe altcineva, dar descoperise pe pielea ei că adeseori o asemenea atitudine îi punea la pămînt pe amîndoi.

– Nu pot să mă gîndesc la asta. Nu pot să mă gîndesc nici la asta, nici la ceea ce simt. Trebuie doar să fac pasul următor şi să văd unde ajung.

– E bine şi aşa.

Auzi lătrăturile înnebunite ale lui Henry şi, o clipă mai tîrziu, un scrîşnet de pneuri pe pietriş. Simţi un gol în stomac, dar rămase calmă.

– Au venit, spuse şi continuă înainte ca Max să poată vorbi. Trebuie să-mi adun puterile. Singură trebuie să rezolv situaţia.

Se duse la uşă, o deschise şi o văzu pe Jenny jucîndu-se cu Henry.

Jenny ridică ochii spre Laine.

– Cred că e iubire adevărată, declară ea, intrînd în casă. Faptul că m-ai pus să mă scol din pat şi să vin aici înainte de opt dimineaţa trebuie să fie un semn de prietenie adevărată.

– Îmi pare rău că-i aşa devreme.

– Spune-mi doar că ai de mîncare.

– Am... am o prăjitură cu cafea, dar...

– Excelent. Tu ce preferi?

Rîse scurt ca de obicei, dar amuţi cînd îl văzu pe Max.

– Nu ştiu ce să cred despre prezenţa ta aici, zise ea. Dacă eşti mare detectiv de la oraş, de ce n-ai spus?

– Jenny, Laine îi puse o mînă pe umăr. E complicat. Ce-ar fi să vă duceţi în living, tu şi Vince, şi să staţi jos?

– De ce, nu e mai bine în bucătărie? Sînt mai aproape de mîncare.

Laine trase adînc aer în piept şi închise uşa după Vince, urmîndu-i în bucătărie.

– S-ar putea să fie cam derutant pentru voi, începu ea, în timp ce punea pe masă ceaiul de plante pe care-l făcuse pentru Jenny. În primul rînd, vreau să-mi cer iertare. Să spun din capul locului că-mi pare rău. N-am fost sinceră cu voi.

– Dulceaţă mică, interveni Jenny, venind spre locul unde Laine aranja meticulos feliile de prăjitură pe un platou din sticlă pentru desert. Ai probleme?

– Cred că da.

– Atunci, o să le rezolvăm. Da, Vince?

– Mai bine stai jos, Jen. Las-o să spună ce are de spus.

– O să rezolvăm totul, repetă Jenny, dar se aşează totuşi, sfredelindu-l pe Max cu o privire tăioasă. Tu eşti de vină?

– Nu, se repezi Laine să-l apere. Serios, el nu are nici o vină. Nu mă numesc Laine Tavish, ci... Mi-am schimbat numele, legal, şi-l folosesc, de la vîrsta de optsprezece ani, dar nu aşa mă chema la naştere. Numele meu este Elaine O'Hara. Tatăl meu se numeşte Jack O'Hara, iar dacă Vince l-ar fi verificat, ar fi aflat că are un dosar lung şi pestriţ – pungăşii, escrocherii.

Jenny făcu ochii mari şi rotunzi.

– N-are un restaurant de barbecue în New Mexico?

– Rob Tavish, tatăl meu vitreg, da. Pe tatăl meu bun l-au umflat... Se întrerupse, oftînd. Jack a fost arestat şi închis pentru o escrocherie cu proprietăţi funciare, cînd eu aveam unsprezece ani. Nu era pentru prima oară că îl prindeau, dar atunci mama mea s-a săturat. Era, după cum mi-am dat seama mai tîrziu, îngrijorată pentru mine. Eu îmi adoram tatăl şi făceam mari progrese, la vîrsta mea, păşindu-i pe urme.

– Pungăşeai lumea?

Jenny părea fascinată, lucru care o făcu pe Laine să zîmbească.

– Erau mai mult nimicuri, dar da, asta făceam. Mă specializasem în furturile din buzunare. Aveam mîini îndemînatice, iar oamenii nu se uită la o fetiţă, cînd îşi dau seama că le-a dispărut portofelul.

– Băga-mi-aş picioarele! fu singura replică a lui Jenny.

– Îmi plăcea. Era captivant, şi foarte uşor. Tatăl meu... mă rog, el făcea ca totul să pară un *joc*. Nici o clipă nu-mi trecea prin minte, cînd luam portofelul unui om, că se putea să nu mai poată plăti chiria în luna aceea. Sau, cînd le suflam unora cîteva mii printr-o tranzacţie imobiliară fantomă, că puteau fi economiile lor de-o viaţă, ori un fond pentru colegiu. Mi se părea distractiv, iar ei nu erau decît nişte prăzi uşoare şi nimic mai mult.

– Şi aveai zece ani, adăugă Max. O biată puştoaică, fii serioasă.

– Chiar asta s-a întîmplat. Am devenit serioasă. Direcţia în care mă îndreptam a convins-o pe mama mea să-şi schimbe viaţa şi, implicit, pe a mea. A divorţat de tata şi s-a mutat, şi-a schimbat numele şi s-a angajat ca ospătăriţă. În primii cîţiva ani am călătorit mult. Nu ca să ne piardă urma tatăl meu – mama nu i-ar fi făcut niciodată asta. Îl anunţa unde eram, atîta vreme cît el se ţinea de cuvînt şi nu încerca să mă atragă înapoi în joc. Şi s-a ţinut de cuvînt. Nu ştiu care dintre noi trei a fost mai surprins, dar s-a ţinut de cuvînt. Ne mutam ca să nu ne salte sticleţii de fiecare dată...

Lăsă fraza neterminată, zîmbindu-i vinovată lui Vince.

– Iartă-mă, dar cînd ai o asemenea reputaţie, localnicii tind să te ia la puricat. Mama nu voia decît un început nou, atîta tot. Şi ca eu să nu ştiu nimic. Nu i-a fost uşor. Îl iubea pe Jack, iar eu n-o ajutam cu nimic. Îmi plăcea jocul şi regretam că se terminase şi că fusesem despărţită de tatăl meu.

Umplu ceştile cu cafea.

– Mama a muncit atît de mult, încît am început să observ ceva la ea – mîndria şi satisfacţia fiecărei zile în care îşi cîştiga cinstit existenţa. Calea cea dreaptă. Şi, după un timp, am început s-o mai rărim cu mutările. Nu ne mai făceam bagajele în toiul nopţii ca s-o ştergem din garsoniere sau camere de hotel. Big Jack promitea multe, dar rareori îşi ţinea cuvîntul, spre deosebire de mama care atunci cînd promitea să facă un lucru îl făcea.

Toți tăceau. Laine se duse la frigider și scoase o carafă cu apă și cîteva felii de lămîie. Își turnă un pahar și-l bău, ca să-și umezească gîtlejul uscat ca iasca, înainte de a continua :

– Oricum, lucrurile se schimbau. Apoi l-a întîlnit pe Rob Tavish, și viața s-a schimbat în mai bine. Rob e un om minunat, o iubește enorm și s-a purtat foarte bine cu mine. Blînd, iubitor și amuzant. I-am preluat numele. Am devenit Laine Tavish, fiindcă Laine Tavish era o fată normală și responsabilă. Putea să aibă o casă proprie, o firmă proprie și o viață a ei. Poate că nu cu atîtea aventuri ca în prima parte a vieții, dar nici cu atîtea spaime. Totul era perfect, așa că, ori de cîte ori mă întrebați despre trecutul meu sau despre copilăria mea, inventam cîte ceva care să pară potrivit pentru Laine Tavish. Îmi pare rău. Asta-i tot. Îmi pare foarte rău.

Urmară cîteva momente de tăcere.

– OK! Jenny se holba la Laine cu ochii cît cepele. O să vin cu o droaie de întrebări și comentarii cînd nu mi s-o mai învîrti capul, da' primul lucru pe care vreau să-l știu deocamdată e ce legătură au toate astea – și-s multe! – cu problemele pe care le ai acum.

– Cred că există undeva un citat despre neputința de a scăpa de propriul trecut, sau de a-l acoperi: William Young.

Îl văzu pe Vince dînd încet din cap și știu că începea să reconstituie faptele.

– Omul care-a murit cînd a fugit în stradă, completă Jenny.

– Da. Lucrase cu tatăl meu. Se aveau ca frații și, la naiba, jumătate din timp locuia cu noi. Eu îi spuneam unchiul Willy. Nu l-am recunoscut cînd a intrat în magazin. Ți-o jur, Vince. Trecuseră ani de cînd nu-l mai văzusem și pur și simplu n-am făcut legătura. Abia după accident, cînd... Doamne, cînd murea.

Bău puțină apă, dar de astă dată mîna îi tremura ușor.

– A fost atît de trist că nu l-am recunoscut, că l-am tratat cu indiferență... Și, peste un minut, zăcea în stradă, sîngerînd de moarte. A cîntat o parte din cîntecelul aiurit cu care se distrau în duet el și tatăl meu – „Rămîi cu bine, graure" – un

cîntec pe care începeau să-l cînte cînd ne adunam catrafusele ca s-o ștergem din cîte un hotel. Abia atunci mi-am dat seama cine e, dar era prea tîrziu. Nu v-am spus – cred că ăsta s-ar putea să fie un delict –, nu v-am spus că-l cunoșteam.

– De ce venise la tine?

– N-a prea avut timp să-mi spună. Nu i-am dat eu prea mult timp, se corectă ea.

– Îți pierzi vremea de pomană făcîndu-ți reproșuri pentru asta, declară scurt Max.

Laine își înghiți lacrimile.

– Poate. Dacă stau și mă uit în urmă, știu că eram nervoasă, irascibilă, obosită. Mi-a dat cartea lui de vizită – cum v-am spus – cu un număr de telefon scris pe ea. Credeam că e un comis-voiajor. Mai tîrziu, mi-am dat seama că voia să-mi vorbească despre ceva.

Rămase un moment cu privirea ațintită spre paharul gol, înainte de a continua:

– Cred că tatăl meu îl trimisese. Unul dintre principalele talente ale lui Willy era acela de a se pierde în peisaj. Un om scund, banal, anonim. Jack fiind înalt și roșcat, iese în evidență, așa că-mi închipui că-l trimisese să-mi spună sau să-mi dea ceva. Dar n-a apucat s-o facă. A spus doar... a spus... „Știe unde ești acum" și... să ascund potaia. Cred că a spus „potaie", deși n-are nici un sens. Cel puțin, așa suna, însă pare o prostie. Mai degrabă cred c-a spus „punga aia".

– Ce? Glasul lui Max, era tăios. Abia acum îmi spui?

Prin contrast cu al lui, tonul lui Laine rămase blajin.

– Da, abia acum, și nu cred că ai dreptul să mă critici. Asigurări, vezi să nu...

– *Sînt* asigurări, fir-ar să fie! Unde-i punga? Ce-ai făcut cu ea?

Obrajii lui Laine se împurpurară – nu de rușine, ci de enervare.

– Nu mi-a dat nici o pungă, nici o potaie și nici altceva. Nu-s la mine tîmpitele alea de diamante ale voastre. Delira, era pe *moarte*.

Deşi furioasă, ochii i se umplură de lacrimi şi vocea i se frînse.

– Murea la picioarele mele şi era prea tîrziu, mai zise ea.

– Las-o-n pace! se stropşi Jenny la el ca o ursoaică apărîndu-şi puiul, în timp ce o cuprindea pe Laine cu braţele. S-o laşi în pace, atîta-ţi spun!

În timp ce Vince o bătea şi el pe umăr, cu un gest de consolare, îl privi atent pe Max.

– Ce diamante? întrebă el.

– Diamante în valore de douăzeci şi opt virgulă patru milioane, furate de la International Jewelry Exchange din New York, acum şase săptămîni. Diamantele pe care clientul meu, Reliance, le-a asigurat şi ar dori foarte mult să le recupereze. Diamantele despre care ancheta m-a făcut să presupun că au fost furate de Jack O'Hara, William Young şi un al treilea, Alex Crew.

– La naiba! şopti Jenny.

– Nu ştiu nimic despre ele, spuse Laine obosită. Nu-s la mine, nu le-am văzut niciodată, habar n-am unde se află. Dau test şi cu poligraful, dacă vreţi.

– Dar cineva crede că le-ai primit sau că ai acces la ele, zise Vince.

Recunoscătoare pentru sprijin, Laine dădu din cap spre el.

– Aşa se pare. Poţi să cauţi prin toată casa, Vince. Împreună cu Max. Şi-n magazin puteţi să căutaţi. Îţi acord acces deplin la convorbirile mele telefonice, documentele bancare, tot ce vrei. Nu-ţi cer decît să păstrezi discreţia, ca să-mi pot trăi viaţa mai departe.

– Ştii unde-i tatăl tău?

– N-am nici cea mai vagă idee.

– Ce ştii despre acest Alex Crew?

– N-am auzit niciodată de el. Şi acum mi-e greu să cred că Jack O'Hara a fost părtaş la o lovitură atît de mare.

– Dacă ai şti unde să-l găseşti, ce-ai face?

– Nu m-am gîndit. Se frecă la ochi. Sincer, nu ştiu. M-a

contactat de cîteva ori de-a lungul anilor. Imediat după ce am absolvit colegiul, am primit o scrisoare FedEx. Plicul conţinea un bilet clasa întîi pentru Barbados şi chitanţele pentru o săptămînă într-un hotel de lux. Ştiam că erau de la el, şi era cît pe ce să nu mă duc – da', totuşi... era în Barbados! Ne-am întîlnit acolo şi ne-am distrat de minune. Cu Jack e imposibil să nu te distrezi. Era mîndru de mine – că urmasem colegiul, că-l absolvisem... Niciodată nu ne-a purtat pică, nici mie şi nici mamei, pentru că plecaserăm din viaţa lui. A mai apărut de vreo două ori. Ultima dată a fost înainte să mă mut aici, cînd locuiam la Philadelphia.

– Afacerea de la New York nu mă priveşte, spuse Vince. Dar spargerile de la tine, da. Şi William Young.

– Nu i-ar fi făcut nici un rău lui Willy, dacă la asta te gîndeşti. Indiferent de cîţi bani era vorba. Şi n-ar fi intrat niciodată în casa mea, ca să mi-o devasteze. Nu mi-ar fi făcut asta. Nici altcuiva, de fapt. Mă iubeşte – în felul lui, dar mă iubeşte. În plus, nu e stilul lui.

– Ce ştii despre acest Crew? îl întrebă Vince pe Max.

– Destul ca să spun că Jack şi Willy s-au înhăitat cu cine nu trebuia. Omul din interior, pentru lovitura de la New York, era un comerciant de pietre preţioase. A fost împuşcat – stil execuţie. I-au găsit cadavrul şi maşina, arse, în New Jersey. Îl putem lega pe O'Hara de Myers, comerciantul de pietre, dar nici antecedentele lui O'Hara şi nici cele ale lui Young nu conţin crime şi nici alt delict cu mînă armată. Nu acelaşi lucru se poate spune despre Crew. Deşi n-a fost niciodată condamnat pentru omucidere, e suspect în cîteva cazuri. Crew e abil şi inteligent. Destul de deştept ca să ştie că pietrele astea sînt fierbinţi, destul de fierbinţi ca să aştepte pînă se mai răcesc puţin, înainte de a încerca să le valorifice sau să le scoată din ţară. S-ar putea ca pe cineva să-l fi ajuns lăcomia sau nerăbdarea.

– Dacă e vorba de Alex Crew şi dacă încearcă să ajungă la diamante sau la tatăl meu folosindu-se de mine, îl aşteaptă o mare dezamăgire, zise Laine.

– Asta nu înseamnă că va înceta să încerce, sublinie Max. Dacă aşa este înseamnă că a fost în zonă şi s-ar putea să mai fie încă. Mi-a luat portofelul, deci ştie cine sînt şi ce caut aici. Va trebui să se gîndească un timp la asta. Am cópii după fotografiile lui. Îi place să se joace cu fizionomia, să-şi schimbe înfăţişarea, dar dacă a trecut prin oraş, s-ar putea ca unul dintre voi să-l recunoască.

– Vreau şi eu nişte cópii pentru oamenii mei, interveni Vince. Vom coopera cu autorităţile din New York la urmărirea unui suspect bănuit a fi în vecinătate. Pe Laine am să încerc să n-o amestec, cît de mult timp pot.

– Acceptabil, zise Max.

– Mulţumesc, Vince. Îţi mulţumesc.

– Credeai c-o să ne supărăm pe tine? o întrebă Jenny. Credeai că asta va afecta prietenia noastră?

– Da, aşa credeam.

– Ne cam jigneşti, dar te înţeleg, fiindcă văd cît eşti de obosită. Şi el? arătă ea cu bărbia spre Max. Ai să-l ierţi?

– Cred că n-am încotro, în situaţia asta.

– Bine, atunci am să-l iert şi eu. Dumnezeule, abia acum mi-am dat seama, toată povestea asta m-a captivat atît de tare, încît am uitat şi să mănînc. Dă-mi voie să-mi scot pîrleala.

Luă o felie de prăjitură, muşcă din ea, apoi continuă, cu gura plină:

– Cred c-ar trebui să te muţi cu mine şi cu Vince, pînă se lămureşte totul.

– Te iubesc, Jenny, zise Laine, ridicîndu-se şi întorcîndu-se cu spatele fiindcă simţea c-o podideau lacrimile.

– Vă mulţumesc şi pentru ofertă, dar trebuie să stau aici. Totul va fi în regulă. O să stea şi Max cu mine.

Se întoarse tocmai la timp pentru a vedea surprinderea aşternută pe chipul lui Max. Laine zîmbi, în timp ce aducea cafetiera ca să mai toarne în ceşti şi îl întrebă :

– Nu-i aşa, Max?

– Mda... sigur... O să am grijă de ea, o asigură el pe Jenny.

– De vreme ce tot ai primit o lovitură-n cap, să zicem doar c-ai să stai aici şi nimic mai mult. Eu trebuie să mă duc sus şi să mă schimb. În curînd deschidem magazinul.

– Ba ai să te duci sus şi vei sta în pat cîteva ore, o apostrofă Jenny. Poţi să ţii magazinul închis o zi.

– Cred că orice copoi – public sau particular – ar fi de părere că trebuie să continuu ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

– Aşa vei face. Noi o să stăm cu ochii pe magazin şi pe casa ta, pînă se rezolvă totul. Vreau fotografiile alea, i se adresă Vince lui Max.

– Am să ţi le aduc.

Laine îi conduse pînă la uşă.

– Voi avea tone de întrebări să-ţi pun, o anunţă Jenny. Trebuie să ne-ntîlnim într-o seară numai noi două, ca să te descos. Poanta aia cu capacele ai făcut-o vreodată? O ştii, alba-neagra?

– Jenny, îşi dădu Vince ochii peste cap.

– Bine, dar vreau să *ştiu,* pentru numele lui Dumnezeu. Ai să-mi spui mai tîrziu. Da' pe-aia cu trei cărţi? mai întrebă ea, în timp ce Vince o trăgea spre maşină. Bine, mai tîrziu, da' atunci o să vreau cu amănunte concrete!

– Mare figură, comentă Max, privindu-l pe Vince cum îşi ajuta soţia să se urce.

– Mda, într-adevăr. Cel mai mare noroc din viaţa mea.

Laine aşteptă ca maşina să dispară, apoi închise uşa.

– Mă rog, a mers mai bine decît meritam.

– Eşti mai pricepută la a mă ierta pe mine, decît a te ierta pe tine însăţi.

– Tu îţi făceai meseria. Respect etica muncii. Se întoarse spre scară. Acum trebuie să mă aranjez şi să mă duc în oraş.

– Laine? Mă aşteptam să iasă cu scandal cînd ţi-am spus că vreau să stau aici, însă adineauri ai zis să rămîn. Care-i explicaţia ?

Laine se rezemă de balustrada scării.

– Din mai multe motive. În primul rînd, n-oi fi eu o

fricoasă smiorcăită, dar nu-s nici tîmpită şi nici eroină. N-am intenţia să stau singură aici, atît de departe de oraş, cînd cineva care nu-mi vrea binele s-ar putea întoarce. N-am de gînd să pun în pericol nici viaţa mea, nici pe a cîinelui meu, pentru nişte pietre amărîte.

– Logic.

– Aşa că, mi-am tras un detectiv particular de la oraş, care cred că, în pofida indiciilor actuale, se poate descurca onorabil.

Max se încruntă.

– Mă descurc mai mult decît onorabil, zise el.

– Bine că mi-ai spus. De vreme ce am şi eu un interes ca pietrele să fie recuperate, prefer să fii pe-aproape, ca să ştiu tot ce faci. Nu mi-ar strica deloc cîteva sute de mii de dolari.

– Foarte practic.

– În sfîrşit, mi-a plăcut să fac dragoste cu tine şi nu văd de ce mi-aş mai refuza cîteva partide. Iar dacă stai aici, mi-e mai uşor să te răstorn în pat.

Văzînd că la asta Max nu găsea nici un răspuns scurt, spuse zîmbind :

– Mă duc să fac un duş.

– OK... murmură el, după ce Laine urcă scara. Asta era.

Peste o jumătate de oră, Laine coborî proaspătă ca o dimineaţă de primăvară, într-o jachetă verde scurtă şi cu o pereche de pantaloni. Avea părul prins la tîmple cu piepteni de argint şi lăsat să-i cadă drept pe umeri, ca o cascadă strălucitoare.

Se apropie de Max şi-i dădu un inel de alamă cu chei.

– Uşile din faţă şi din spate, îl informă ea. Dacă ajungi acasă înaintea mea, aş vrea să-i dai drumul lui Henry afară şi să-l laşi să se joace un timp.

– Nici o problemă.

– Cînd gătesc eu, speli tu vasele.

– S-a făcut.

– Îmi place să fie ordine-n casă şi n-am de gînd să strîng după tine.

– Sînt bine crescut. Mulţumeşte-i lui Marlene.

– Pentru moment, cam atîta. Acum trebuie să mă duc.

– Stai puţin, astea au fost regulile tale. Ascultă-le şi pe ale mele: ia numărul ăsta – îi întinse o carte de vizită în mînă: e de la mobilul meu. Mă suni cînd porneşti spre casă. Dacă din cine ştie ce motiv nu vii direct acasă, mă anunţi.

– În regulă, răspunse ea, vîrînd cartea de vizită în buzunar.

– Sună la numărul ăsta dacă se întîmplă ceva, orice te deranjează. Nu-mi pasă că e un mărunţiş, vreau să fiu la curent.

– Deci, dacă mă sună unul din ăia de la telemarketing, te anunţ.

– Vorbesc serios, Laine.

– Bine, bine. Şi altceva? Sînt în mare întîrziere.

– Dacă primeşti vreo veste de la tatăl tău, îmi spui. Îmi spui, Laine, repetă el, cînd îi văzu faţa. Loialitatea n-o să-i fie de nici un folos.

– Nu te voi ajuta să-l bagi în puşcărie. Pe-asta n-am s-o fac, Max.

– Eu nu bag oamenii în puşcărie. Nu sînt poliţist. Nu vreau decît să recuperez pietrele şi să-mi încasez comisionul. Şi să rămînem amîndoi nevătămaţi.

– Dacă-mi promiţi că n-ai să-l torni, orice-ar fi, îţi promit şi eu că-ţi spun dacă aflu ceva despre el.

– Ne-am înţeles.

Întinse mîna, i-o strînse pe a ei, apoi o smuci scurt, făcînd-o să-i cadă în braţe.

– Şi acum, sărută-mă de rămas-bun.

– Bine !

Laine îl apucă de şolduri, se înălţă pe vîrfuri şi-i atinse buzele. Îl sărută încet, legănîndu-se lipită de el, schimbînd unghiul ca să-l aţîţe. Îi simţi mîinile strecurîndu-i-se prin păr. Cînd în trupul ei se înălţă un val fierbinte, cînd simţi dogoarea emanînd şi din el, îl încercui cu braţele şi-l strînse de fese. Îi plăcea senzaţia de a fi stăpînă pe situaţie. Întoarse capul şi ajunse cu buzele aproape de urechea lui.

– Asta ar trebui să-mi ajungă pînă diseară, şopti ea, şi se retrase.

– Acum am să te sărut şi eu de rămas-bun.

Rîzînd, Laine îşi propti mîna în pieptul lui.

– N-aş crede. Stai la locul tău, şi-ai să mă poţi săruta cînd ne revedem. Ar trebui să ajung acasă pe la şapte.

– Mă găseşti aici.

Ieşi împreună cu ea, o urmă pînă în oraş, apoi o luă spre hotel. Se opri la recepţie, să ceară nota de plată pentru predarea camerei.

Recepţionera îl privi lung.

– Domnule Gannon, ce-aţi păţit? Aţi avut un accident?

– Cred c-a fost cu intenţie, dar n-am nimic, mulţumesc. Cobor în cîteva minute.

În lift se hotărî să lucreze la însemnări şi la rapoarte după ce se instala la Laine. Un om care călătorea atît de des ca el ştia cum să-şi facă bagajele repede. Îşi atîrnă pe umăr cureaua sacului de haine, îşi luă laptopul şi ieşi din cameră la cincisprezece minute după ce intrase.

Jos, la recepţie, aruncă o privire peste factură şi semnă foaia de credit.

– Sper că v-a plăcut la noi.

– Mi-a plăcut.

Îi observă ecusonul cu numele.

– Vreau să te rog ceva, înainte să plec, Marti.

Aplecîndu-se, scoase un dosar din cutia laptopului şi alese fotografiile lui Jack O'Hara, William Young şi Alex Crew. Le puse pe tejghea, cu faţa spre recepţioneră.

– L-ai văzut pe vreunul dintre oamenii ăştia?

– Păi... clipi fata din ochi. De ce?

– Fiindcă îi caut, răspunse el, cu un zîmbet de două mii de waţi. Deci, cum e?

– Păi... făcu ea din nou, uitîndu-se la fotografii. Nu, nu cred. Îmi pare rău.

– E-n regulă. E cineva în spate? Poate-ar vrea să vină pentru un minut, să arunce o privire?

– Sigur, cred că da. E aici Mike. Dacă aşteptaţi un minut...

Max repetă întrebările pentru al doilea recepţioner, minus flirtul zîmbitor, şi obţinu aceleaşi rezultate.

După ce-şi puse bagajele în maşină, porni prin oraş. Primul popas îl făcu la poliţie, unde aşteptă să se copieze fotografiile pentru Vince. Apoi trecu pe la celelalte hoteluri, moteluri şi pensiuni aflate pe o rază de zece mile.

Trei ore mai tîrziu, singurul rezultat al eforturilor lui era o durere de cap infernală. Înghiţi patru pastile de ibuprofen extra şi cumpără un sandviş la pachet de la un snack bar.

Cînd ajunse la Laine, împărţi generos sandvişul cu Henry, sperînd ca acela să rămînă secretul lor. Durerea de cap scăzuse pînă la nivelul unei pulsaţii surde şi scîrboase, aşa că se hotărî să-şi petreacă restul zilei despachetînd, organizîndu-şi un oarecare spaţiu de lucru şi revăzîndu-şi însemnările.

Preţ de zece secunde se întrebă unde să-şi pună hainele. Cucoana spusese că-l voia în pat, aşa că ar fi fost firesc să le aibă la îndemînă.

Deschise debaraua, căută printre hainele ei, imaginîndu-şi-o cu unele dintre ele şi apoi observă că avea acelaşi cult ca şi mama sa faţă de pantofi. După ce stătu un moment la îndoială, conchise că avea dreptul la un spaţiu rezonabil în sertare. Întrucît rearanjarea lenjeriei ei îl făcea să se simtă ca un pervers, şi-o stivui pe a lui într-un sertar unde dormita o armată multicoloră de pulovere şi bluze împăturite cu grijă.

Cu Henry după el, se uită prin biroul lui Laine, apoi prin salon şi prin camera de oaspeţi. Micul birou elegant de aici nu era tocmai pe placul lui, dar alt spaţiu mai potrivit nu se găsea.

Îşi instală computerul, făcu ultimele însemnări, un raport de activitate, le citi pe amîndouă şi le corectă pe ici, pe colo. Îşi verifică e-mailul, poşta vocală, şi răspunse la mesaje. Apoi se aşeză la birouaşul cel drăguţ, ridică privirea în tavan şi lăsă teoriile să i se învîrtească la întîmplare prin cap.

Ştie unde eşti acum.

Aşadar, cine era cel care ştia? Tatăl ei? Dacă Willy aflase

unde era Laine, cel mai probabil era ca şi Big Jack să ştie. Dar, din cîte spusese ea, Jack ştiuse tot timpul unde se afla fiica lui. Deci, fraza nu mai avea sens. „Ştie unde eşti *acum.*" Săgeata din mintea lui Max îl indica pe Alex Crew.

În trecutul lui O'Hara nu existau cazuri de violenţă, dar într-al lui Crew, da. O'Hara nu era genul care să-i dea în cap negustorului de diamante. Şi, pe aceeaşi bază logică, nici Willy nu avea motive să fugă de frica vechiului său prieten, Jack O'Hara.

Mai probabil, mult mai probabil, fugise de al treilea om, omul despre care Max era convins că se numea Alex Crew. Iar de aici reieşea că Alex Crew se afla în Gap.

Dar asta nu răspundea la întrebarea: unde pusese Willy pietrele?

Voise să le ducă la Laine. De ce naiba ar fi vrut Willy sau tatăl ei să-l asmută asupra lui Laine pe un om ca Alex Crew?

Se tot gîndea, întorcea situaţia pe toate părţile, dar nu ajungea nicăieri. Amorţit de-atîta stat pe scaun, se ridică să se întindă pe pat. Închise ochii, spunîndu-şi că o aţipeală de cîteva minute îl va înviora, dar adormi buştean.

9

Era rîndul lui să se trezească acoperit cu o pătură. Conform obiceiului său, se trezi la fel cum adormise – brusc şi complet lucid. Se uită la ceas şi se strîmbă cînd văzu că dormise buştean două ore încheiate. Încă nu era ora şapte. Ar fi vrut ca Laine să-l găsească treaz. Se dădu jos din pat, mai luă două pastile pentru durerea de cap, apoi coborî la parter s-o caute.

Era la cîţiva paşi de bucătărie, cînd ajunse la el mirosul, gîdilîndu-i simţurile şi îmbiindu-l să intre.

Oare nu era Laine cea mai drăgălaşă femeie din lume, se întrebă el, privind-o cum stătea în cămaşă şi pantaloni, cu

cîrpa de vase prinsă la brîu, în timp ce amesteca într-o tigaie de pe aragaz? Folosea o lingură de lemn cu coadă lungă, mişcînd-o, împreună cu şoldurile, în ritmul muzicii care răsuna din micul CD-player de pe bufet. Max îl recunoscu pe Marshall Tucker şi-şi spuse că aveau preferinţe muzicale destul de apropiate.

Cîinele zăcea tolănit pe duşumea, rozînd o bucată de frînghie care, după cum arăta, îl cunoştea de multă vreme. Pe masă se afla o vază albastră, bălţată cu narcise galbene. Cîteva zarzavaturi proaspete erau grupate lîngă un fund de lemn pus pe bufet.

Pe Max nu-l încîntaseră niciodată scenele casnice – sau, cel puţin, aşa credea – însă asta îl impresionă profund. Conchise că era posibil ca un om să dea peste aşa ceva timp de patruzeci - cincizeci de ani de-atunci încolo, şi să-i placă.

Henry dădu de două ori cu coada în pardoseală, apoi se ridică şi veni ţanţoş să frece coapsa lui Max cu funia roasă.

Bătînd cu lingura în marginea tigăii, Laine se întoarse spre el.

– Ai dormit bine?

– Da, dar deşteptarea a fost şi mai plăcută.

Ca să-i dea satisfacţie lui Henry, Max se aplecă, trase de frînghie şi se pomeni angrenat într-un viguros joc de-a cine trage mai tare.

– Ei, hai, c-ai făcut-o! Poate s-o ţină aşa zile-ntregi.

Max smulse funia din botul lui Henry şi o aruncă pe hol, la mare distanţă. Cîinele se repezi înnebunit după ea, derapînd cu labele pe gresie şi apoi pe podelele din lemn de esenţă tare.

– Ai venit mai devreme decît crezusem.

Laine îl privi cum se apropia de ea, ridicînd din sprîncene în timp ce o manevra pînă ajunse cu spatele rezemat de bufet. O prinse în braţe, se aplecă şi începu s-o sărute. Laine vru să-l prindă de şolduri, dar mîinile i se înmuiară şi începu să se dizolve, cu trupul trepidînd sub asaltul lui lent. Cînd reuşi să deschidă ochii, Max o privea zîmbindu-i.

– Salut, Laine.

– Salut, Max.

Continuînd s-o privească, se aplecă să tragă iar de funia pe care Henry o adusese înapoi.

– Ceva miroase delicios aici, zise el adulmecîndu-i gîtul. Pe lîngă tine.

– Mă gîndeam să mîncăm nişte pui cu fettuccini, în sos subţire de smîntînă.

Max aruncă o privire spre tigaie, unde sosul fierbea la foc mic.

– Nu te joci cu mine, aşa-i?

– A, ba da, dar nu cînd e vorba de asta. Vezi că-n frigider e o sticlă de Pinot noir. Ce-ar fi s-o deschizi şi să torni în două pahare.

– Se face.

Retrăgîndu-se, Max mai jucă o rundă cu Henry, cîştigă şi aruncă din nou frînghia.

– Chiar găteşti, remarcă el, în timp ce scotea vinul.

– Din cînd în cînd îmi place să gătesc. Deoarece cea mai mare parte a timpului sînt singură, nu mă prea deranjez. Dar e o schimbare plăcută.

– Mă bucur că ţi-am fost de folos.

Luă tirbuşonul pe care i-l întinsese Laine şi studie purcelul de argint din capăt.

– Faci într-adevăr colecţie.

– O nimica toată.

Laine puse pe bufet două pahare chihlimbarii. Îi plăcea să-l vadă pe Max cum alterna activităţile casnice cu jocul cu cîinele. Ca să-l scutească, se aplecă să scoată o cutie de tablă dintr-un dulap de sub bufet.

– Henry! Vrei ceva bun?

Cîinele abandonă imediat frînghia, lansîndu-se într-un spectacol nebunesc de sărituri, tremurături şi lătrături. Max fu gata să jure că se vedeau lacrimi de disperare în ochii lui, cînd Laine ridică un biscuit Milk-Bone.

– Numai cîinii cuminţi papă ceva bun, spuse ea pe un ton

de învăţătoare, iar Henry îşi trînti fundul pe duşumea şi începu să tremure, în efortul de a se stăpîni. Cînd Laine aruncă biscuitul, Henry îl înhăţă din zbor şi fugi cu el ca un hoţ.

– Îi asezonezi biscuiţii cu Coca?

– E dependent de Milk-Bone. Acum o să fie ocupat cinci minute, adăugă Laine, scoţînd o tigaie. Trebuie să fac sotéul de pui.

– Soté de pui, gemu Max. Mamă Doamne.

– Zău că eşti uşor de mulţumit.

– Cu asta să ştii că nu mă insulţi.

O aşteptă să scoată din frigider pachetul cu carne de pui şi începu s-o taie.

– Poţi să vorbeşti şi să faci treabă în acelaşi timp?

– Da. Sînt foarte abilă.

– Grozav. Cum a mers azi?

Laine luă paharul de vin pe care Max îl pusese lîngă ea şi sorbi din el.

– Vrei să ştii cum au mers afacerile azi în lumea comerţului cu amănuntul, sau dacă am văzut ceva suspect?

– Ambele.

– Întîmplător, azi ne-a mers foarte bine. Am vîndut un gheridon Sheraton superb, printre altele. N-am avut impresia că vreun lucru din magazin, din biroul meu sau din depozit este deranjat – cu excepţia unor mici pete de sînge în camera din spate, care presupun că sînt de la tine.

Turnă ulei în tigaie, apoi îl privi.

– Ce-ţi mai face capul?

– Mai bine.

– Bun. N-am văzut nici un alt personaj suspect în afara doamnei Franquist, care vine o dată sau de două ori pe lună ca să se plîngă de preţurile mele. Dar ziua ta cum a fost?

– Plină, pînă m-am culcat.

Max îi povesti amănuntele în timp ce Laine punea feliile de pui în uleiul încins şi începea să prepare salata.

– Cred că ai multe zile în care umbli de colo-colo punînd o mulţime de întrebări fără să obţii nici un răspuns important.

– Şi un nu poate fi un răspuns.

– Probabil. De ce se duce un băiat cuminte din Savannah să se facă detectiv particular la New York?

– Mai întîi, se hotărăşte să fie poliţist, fiindcă-i place să rezolve mistere şi să facă ordine. Atîta ordine cît se poate face pe lumea asta. Apoi constată că nu se adaptează. Nu poate coopera bine cu ceilalţi.

– Nu poate?

– Nu prea. Se confruntă cu toate regulile alea şi începe să-l ia cu mîncărimi. Ca sub un guler prea strîmt – ca o zgardă. Ajunge la concluzia că ceea ce-i place cu-adevărat să facă e să scormonească sub pietre, dar că preferă să şi le aleagă el. Şi ca să facă asta, trebuie să se privatieze. Ca s-o facă şi să mai trăiască şi bine... Apropo, eu trăiesc bine.

– Evident, replică Laine, în timp ce turna puţin vin peste pui, şi făcea focul mai mic.

– Deci, ca să trăieşti bine, trebuie să ştii să alegi pietrele, şi să găseşti oameni care trăiesc şi mai bine decît tine şi sînt dispuşi să te plătească pentru a scormoni prin toate mizeriile de dedesubt. Cînd un băiat din sud se mută-n nord, yankeii cred adesea că se mişcă încet şi gîndeşte încet, acţionează încet.

Laine ridică privirea de la ingredientele de salată pe cale le amesteca într-un mic bol de inox.

– Greşeala lor, zise ea.

– Mda, avantaj eu. Oricum, mi s-a trezit interesul pentru securitatea computerelor – treburi cyber. Era cît pe ce s-o iau în direcţia aia, dar nu circulam atît de mult cît îmi plăcea mie, aşa că am băgat în combinaţie şi acest mic talent. Celor de la Reliance le-a plăcut cum lucram şi m-au racolat. Una peste alta, colaborăm destul de bine.

– Talentele tale includ şi aranjarea mesei?

– Pe-asta am învăţat-o lîngă fusta mamei.

– Farfuriile-s aici, tacîmurile acolo, şervetele în sertarul ăla.

– Am reţinut.

În timp ce Max punea masa, Laine turnă apa pentru pastele făinoase, controlă puiul, reglă focul şi îşi luă din nou paharul cu vin.

– Max, azi m-am gîndit mult la toată povestea asta.

– Mă aşteptam.

– Cred că vei fi drept cu tatăl meu, din vreo două motive. Ţii la mine şi nu el te interesează, ci recuperarea pietrelor.

– Sînt într-adevăr două motive.

– Şi ar mai fi unul. Eşti un om bun. Nu un înger, adăugă ea, cînd Max se întrerupse din lucru s-o privească. Un înger ar fi enervant pentru că lîngă asemenea oameni mă simt mereu în inferioritate. Dar eşti un om bun, care poate forţa puţin adevărul cînd e cazul, dar cînd îşi dă cuvîntul de onoare, şi-l respectă. Asta m-a făcut să mă liniştesc în multe privinţe.

– N-am să-ţi fac niciodată o promisiune pe care să nu mi-o pot ţine.

– Vezi, ai ştiut să spui lucrul cel mai potrivit.

În timp ce Laine şi Max îşi mîncau pastele făinoase în bucătărie, Alex Crew mînca un biftec tartar în cabana rustică pe care o închiriase. Nu-i plăcea stilul rustic, dar prefera discreţia. În camerele de la Wayfarer, din Angel's Gap, devenise dintr-o dată prea cald pentru gustul lui.

Maxfield Gannon, meditä el, studiind legitimaţia de detectiv particular a lui Max, în timp ce mînca. Un agent liber-profesionit pe urmele unei prăzi grase sau un particular care lucra pentru compania de asigurări. Oricum, individul era un factor iritant. Ar fi fost o greşeală să-l omoare, deşi avusese o ocazie tentantă şi se gîndise la asta, în timp ce stătea lîngă detectivul leşinat. Însă chiar şi o forţă de poliţie gen yahoo, ca împiedicaţii din orăşelul ăsta prăpădit, ar fi intrat în acţiune în cazul unei omucideri. Îi serveau mai bine scopurile dacă bîjbîiau în continuare, luînd amenzi pentru parcare şi arestînd tineretul local.

Era bine, reflectă el în timp ce-şi sorbea vinul, că luase actele individului şi dăduse un telefon anonim. Îi plăcea să

şi-l imagineze pe acel Maxfield Gannon încercînd să le explice sticleților locali ce făcea într-un magazin închis, la ora trei şi jumătate dimineața. Le încurcase tuturor treburile pentru o vreme. Şi, fără îndoială, îi trimisese un mesaj foarte clar lui Jack O'Hara, prin fiică-sa.

Cu toate acestea, era nervos. Nu avusese timp să caute peste tot, şi trebuise să se mute, ceea ce era foarte incomod.

Scoase un carnețel cu scoarțe de piele şi făcu o listă cu toate aceste neplăceri suplimentare. Cînd îl va prinde pe O'Hara – şi îl va prinde – voia să-i poată expune clar şi în detaliu toate ofensele, în timp ce-l tortura ca să afle unde ascunsese diamantele rămase. După lungimea listei, va trebui să-l tortureze cam multişor pe O'Hara. Abia aştepta. Îşi zise că putea să-i adauge pe lista datoriilor şi pe fiica lui O'Hara şi pe detectiv. Era un supliment delicios, pentru un om care punea semnul egal între putere şi provocarea durerii.

Cu Myers, idiotul ăla de cumpărător lacom pe care-l folosise ca om din interior, fusese rapid şi milostiv. În fond, Myers nu făcuse altceva decît să creadă că avea dreptul la un sfert din pradă. Se dovedise destul de hămesit ca să se întîlnească singur cu el, pe un şantier de construcții închis, în toiul nopții. Serios, dacă stăteai să te gîndeşti, tîmpitul nici nu merita să trăiască.

În orice caz, fusese un căpețel rămas în aer pe care trebuia să-l taie. Căutările ar fi dus la el, în cele din urmă. S-ar fi lăudat în fața cuiva sau ar fi început să arunce cu banii în stînga şi-n dreapta, tocîndu-i pe maşini de prost gust sau pe femei ori Dumnezeu mai ştie pe ce categorie de oameni considera că erau dezirabili. Cînd îi pusese pistolul la cap, începuse să se milogească şi să se smiorcăie ca un țînc. Dezgustător spectacol, serios, da' la ce să te-aştepți de la unul ca el?

Îi dăduse şi cheia căsuței poştale unde ascunsese păpuşa Raggedy Andy cu o pungă de diamante în burtă. O tuşă de geniu, într-adevăr. Trebuia să-i recunoască meritul lui O'Hara măcar pentru atîta lucru. Să vîre pietre de milioane în obiecte

banale, obiecte la care nu se uită nimeni. Aşa că, în momentul cînd sunase alarma, se blocaseră uşile clădirii şi sticleții începuseră să forfotească peste tot. Nimănui nu-i trecuse prin minte că diamantele erau încă înăuntru, ascunse într-o amărîtă de păpuşă. Nu le mai rămînea decît să recupereze extraordinarul din interiorul ordinarului, în timp ce căutările se mutau în alte locuri. Da, îl putea felicita pe Jack pentru acest detaliu amuzant, dar asta nu anula toate datoriile. Nu putea avea încredere că vor ține pietre de milioane de dolari timp de un an, aşa cum se înțeleseseră. Cum să aibă încredere că nişte hoți îşi vor respecta cuvîntul?

În fond, nici el n-avea intenția să şi-l țină. Ca să nu mai spună că voia totul. De la început hotărîse să ia totul. Ceilalți nu fuseseră decît nişte instrumente. Cînd o unealtă şi-a atins scopul, o arunci. Sau, şi mai bine – o distrugi.

Şi totuşi îl înşelaseră, îi scăpaseră printre degete şi luaseră cu ei jumătate din pradă, iar asta-l costase săptămîni întregi de eforturi. Îşi făcuse griji că ar putea fi prinşi cu vreuna dintre pungăşiile jalnice care-i plăceau aşa de mult lui Big Jack, şi ar mărturisi, lăsîndu-l fără jumătate din ceea ce-i aparținea.

Ar fi trebuit să fie morți la ora asta. Faptul că unul dintre ei mai trăia, respira, umbla, se ascundea, era un afront personal. Iar el nu tolera niciodată insultele.

Planul fusese simplu şi curat. Mai întîi Myers, în stil execuție, ca să pară pedeapsa pentru una dintre datoriile pe care le avea la jocuri. Apoi, idioții ăia împiedicați de O'Hara şi Young. Ar fi trebuit să fie acolo unde le *spusese* el să fie, dar fuseseră prea *proşti* ca să-i urmeze instrucțiunile. Dacă ar fi făcut-o, i-ar fi contactat conform planului, ar fi plantat sămînța îngrijorării pentru lichidarea lui Myers şi ar fi stabilit o întîlnire într-un loc retras şi sigur, foarte asemănător cu cel unde lua cina acum.

Acolo, i-ar fi eliminat pe amîndoi cît ai bate din palme, de vreme ce nici unul dintre ei nu avea destul curaj să poarte o armă asupra lui. Bineînțeles că ar fi lăsat destule probe

care să-i asocieze cu lovitura de la New York şi ar fi aranjat ca totul să pară, chiar şi pentru cel mai cretin dintre gabori, o ceartă între hoţi. Dar îi dispăruseră de sub nas. Îi fentaseră toate planurile lui puse la punct cu atîta grijă, încercînd să se dea la fund. Se chinuise o lună şi ceva ca să le ia în sfîrşit urma şi să-l repereze pe Willy la New York, doar ca să-l piardă iar în ultima clipă şi să fie nevoit să consume şi mai mult timp, bani şi eforturi, ţinîndu-se după el pînă-n Maryland, unde şi-a dat duhul sub roţile unei maşini.

Clătinînd din cap, Crew tăie încă o bucăţică din friptura în sînge. N-avea să-şi mai poată lua niciodată dreptul direct de la Willy, aşa că acea parte urma să fie pusă în contul lui Big Jack – împreună cu restul. Întrebarea care se punea era: cum s-o facă? Restul cinei se amuză cu diversele scenarii.

Se întrebă dacă să atace fata chiar acum, să smulgă de la ea locul unde se aflau tatăl ei şi diamantele? Dar dacă Willy murise fără să-i dea nici o informaţie semnificativă, ar fi fost un efort irosit de pomană. Şi apoi, mai era în combinaţie şi acest Maxfield Gannon. Poate-ar fi fost înţelept să facă unele cercetări, să afle ce fel de om era. Receptiv la mită? Evident, ştia ceva despre fată, altfel nu s-ar fi strecurat în magazinul ei.

Sau – gîndul acesta îl împungea ca o săgeată în inimă – fata ajunsese deja la o învoială cu Gannon. Asta ar fi fost foarte rău, îşi spuse el, dînd de mai multe ori cu pumnul în masă. Ar fi fost foarte rău pentru toată lumea.

Crew nu avea de gînd să se mulţumească doar cu jumătăţi de măsură. Nu era acceptabil. Prin urmare, trebuia să găsească o cale de a pune mîna şi pe restul a ceea ce îi aparţinea.

Fata era cheia. Ceea ce ştia sau nu ştia ea n-avea relevanţă. Un lucru însă era clar: era fiica lui Jack, lumina ochilor lui de pungaş. Ea era momeala.

Se rezemă de spătar şi-şi şterse grijuliu gura cu şervetul. Într-adevăr, mîncarea fusese mai bună decît s-ar fi aşteptat, iar asta îl liniştea.

Linişte. Izolare. Un mic ascunziş în pădure. Începu să zîmbească, în timp ce savura încă un pahar de vin. Liniştit şi

discret, fără vecini prin apropiere care să-l deranjeze dacă avea o discuţie cu... asociaţii. O discuţie care ar fi putut deveni puţin cam aprinsă.

Privi în jur, spre peisajul întunecat.

Putea să iasă foarte bine, reflectă el. Putea într-adevăr să iasă foarte bine.

I se păru ciudat să se trezească din somn cu un bărbat în patul ei. În primul rînd, un bărbat ocupa prea mult spaţiu, iar în alt doilea rînd, Laine nu era obişnuită să se preocupe de felul cum arăta în clipa cînd deschidea ochii dimineaţa.

Peste partea asta bănuia că va putea trece, dacă mai continua să se trezească mult timp cu acest bărbat în pat. De asemenea, putea oricînd să-şi ia un pat mai mare, ca să rezolve şi prima problemă.

Întrebarea era: ce părere avea despre faptul că-şi împărţea patul – iar aceasta nu era o metaforă – cu acel bărbat, indiferent pentru cîtă vreme? Nu avusese timp să se gîndească temeinic, de fapt nu-şi acordase timp, se corectă ea.

Închizînd ochii, încercă să-şi imagineze cum va arăta totul o lună mai tîrziu. Grădina ei va exploda în zeci de culori, urma să se gîndească la haine de vară şi la scosul mobilei de curte din magazie. Henry trebuia să fie programat pentru vizita anuală la veterinar. Deschise un ochi, şi-l privi pe Max. Era tot acolo. Dormea cu faţa îndesată în pernă, avea părul ciufulit şi arăta nespus de drăgălaş. Prin urmare se simţea destul de bine la gîndul că îl va avea acolo şi peste o lună.

Hai să zicem, şase luni. Închise ochii şi se gîndi la altceva.

Ziua Recunoştinţei. În felul ei organizat – nu-i păsa *ce* spunea Jenny, nu era nici obsesiv, nici dezgustător – urma să aibă toate cumpărăturile pentru Crăciun terminate. Se va gîndi cum să organizeze petrecerea de sărbători şi cum să-şi decoreze casa şi magazinul. Va comanda un transport de lemne ca să facă focul în fiecare seară. Trebuie să pună deoparte cîteva sticle de şampanie bună, pentru ca ea şi Max să poată să...

Hopa, uite-l.

Deschise amîndoi ochii şi-l studie. Mda, acolo era, în mijlocul micilor ei planuri de viitor, adormit, în timp ce Henry, premergător deşteptătorului ca întotdeauna, începea să se foiască.

Presimţea că dacă mai adăuga şase luni la planurile ei ca să se facă un an, îl va găsi pe Max tot acolo. Ochii lui se deschiseră, cu o strălucire bruscă a acelui căprui catifelat, făcînd-o să tresară surprinsă.

– Te-am simţit cum te uitai la mine.

– Nu mă uitam. Mă gîndeam.

– Şi pe-asta am auzit-o.

O cuprinse cu braţul. Pe Laine o trecu un mic fior caraghios prin stomac, cînd simţi forţa cu care o trase pînă sub el.

– Trebuie să-l scot pe Henry afară.

– Poate să aştepte un minut.

Cînd gura lui o acoperi pe a ei, fiorul deveni o pulsaţie fierbinte.

– Sîntem făpturi ale obişnuinţei... murmură ea, cu respiraţia întretăiată. Henry şi cu mine.

– Făpturile obişnuinţei trebuie să fie întotdeauna pregătite să-şi schimbe obiceiurile, replică Max, frecîndu-şi buzele şi nasul de vena care-i pulsa la gît. Diminaţa eşti toată caldă şi moale.

– Şi mă fac tot mai caldă şi mai moale cu fiecare minut.

Buzele lui i se plimbară pe piele; apoi ridică încet capul, pentru a o privi în ochi.

– Ia să vedem.

O apucă de şolduri, i le ridică şi lunecă în ea. Ochii ei albaştri se împăienjeniră.

– O, da...

O privea în lumina palidă a soarelui de dimineaţă, în timp ce o mîngîia.

– Ai perfectă dreptate.

Henry sări cu labele din faţă pe marginea patului, scheunînd. Înclină capul, ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă

de ce erau cei doi oameni încă acolo, cu ochii închişi, cînd trecuse vremea să-i dea drumul afară.

Lătră o dată. Pe un ton interogativ clar.

– OK, Henry, într-un minut.

Max îşi plimbă degetele peste braţul lui Laine.

– Vrei s-o fac?

– Ai şi făcut-o. Şi-ţi mulţumesc.

– Ha, ha. Vrei să duc eu cîinele afară?

– Nu, avem micul nostru ritual.

Laine coborî din pat, ceea ce-l făcu pe Henry să alerge pînă la uşă şi-napoi, începînd să ţopăie pe loc în timp ce ea îşi lua halatul din debara.

– Ritualul include şi o cafea? se interesă Max.

– Nu există nici un ritual fără cafea.

– Slavă Domnului. Fug să fac un duş şi cobor.

– Nu te grăbi. Sigur vrei să ieşi, Henry? Eşti cît se poate de sigur?

După tonul ei şi reacţia cîinelui, Max înţelese că această replică făcea şi ea parte din ritualul matinal. Ascultă cu plăcere ropotul lui Henry în sus şi-n jos pe scară şi rîsul melodios al lui Laine.

Jos, cu Henry dansînd de parcă intraseră-n el toţi dracii, Laine descuie uşa oficiului. Conform deprinderii, o descuie şi pe cea de afară, pentru ca Henry să decoleze din prag, în loc să se strecoare prin trapa lui, iar ea să tragă adînc în piept aerul dimineţii.

Laine îşi admiră bulbii de primăvară şi se aplecă să miroasă zambilele pe care le plantase în combinaţii asortate de violet şi roz. Cu braţele încrucişate pe piept, îl privi pe Henry cum îşi făcea circuitul zilnic, ridicînd piciorul lîngă fiecare copac din curte. Ştia că în cele din urmă avea să dea o fugă pînă-n pădure, ca să vadă dacă reuşea să sperie nişte veverite şi să scoată din ascunzători cîţiva cerbi.

Laine rămase locului ascultînd ciripitul păsărilor şi susurul pîrîului zglobiu. Trupul îi era cald încă de la Max, cald încă de dorul lui, şi se întrebă cum ar putea cineva să aibă vreo grijă într-o dimineaţă atît de liniştită.

Făcu un pas înapoi şi închise uşa. Cînd reveni în bucătărie, începu să fredoneze.

Apoi îl văzu apărînd de după uşă, şi i se opri inima-n piept. Deschise gura să ţipe, dar degetul lui, ridicat la buze, o făcu să-i piară graiul.

10

Cu respiraţia tăiată, Laine făcu un pas înapoi, se lovi de peretele din spate şi-şi duse mîna la gît, parcă încercînd să se decidă dacă să-şi smulgă ţipătul de-acolo sau să-l împingă înapoi. În timp ce el continua s-o privească zîmbind şi apăsîndu-şi buzele cu degetul, Laine inspiră şuierător, apoi lăsă tot aerul să i se reverse într-o şoaptă explozivă :

– Tată!

– Surpriză, Laine.

Mîna cealaltă îi apăru de la spate, cu un mănunchi de violete de primăvară cam pleoştite.

– Cum o mai duce fetiţa mea cea dulce?

„Ca lovită cu parul" era o vorbă pe care o folosise Max. Acum îi înţelegea perfect sensul.

– Ce *cauţi* aici? Cum ai...

Se întrerupse înainte de a-l întreba cum intrase. Ar fi fost ridicol, de vreme ce forţatul încuietorilor era una dintre distracţiile lui favorite.

– Of, tată, ce-ai făcut?

– Ei, aşa-ţi întîmpini tatăl după atîta vreme? o dojeni el, desfăcînd larg braţele. N-am şi eu dreptul la o îmbrăţişare?

În ochi îi sclipea o luminiţă – ochi la fel de albaştri ca ai ei. Părul, mîndria lui, îi era roşu ca lumina unui semafor şi pieptănat într-o coamă bogată. Pistruii i se întindeau peste nas şi obraji ca ghimbirul presărat pe frişcă. Purta o cămaşă de flanelă buffalo cadrilată în roşu şi negru, şi blugi – o ţinută pe care Laine bănuia că o alesese în semn de omagiu pentru

zona unde se afla. Cizmele cu care era încălţat erau noi. Îşi înclină capul, zîmbindu-i cu o expresie de căţeluş visător. Inima ei n-avea nici o apărare în faţa lui. Îi sări în braţe, înconjurîndu-i gîtul cu mîinile, în timp ce el o strîngea cu putere, învîrtindu-se de cîteva ori într-un cerc ameţitor.

– Asta-i fata mea. Puicuţa mea. Prinţesa mea, Laine de Haraland.

Cu picioarele încă în aer, Laine îşi rezemă capul pe umărul lui.

– Nu mai am şase ani, tată.

– Tot fetiţa mea eşti, nu?

Mirosea a beţişoare de scorţişoară şi era clădit ca un urs grizzly din Yukon.

– Da, cred că mai sînt, zise ea depărtîndu-se puţin. Cum ai ajuns aici?

– Cu trenul, cu avionul, cu automobilul... Şi, la sfîrşit, cu ale mele două picioare. Frumos te-ai mai aranjat, dulceaţă mică. E pitoresc. Dar n-ai observat că-i în pădure?

Cuvintele lui o făcură să zîmbească.

– Serios? Bine, atunci îmi plac pădurile.

– Cred că pe mama ta ai moştenit-o. Ce mai face?

– Excelent.

Laine nu ştia de ce se simţea vinovată întotdeauna cînd el o întreba fără ranchiună, cu interes sincer.

– De cît timp eşti aici?

– Aseară am ajuns. Pentru că era tîrziu cînd am sosit în paradisul tău din codrul verde, iar tu probabil erai de mult pe tărîmul visurilor, am intrat singur. M-am ghemuit pe canapeaua ta, despre care se cuvine să-ţi spun că-i într-un hal fără de hal.

Îşi apăsă cu o mînă şalele.

– Fii bună, dulceaţă, şi fă-i tăticului tău o cafea.

– Eu tocmai voiam să...

Se întrerupse, căci amintirea cafelei îi limpezi mintea. *Max!*

– Nu sînt singură, zise ea uşor panicată. E cineva sus, la duş.

– Am înțeles asta, după mașina de pe alee, tărăboanța aia fandosită cu număr de New York, replică el, ciupind-o de bărbie. Ai să-mi spui, sper, că ai avut o petrecere nocturnă cu o prietenă din afara orașului.

– Am douăzeci și opt de ani, așa că am promovat de la petrecerile cu prietenele la sexul cu bărbați.

– Te rog, își apăsă Jack o mînă pe inimă. Hai să zicem doar că un prieten a rămas peste noapte la tine. Un tată trebuie să asimileze treptat asemenea lucruri. Cafeaua, iubito? Fii drăguță...

– Bine, bine, dar sînt anumite detalii pe care trebuie să le știi despre... oaspetele meu rămas peste noapte, insistă Laine, scoțînd punga cu cafea și începînd să toarne boabele în rîșniță.

– Știu deja lucrul cel mai important. Nu e destul de bun pentru fetița mea. Nici unul nu poate fi.

– E ceva mai complicat. Lucrează pentru Reliance Insurance.

– Aha, deci are o slujbă cinstită, opt ore pe zi, ridică Jack din umerii lui lați. Pe-asta pot să i-o trec cu vederea.

– Tată...

– Și vom vorbi despre tînărul ăsta într-un minuțel.

Adulmecă aerul, în timp ce Laine punea cafeaua măcinată în filtru.

– Cel mai delicios miros din lume. În timp ce drăcia aia își face treaba, ai putea să-mi aduci pachetul pe care ți l-a lăsat Willy? Stau eu cu ochii pe ibric.

Laine îl privi fix, în timp ce toate gîndurile și cuvintele ce i se învîrteau prin cap începeau să se unească într-o singură, oribilă certitudine. Jack nu știa.

– Tată, n-am... Nu mi-a... Mai bine să stăm jos.

– Să nu-mi spui că încă n-a trecut pe-aici, replică el, ușor iritat. Omul ăsta s-ar rătăci și-n baia lui de-acasă, fără hartă, dar a avut timp destul ca s-ajungă. Dacă și-ar deschide afurisitul ăla de mobil, aș lua legătura cu el și i-aș spune că s-au schimbat planurile. Sînt dezolat că trebuie să ți-o spun, Laine, dar unchiul tău Willy devine tot mai bătrîn și mai distrat.

Nu pe ocolite, își spuse ea, în timp ce turna cafeaua din ibric în cafetieră. De-a dreptul, nu pe ocolite.

– Tată, e mort.

– Ei, nici chiar așa. E doar uituc.

– Tată. Îl apucă de braț, strîngîndu-l, în timp ce privea cum zîmbetul indulgent i se ștergea de pe chip.

– A avut un accident. L-a lovit o mașină. Și a... a murit. Îmi pare rău... Îmi pare-atît de rău...

– Nu se poate. E o greșeală.

– A venit la mine-n magazin, acum cîteva zile. Nu l-am recunoscut. Începu să-i maseze brațele, căci i le simțea tremurînd. Trecuse atît de mult timp, încît nu l-am recunoscut. Mi-a dat un număr și mi-a cerut să-l sun. Credeam că avea ceva de vînzare. Eu eram ocupată, așa că nu i-am dat prea multă atenție. Pe urmă a plecat și, imediat după aceea, la doar cîteva secunde, am auzit niște sunete îngrozitoare...

Ochii lui Jack se umpleau de lacrimi, la fel ca ai ei.

– O, tată... Ploua, și s-a repezit în stradă. Nu știu de ce, dar a fugit și mașina n-a putut opri. Am alergat afară și... și cînd mi-am dat seama că e el, era prea tîrziu.

– O, Doamne! Doamne! Doamne!

Jack se așeză, lăsîndu-se pe un scaun, cu capul în mîini.

– Nu se poate să se fi prăpădit. Nu Willy.

Începu să se legene înainte și-napoi. Laine îl cuprinse cu brațele, lipindu-și obrazul de al lui.

– Eu l-am trimis aici. I-am spus să vină încoace fiindcă am crezut... S-a repezit în stradă?

Jack ridică din nou capul. Lacrimile îi șiroiau pe obraji, iar Laine știa că nu s-ar fi rușinat niciodată cu ele, nici cu alte efuziuni sentimentale.

– Nu era un copil care dă buzna-n stradă fără să se uite, zise Jack.

– Ba așa a făcut. L-au văzut oamenii. Femeia care l-a lovit era distrusă. N-a putut face nimic.

– A fugit. Dacă a fugit, înseamnă că a avut un motiv. Trebuie să aduci obiectul pe care ți l-a dat. Du-te și adu-mi-l.

Să nu spui la nimeni. Nu l-ai văzut niciodată în viața ta, asta să spui.

– Nu mi-a dat nimic, tată. Știu despre pietre, știu și despre lovitura de la New York.

Mîinile lui îi strînseră umerii atît de tare, încît Laine fu convinsă că-i vor lăsa vînătăi.

– De unde știi, dacă nu ți-a dat nimic?

– De la omul care e sus. Lucrează pentru Reliance. Asiguraseră diamantele. E detectiv.

– Un detectiv de asigurări! sări Jack de pe scaun. Ai la duș un copoi, pentru numele lui Dumnezeu!

– L-a urmărit pe Willy pînă aici și a stabilit ce legătură avea cu mine și ce legătură există între noi doi. Nu vrea decît să recupereze pietrele. Nu-l interesează să te dea de gol. Dă-mi-le pe cele pe care le ai la tine, și-n rest am să rezolv eu.

– Te culci cu un copoi? Tu?

– Nu cred că e momentul să vorbim despre asta. Tată, cineva mi-a spart casa și magazinul, căutînd pietrele. Nu sînt la mine.

– Trebuie să fie ticălosul ăla de Crew. Criminalul ăla nenorocit.

Ochii-i erau încă umezi, dar în adîncurile lor ardea un foc mocnit.

– Nu știi nimic, m-auzi ce-ți spun? Nu știi nimic, nu m-ai văzut. Am să mă ocup eu de problema asta, Laine.

– Nu te poți ocupa de ea, tată. Ești în mare pericol. Pietrele alea nu merită.

– Jumătate din douăzeci și opt de milioane e o sumă frumușică și o voi avea la dispoziție ca să negociez după ce aflu ce-a făcut Willy cu partea lui. Nu ți-a dat nimic? Nu ți-a spus nimic?

– Mi-a spus să ascund punga, dar nu știu despre ce pungă vorbea.

– Punga? Le-a scos?

– Ți-am spus că nu mi-a dat nici o pungă. Vorbea neclar... și mi-era greu să-l înțeleg. La început, mi s-a părut că a spus „potaia".

– Asta e! se însufleți din nou Jack. Partea lui e în cîine.

– În *cîine?* exclamă ea, cu o voce ascuțită de uimire. I-ați dat unui cîine să înghită diamantele?

– Nu-i un cîine adevărat. Dumnezeule mare, Laine, drept cine ne iei?

Laine își acoperi fața cu mîinile.

– Nu mai știu... Pur și simplu nu știu ce să mai cred.

– Sînt într-o statuetă, un cățel alb cu negru. Probabil că lucrurile lui au ajuns la poliție. Probabil copoii au luat potaia și nu știu ce-are înăuntru. Așa mai merge...

– Tată...

– Te rog să nu-ți faci griji. Nimeni n-o să te mai deranjeze. Nimeni n-o să se atingă de fetița mea. Stai cuminte și ține-ți gura, atîta-ți cer, și de rest mă ocup eu.

O îmbrățișă și o sărută pe obraz. Mă duc să-mi iau geanta și plec.

– Nu poți să pleci atît de repede, protestă Laine, urmîndu-l grăbită. Max spune că Alex Crew e periculos.

– Max e sticletele de la asigurări?

– Da... răspune ea, privind în susul scării. Și nu-i sticlete.

– Ce e, ce nu e, în legătură cu Crew nu greșește. Tipul nu știe c-am aflat cine e, mormăi Jack. Și ce-a făcut. Credea c-am să înghit numele false și toate scornelile pe nemestecate. Am supt jocul ăsta de la țîța mamii, nu? remarcă el, agățîndu-și pe umăr o geantă de voiaj. Nu trebuia să mă încurc cu el – da' știi, douăș'opt de milioane, plus-minus, te pot face să-ți alegi tovarăși de drum mai ciudați. Iar Willy a plătit cu viața.

– N-a fost vina ta.

– Am căzut la învoială deși știam cine era Crew. Pe-atunci, își spunea Martin Lyle. Știam că era periculos și plănuia să ne tragă pe sfoară, și tot am acceptat. Willy a venit cu mine. Da' am s-o dreg eu. N-am să las să ți se întîmple nimic.

O sărută scurt pe creștet, apoi porni spre ușa din față.

– Stai! Așteaptă să vorbești și cu Max.

– N-aș crede, pufni el disprețuitor. Fă-ne la amîndoi o

favoare, prințeso, adăugă, acoperindu-i buzele cu un deget. Nu m-ai văzut pe aici.

Laine îl auzi fluierînd „Rămîi cu bine, graure" în timp ce se îndepărta în pas alergător. Întotdeauna fusese agil pentru un om atît de mătăhălos. Pînă să se dezmeticească, dispăruse. Ca şi cum nici n-ar fi fost.

Laine închise uşa, rezemîndu-şi fruntea de tăblia de lemn. Toate o dureau – capul, trupul, inima... Cînd plecase la drum, tatăl ei avusese lacrimi în ochi. Lacrimi pentru Willy. Ştia că avea să-l plîngă şi să se considere vinovat, iar cînd era în starea asta, putea să facă prostii.

Nu, nu prostii, se corectă ea, intrînd în bucătărie unde începu să se învîrtească încoace şi-ncolo. Ceva nesocotit, ceva necugetat, dar nu o prostie. Ştia că nu l-ar fi putut opri. Chiar dacă-l implora, chiar dacă plîngea el ar fi plecat cu povara lacrimilor ei pe umeri, dar tot ar fi plecat.

Da, întotdeauna se mişcase repede pentru un om atît de masiv.

Îl auzi pe Max venind spre bucătărie şi deschise repede dulapul să scoată cănile de cafea.

– Tocmai la timp, anunță ea cu o veselie forțată. Cafeaua e gata.

– Sînt sigur că mirosul cafelei de dimineață e unul dintre cele mai minunate din lume.

Laine se întoarse şi-l privi lung, amintindu-şi de cuvintele tatălui ei. Părul lui era încă umed de la duş. De la duşul ei. Mirosea a săpun – săpunul ei. Dormise în patul ei. Fusese în trupul ei. Ea îi dăruise toate astea, însă, după o vizită de numai zece minute a tatălui ei, redevenise mai reținută cu încrederea – şi cu adevărul.

– Tatăl meu a fost aici, izbucni ea.

Max puse la loc pe masă cana pe care tocmai o luase.

– Ce?

– Tocmai a plecat. Acum cîteva minute. Nu voiam să-ți spun. Voiam să-l acopăr. E un reflex condiționat, cred. Sau, măcar parțial. Îl iubesc. Te rog să mă ierți.

– Jack O'Hara a fost aici? A fost în casa asta şi nu mi-ai spus?

– Îți spun acum. Nu mă aştept să înțelegi ce pas mare este acest lucru pentru mine, dar îți spun.

Încercă să toarne cafeaua, dar mîinile-i tremurau.

– Să nu-i faci nici un rău, Max. Dacă i-ai face ceva, n-aş putea suporta.

– Stai, să ne înțelegem. Tatăl tău a fost aici, în casă, iar tu mi-ai pregătit cina şi te-ai culcat cu mine. Eu eram sus, făceam dragoste cu tine, iar el se ascundea...

– Nu, nu! N-am ştiut că e aici, pînă adineauri. Nici nu ştiu cînd a venit, cum a intrat... A dormit pe canapea. L-am lăsat pe Henry să iasă şi cînd m-am întors în bucătărie am dat peste el.

– Atunci, de ce naiba-mi ceri să te iert?

– Fiindcă intenționam să nu-ți spun.

– Pentru cît timp, trei minute? Iisuse Hristoase, Laine. Dacă pui bariera unei onestități ca asta între noi, am să mă lovesc continuu cu capul de ea. Mai scuteşte-mă.

– Sînt foarte zăpăcită.

– Ți-a fost tată douăzeci şi opt de ani. Eu sînt tipul care s-a îndrăgostit de tine doar de două zile. Cred că asta-ți acordă unele circumstanțe atenuante, OK?

– OK. Laine expiră prelung, tremurător.

– Dar numai pînă la un punct. Ce-a spus, ce voia, încotro a luat-o?

– Nu ştia despre Willy. Buzele îi tremurau şi abia reuşi să spună: a plîns.

– Stai jos, Laine, torn eu cafeaua. Stai jos un minut şi liniştește-te.

Laine se conformă, tremurînd din tot trupul, privindu-şi mîinile în timp ce asculta lichidul fierbinte curgînd în cănile de ceramică.

– Ştii, cred că s-ar putea să fiu şi eu îndrăgostită de tine. Probabil nu e momentul cel mai potrivit ca să ți-o spun, dar...

– Îmi place să aud asta. Max puse cana în fața ei, apoi se aşeză. Indiferent în ce moment.

– Nu mă joc cu tine, Max. E foarte important pentru mine, să ştii asta.

– Fetiţo, pariez că eşti foarte talentată, dacă stau să mă gîndesc... Dar nu chiar atît de talentată.

Tonul lui sarcastic era tocmai lucrul de care avea nevoie ca să-i sece lacrimile. Îl privi cu un amestec de aroganţă şi amuzament în ochi.

– A, ba sînt. Te-aş putea lăsa fără economiile de-o viaţă, aş putea să-ţi şterpelesc şi inima şi mîndria, şi să te las crezînd că tu ai vrut să mi le dai, legate cu o fundă roz. Dar, de vreme ce se pare că singurul lucru care mă interesează e inima ta, aş prefera ca ideea să-ţi aparţină. Jack n-a putut fi niciodată cinstit cu mama mea. O iubea. Şi încă o mai iubeşte. Dar niciodată n-a putut să joace cinstit, nici măcar cu ea. Aşa că nu s-au înţeles. Dacă noi doi intrăm în povestea asta vreau să avem mai multe şanse.

– Atunci, să începem prin a stabili cum vom proceda cu tatăl tău.

Laine dădu din cap şi luă cana cu cafea pe care i-o adusese Max.

– Îl trimisese pe Willy aici ca să-mi dea o parte din pradă, pentru a fi în siguranţă. E cazul să ştii că, dacă reuşea, aş fi luat pietrele şi i le-aş fi înapoiat. L-aş fi bătut la cap îngrozitor pe chestia asta, dar tot i le-aş fi restituit.

– Sîngele apă nu se face, zise Max.

– Din cîte-am putut să deduc era îngrijorat fiindcă Willy nu-l sunase ; telefonul lui celular, al lui Willy, era închis, aşa că şi-a schimbat planul şi a venit aici să ia cîinele.

– Care cîine?

– Păi, ştii, spusese „potaia", nu „punga aia". Sau, poate, punga o fi în potaie. Dumnezeule, parc-am fi într-o secvenţă de comedie proastă. La mine n-a ajuns însă nici o potaie sau pungă, aşa că tatăl meu presupune că le-au luat poliţiştii, o dată cu lucrurile lui Willy. El crede că Alex Crew – apropo, l-a verificat pe Crew – a luat urma lui Willy pînă aici, iar asta l-a speriat pe Willy atît de tare încît l-a făcut să se repeadă în stradă.

– Din toate e abundenţă pe lumea asta, în afară de cafea, murmură Max. Să revenim la cîine.

– A, nu e un cîine adevărat, ci o figurină. Una dintre vechile metode ale lui Jack. Ascundea prada în cîte-un obiect obişnuit, ca să poată circula pe sub nasul cui o căuta, pînă se liniştea lucrurile. Odată a ascuns o colecţie de monede rare într-un ursuleţ. Am ieşit din bloc, am stat de vorbă cu portarul şi am plecat cu o sută douăzeci şi cinci de bătrîne în Paddington.

– Te-a luat cu el?

Expresia lui sincer şocată o făcu să coboare privirea spre cana cu cafea.

– N-am avut o copilărie pe care s-o poţi numi „standard".

Max închise ochii.

– Unde se duce, Laine?

– Nu ştiu. Întinse mîna şi i-o acoperi pe a lui, susţinîndu-i privirea. Jur că nu ştiu. Mi-a spus să nu-mi fac griji, pentru că o să se ocupe el de toate.

– Lucrurile lui Willy sînt la Vince Burger?

– Nu-i spune, Max, te rog. Dacă Jack mai apare pe-aici, va fi obligat să-l aresteze şi nu mă pot implica în aşa ceva. Noi doi nu vom mai avea nici o şansă dacă devin părtaşă la una ca asta.

Îngîndurat, Max bătu cu degetele în masă.

– Am căutat prin camera de motel a lui Willy. N-am văzut nici o statuetă.

Vizualiză din nou camera în minte, încercînd s-o revadă pas cu pas.

– Nu-mi amintesc nimic de genul ăsta, dar e posibil să-mi fi scăpat, să cred că făcea parte doar din decorul camerei. Spun „decor" în cel mai larg sens posibil.

– Tocmai de-asta merge trucul atît de bine.

– În regulă. Îl poţi convinge pe Vince să te lase să vezi efectele lui Willy?

– Da, pot, răspunse ea fără ezitare.

– Să începem de-acolo. Apoi, vom trece la planul B.

– Care e planul B?
– Cel care urmează.

Uşurinţa cu care-i reveneau toate în minte o îngrijora. Poate că-i era mai simplu, îşi spuse Laine, din moment ce nu trebuia să-i vorbească lui Vince. Dar, în esenţă, inducea în eroare un prieten şi mintea un poliţist.

Îl cunoştea cît de cît pe sergentul McCoy şi, cînd află că urma să aibă de-a face cu el, recapitulă rapid în minte toate amănuntele pe care le ştia: născut în Gap, căsătorit, doi copii. Era aproape sigură că avea doi, şi că amîndoi crescuseră. Parcă avea şi un nepot, de la unul dintre ei. Pe lîngă toate acestea, se adăugau flerul şi spiritul de observaţie.

McCoy avea vreo zece kilograme peste greutatea normală, deci îi plăcea să mănînce bine. Întrucît pe biroul lui se afla un şervet cu un pateu danez de la brutărie, probabil că soţia lui încerca să-l ţină la regim, şi el îşi lua pe furiş delicatese din comerţ.

Purta doar o verighetă şi nimic altceva, şi avea unghiile tăiate foarte scurt. Cînd îi strînse mîna, Laine îi simţi palma bătătorită. Se ridicase în picioare ca s-o salute, străduindu-se să-şi sugă burta. Laine îi zîmbi cald şi observă că se înroşea ca focul. Avea să fie o nimica toată.

– Domnule sergent McCoy, mă bucur să vă revăd.
– Domnişoară Tavish.
– Laine, vă rog. Ce mai face soţia?
– Bine face. Foarte bine.
– Şi nepoţelul dumneavoastră cel mic şi scump?

McCoy zîmbi înduioşat, arătîndu-şi dinţii.

– Nu mai e aşa de mic. Are doi ani, e băiat mare, şi-o aleargă pe fiică-mea de-o speteşte.

– O vîrstă foarte amuzantă, nu-i aşa? Aţi început să-l luaţi la pescuit?

– L-am dus la rîu, în weekend-ul trecut. Încă nu poate sta locului ca un pescar, da' o să-nveţe.

– Ce-o să vă mai distraţi! Şi pe mine m-a dus bunicul

meu la pescuit de cîteva ori, dar am avut o diferenţă de opinie serioasă cînd s-a pus problema rîmelor.

– Lui Tad îi plac rîmele.

– Aveţi un nepoţel extraordinar. A, mă scuzaţi, domnule sergent, el e prietenul meu, Max Gannon.

– Mda... făcu sergentul, privindu-i vînătaia de la tîmplă. Aţi avut un mic incident, noaptea trecută.

– N-a fost decît o neînţelegere, se grăbi Laine să explice. Max a venit cu mine în dimineaţa asta ca să-mi acorde un mic sprijin moral.

– M-hmm...

McCoy îi strînse mîna lui Max, pentru că i-o întinsese, apoi o privi din nou pe Laine.

– Sprijin moral?

– N-am mai făcut niciodată aşa ceva, ridică ea mîinile, cu o expresie de frustrare. Poate v-a spus Vince că mi-am dat seama mai tîrziu că-l cunoscusem pe William Young. Omul care şi-a pierdut viaţa în accidentul acela îngrozitor, în faţa magazinului meu.

– Nu mi-a spus.

– Abia în dimineaţa asta l-am informat, dar cred că nu schimbă cu nimic... procedura. Abia după... abia mai tîrziu mi-am amintit. L-a cunoscut pe tatăl meu, cînd eram mică. Nu l-am mai văzut – pe William – de cînd aveam, ăăă, vreo zece ani, cred. Şi cînd a intrat în magazin, eram ocupată. În ochi i se iviră lacrimi. Nu l-am recunoscut şi nu i-am acordat atenţie. Mi-a dat cartea lui de vizită şi m-a rugat să-l sun cînd voi avea timp. Şi pe urmă, imediat ce-a ieşit... Mă simt îngrozitor că nu mi-am adus aminte, că l-am tratat cu atîta indiferenţă...

– Gata, a trecut, o consolă McCoy, oferindu-i o cutie cu şerveţele.

– Mersi. Mulţumesc mult. Aş vrea să fac pentru el tot ce mai pot face. Vreau să-i pot spune asta tatălui meu. Nu ştiu să fi avut vreo rudă, aşa că aş dori să organizez toate cele necesare pentru înmormîntare.

– Dosarul lui e la şefu', da' pot să-l aduc.

– V-aş fi foarte recunoscătoare. Mă întreb, acum că tot am venit aici, dacă i-aş putea vedea lucrurile. E posibil?

– Nu văd de ce nu. Vreţi să luaţi loc? O luă blînd de braţ şi o conduse la un scaun. Staţi jos, şi-am să vi le aduc, însă nu vă pot lăsa să luaţi nimic.

– Nu, nu, înţeleg.

În timp ce McCoy ieşea, Max se aşeză lîngă ea.

– A mers strună. Cît de bine-l cunoşti pe poliţistul ăsta?

– McCoy ? L-am întîlnit de vreo două ori.

– La pescuit?

– A... Are o revistă pentru pescari ascunsă sub dosarele de pe birou, aşa că am apelat la deducţie. Voi pregăti funeraliile unchiului Willy, adăugă ea. Aici, cred, în Angel's Gap, doar dacă nu cumva aflu că ar fi dorit în alt loc...

– Pariez că aici i-ar conveni de minune.

Se ridicară amîndoi cînd McCoy reveni cu o cutie mare de carton.

– Nu avea prea multe. Călătorea doar cu strictul necesar, se pare. Hainele, portofelul, ceasul, inelul cu cinci chei...

– A, cred că inelul ăla eu i l-am dat, odată, de Crăciun...

Trăgîndu-şi nasul, Laine întinse mîna şi strînse inelul în pumn.

– Îţi dai seama? L-a folosit atîţia ani... şi eu nici măcar nu l-am recunoscut.

Rămase cu cheile în mînă, plîngînd.

– Nu plînge, Laine.

Max îi aruncă lui McCoy o privire de neputinţă masculină, în timp ce o mîngîia pe Laine pe cap.

McCoy aduse iar şervetelele. Cînd i le oferi, Laine luă trei şi începu să se şteargă pe faţă.

– Iertaţi-mă. E o *prostie*. Mi-am amintit cît de drăguţ se purta cu mine. Pe urmă, am pierdut legătura – ştiţi cum se întîmplă, nu? Familia mea s-a mutat, şi nu ne-am mai văzut. Se ridică în picioare. E-n regulă. Scuzaţi-mă, am să-mi revin.

Apoi luă plicul, puse cheile la loc şi-l aşeză în cutie.

– Puteţi să-mi spuneţi ce mai avea? Vă promit că n-o să se mai repete.

– Nici o problemă. Sigur vreţi să faceţi asta acum?

– Da, sigur. Vă mulţumesc.

– Mai avea o trusă de toaletă – aparat de ras, periuţă de dinţi, şi alte chestii obişnuite. Avea asupra lui patru sute douăzeci şi şase de dolari şi doisprezece cenţi. În maşina închiriată – un Taurus de la Avis, din New York – am găsit hărţi rutiere...

În timp ce McCoy le citea de pe o listă, Laine începu să examineze lucrurile.

– Telefon celular – fără nici un număr în agendă, la care să sunăm. Avea vreo două mesaje vocale. Vom vedea dacă reuşim să le dăm de urmă.

„De la tata", îşi zise Laine, dar nu făcu decît să dea din cap.

– Ceasul e gravat, adăugă McCoy, în timp ce Laine îl întorcea pe-o parte şi pe alta. „Unul pe minut." Nu-nţeleg ce vrea să zică.

– Nici eu, răspunse Laine, cu un zîmbet nedumerit. Poate e ceva romantic, de la vreo femeie pe care a iubit-o cîndva... Ar fi frumos. Mi-ar plăcea să cred că asta a fost. Şi altceva?

– Păi, călătorea, replică McCoy pe un ton de scuză, luînd ceasul. Omu' nu-şi ia prea multe obiecte personale cu el. Vince o să-i descopere adresa, nu vă faceţi griji. Încă nu i-am găsit nici o rudă, şi dacă n-o să găsim, cred că au să vi-l dea în primire. E frumos că vreţi să îngropaţi un vechi prieten al tatălui dumneavoastră.

– Măcar atîta lucru pot face pentru el. Vă mulţumesc foarte mult, domnule sergent. Aţi fost aşa de bun şi de răbdător... Să mă anunţaţi, dumneavoastră sau Vince, cînd pot începe pregătirile de înmormîntare. V-aş fi foarte recunoscătoare.

– Ţinem legătura.

În timp ce ieşeau, îl luă pe Max de mînă, iar acesta simţi cheia apăsîndu-l în palmă.

– A mers brici, comentă el. Abia dacă am sesizat.

– Dacă nu aveam reflexele cam amorțite, nu observai nimic. Pare o cheie de seif. De la un seif din alea de închiriat. Nu se mai pot închiria seifuri pe aeroporturi sau în gări și autogări, nu-i așa?

– Nu. E prea mică pentru un seif de genul ălora ca garajele și, oricum, majoritatea folosesc încuietori cu cifru sau card. S-ar putea să fie de la o căsuță poștală.

– Ar trebui s-o putem găsi. Totuși, n-am văzut nici un cîine.

– Da, nici urmă de cîine. O să ne uităm și în camera de la motel, dar nu cred că e nici acolo.

Laine ieși împreună cu Max, privind cu drag orașul care devenise al ei. Din acel loc aflat în susul străzii în vale se vedea o porțiune din rîu și casele cuibărite pe coasta colinei de pe malul opus. În spatele lor se înălțau munții, încercuind întinderea de străzi și clădiri, parcuri și poduri. Formau un fundal pitoresc acoperit cu verdele cețos al copacilor ce începeau să înfrunzească și albul florilor sălbatice.

Cotidienii, cum îi poreclise tatăl ei pe oamenii normali, cu vieți normale, își vedeau de treburi. Vindeau mașini, făceau cumpărături, aspirau covoare, predau istorie.

Grădinile erau plantate sau pregătite pentru plantare. Văzu vreo două case unde podoabele de Paști încă nu fuseseră strînse, deși trecuseră aproape trei săptămîni de-atunci. Ouă de plastic multicolore se legănau sub ramurile de jos ale copacilor, iar iepurii pneumatici stăteau așezați pe iarba de un verde crud.

Și ea avea covoare de aspirat, tîrguieli de făcut și o grădină de îngrijit. În ciuda cheii pe care o ținea în mînă, presupunea că toate astea făcea din ea o „cotidiană".

– N-am să susțin că o parte din toată povestea asta nu m-a aținat din nou. Dar, cînd totul se va termina, am să mă retrag cu plăcere. Willy n-a putut-o face niciodată și nici tatăl meu nu va reuși, spuse ea zîmbind, în timp ce mergeau spre mașina lui Max.

– Tatăl meu i-a dăruit ceasul ăla. Cu inelul de chei a fost doar un vicleșug, dar ceasul i l-a dat tata, de ziua lui, în nu mai știu care an. Cred că s-ar putea chiar să-l fi cumpărat dintr-un magazin, însă nu pot fi sigură. Oricum, eram cu el cînd a gravat dedicația: „Unul pe minut"

– Însemnînd...?

– În fiecare minut se naște cîte un fraier, răspunse ea și se urcă în mașină.

11

La recepția de la *Red Roof* se afla același recepționer, dar Max nu observă în ochii lui nici un semn de recunoaștere. Cel mai simplu și mai rapid mod de a intra în ultima cameră ocupată de Willy era acela de a juca farsa standard.

– Vrem la o sută cinșpe, spuse el.

Recepționerul studie monitorul, să vadă dacă era liberă camera și ridică din umeri.

– Nici o problemă.

– Sîntem sentimentali, adăugă și Laine cu un zîmbet siropos, cuibărindu-se lîngă Max.

Max întinse banii.

– Eu vreau o chitanță. Nu sîntem chiar *atît* de sentimentali.

Cu cheia în mînă, porniră spre cameră.

– Trebuie să fi știut unde locuiesc. Tatăl meu știa, deci știa și Willy. Aș fi preferat să mă caute acasă. Nu pot să cred decît că se știa urmărit sau se temea să nu fie și s-a gîndit că la magazin era mai sigur.

– A stat aici doar o noapte. Nu și-a despachetat lucrurile, comentă Max, în drum spre ușă. Părea să aibă destule haine pentru aproape o săptămînă. Valiza era deschisă, dar nu-și scosese din ea decît trusa de toaletă. Poate că voia să plece din nou și cît mai repede.

– Întotdeauna eram gata să plecăm din nou și cît mai

repede. Mama mea ne putea împacheta totul în douăzeci de minute, şi despacheta în următorul loc la fel de rapid.

– Cred că e o femeie foarte interesantă. A mea are nevoie de mai mult timp ca să se hotărască dimineaţa cu ce pantofi să se încalţe.

– Cînd e vorba de pantofi, niciodată nu te poţi hotărî uşor.

Înţelegîndu-l, Laine îi puse o mînă pe braţ.

– Mie nu trebuie să-mi acorzi timp ca să mă pregătesc, Max. Sînt în regulă.

Max deschise uşa şi intrară într-o cameră de motel dublă. Laine ştia că acele camere îi întristau pe unii, dar ea le considerase întotdeauna printre micile aventuri ale vieţii, tocmai pentru anonimatul lor. În asemenea camere îţi puteai închipui că te aflai oriunde. Că te duceai oriunde. Că erai oricine.

– Cînd eram mică şi călătoream dintr-un loc în altul, poposeam în asemenea moteluri. Îmi plăcea la nebunie. Mă jucam şi-mi imaginam că eram o spioană care-l urmărea pe un malefic Doctor Doom, sau o prinţesă călătorind incognito. Tatăl meu făcea ca totul să pară un joc minunat. Întotdeauna îmi lua dulciuri şi răcoritoare de la automate, iar mama se prefăcea că nu-i de acord. Cred că, de la un timp, nu s-a mai prefăcut.

Atinse cu degetul cuvertura ieftină de pe pat.

– Ei, dar e cam mult de-atunci şi mă las pradă amintirilor. Nu văd nici un cîine pe-aici.

Deşi căutase deja şi ştia că şi poliţia trecuse prin cameră, Max repetă toată procedura.

– Nu-ţi scapă prea multe, nu-i aşa? îl întrebă ea la sfîrşit.

– Mă străduiesc. Cheia s-ar putea să fie cel mai bun indiciu pe care-l avem. Am să caut prin toate spaţiile de depozitare locale.

– Iar ceea ce nu spui e că s-ar putea să fi ascuns prada într-un milion de locuri ca astea, de la New York şi pîn-aici.

– Am să-i dau de urmă. Am s-o găsesc.

– Da, cred c-ai s-o găseşti. Între timp, eu mă întorc la muncă. Nu vreau s-o las pe Jenny prea mult timp acolo, dată fiind situaţia ei.

Max aruncă pe pat cheia camerei.

– Te las în drum.

După ce se aşezară în maşină, Laine îşi netezi pantalonii cu palma.

– Nu ţi-ar fi plăcut. Camerele de motel, jocul... genul ăla de viaţă...

– Îmi dau seama de ce te fascinau la zece ani şi înţeleg de ce mama ta te-a scăpat de toate astea. A făcut ceea ce era mai bine pentru tine. Un lucru vreau să-ţi spun, în legătură cu tatăl tău...

Laine se pregăti să înghită critica, jurîndu-şi să nu se simtă ofensată.

– Da?

– Mulţi oameni din... să zicem, domeniul lui de activitate, se debarasează de neveste şi copii, şi de tot ceea ce aduce a responsabilitate. El n-a făcut-o.

Umerii ei se destinseră, stomacul la fel, şi se întoarse spre Max cu un zîmbet luminos.

– Într-adevăr.

– Şi nu numai fiindcă erai într-adevăr o roşcovană drăgălaşă cu degete dibace.

– Poţi să spui că nu mă doare, şi ai dreptate, nu numai din cauza asta. Ne iubea, în felul unic al lui Jack O'Hara. Îţi mulţumesc.

– N-ai pentru ce. Cînd vom avea copii, am să le cumpăr dulciuri de la automate, dar numai la ocazii speciale.

Lui Laine i se puse un nod în gît şi fu nevoită să-l înghită înainte de a vorbi.

– Te cam grăbeşti, declară ea.

– O dată ce ţi-ai ales direcţia, n-are nici un rost să laneveşti.

– Pare-mi-se că drumul de-aici şi pîn-acolo e destul de lung şi de întortocheat.

– Foarte bine, va fi o călătorie interesantă. Hai să trecem acum de una dintre curbe. N-am nevoie să locuiesc la New York, dacă asta te roade. Cred că orăşelul ăsta e perfect ca să creştem trei copii.

Laine nu se înecă, dar nici mult nu mai avea.

– Trei?

– Număr cu noroc.

Întorcînd capul spre Laine, spuse:

– Mă rog, curba asta ai trecut-o cu bine. Nu te-ai gîndit să încetineşti puţin pînă o să ne cunoaştem mai bine? Să zicem, nu ştiu... o săptămînă?

– Oamenii ajung să se cunoască bine şi mai repede, în anumite situaţii. Asta ar fi una dintre ele.

– Amintirea favorită din copilărie, dinaintea vîrstei de zece ani.

– Grea întrebare. Stătu un moment pe gînduri. Cînd am învăţat să merg pe bicicletă. Tatăl meu alerga pe-alături – zîmbind cu gura pînă la urechi şi-n ochi cu o spaimă pe care atunci n-am recunoscut-o. Senzaţia aia de gol în stomac şi vînt pe la urechi, cînd mi-am dat seama că pedalam de unul singur. Dar a ta?

– Cînd stăteam aşezată pe patul ăla mare de la Ritz-Carlton, în Seattle. Luaserăm un apartament, fiindcă ne reuşise o mare lovitură. Tata a comandat de la room-service o masă nemaipomenită, cu cocteil de creveţi şi pui fript, fiindcă-mi plăceau amîndouă, şi caviar, căruia încă nu-i prinsesem gustul. Mai aveam pizza şi îngheţată cu spumă de fructe. Masa visurilor unui copil de opt ani. Mi s-a făcut rău, şi stăteam pe pat, jucîndu-mă cu banii pe care mi-i dăduse el.

Laine făcu o pauză înainte de a continua.

– Nu provenim tocmai din aceeaşi lume, Max.

– Acum sîntem în aceeaşi.

Laine îl privi. Părea dur şi sigur pe sine, cu mîinile sale iscusite pe volanul maşinii cu motor puternic, cu părul brăzdat de soare şi răvăşit de vînt, cu ochii aceia periculoşi, de felină, ascunşi în spatele lentilelor fumurii. Chipeş, sigur pe el însuşi,

era stăpîn pe situaţie. Pansamentul-fluture de la tîmplă era un memento că dacă nu învingea întotdeauna, nici nu rămînea doborît la pămînt.

Bărbat al visurilor mele, se întrebă Laine în sinea ei, *ce-am să mă fac eu cu tine?*

– Mi-e greu să-ţi pun piedică, zise Laine.

– Am tras deja marea buşitură-n nas, iubito, cînd ţi-am căzut ţie cu tronc.

Rîzînd, Laine îşi lăsă capul pe spate.

– Ce replică prăfuită – da', nu ştiu cum, se potriveşte. Cred că încă mai am o slăbiciune pentru tipii cu prezenţă de spirit.

Max opri în faţa magazinului ei.

– Vin să te iau la ora închiderii, zise el aplecîndu-se să o sărute. Nu te speti prea tare cu munca.

– Totul e ciudat de normal. O fărîmă de normalitate într-un ocean de ciudăţenii.

Întinse mîna, atingîndu-i uşor cu degetele bandajul.

– Să ai grijă, da? Alex Crew ştie cine eşti.

– Sper să ne întîlnim curînd. Îi sînt dator cu ceva.

Normalitatea continuă să caracterizeze aproape toată ziua. Laine îşi servi clienţii, împachetă cumpărături şi despachetă articolele pe care le comandase. Era genul de zi care-i plăcea de obicei, cu multe treburi de făcut, dar nici una în grabă. Trimitea articole celor cărora le plăcuseră sau care le admiraseră îndeajuns ca să le plătească, şi găsea în lăzile pe care le desfăcea lucruri care-i plăcuseră sau pe care le admirase îndeajunss ca să le dorească în magazinul ei.

Dar cu toate acestea, ziua trecea prea încet. Era îngrijorată pentru tatăl ei; se temea că ar putea face cine ştie ce act necugetat, atîta vreme cît se afla sub imperiul durerii. Era îngrijorată din cauza lui Max şi de ceea ce i s-ar fi putut întîmpla dacă se lua Crew după el. Laine se temea şi pentru relaţia ei cu Max. O examinase, o evaluase şi o disecase în minte, pînă i se acrise.

– Se pare că am rămas numai noi două, remarcă Jenny, după ce un client ieşi din magazin.

– Ce-ar fi să faci o pauză? Stai şi tu jos cîteva minute.

– Cu plăcere. Fă şi tu la fel.

– Eu nu-s gravidă. Şi am de lucrat la acte.

– Eu sînt gravidă şi n-am să stau jos pînă nu stai şi tu. Dacă nu stai jos, sileşti o femeie gravidă să stea în picioare, şi-s umflate.

– Ţi s-au umflat picioarele? Of, Jenny...

– OK, încă nu. Da' *pot* să se umfle acum, şi numai tu vei fi de vină. Aşa că, hai să stăm jos.

O împinse pe Laine spre un divan mic, cu spătarul în formă de inimă.

– Îmi place teribil piesa asta. De multe ori m-am gîndit s-o cumpăr, da-mi amintesc că n-am nici un loc unde s-o pun.

– Cînd îţi place o piesă, îi găseşti tu un loc.

– Aşa zici mereu, da' casa ta n-arată ca un depozit de antichităţi.

Îşi trecu degetele peste pernele de satin cu dungi roz în nuanţe diferite.

– Totuşi, dacă într-o săptămînă de-acum încolo nu se vinde, am să cedez.

– Va arăta splendid în micul alcov de lîngă sufrageria voastră.

– Da, dar atunci va trebui să schimb perdelele şi să iau şi o măsuţă.

– Normal. Şi un covoraş drăguţ.

– O să mă omoare Vince.

Oftă, rezemîndu-şi mîinile împreunate pe burtă, ca pe o masă.

– OK, e timpul să treci la descărcat.

– Am despachetat deja ultimul transport.

– Să *te* descarci, voiam să zic. Şi ştii la ce mă refer.

– Asta o ştiu, dar ce nu ştiu e de unde să încep.

– Începe cu ce-ţi trece prin minte, că multe mai mişună

pe-acolo, Laine. Te cunosc destul de bine ca să văd cu ochiul liber.

– Încă mai crezi că mă cunoşti, după tot ce-ai aflat despre mine în ultimele două zile?

– Mda, aşa cred. Deci, dă-i drumul. Cu ce începem?

– Max crede că s-a îndrăgostit de mine.

– Nu zău?

Nu-i era la fel de uşor să intre în alertă ca altădată, dar îşi propti coatele de pernele canapelei şi se îndreptă de spate.

– Ai intuit-o tu sau ţi-a spus el? Ţi-a spus-o în faţă?

– În faţă mi-a spus-o. Nu crezi în dragostea la prima vedere, nu-i aşa?

– Ba cred. Totul e numai chimie şi alte chestii. Am văzut un serial întreg, pe PBS, dar s-ar putea să fi fost şi la The Learning Channel. Oricum... continuă ea, s-au făcut o mulţime de studii despre atracţie, sex şi relaţii. În principal, totul se reduce la reacţii chimice, instincte, feromoni – asta e baza. Şi-n plus, ştii că Vince şi cu mine ne cunoaştem de cînd eram în clasa întîi. M-am dus acasă de la şcoală şi i-am spus mamei c-am să mă mărit cu Vince Burger. Totuşi, ne-a luat un timp pînă s-ajungem acolo. Legile statului sînt destul de ferme cînd e vorba de o şustă între doi copii de şase ani. Dar e clar că ni s-au potrivit la fix chimicalele, încă din prima zi.

Laine nu se plictisea niciodată să şi-i imagineze: volubila Jenny şi Vince cel încet la vorbă. Mereu şi-i imagina cu cap de adulţi pe trupurile lor bondoace de copii.

– Vă cunoaşteţi de-o viaţă.

– Nu ăsta e esenţialul. Minute, zile, ani şi, uneori, e doar o clipă – clic! pocni ea din degete. Şi-n plus, de ce să nu se îndrăgostească de tine? Eşti frumoasă, deşteaptă, sexy... Eu, să fiu bărbat, m-aş amoreza de tine pînă peste cap.

– Eşti... o dulce.

– Şi mai ai şi trecutul ăla interesant şi misterios. Tu ce simţi pentru el?

– Simt că-s moleşită, plină de mîncărimi şi ca lovită-n cap.

– Ştii, mie mi-a plăcut din prima clipă.

– Jenny, fundul lui ţi-a plăcut din prima clipă.

– Şi ce, ai zis tu altceva?

Pufni, încîntată cînd Laine rîse.

– OK, pe lîngă fund, mai are şi altele. I-a cumpărat maică-sii un cadou. Are accentul ăla dulce, o slujbă sexy... Henry îl place – iar Henry e un foarte bun judecător de caractere.

– Adevărat. Foarte adevărat.

– Şi nu are fobia relaţiilor angajate, altfel ar fi fugit ca de ciumă de cuvîntul care-ncepe cu *l*. Şi pe lîngă toate astea, adăugă ea mai încet, e de partea ta. A spus-o foarte clar. E alături de tine, ceea ce-i aduce cele mai multe bile albe din partea juriului prietenilor.

– Deci, ar trebui să nu-mi mai fac griji.

– Depinde. La pat cum e? Gladiator sau poet?

– Hmm...

Laine îşi trecu limba peste buza de jos, îngîndurată.

– Un gladiator poetic, zise după o scurtă pauză.

– O, *Doamne!* Asta-i cea mai tare. Şo pe el, fato.

– S-ar putea. S-ar putea doar. Dacă reuşim s-o scoatem la capăt cu toată povestea asta fără s-o încurcăm.

Laine întoarse capul, cînd auzi clopoţeii şi uşa se dechise.

– Mă duc eu să văd. Stai aici.

Cei doi care intraseră aveau vreo patruzeci de ani, Laine îi identifică drept turişti cu bani. Jacheta femeii era din tweed subţire, de culoarea untului, iar pantofii şi poşeta, marca Prada. Purtau bijuterii de calitate. Un diamant frumos, cu tăietură pătrată, împerecheat cu o verighetă.

Bărbatul purta o scurtă de piele care părea să aibă croială italienească, peste o pereche de Levi's albiţi cochet. Cînd se întoarse să închidă uşa, Laine îi zări Rolex-ul de la mînă.

Amîndoi erau bronzaţi şi în formă. Club country, îşi spuse ea. Golf sau tenis în fiecare duminică.

– Bună ziua. Vă pot ajuta cu ceva?

– Ne uităm doar, răspunse zîmbind femeia, cu o expresie

care dădea de înţeles că nu avea nevoie de îndrumări sau insistenţe.

– Poftiţi. Dacă aveţi nevoie de ceva, să-mi spuneţi.

Laine se retrase după tejghea, ca să le facă loc, deschise un catalog de licitaţii şi le ascultă într-o doară conversaţia, spunîndu-şi că erau exact genul membrilor unui club country. Parie în sinea ei că aveau să lase minimum cinci sute, înainte de a pleca. Dacă greşea, avea să pună un dolar în borcanul de ghimbir din birou. Şi, cum rareori se înşela, borcanul nu prea avea şanse să se umple.

– Domnişoară?

Laine ridică privirea, apoi îi făcu lui Jenny semn să stea pe loc, înainte ca prietena ei să se ridice de pe divan. Afişînd zîmbetul de comerciant o porni spre femeie.

– Ce-mi puteţi spune despre piesa asta?

– A, e nostimă, nu-i aşa? Masă de şah, de prin 1850. Britanică, din abanos cu intarsii de fildeş şi pirogravură. Perfectă stare.

– S-ar putea să se potrivească în camera noastră de jocuri, comentă ea, privindu-şi soţul. Ce părere ai?

– Cam scumpă, pentru ce ne lipseşte nouă.

În regulă, îşi spuse Laine. Trebuia să negocieze cu soţul, în timp ce soţia se uita prin jur. Nici o problemă.

– Observaţi piedestalul cu spirală dublă. Condiţie excelentă. E un unicat, serios. Provine de la o proprietate de pe Long Island.

– Dar asta?

Laine se alătură soţiei.

– Sfîrşit de secol al XIX-lea. Mahon, spuse ea, trecîndu-şi vîrful degetului peste marginea vitrinei. Fereastra e rabatabilă, adăugă, ridicînd-o uşor. Nu vă place forma asta de inimă?

– Îmi place mult.

Laine observă semnalul trimis de femeie soţului ei : *Le vreau pe amîndouă. Obţine un preţ bun.*

Femeia se îndepărtă, iar Laine dădu din cap spre Jenny,

semn să răspundă la orice întrebări despre serviciul de pahare pe care clienta pusese ochii.

Ea îşi petrecu următoarele cincisprezece minute dîndu-i bărbatului impresia că tăia în carne vie din preţ. Vîndu ambele piese, spre mulţumirea ei şi a soţiei.

Totă lumea cîştigă, îşi spuse Laine, în timp ce factura vînzarea.

– Staţi! Michael, uite ce-am găsit! Femeia veni grăbită spre tejghea, roşie în obraji şi rîzînd. Sora mea se dă în vînt după aiurelile astea. Cu cît sînt mai caraghioase, cu atît mai bine! declară ea, ridicînd un cîine de ceramică alb cu negru. N-are preţ.

Laine îl privi lung, cu buzele încă arcuite în zîmbetul îndelung exersat, în timp ce inima începu să-i bubuie. Cu un gest firesc, foarte firesc, întinse mîna şi luă statueta. Un deget de gheaţă o apăsa la baza şirei spinării.

– Caraghios, într-adevăr. Îmi pare foarte rău, spuse cu cel mai natural ton. Din păcate, nu e de vînzare. Nu face parte din stoc.

– Dar era pe raft, acolo.

– E al unei prietene. Probabil l-a pus acolo din neatenţie. Nici nu-l observasem.

Înainte ca femeia să poată obiecta, Laine îl puse pe un raft de sub tejghea.

– Sînt sigură că vom găsi ceva asemănător care să-i placă surorii dumneavoastră, iar dacă reuşim, am să vă reduc preţul la jumătate, ca o compensaţie.

Jumătatea de preţ înăbuşi orice proteste.

– Păi, am mai văzut şi o pisică. Siameză. Mai elegantă decît cîinele, dar suficient kitsch, pentru Susan. Mă duc să mai arunc o privire.

– Mergeţi. Şi acum, domnule Wainwright, unde doriţi să vă expediem piesele? Laine încheie tranzacţia, mai conversă cîteva minute, apoi îi conduse pe cei doi soţi pînă la uşă.

– Fainâ vînzare, şefa. Mor de plăcere cînd mai găsesc şi altceva, şi altceva, şi tot adaugă.

– Ea avea ochi, el ţinea portofelul, zise Laine care avea senzaţia că pluteşte. Reveni la tejghea şi ridică statueta. Jenny, tu ai pus pe raft piesa asta?

– Aia? Nu...

Cu buzele strînse, Jenny se apropie să studieze cîinele.

– E destul de drăguţ, în felul lui ridicol. Cam de talcioc pentru noi, nu-i aşa? Nu e Doulton sau Minton sau alt animalier ca ei.

– Nu, nu e. Cred că l-au pus din greşeală în transportul de la vreuna dintre licitaţii. Am s-o lămuresc eu. Ascultă, e aproape cinci. Ce-ar fi să pleci azi mai devreme? M-ai înlocuit o oră şi mai bine de dimineaţă.

– N-am nimic împotrivă. Mi s-a făcut o poftă nebună de un Quarter Pounder. Am să fac un ocol pe la secţie, ca să văd dacă Vince are chef de-o cină Chez McDonald's. Voi fi la fel de-aproape ca telefonul, dacă mai iese ceva la suprafaţă şi vrei să te uşurezi.

– Ştiu.

Laine continuă să strîngă hîrtiile pînă cînd Jenny îşi luă lucrurile şi porni spre uşă. Mai aşteptă cinci minute, făcîndu-şi de lucru cu nimicuri, în caz că prietena ei se întorcea din cine ştie ce motiv. Apoi se duse la intrare, puse inscripţia ÎNCHIS şi încuie uşa.

Luă statuia şi o duse în camera din spate, unde verifică încuietorile. După ce se convinse că nimeni nu putea să intre pe neaşteptate, puse figurina pe birou şi începu s-o studieze.

Acum, că se uita cu atenţie, putea distinge linia subţire a lipiturii, abia vizibilă în jurul micului dop înfipt în baza statuetei. Era o lucrătură fină, Big Jack nu dădea rasol niciodată. Lîngă dop se afla o ştampilă parţial ştearsă: MADE IN TAIWAN.

Da, era tipic pentru el să se gîndească la asemenea detalii mărunte. Scutură statuia, dar nu se auzi nici un zgomot. Luă un ziar şi îl întinse pe birou. Puse cîinele în mijlocul lui, apoi se duse la dulapul unde-şi ţinea sculele, alese un ciocan mic, cu capul rotund, ridică braţul... se opri. Şi fiindcă se

oprise, îşi dădu seama, fără urmă de îndoială, că era îndrăgostită de Max.

Oftă, se aşeză, privind cîinele, şi puse ciocanul deoparte.

N-o putea face singură, fiindcă era îndrăgostită de Max. Iar asta însemna că trebuia s-o facă împreună. Şi asta, şi tot ceea ce urma.

Acelaşi lucru, îşi spuse ea, îl descoperise şi mama ei, în relaţia cu Robert Tavish. Nu avusese niciodată parte de aşa ceva cu Jack, oricîte aventuri şi emoţii trăiseră împreună. Mama ei făcuse parte din echipă şi, probabil, fusese iubirea vieţii lui Jack, dar nu formaseră cu adevărat un cuplu. Asta se întîmplase cu Rob.

Erau într-adevăr un cuplu. Acelaşi lucru şi-l dorea Laine şi pentru sine. Dacă avea să iubească pe cineva, ţinea neapărat să fie jumătate dintr-un cuplu.

Se ridică, scoase din dulap o învelitoare de polistiren expandat, împachetă cu cea mai mare atenţie cîinele ieftin de ceramică, de parcă ar fi fost un cristal antic. Peste straturile de polistiren înfăşură hîrtie de ambalaj, apoi puse pachetul într-o sacoşă de cumpărături căptuşită, împreună cu un alt obiect din stoc, pe care-l împachetă la fel.

După ce termină, făcu pregătirile pentru expedierea ultimelor obiecte vîndute în acea zi, apoi completă hîrtiile. La ora şase punct, se afla lîngă uşa din faţă, aşteptîndu-l pe Max.

Max întîrzie un sfert de oră, ceea ce-i dădu lui Laine posibilitatea să se calmeze pe deplin. Cînd îi văzu maşina oprind la bordură, ieşi şi încuie uşa.

– Întotdeauna eşti la fel de punctuală? o întrebă el, în timp ce Laine se urca în maşină. Mereu ajungi cu cinci minute mai devreme.

– Exact.

– Eu nu reuşesc niciodată să ajung la fix. Aşa se va întîmpla mereu între noi, de-acum încolo?

– A, da. Mai întîi, e perioada lunii de miere, cînd dau din gene la vederea ta şi nu suflu o vorbă că ai întîrziat. Pe urmă, începem să ne certăm.

– Voiam doar să fiu sigur. Ce-ai în sacoşa asta?

– Vreo două lucruri. Ai avut noroc cu cheia?

– Depinde. N-am găsit broasca la care se potriveşte, dar am eliminat cîteva.

Max intră pe aleea din faţa casei şi parcă în spatele maşinii ei.

– Cum de Henry nu se repede afară prin trapă, cînd aude că vine o maşină?

– De unde să ştie a cui e? Poate fi cineva cu care n-are chef să stea de vorbă.

Laine coborî şi-l aşteptă să închidă portbagajul şi se lumină la faţă cînd văzu găletuşa cu pui fripţi.

– Mi-ai cumpărat pui ?

– Nu numai pui, ci şi ingredientele pentru îngheţată cu spumă de fructe, replică el, ridicînd două pungi. M-am gîndit să iau şi cocteil de creveţi şi pizza, dar m-am gîndit că ni s-ar face rău. Aşa că, în seara asta, doar Colonel şi îngheţată.

Laine puse jos sacoşa, îşi aruncă braţele în jurul gîtul lui şi-i strivi buzele cu gura ei.

– Pe Colonel l-aş devora în fiecare seară, spuse el, cînd putu vorbi din nou.

– Totul depinde de mirodeniile şi plantele alea secrete. Alea-mi vin mereu de hac. Am ajuns la concluzia că te iubesc.

– Zău? Max era vizibil emoţionat.

– Zău. Hai să-i spunem şi lui Henry.

Henry părea mai interesat de pui, dar acceptă o zbenguială scurtă şi un biscuit Milk-Bone gigantic, în timp ce Laine punea masa.

– Aşa ceva se poate mînca şi pe prosoape de hîrtie, îi spuse Max.

– În casa asta, nu.

Laine adoptă o formulă delicată şi feminină. Farfuriile ei colorate transformară puii de la fast-food şi casoletele cu salată într-o mică sărbătoare, cu vin, lumînări şi snacks-uri crocante la desert.

– N-ai vrea să afli cum am ajuns la concluzia că te iubesc?

Savurînd mîncarea, asteptă răspunsul lui.

– Fiindcă sînt aşa de frumos şi fermecător?

– De-asta m-am hotărît să mă culc cu tine, răspunse ea, strîngînd farfuriile. Am decis că te iubesc pentru că mă faci să rîd, eşti bun şi deştept şi cînd am început jocul de-a luna viitoare te-ai prins şi tu în joc.

– Jocul de-a luna viitoare?

– Am să-ţi explic mai tîrziu. Am avut certitudinea că te iubesc cînd am început să fac de una singură un lucru şi m-am întrerupt. N-am vrut să-l fac singură, ci cu tine, fiindcă atunci cînd doi oameni formează un cuplu, fac toate lucrurile importante, şi pe cele mai puţin importante, împreună. Dar, înainte de a-ţi explica toate astea, am un cadou pentru tine.

– Pe bune?

– Pe bune, eu iau foarte în serios cadourile. Scoase din geantă primul pachet. E un favorit al meu, spuse ea sper să-ţi placă şi ţie.

Curios, Max rupse hîrtia maro, apoi pe chip îi apăru un zîmbet larg.

– N-o să-ţi vină să crezi.

– Îl ai deja?

– Nu, mama mea îl are. Întîmplător, e şi unul dintre favoriţii ei.

Laine se bucură să audă.

– Cred că-i plăceau lucrările lui Maxfield Parrish, altfel nu şi-ar fi botezat fiul cu numele lui.

– Are cîteva gravuri de-ale lui. Pe-asta o ţine în salon. Cum se intitulează?

– „Lady Violetta pregătindu-se să facă tarte", răspunse Laine, în timp ce priveau amîndoi gravura înrămată reprezentînd o femeie drăguţă care stătea în faţa unui bufet, cu o carafă mică de argint în mînă.

– E destul de sexy. Seamănă puţin cu tine.

– Ba nu seamănă.

– Are părul roşu.

– Ăsta nu-i roşu, bătu Laine cu degetul în părul auriu-roşcat al femeii, după care se trase de-o şuviţă. Ăsta e roşu.

– Oricum, am să mă gîndesc la tine de fiecare dată cînd mă uit la ea. Îţi mulţumesc.

– Cu plăcere.

Luă tabloul şi-l puse pe bufetul din bucătărie.

– În regulă, iar acum, să-ţi explic de ce am tras concluzia că te iubesc şi m-am hotărît să-ţi fac un cadou ca să sărbătorim. Azi, în magazin a intrat un cuplu, continuă ea, punînd sacoşa pe masă. Clasă superioară, bani de-a doua sau a treia generaţie. Nu putrezi de bogaţi, onorabil de bogaţi, să zicem. Acţionau ca o echipă, lucru pe care eu îl admir mult. Semnalele, ritmul... Îmi place, şi-mi doresc şi eu aşa ceva.

– Le vei avea.

– Cred.

Scoase pachetul din pungă, luă foarfecele şi începu să taie cu răbdare învelitoarea, continuînd să vorbească :

– În timp ce erau în magazin, cumpărînd un serviciu de sticlărie foarte frumos, o vitrină splendidă şi o masă de şah unică, jumătatea-soţie a văzut încă o piesă. Nu era *deloc* stilul ei, dă-mi voie să-ţi spun, dar părea potrivită pentru sora ei. I-a plăcut foarte mult şi a adus-o pe tejghea, în timp ce eu le facturam pe celelalte. Voia s-o cumpere, dar nu avea eticheta cu preţul şi n-o avea fiindcă eu n-o mai văzusem niciodată.

Observă pe chipul lui o tresărire, semn că înţelesese.

– Hristoase, Laine, ai găsit potaia.

Laine puse statueta pe masă.

– Aşa se pare.

12

Max luă statueta ca s-o examineze, la fel cum făcuse ea. O scutură, la fel ca ea.

– Arată ca un cîine de ceramică ieftin, banal, puţin cam kitsch, remarcă Laine, bătînd scurt în el cu degetele. Şi urlă la mine „Big Jack O'Hara".

– E firesc, să ştii.

Îl săltă, cîntărindu-l în palmă, în timp ce o privea.

– Şi nu l-ai spart, ca să te convingi.

– Nu.

– Bilă albă pentru tine.

– O bilă albă şi *mare,* dar dacă mai stăm mult de vorbă, n-am să mai suport şi-am să-l sparg în mii de cioburi, răcnind ca o nebună.

– Lasă-mă să încerc eu.

Laine deschidea gura să protesteze, dar Max lovi scurt statueta de masă. Capul cîinelui se rostogoli, privindu-l cu o expresie de acuzaţie mută în ochii, pictaţi.

– Ei... abia reuşi Laine să spună. Mă aşteptasem la o mică ceremonie.

– Cu cît mai repede, cu atît mai uman.

Max îşi vîrî degetele în spărtură şi trase.

– Căptuşeală, spuse el şi, făcînd-o să se strîmbe din nou, sparse trupul cîinelui lovindu-l de colţul mesei.

– Am un ciocan în oficiu.

– Hmm...

Max desfăşură straturile de vată, din mijlocul cărora scoase o punguţă.

– Pariez că surpriza asta e mult mai interesantă decît tot ce-am găsit vreodată în cutiile cu cereale. Poftim, zise ea şi îi dădu punga. Mai departe ocupă-te tu.

– Iar bila albă se întoarce la tine.

Laine simţea acel tremur provocat de faptul că ţinea în mînă un obiect care-i aparţinea altcuiva, dar şi de teama de a nu fi descoperită. Cine-a fost odată hoţ... îşi spuse ea. Te poţi lăsa de furat, dar fiorul nu-l uiţi niciodată.

Dezlegă nodul, deschise gura pungii şi-şi turnă în palmă o ploaie scînteietoare de diamante.

Văzîndu-le Laine scoase un sunet, asemănător, constată Max, cu cele dinaintea orgasmului. Ochii, atunci cînd se ridicară spre el, erau la fel de înceţoşaţi.

– Ce mari şi strălucitoare sînt... murmură ea. Nu-ţi trezesc cheful să alergi şi să dansezi gol în lumina lunii?

Cînd îl văzu ridicînd o sprînceană, clătină din cap.

– OK, doar eu simt asta. Mai bine ia-le tu.

– Le-aş lua, dar le ţii strînse în pumn, şi n-aş vrea să fiu nevoit să-ţi rup degetele.

– O, scuză-mă. E clar că încă nu mi-am revenit pe deplin. Ha, ha. Mîna asta nu vrea să se desfacă.

Laine îşi descleştă parţial degetele, lăsînd diamantele să cadă în palma deschisă a lui Max. Cînd acesta continuă să se uite la ea întrebător, rîse şi-i dădu şi ultima piatră.

– Voiam doar să văd dacă eşti atent.

– Asta-i o nouă faţă a ta, Laine. Cred că mi-a mai rămas şi mie o undă de perversitate, fiindcă-mi place. Poate faci curat aici, eu trebuie să aduc nişte chestii.

– Le iei cu tine?

Din uşă, Max îi aruncă o privire peste umăr.

– E mai sigur aşa, pentru amîndoi.

– Doar ca să ştii, strigă Laine în urma lui. Le-am şi numărat!

Îl auzi rîzînd şi simţi încă un declic undeva înăuntru. Oare soarta îi adusese în cale bărbatul perfect pentru ea? Cinstit, dar destul de flexibil ca să nu fie şocat sau indignat de anumite porniri pe care ea încă nu şi le putea stăpîni. Demn de încredere, cu o lucire periculoasă, ca să fie mai picant. S-ar putea ca relaţia lor să reuşească, meditä ea, în timp ce aduna cioburile. O puteau face amîndoi să reuşească.

Max reveni şi văzu că pusese capul cîinelui pe un şervet tivit cu dantelă, ca şi cum ar fi fost un bibelou. După un moment, rîse.

– Eşti o femeie stranie şi imprevizibilă, Laine. Îmi convine de minune.

– Curios, şi eu îmi spuneam acelaşi lucru despre tine, în afară de faptul că nu eşti femeie. Ce-ai adus acolo?

– Hîrtii, instrumente...

Max puse mapa pe masă şi o deschise la descrierea detaliată a diamantelor furate. Aşezîndu-se, luă o lupă şi un cîntar pentru bijuterii.

– Ştii cum se folosesc astea? se miră Elaine.

– Cînd iei un caz, îţi faci şi temele. Aşa că, da, ştiu ce să fac cu ele. Hai s-aruncăm o privire.

Max răspîndi diamantele pe pungă şi alese unul.

– Curat ca lacrima, remarcă el, ridicîndu-l. Fără impurităţi sau defecte vizibile cu ochiul liber. Tu ce zici?

– Arată perfect.

– Are tăietură completă şi cîntăreşte...

Îl puse pe cîntar, calculînd.

– I-auzi – o mie şase sute de miligrame în cap!

– Opt carate de toată frumuseţea, oftă Laine. Mă pricep şi eu puţin la diamante, şi la matematică.

– OK, să ne uităm mai bine, zise el studiind piatra cu lupa.

– Nici o pată, nici un nor sau impuritate. Strălucire şi foc perfecte. Locul întîi pe lista sclipirii.

O puse deoparte, pe un petic de catifea pe care-l adusese cu el.

– Pot să tai de pe listă alb rusesc, opt carate, cu tăietură completă.

– Ar fi minunat pentru un inel de logodnă, desigur. Puţin peste limită, da-n fond, cui îi pasă?

Expresia lui, de oroare moderată în amestec cu amuzament plin de speranţă, o făcu să rîdă.

– Glumeam. Oarecum. Mă duc să aduc nişte vin.

– Excelent.

Max alese alt diamant şi repetă procedurile.

– Deci, aluzia asta la inele de logodnă înseamnă c-ai să te măriţi cu mine?

Laine puse paharul de vin lîngă cotul lui.

– Asta e intenţia mea.

– Şi-mi faci impresia unei femei care-şi pune întotdeauna intenţiile în aplicare.

– Eşti perspicace, Max.

Sorbind din vin, îşi trecu o mînă prin părul lui.

– Doar pentru informarea ta personală, îl prefer pe cel cu tăietură pătrată.

Se aplecă, atingîndu-i buzele cu ale ei.

– Aspect plăcut, discret, montură de platină.

– Am reţinut. Cred că mi-aş permite să-ţi iau unul din onorariul pentru găsirea puişorilor ăstora.

– *Jumătate* din onorariu, îi aminti ea.

O trase uşor de păr, ca să-i apropie iar gura de a lui.

– Te iubesc, Laine. Iubesc totul la tine.

– Mai am şi altele. Laine se aşeză alături. Ar trebui să-mi fie o frică de moarte. Ar trebui să tremur de nervi cînd mă gîndesc la ceea ce se întîmplă între tine şi mine. Ar trebui să mă sperii ştiind ce înseamnă să am pietricelele astea strălucitoare pe masa mea din bucătărie, cînd cineva care a fost deja în casa mea le caută. Şi s-ar putea să se întoarcă. Ar trebui să tremur de grija tatălui meu – ce-o să facă, ce va face Crew cu el dacă-l găseşte.

Sorbi din vin, privind în gol.

– Şi le fac pe toate astea, continuă ea, cu mîna pe inimă. Toate astea se întîmplă aici, înăuntru, dar la suprafaţă şi în general, sînt atît de fericită... Mai fericită decît am fost vreodată în viaţa mea sau decît mă aştept să fiu vreodată. Toate grijile, toţi nervii, chiar şi toată teama nu pot alunga fericirea asta.

– Fetiţo, sînt o partidă trăsnet. În privinţa mea, n-ai de ce să-ţi faci griji.

– Serios? Şi de ce n-a pus nici o altă femeie mîna pe tine pînă acum?

– Nici una nu erai tu. Mergînd mai departe, cel care a intrat aici – şi vom presupune că era Crew – a răscolit casa în căutarea pietrelor, dar nu le-a găsit. Nu prea are rost să revină în acelaşi loc. În sfîrşit, tatăl tău a reuşit să aterizeze în picioare toată viaţa. Pariez că încă nu şi-a pierdut agilitatea şi echilibrul.

– Îţi apreciez logica şi raţiunea.

Nu părea să-l creadă. Max se gîndi să-i arate revolverul calibru 38 cu ţeavă scurtă pe care-l purta la gleznă, dar nu ştia sigur dacă ar fi încurajat-o sau ar fi speriat-o.

– Ştii ce-avem aici, domnişoară Tavish?

– Ce-avem aici?

– Şapte milioane şi ceva – sau un sfert din douăzeci şi opt virgulă patru milioane – în diamante.

– Şapte milioane şi ceva, şopti ea impresionată. Pe masa mea din bucătărie. Stau aici, le privesc, şi încă nu-mi vine să cred că a fost în stare. Mereu spunea că într-o zi o va face. „Laine, cîndva, într-o bună zi, am să dau marea lovitură." Îţi jur, Max, de cele mai multe ori cînd o spunea, nu făcea decît să se amăgească. Iar acum, uită-te aici!

Luă o piatră, privind-o cum îi scînteia în palmă.

– Toată viaţa a visat la acea lovitură mare şi strălucită. Cred că el şi Willy s-au bucurat nespus...

Expiră şi puse diamantul lîngă celelalte.

– OK, înapoi la realitate. Cu cît ajung astea mai repede afară din casa mea şi înapoi, acolo unde le e locul, cu atît mai bine.

– Voi lua legătura cu clientul, ca să fac toate aranjamentele necesare.

– Trebuie să te întorci la New York?

– Nu, răspunse el, întinzînd mîna spre a ei. Nu plec. Terminăm tot ce avem de făcut. Trei sferturi din plăcintă încă n-au apărut. Unde s-a dus tatăl tău, Laine?

– Nu ştiu. Îţi jur că n-am nici cea mai vagă idee. Nu-i mai cunosc obiceiurile şi locurile favorite. M-am desprins de el pentru că îmi doream să devin o persoană respectabilă. Şi totuşi... Doamne, ce ipocrită sînt!

Îşi frecă faţa cu mîinile, trecîndu-şi-le apoi prin păr.

– Am luat bani de la el. Pe tot parcursul colegiului, cîte puţin, cîte puţin. Primeam cîte un plic în cutia poştală sau, din cînd în cînd, cîte un cec completat cu numele meu. Şi după ce am absolvit. Mici mane cereşti, din senin, pe care le depuneam conştiincios la bancă sau le investeam. Aşa am putut să-mi cumpăr casa asta şi să-mi pornesc afacerile. I-am primit. Ştiam că nu erau de la Moş Crăciun. Ştiam că-i obţinuse din furturi sau escrocherii, dar i-am luat.

– Şi vrei să te condamn pentru asta?

– Voiam să fiu respectabilă, repetă ea, dar am acceptat banii ca să-mi construiesc această respectabilitate, Max. Nu voiam să mă folosesc de numele lui, dar m-am folosit de banii lui.

– Şi ţi-ai justificat totul, cu explicaţii raţionale. Şi eu aş fi făcut la fel. Dar să trecem peste toate astea şi să acceptăm că e un teren foarte nesigur. Să stabilim că n-ai să mai primeşti şi să i-o spui cît se poate de clar, data viitoare cînd îl vezi.

– De-aş primi cîte un dolar pentru fiecare ocazie cînd am încercat să i-o spun clar... De data asta însă am să mă ţin de cuvînt. Îţi promit. Îmi faci o favoare?

– Spune.

– Pune undeva pietrele astea şi nu-mi spune unde. Nu vreau să se întoarcă şi să mă convingă să i le dau. N-ar fi imposibil s-o facă.

Max puse diamantele la loc şi vîrî punga în buzunar.

– O să am grijă.

– Vreau să te-ajut să le găseşti şi pe celelalte, din mai multe motive. Unu – cred că mă va ajuta mult să-mi împac conştiinţa. Doi – chiar mai important –, aşa e just. Lucrul cel mai important, dacă le recuperez şi le dau înapoi, sper să-l pot proteja pe tatăl meu. N-aş suporta să păţească ceva. Iar undeva, între conştiinţă şi ceea ce e just, se află recompensa de doi şi jumătate la sută pentru cel care le găseşte.

Max îî luă mîna.

– Ştii, s-ar putea să fi cumpărat respectabilitatea, dar stilul ăsta cred că-l ai din naştere. Acum trebuie să rezolv cîteva probleme. Poate te ocupi de spuma aia de fructe.

– Dacă mai aştepţi puţin, pînă ne terminăm amîndoi treburile, am putea mînca desertul în pat, cu frişcă pe deasupra.

– Cred că s-ar putea să fiu cel mai norocos om în viaţă, în acest moment.

Telefonul celular al lui Max sună, făcînd-o pe Laine să chicotească la auzul laitmotivului digitalizat din *Satisfaction.*

– Ține-ți gîndul, spuse el şi răspunse: Gannon.

Pe chip i se ivi un zîmbet larg.

– Bună, mamă.

Se rezemă de aragaz, în loc să pornească spre uşă, aşa că Laine vru să iasă, ca să-l lase singur, dar el o apucă de mînă şi o trase lîngă el.

– Deci, ți-au plăcut paharele. Asta-nseamnă că-s fiul cel bun, nu? Favoritul tău.

Se încruntă, potrivindu-şi telefonul între ureche şi umăr, ca să poată lua paharul cu vin în timp ce cu mîna cealaltă o ținea alături pe Laine.

– Nu cred că e corect să-i amesteci şi pe nepoții tăi. Doar nu s-a dus Luke anume să le aleagă, pe gustul tău. Stai aici, îi şopti el lui Laine, dîndu-i drumul şi mutîndu-şi telefonul în cealaltă mînă. Mda, sînt tot în Maryland. Cu treabă, mamă.

Făcu o pauză, ascultînd, în timp ce Laine îşi făcea de lucru prin bucătărie.

– Nu, nu m-am săturat de hoteluri şi de mese la restaurant. Nu, nu stau legat cu lanțuri de afurisitul meu de computer, muncind pe brînci... Ce fac? De fapt, te înşel cu o roşcovană sexy pe care-am agățat-o acum cîteva zile. Era vorba şi de nişte frişcă, mai tîrziu.

Exclamația şocată a lui Laine nu-l făcu decît să-şi încrucişeze picioarele.

– Nu inventez nimic. De ce-aş face-o? E chiar aici, lîngă mine. Vrei să vorbeşti cu ea?

Îndepărtă uşor telefonul de ureche.

– Zice că te fac să te simți prost. Aşa e?

– Da.

– Aici ai nimerit-o, mamă. Se numeşte Laine şi e cea mai drăgălaşă ființă pe care am văzut-o în viața mea. Ce-ai zice de nişte nepoți roşcovani?

Se strîmbă, retrăgînd telefonul la două palme distanță. Laine auzea exclamațiile, dar nu distingea nici cuvintele, nici tonul.

– Nici o problemă. Mai am încă un timpan. Mda, sînt

nebun după ea... O să... Sigur că da. Ea, nu. Imediat ce... O s-o *facem,* mamă, numai linişteşte-te, da?... Da, sînt foarte fericit cu ea... Zău? Atunci închide şi sună-l imediat pe Luke. Spune-i că a trecut pe locul doi şi că de-acum încolo eu sînt fiul tău favorit... Mmm... Mmm... OK, şi eu te iubesc. Pa.

Închise şi-şi puse telefonul în buzunar.

– Sînt fiul ei favorit. Asta o să-l usture al naibii pe Luke. Oricum, mi-a ordonat să-ți spun că abia aşteaptă să te cunoască şi că trebuie să ne ducem la Savannah cît mai repede posibil, ca să dea o mică petrecere de logodnă pentru noi. Ceea ce, în limbajul lui Marlene, înseamnă cam două sute din cele mai apropiate rude şi prieteni. N-ai voie să te răzgîndeşti în legătură cu mine. Ar dori foarte mult s-o suni mîine, după ce se mai calmează, ca să stați de vorbă.

– O, Doamne!

– E pregătită să te iubească, fiindcă şi eu te iubesc. În plus, e încîntată c-am să mă căsătoresc şi-am să mă aşez la casa mea. Apoi, se bucură că ai atîta minte, încît ți-ai dat seama ce partidă excelentă sînt. Cu asta, mai ales, ai cucerit-o pe Marlene.

– Mi-e cam rău.

– Poftim, îi întinse el telefonul. Sun-o pe mama ta, spune-i, şi pe urmă dă-mi-o la telefon. Aşa vom fi chit.

Laine se uită la telefon, apoi la Max.

– E adevărat ?

– Pe bune.

– Chiar vrei să te însori cu mine ?

– Am trecut de faza asta. Am să mă însor cu tine. Dacă nu merg pînă la capăt, Marlene mă va urmări pînă-n gaură de şarpe şi-mi va distruge viața.

Laine rîse şi, din doi paşi, sări în brațele lui. Îi cuprinse mijlocul cu picioarele şi-i acoperi gura cu gura ei.

– Dintotdeauna mi-am dorit să vizitez Savannah.

Îi luă telefonul din mînă şi-l puse pe bufet, în spatele lui.

– Şi mama ta?

– Am s-o sun mai încolo. Ştii, e o diferență de fus orar de

două ore. Aşa că, dacă o sun peste două ore, va fi ca şi cum aş fi sunat-o în clipa asta. Aşa, avem la dispoziţie două ore ca să facem altceva.

Întrucît îi rodea lobul urechii, Max bănuia destul de clar despre ce altceva era vorba. Ridicînd-o într-o poziţie mai stabilă, porni spre uşă.

– Şi cu treburile alea pe care le mai aveam de făcut în seara asta cum rămîne?

– Hai să fim iresponsabili.

– Îmi place cum gîndeşti.

Laine îl sărută pe gît.

– Poţi să mă duci aşa pînă la etaj?

– Iubito, după cum mă simt, aş putea să te duc şi pînă-n New Jersey.

Săltă uşor în braţele lui, cînd Max începu să urce scara.

– Am uitat frişca.

– O păstrăm pentru mai tîrziu.

Coborîndu-şi mîinile, Laine începu să-i scoată cămaşa din pantaloni.

– Numai gura e de tine, zise ea, strecurîndu-şi mîinile pe sub cămaşă. Mmm, ce-mi mai place trupul tău. Am simţit de la început.

– E valabilă şi reciprocă.

– Dar nu el mi-a dat lovitura de graţie.

– Nu? Şi ce anume ţi-a dat-o?

– Ochii tăi. Îi priveau pe ai mei şi mi s-a îngreunat limba, iar creierul mi s-a aburit. Mi-am spus... *oh, yum, yum, yum...*

Rămase cu braţele şi picioarele petrecute în jurul lui, în timp ce se prăvăleau amîndoi pe pat.

– Şi pe urmă, cînd m-ai invitat la cină, mi-am spus lucruri pe care nu prea voiam să le recunosc – şi anume că aş face o vîjîială toridă, impulsivă şi necugetată cu tine.

– Cred că ai şi făcut-o, replică el, începînd să-i descheie bluza.

– Iar acum, am să te iau de bărbat.

Încîntată, îi scoase cămaşa peste cap şi o aruncă deoparte.

– Max, ar trebui să-ţi spun, m-aş fi culcat cu tine şi dacă Henry nu te simpatiza, dar dacă avea vreo obiecţie faţă de căsătorie, n-aş fi primit să mă mărit cu tine.

Max îşi coborî gura spre sînul ei, muşcîndu-l uşurel.

– Ce-i drept, e drept.

Captivată, Laine se arcui, apoi îşi urmă fiorul, rostogolindu-se pînă ajunse deasupra lui.

– M-aş fi furişat pe la spatele lui ca să fac sex cu tine. Mi-ar fi fost ruşine, dar tot aş fi făcut-o.

– Mare boarfă mai eşti.

Laine izbucni într-un hohot de rîs.

– O, Doamne! Mă simt minunat.

Mîinile lui îi urcară pe şolduri, urmărind apoi alte curbe.

– Mie-mi spui?

– Max.

Simţea tandreţea lui cu toată fiinţa, o făcea să-i răvăşească părul cu mîinile, apoi să-i cuprindă faţa.

– Te iubesc, Max. Am să-ţi fiu o soţie aşa de bună...

Era tot ce şi-ar fi putut dori Max în viaţă şi nu ştiuse că o căuta. Toată, toate acele straturi ciudate şi fermecătoare care o formau se potriveau cu toată fiinţa lui, cum niciodată nu i se mai întîmplase cu altcineva.

O trase spre el, mîngîindu-i părul şi spatele, potopit de dragoste. Iar cînd Laine oftă, sunetul acela prelung şi mulţumit răsună ca o muzică în urechile lui.

Delicată, atît de delicată, pielea ei, buzele ei, încît momentul dobîndi o nuanţă de vis care-i stimula tandreţea. Putea s-o preţuiască negrăit de mult şi se întreba dacă o făcuse cineva vreodată.

Îi murmură prostioare, vorbe romantice, în timp ce o mută uşurel ca s-o dezbrace. Mîinile lui o mîngîiau ca şi cum ar fi fost mai fragilă decît sticla, mai splendidă decît diamantele.

Lui Laine i se tăie respiraţia, într-un mic oftat abia auzit, în timp ce-l lăsa s-o ia în stăpînire, în timp ce plutea peste valurile line şi blînde ale plăcerii. Sub mîinile lui, era maleabilă, gata să se lase deschisă pentru tot ce-i dăruia sau

lua de la ea. Sărutări prelungi, pasionale, care trepidau prin sînge şi-i făceau pulsul s-o ia razna. Mîngîieri încete, indolente, care-i trimiteau fiori calzi peste toată pielea. Se unduia pe cursul rîului leneş al senzaţiilor.

Cînd un val al acelui rîu o ridică, simţi patima adormită deşteptîndu-se ca s-o rostogolească printr-o cataractă nesfîrşită. Se arcui spre Max, înfăşurîndu-se iar în jurul lui, astfel încît ajunseră să stea aşezaţi în mijlocul patului, încleştaţi unul de altul. Gurile li se întîlniră, cu respiraţia accelerîndu-se în timp ce aerul devena ceţos, în timp ce inimile le palpitau alăturate. Nevoia creştea înăuntrul ei, pulsînd ca durerea unei răni, răspîndindu-se ca o febră. Îi murmura numele la nesfîrşit, în timp ce-l împingea înapoi, în timp ce-l încăleca şi-şi cuprindea sînii cu mîinile lui.

Îl luă în ea, capturîndu-l în căldura ei catifelată.

Înclinîndu-se pe spate, îi oferi frumuseţea albă a făpturii ei. Max îi simţi fiorii străbătîndu-i pielea, încordarea cabrată, în timp ce începea să-l călărească.

Apoi se aplecă înainte, cu părul revărsîndu-i-se ca o cortină în jurul feţelor amîndurora. Îşi ancoră mîinile de umerii lui, îşi înfipse degetele în carne şi-l scoase din minţi. Şoldurile i se încărcară de energie ca de la un trăsnet, făcînd să sară scîntei în sîngele lui. Plăcerea îl străbătea acum ca o furtună, activată de energia ei. Laine îşi aruncă pe spate capul, strigînd, cînd se încleştă în jurul lui, convulsiv.

Trebuia să lucreze. Nu era prea uşor, cînd trupul îi era saturat de sex şi mintea i se întorcea continuu la Laine. Dar munca era de o importanţă vitală. Nu numai pentru clientul lui, sau pentru el însuşi, ci şi pentru Laine. Cu cît ajungea mai devreme acea parte din diamante acolo unde-i era locul, cu atît era mai bine pentru toată lumea. Dar acesta nu era nici sfîrşitul poveştii, nici al problemelor lui Laine.

Nu se aştepta ca Alex Crew să se întoarcă să le caute în casă, dar nici nu-l vedea plecînd resemnat. Ucisese pentru acele pietre, şi le voia pe toate. De la bun început plănuise să

le ia el pe toate, conchise Max, în timp ce-şi punea însemnările în altă ordine, aşteptînd ca vreo nouă piesă de puzzle să-şi găsească locul.

Nu avusese nici un motiv de a-l atrage pe Myers la o întîlnire, decît dacă plănuise să-l elimine şi să-şi mărească partea. Asta însemna că-i luase în colimator şi pe ceilalţi parteneri şi urmărea să dispară cu toate cele douăzeci şi opt de milioane.

Oare aceştia simţiseră? Cineva care trăise toată viaţa în lumea pungaşilor ştia să recunoască mirosul unei escrocherii? Cel mai probabil, da. Jack sau Willy simţiseră că era ceva putred la mijloc, sau îi speriase dispariţia lui Myers, aşa că se făcuseră nevăzuţi. Amîndoi ajunseseră aici, presupunînd că la Laine ar fi fost ascunzătoarea perfectă pentru diamante, pînă reuşeau să le lichideze şi să dispară definitiv. Pentru asta avea să-i tragă lui Jack O'Hara şuturi în fundul ăla amărît.

Îl conduseseră pe Crew pînă-n pragul uşii lui Laine. Pietrele erau în siguranţă, dar nu aşa cum plănuiseră. Acum Willy era mort, iar Laine devenise o ţintă.

Şi, încă o dată, îşi spuse el dezgustat, Big Jack era pe drumuri.

N-avea să ajungă departe, îşi spuse Max. Nici pomeneală, cînd era în joc sfertul lui Willy. Se pitise undeva, chibzuind. Asta era bine. Îi lăsa lui Max timp să-i ia urma şi să pună mîna pe încă o parte.

Îşi va ţine cuvîntul faţă de Laine. N-avea să-l dea pe mîna poliţiei. Dar îl interesa – în fond, era o investiţie importantă pentru el – să-i pună puţin pielea pe băţ pentru pericolul în care o implicase pe Laine.

Asta îl aduse din nou la Crew. Nici el n-avea să ajungă foarte departe. Acum, cînd ştia că investigaţia îşi stabilise centrul chiar acolo, în Angel's Gap – lucru de care numai Max era răspunzător – va fi mai atent, fără să se îndepărteze prea mult de pradă.

Ucisese pentru un sfert. Mai mult ca sigur, n-ar fi ezitat să ucidă pentru jumătate.

În locul lui Crew, Max l-ar fi luat în cătare pe O'Hara. Un singur lucru stătea între O'Hara şi cele douăzeci şi opt de milioane: Laine.

Max hotărî să-i predea clientului diamantele în a căror posesie intrase, să se spele pe mîini şi să spună că făcuse tot posibilul. Apoi o va duce pe Laine la loc sigur, în Savannah. Bineînţeles, ar trebui să-i dea un somnifer, s-o lege şi s-o ţină încuiată într-o cameră. O va face şi pe asta dacă va fi convins că aşa o scotea din încurcătură şi o punea la adăpost. Totuşi nici unul dintre ei n-ar fi fost prea încîntat dacă era drogată, legată şi închisă-n casă pentru cîţiva ani. Nu părea soluţia cea mai fericită.

Crew avea să aştepte cu răbdare şi să vină după ea cînd va avea chef.

Cel mai bine era dacă acţiona cît timp se afla pe terenul lor, cu amîndoi în stare de alertă.

Laine trebuia să ştie. Nu era nici înceată, nici proastă. Prin urmare, ştia că nici un om care fura milioane şi ucidea pentru ele nu va accepta paguba şi nu va pleca doar cu jumătate din plăcintă.

Nu se punea doar problema fascinaţiei, a dificultăţii anchetei şi a recompensei grase de la sfîrşit. Acum era vorba de vieţile lor. Iar Max era în stare de orice, ca să asigure viitorul lor.

Îşi parcurse din nou însemnările, se opri şi fu cît pe ce să se lase pe spate cu scaunul delicat pe care stătea, dar îşi aminti că n-ar fi rezistat la o asemenea mişcare. Se aplecă peste birou, şi bătu cu degetele în imprimantă.

Alex Crew se căsătorise cu Judith P. Fines la data de 20 mai, 1994. Licenţă de căsătorie înregistrată în New York City. Avea un băiat, Westley Fines Crew, născut la Mount Sinai Hospital, pe 13 septembrie, 1996. Soţia a intentat divorţul care s-a pronunţat la tribunalul din New York, în 28 ianuarie, 1999. Judith Fines Crew s-a mutat, împreună cu fiul, în Connecticut, în ianuarie, 1998. Ulterior au părăsit şi acel loc. Nu se ştie unde sînt acum.

– Mă rog, asta se poate remedia... mormăi Max.

Nu se preocupase prea mult de această pistă. Cercetările iniţiale printre vecinii, cunoscuţii şi rudele lui Judith dăduseră foarte puţine rezultate. Nimic care să indice că păstrase legătura cu Crew.

Mai frunzări puţin însemnările, pînă găsi fişa lui Judith Crew născută Fines. Măritată la douăzeci şi şapte de ani. Angajată ca manager la o galerie de artă din Soho. Fără cazier. Educaţie de clasă mijlocie-superioară, studii solide, înfăţişare foarte atrăgătoare, observă Max, privind fotografia pe care o copiase din ziar. Avea o soră, cu doi ani mai tînără. Nici aceasta, nici părinţii nu fuseseră prea comunicativi şi interesaţi să-i dea informaţii. Judith rupsese legăturile cu familia şi prietenii şi dispăruse împreună cu fiul ei, în vara anului 2000.

Oare Crew le ţinuse urma? se întrebă Max. Un om atît de mîndru, atît de orgolios, nu dorea să-şi vadă imaginea reflectată, şansa la nemurire, într-un fiu? Poate că nu-l interesa prea mult să rămînă în relaţii cu fosta soţie sau cu un băieţel pretenţios, dar mai mult ca sigur nu-i scăpase din ochi. Într-o bună zi băiatul avea să ajungă om în toată firea şi orice bărbat voia să-şi transmită moştenirea mai departe.

– În regulă, Judith şi micule Wes. Max îşi flexă degetele ca un pianist ce se pregăteşte să facă un arpegiu şi începu căutarea. Ia să vedem unde v-aţi dus.

A intra de bunăvoie într-o secţie de poliţie era o acţiune contra firii. Jack n-avea nimic împotriva copoilor. Nu făceau decît ceea ce trebuia să facă, dar dacă erau plătiţi să înhaţe oamenii ca ei şi să-i bage în cămăruţe zăbrelite, prefera să-i evite.

Totuşi, există momente cînd pînă şi infractorul are nevoie de un poliţist. Şi-n plus, dacă nu putea fi mai şmecher decît agenţii locali, pentru a smulge informaţiile necesare de la un ajutor de şerif, dintr-un orăşel de provincie, putea să se lase de meserie şi să devină om cinstit.

Aşteptase pînă la începutul schimbului de seară. În mod logic, oricine rămînea de gardă după ora şapte se plasa mai aproape de capătul inferior al lanţului trofic din poliţie.

Îşi completase garderoba din mall-ul de lîngă oraş, ţinînd cont de personajul pe care voia să-l interpreteze. Jack credea cu convingere că hainele pot face pe om ceea ce-şi doreşte.

Costumul cu dungi era standard şi fusese nevoit să-şi îndoaie manşetele pantalonilor, dar în rest îi venea destul de bine. Papionul, roşu ca al unui clovn, adăuga tocmai accentul potrivit, sugerînd că era inofensiv.

Ochelarii cu lentile fără rame îi săltase de la un Wal-Mart, şi nu prea era dispus să recunoască faptul că vedea mai bine cu ei. După părerea lui, era prea tînăr şi viril ca să aibă nevoie de ochelari. Totuşi aspectul lor finisa imaginea de intelectual-vag-tocilar pe care voia s-o proiecteze.

Purta o servietă de piele maro, pe care o tăvălise puţin pe jos ca să nu pară prea nouă şi o umpluse la fel de meticulos ca un delegat la o întrunire din provincie. Interpreta rolul unui funcţionar spilcuit.

Căutase prin Depozitul de birotică, de unde se servise cu pixuri, blocnotesuri, bileţele autocolante şi alte elemente din recuzita asistentului unui om important. Ca de obicei, aceste jucării de birou îl fascinau şi-l derutau. Petrecuse o oră întreagă distrîndu-se cu un asistent personal de date. Se dădea în vînt după tehnologie.

În timp ce mergea pe trotuar spre secţie, pasul îi deveni mai ritmic, iar umerii masivi i se cocoşară într-o poziţie ce părea firească. Îşi ridică ochelarii pe nas cu un gest absent pe care-l repetase în faţa oglinzii.

Părul îi era pieptănat peste cap şi – graţie colorantului pe care-l subtilizase de la o drogherie CVS în aceeaşi după-amiază – arăta negru şi lucios precum crema de pantofi. Se vedea clar că era vopsit. Îşi zise că Peter P. Pinkerton, temporarul său alter-ego, ar fi fost destul de vanitos ca să-şi vopsească părul şi destul de aerian ca să-şi închipuie că arăta natural.

Deşi prin jur nu era nimeni care să observe, intrase deja în pielea personajului. Scoase ceasul de buzunar, exact cu gestul afectat care i-ar fi plăcut lui Peter, şi se uită la cadran încruntîndu-se îngrijorat. Peter era mereu îngrijorat din diverse motive.

Jack urcă cele cîteva trepte şi intră în secţia de poliţie a orăşelului. Aşa cum se aşteptase, găsi o mică zonă de aşteptare deschisă, cu un ajutor de şerif în uniformă la tejgheaua din fund. Mobilierul consta din scaune de plastic negru, două mese ieftine la care se adăugau cîteva reviste – *Field and Stream, Sports Illustrated, People,* toate vechi de cîteva luni.

În aer mirosea a cafea şi a Lysol.

Jack, alias Peter, se bătu nervos cu degetele peste papion şi-şi ridică ochelarii pe nas, în timp ce se apropia de ghişeu.

– Pot să vă ajut cu ceva?

Clipind miop din ochi spre ajutorul de şerif, îşi drese glasul.

– Nu sînt foarte sigur, domnule ofiţer... ăă, Russ. Vedeţi dumneavoastră, trebuia să mă întîlnesc cu un asociat în după-amiaza aceasta. La orele unu P.M., în sala de mese de la Wayfarer Hotel, dar omul meu nu a venit şi n-am reuşit să dau de el. Cînd m-am interesat la recepţia hotelului, am fost informat că nici măcar nu s-a cazat acolo. Sînt foarte îngrijorat, credeţi-mă. Mi-a spus cît se poate de precis ora şi locul. Am venit aici tocmai de la Boston ca să ne întîlnim.

– Vreţi să depuneţi o reclamaţie de dispariţie de persoană pentru un om care lipseşte de... cît, opt ore?

– Da, dar vedeţi dumneavoastră, n-am reuşit să-l găsesc, şi era o întîlnire foarte importantă. Mă tem să nu i se fi întîmplat ceva pe drum.

– Numele?

– Pinkerton. Peter P., adăugă el, ducînd mîna la buzunar ca pentru a scoate o legitimaţie.

– Numele omului pe care îl căutaţi.

– A, da, firește. Peterson. Jasper R. Peterson. E un dealer de cărţi rare şi urma să achiziţioneze un anumit volum care-l interesează foarte mult pe şeful meu.

– Jasper Peterson?

Pentru prima dată, privirea ajutorului de şerif deveni mai tăioasă.

– Da, întocmai. Călătorea de la New York la Baltimore,

cred, cu trecere prin D.C., înainte de a se prezenta la nişte întîlniri în această regiune. Îmi dau seama că s-ar putea să las impresia că exagerez, dar ori de cîte ori am avut de-a face cu domnul Peterson a fost deosebit de punctual şi de serios.

– Vă rog să aşteptaţi un minut, domnule Pinkerton.

Russ se ridică de la ghişeu şi dispăru în labirintul de încăperi din spate.

Pînă aici, toate bune, îşi spuse Jack. Urma să-şi exprime şocul şi tulburarea la auzul veştii că omul pe care-l căuta suferise un accident. Willy avea să-l ierte pentru asta. Mai mult chiar, prietenului său de-o viaţă i-ar fi plăcut toată stratagema.

Urma să-l iscodească pe ajutorul de şerif pentru a afla treptat ce obiecte personale reţinuse poliţia. După ce se convingea că potaia era la ei, avea să treacă la pasul următor şi s-o sustragă din camera de grefă. După ce intra în posesia diamantelor va pleca cît mai departe posibil de Laine, lăsînd pentru Crew o urmă după care să se poată lua chiar şi un orb. Apoi... ei bine, orice om îşi putea face planuri doar pînă la un anumit punct.

Se întoarse spre ghişeu, cu o expresie distrată şi simţi deodată un gol în stomac cînd, în locul ajutorului de şerif plictisit, văzu ieşind pe uşa laterală un poliţist înalt şi blond, care nu arăta nici pe departe destul de greoi pentru liniştea sufletească a lui Jack.

– Domnul Pinkerton? întrebă Vince, măsurîndu-l insistent cu privirea. Sînt şeful poliţiei, Burger. Ce-ar fi să veniţi puţin în biroul meu?

13

Un fir de sudoare subţire şi şerpuitor ca un vierme începu să se prelingă pe spinarea lui Jack, în timp ce-l urma pe şeful poliţiei din Angel's Gap. Cînd era vorba de lege şi ordine, prefera să aibă de-a face cu subalternii.

Ajuns în birou, se aşeză săltîndu-şi pedant pantalonii şi punîndu-şi cu grijă servieta lîngă scaun, aşa cum ar fi făcut Peter. Aici, mirosul de cafea era mai puternic, iar cana decorată cu o vacă de desen animat, ce-şi ţuguia buzele rujate la Mick Jagger, îi dădea de înţeles că şeful savura nişte java în timpul orelor suplimentare.

– Sînteţi din Boston, domnule Pinkerton?

– Întocmai.

Accentul bostonian era preferatul lui Jack, pentru factorul său subtil de snobism. Şi-l perfecţionase revăzînd iar şi iar *MASH.*

– Stau aici doar o noapte. Voiam să plec mîine dimineaţă, dar din moment ce nu mi-am realizat scopul, s-ar putea să fiu nevoit să-mi schimb programul. Mă scuzaţi că vă deranjez cu problemele mele, domnule şef Burger, dar sînt realmente foarte îngrijorat în legătură cu domnul Peterson.

– Îl cunoaşteţi bine?

– Da. Vreau să spun, destul de bine. Fac afaceri cu el de trei ani – pentru şeful meu. Domnul Peterson vinde cărţi rare, iar şeful meu, Cyrus Mantz al III-lea – poate aţi auzit de el...?

– N-aş putea spune.

– A, mă rog... Domnul Mantz e un om de afaceri reputat în zonele Boston şi Cambridge şi un colecţionar de cărţi rare. Are una dintre cele mai bogate biblioteci de pe Coasta de Est. Am venit aici, la cererea domnului Peterson, ca să văd – şi, speram, să cumpăr – un exemplar din prima ediţie a romanului *Sunetul şi furia,* de William Faulkner – cu supracopertă. Aveam întîlnire cu domnul Peterson la prînz...

– L-aţi mai întîlnit vreodată?

Jack clipi înapoia ochelarilor de furat, derutat parcă atît de întrebare, cît şi de întrerupere.

– Fireşte. Cu numeroase ocazii.

– Mi l-aţi putea descrie?

– Da, desigur. E un om destul de scund. Să tot aibă o înălţime de cinci picioare şi şase inci şi... o greutate cam de

o sută patruzeci de livre. Are în jur de şaizeci de ani, păr cărunt şi ochi căprui, cred.

Şi-i miji pe-ai lui, nervos.

– Aşa cred... Vă ajută cu ceva?

– Să fie acesta domnul Peterson al dumneavoastră? Vince îi întinse o copie a fotografiei pe care o obţinuse din arhiva poliţiei.

– Da. Aici e mult mai tînăr, firește, dar da, el e Jasper Peterson. Mă tem că nu vă înțeleg.

– Omul pe care l-aţi identificat ca fiind Jasper Peterson a suferit un accident, acum cîteva zile.

– Vai de mine! Vai de mine şi de mine, mă temeam eu că aşa ceva s-o fi întîmplat...!

Cu un gest nervos îşi scoase ochelarii, frecîndu-şi rapid lentilele cu o batistă albă, scrobită.

– Aşadar, a fost rănit? E la spital?

Vince îl aşteptă să-şi pună ochelarii pe nas.

– E mort.

– Mort? *Mort?*

Parcă ar fi primit un pumn în burtă, la auzul veştii dată atît de direct. Cu glasul subţiat de tulburare sinceră, continuă:

– Bine, dar e îngrozitor... Nu pot... Nici o clipă nu mi-am închipuit... Cum s-a întîmplat?

– L-a lovit o maşină. A murit aproape pe loc.

– E un şoc teribil pentru mine.

Willy. Dumnezeule, Willy. Ştia că pălise. Simţea înfrigurarea sub piele, de unde-i fugise tot sîngele. Mîinile îi tremurau. Îi venea să plîngă, chiar să se văicărească, dar se stăpîni. Peter Pinkerton nu s-ar fi pretat niciodată la asemenea efuziuni sentimentale în public.

– Nici nu prea ştiu ce să fac în continuare. Eu îl aşteptam la întîlnire, tot mai nerăbdător, enervat chiar, şi-n timpul ăsta, el era... Groaznic. Trebuie să-l sun pe şeful meu, să-i spun... O, Doamne, e de-a dreptul îngrozitor.

– Aţi cunoscut vreun alt asociat de-al domnului Peterson? Vreo rudă?

– Nu.

Îşi făcea de lucru cu papionul, delicat, deşi îi venea să şi-l smulgă de la gîtul tot mai umflat.

Sînt tot ce-a avut vreodată. Sînt singura rudă pe care a avut-o. Şi din cauza mea a murit. Dar Peter Pinkerton îşi continuă însă vorbăria de cocotă masculină, tărăgănat ca la Harvard.

– Rareori vorbeam despre altceva decît despre cărţi. Mi-aţi putea spune ce aranjamente s-au făcut? Sînt sigur că domnul Mantz va dori să trimită flori sau să facă o donaţie de caritate.

– Încă nu s-a stabilit nimic.

– A... Mă rog...

Se ridică în picioare, apoi se aşeză la loc.

– Mi-aţi putea spune, eventual, dacă domnul Peterson avea cartea la el cînd a... Să mă scuzaţi dacă par nesimţitor, dar domnul Mantz o să mă întrebe. Acel Faulkner...?

Vince se înclină înapoi cu scaunul, legănîndu-se uşor dintr-o parte în alta, cu ochii pătrunzători de poliţist aţintiţi asupra lui Jack.

– Avea la el vreo două romane, ediţii de buzunar.

– Sînteţi sigur? Mă scuzaţi că insist, dar nu există vreo cale de a verifica, un fel de listă...? Domnul Mantz ţine foarte mult la acea ediţie. Înţelegeţi, cu supracopertă, a devenit o raritate. Prima ediţie, în perfectă stare, cum am fost asiguraţi. Domnul Mantz va fi foarte... O, Doamne, va fi foarte dur cu mine.

Îndatoritor, Vince deschise un sertar şi scoase o mapă.

– Nimic de genul ăsta. Haine, obiecte de toaletă, chei, un ceas, telefon celular cu încărcător, portofel cu conţinutul aferent. Atîta tot. Călătorea doar cu strictul necesar.

– Înţeleg. Poate că a pus-o într-un seif, ca să fie în siguranţă pînă cînd ne întîlneam. Desigur, n-a putut-o lua înapoi înainte de... Dar v-am răpit destul timp.

– Unde staţi, domnule Pinkerton?

– Unde stau?

– La noapte. Unde locuiți, în caz că mai aflu ceva despre aranjamentele acelea.

– A. Diseară dorm la Wayfarer. Cred că voi pleca mîine, conform programului. Vai de mine și de mine, nici nu știu *ce*-am să-i spun domnului Mantz.

– Și dacă va fi nevoie să vă găsesc la Boston?

Jack scoase o carte de vizită.

– La oricare dintre numerele acestea. Vă rog să mă contactați, domnule șef Burger, dacă mai aflați ceva.

Vince îl conduse pînă afară și rămase urmărindu-l cu privirea, în timp ce se îndepărta.

Nu i-ar fi luat mult timp să verifice detaliile poveștii și să cerceteze numele Pinkerton și Mantz, dar văzuse prin lentilele ieftine ochii albaștri ai lui Laine și știa că erau false.

– Russ, sună la Wayfarer și vezi dacă Pinkerton e înregistrat acolo.

Dacă acest detaliu se confirma, urma să-l dea jos din pat pe unul dintre oamenii lui, ca să-l țină sub supraveghere peste noapte.

Vince hotărî să se mai uite o dată la lucrurile lui Young, ca să vadă ce anume-l interesa pe O'Hara – dacă era O'Hara – să găsească. Întrucît era destul de sigur că n-aveau diamante în valoare de cîteva milioane la grefă, nu-i mai rămînea decît să caute vreun obiect care-l putea pune pe urmele lor.

Unde naiba *era?* Jack parcurse cu pas vioi două străzi, înainte de a începe să i se calmeze respirația. Secțiile de poliție, mirosul de poliție, ochii de polițist tindeau să-i blocheze plămînii. Pe lista de efecte nu existase nici un cîine de ceramică. Fără îndoială, chiar și un polițist suspicios – ceea ce era aproape un pleonasm – ar fi notat așa ceva. Deci, trebuia să renunțe la micul lui plan de a pătrunde la grefă ca să-l ia. Nu putea să fure un lucru care nu se găsea acolo.

Cîinele fusese în posesia lui Willy cînd se despărțiseră, sperînd că Alex Crew se va lua după Jack, lăsîndu-i lui Willy timp să ia distanță, să ajungă la Laine și să-i dea figurina

pentru a o ține în siguranță. Dar ticălosul de Crew, imprevizibil cum era, îl urmărise pe Willy. Pe bătrînul și nervosul Willy, care nu-și dorea nimic altceva decît să se retragă undeva pe o plajă plăcută și să-și trăiască restul zilelor pictînd acuarele proaste și uitîndu-se la păsări.

N-ar fi trebuit să se despartă de el, să-l trimită la drum singur. Acum, cel mai bun prieten al lui era mort. Nu mai avea pe nimeni cu care să poată vorbi despre vremurile bune, pe nimeni care să înțeleagă ce voia să spună înainte de a rosti cuvintele. Pe nimeni care să rîdă la glumele lui.

Își pierduse soția și fiica. Asta era viața. N-o putea condamna pe Marilyn că-și făcuse bagajele și o luase pe mica Laine cu ea. Îi ceruse de-o mie de ori, martor îi era Dumnezeu, să încerce să ducă o viață cinstită, iar el îi promisese de tot atîtea ori și-și călcase cuvîntul de fiecare dată.

Nu poți lupta contra naturii, era Jack de părere. Natura lui îi dicta să joace jocul. Atîta vreme cît exista prada, ce naiba putea să facă? Dacă Dumnezeu n-ar fi vrut ca el să profite de pe urma acelor tolomaci, n-ar fi adus pe lume așa de mulți.

Jack știa că este un om slab, dar așa-l făcuse Dumnezeu *pe el,* și-atunci... Oamenii care stăteau la discuții cu Dumnezeu erau niște fraieri clasa-ntîi, dar băiatul lui Kate O'Hara, Jack, nu era un fraier.

În viața lui iubise trei ființe: pe Marilyn, pe Laine și pe Willy Young. La două renunțase, fiindcă nu poți păstra pe cine nu vrea să-ți aparțină, însă Willy îi rămăsese alături.

Atîta vreme cît îl avusese pe Willy, avusese o familie. Nu putea să-l mai aducă înapoi. Dar într-o zi, cînd totul avea să fie bine din nou, se va afla pe-o plajă frumoasă și va închina paharul în amintirea celui mai bun prieten pe care-l avusese vreun om cîndva. Pînă atunci, însă, avea de lucru, de gîndit și de păcălit un ucigaș care lovea pe la spate.

Willy ajunsese la Laine, și cu siguranță atunci mai avea cîinele, altfel de ce să fi luat legătura cu ea? S-ar putea să-l fi și ascuns. Un om cu cap l-ar fi pus la loc sigur pînă studia

terenul. Dar acesta nu era stilul lui Willy. Dacă-l cunoştea bine pe Willy – şi cine să-l fi cunoscut mai bine decît el? – era gata să parieze că avusese statuia cu diamante cînd intrase în micul magazin al lui Laine. Şi că, la plecare, n-o mai avea.

În cazul ăsta existau două posibilităţi: Willy o ascunsese în magazin fără ştirea lui Laine, sau fetiţa lu' tăticu' îndrugase gogoşi.

Oricum, trebuia să afle adevărul.

Prima etapă avea să fie o mică scotocire discretă prin magazinul iubitei lui fiice.

Max o găsi pe Laine acasă, lucrînd la un model pe hîrtie de calc. Avea pe birou cîteva mici forme decupate. După ce se uită un moment, îşi dădu seama că erau piese de mobilă de hîrtie.

– Asta-i varianta adultă a unei case pentru păpuşi?

– Într-un fel. E casa mea, cameră cu cameră, răspune Laine, bătînd cu degetul într-un teanc de hîrtii. Va trebui să înlocuiesc unele piese, aşa că am făcut machete ale celor din stocul meu care s-ar putea potrivi. Vreau să văd dacă merg, şi cum le-aş putea aranja dacă le aduc acasă.

Max mai privi un moment.

– Mă întrebam cum a putut ajunge logodită cu mine o femeie care alege cu atîta grijă o canapea.

– De unde ştii că n-am făcut şi o machetă a ta, pentru ca apoi s-o probez în diverse scenarii?

– Hmm.

– Şi-n plus, de canapele nu sînt îndrăgostită. Îmi plac şi le admir, dar sînt oricînd dispusă să mă despart de ele, contra unui preţ potrivit. Pe tine, însă, te păstrez.

– A cam durat pînă să-ţi vină replica asta, dar îmi place, remarcă el, aşezîndu-se pe colţul biroului. Se pare că i-am găsit pe fosta nevastă şi copilul lui Crew. Le-am dat de urmă într-o suburbie a oraşului Columbus, din Ohio.

– Crezi că ştie ceva?

– Nu pot decît să speculez că pe Crew îl interesează fiul

lui. Un om ca el n-ar vedea într-o progenitură, mai ales de sex masculin, un soi de avere personală? Soţia e altceva, doar o femeie şi nimic mai mult, uşor de înlocuit.

– Serios?

– Din punctul lui de vedere. Dintr-al meu, cînd ai norocul să găseşti femeia ideală, e de neînlocuit.

– Te-ai cam gîndit pînă s-o spui, dar îmi place.

– Cealaltă problemă e că, în meseria mea, cînd apuci un fir, tot tragi de el pînă te duce undeva sau se desprinde din întreg. Trebuie să verific pista asta. Aşa că, schimbare de plan: am să plec la New York mîine dimineaţă la prima oră, cu diamantele pe care le avem. Le voi preda personal, apoi am să fac un salt pînă-n Ohio, ca să văd dacă pot afla ceva de la fosta doamnă Crew sau de la junior.

– Cîţi ani are juniorul?

– Vreo şapte.

– O, Max, dar e doar un copil!

– Nu ştii vorba aia, „mic dar cu urechi lungi"? Iisuse, Laine, adăugă el, văzîndu-i faţa. N-am să-l interoghez, voi sta doar de vorbă cu el.

– Dacă au divorţat, s-ar putea ca femeia să nu mai vrea să audă de Crew şi nici ca fiul ei să ştie cine îi e tatăl.

– Asta nu înseamnă că puştiul nu ştie sau că tăticul nu mai apare din cînd în cînd. Trebuie să verific, Laine. Voi pleca dimineaţă devreme. Dacă vrei să vii cu mine, am să fac aranjamentele necesare pentru amîndoi.

Laine se întoarse spre hîrtia de calc şi împinse în altă poziţie canapeaua, cu guma de la capătul unui creion.

– Ai să te mişti mai repede fără mine.

– Probabil, dar nu la fel de vesel.

Ridică privirea spre el.

– Un drum scurt la New York, un zbor pînă-n Ohio. Ca pe vremuri. Mă tentează, dar nu pot. Am de lucru, îl am pe Henry, mai trebuie să pun casa asta la punct... Şi să fac repetiţii pentru convorbirea cu mama ta.

Cînd Max rîse, îl împunse cu guma creionului.

– Fără comentarii, amice – aşa fac întotdeauna.

Max nu voia s-o părăsească nici măcar pentru o zi. Ştia că, în parte, cauza era intensitatea obsesivă a noii iubiri, dar o alta era şi îngrijorarea.

– Dacă vii cu mine, o poţi suna de oriunde. Pe Henry poţi să-l laşi la familia Burger. Magazinul îl închizi pentru o zi, iar de casă te ocupi la întoarcere. Poţi să-ţi iei cu tine şi calcul.

– Ţi-e teamă să mă laşi singură în timp ce te duci să-ţi faci datoria. N-ar trebui. Şi, de fapt, nici n-ai putea. Îmi port singură de grijă de foarte mult timp, Max, şi voi continua s-o fac şi după ce ne căsătorim.

– După ce ne căsătorim, n-o să mai fie nici un hoţ de diamante ucigaş care să te aibă în vizor.

– Poţi să garantezi asta? Hai, du-te, insistă ea. Fă ceea ce ai de făcut. Aşa voi proceda şi eu, iar cînd te întorci... Îşi trecu mîna peste coapsa lui. Atunci o să facem ceva împreună.

– Încerci să-mi distragi atenţia. Nu, stai – chiar reuşeşti.

Se aplecă şi o sărută.

– Ce zici de asta: eu fac ce am de făcut, tu stai aici şi faci ce ai de făcut, iar mîine-seară am să fiu înapoi – chiar şi mai devreme, dacă pot. Pînă atunci, te duci şi stai cu poliţistul şi nevastă-sa. Îl iei şi pe Henry cu tine. N-ai să rămîi singură aici pînă nu se termină totul. Putem să ne certăm pe tema asta sau să ajungem la un compromis.

Laine continua să-şi plimbe degetele pe coapsa lui.

– Îmi place să mă cert, zise ea.

– OK, replică Max, ridicîndu-se în picioare, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o rundă de box.

– Dar nu şi cînd sînt de acord cu celălalt. Ar fi un risc inutil să stau aici singură, aşa că voi profita de ospitalitatea lui Jenny şi-a lui Vince.

– Bine. Atunci... e bine. Vrei să ne certăm pentru altceva?

– Mai încolo, eventual.

– Mă duc să-mi rezerv biletele de avion. A, e vreo şansă ca sofaua aia să fie destul de lungă ca un tip să poată trage un pui de somn sîmbăta după-amiază?

– Se prea poate.

– O să-mi placă mariajul cu tine.

– Ba bine că nu.

Era trecut de unu cînd Jack termină de căutat în magazinul lui Laine. Încuie uşa după el, pradă unei mari dileme. Era foarte dezamăgit că nu găsise diamantele. Viaţa ar fi fost mult mai simplă dacă acum ar fi avut cătelul sub braţ. Ar fi putut pleca din oraş, lăsînd în urmă destule firimituri pentru ca Alex Crew să se ia după ele, îndepărtîndu-se cît mai mult de Laine.

Apoi, urma să dispară prin gaura iepurelui. Paisprezece milioane în diamante – sau doar jumătate, dacă le plasa în grabă – i-ar fi oferit o gaură de iepure foarte bine căptuşită.

În acelaşi timp îl domina un soi de mîndrie. Ia te uită ce făcuse fetiţa lui în lumea oamenilor *cinstiţi!* Cum naiba învăţase să cumpere toate lucrurile alea? Mobila, podoabele, micile bibelouri elegante... Era un magazin foarte drăguţ. Fetiţa lui îşi făcuse o firmă de toată frumuseţea. Şi, de vreme ce fusese destul de curios să-i pătrundă în computer, se părea că afacerile-i mergeau destul de bine.

Îşi făurise o viaţă bună. Nu cea pe care i-ar fi dorit-o el, desigur, dar dacă asta voia, el putea să se împace cu ideea. N-o înţelegea şi niciodată n-ar fi înţeles-o, dar o accepta. Era clar că n-avea să revină pe acelaşi drum cu el. În sfîrşit dăduse uitării fantezia aceea, după ce se uitase bine la casa ei, la magazinul ei, la viaţa ei. O risipă de talent considerabilă, după părerea lui, dar înţelegea că nici un tată nu-şi putea împinge cu forţa odrasla într-un anumit tipar. Nu se revoltase şi el împotriva familiei lui? Era destul de firesc ca şi Laine să fie o rebelă şi să-şi aleagă singură calea în viaţă.

Nu era însă firesc să-ncerce să înşele un om care era sînge din sîngele ei. La ea erau diamantele. Altfel, nu se putea. Dacă-i venise cumva ideea sucită să-l tragă pe sfoară ca să-l protejeze, trebuia s-o lămurească.

Sosise vremea pentru o mică discuţie între tată şi fiică.

Asta însemna că trebuia să fure o mașină. De fapt, detesta furturile de mașini, erau atît de vulgare, dar avea nevoie de un mijloc de transport, din moment ce fiica lui se hotărîse să locuiască pe coclaurile din afara orașului.

Jack era hotărît să se ducă la ea, să stea de vorbă, să ia diamantele și să dispară.

Alese un Chevrolet Cavalier – mașină bună, solidă – și, după cîteva mile, îi schimbă numărul de înmatriculare cu al unui Ford Taurus, din spirit de prevedere. Una peste alta, cu Chevy-ul putea străbate Virginia pînă în North Carolina, unde avea un asociat care putea să-i plaseze mașina. Etapa următoare a drumului avea să și-o plătească cu bani peșin, avînd grijă să lase destule urme după care să se țină Crew – exact atîta cît să-l atragă departe de Maryland și de Laine. Apoi avea o întîlnire în sudul Californiei, unde urma să transforme pietricelele scînteietoare în verzișori.

Și, în sfîrșit, a lui va fi lumea.

Fredona pe muzica postului de rock clasic pe care-l găsise, bine dispus de afirmația veselă a Beatles-ilor că se descurcau cu foarte puțin ajutor de la prieteni. El știa de minune să se descurce.

Ca măsură de prevedere, opri mașina la jumătatea aleii. Cîinele era prietenos, cînd nu făcea pe el de frică, își aminti el – dar cîinii lătrau. N-avea nici un rost să dea alarma pînă nu lămurea totul.

Jack își urma drumul pe jos, la lumina creionului-lanternă. Era întuneric beznă și se întrebă iar ce-o apucase pe Laine să-și aleagă un asemenea loc. În afara propriilor lui pași scrîșnind pe pietrișul aleii, nu se auzea decît o bufniță și, din cînd în cînd, cîte un foșnet prin desișuri.

De ce și-ar dori cineva desișuri foșnitoare în jurul casei? Apoi simți mirosul de liliac și zîmbi. Era plăcut să mergi prin întuneric și liniște, savurînd mireasma florilor. Plăcut, pentru o schimbare de ritm ocazională. Poate avea să culeagă cîteva flori de liliac și să apară cu ele la ușă. Ca o ofertă de pace.

Începu să-și urmeze mirosul, cînd lumina lanternei surprinse un luciu cromat.

Măturînd locul cu fasciculul de raze, Jack simți un gol în stomac. Mașina copoiului de la asigurări era parcată în capătul aleii, lîngă a lui Laine.

Miji ochii și studie casa. La ferestre nu se vedea nici o lumină. Era aproape ora două dimineața, și în fața casei fiicei lui stătea parcată mașina unui bărbat.

Fetița lui se... căută un termen pe care mintea lui de părinte să-l poată accepta fără a face implozie. Își făcea de cap. Fetița lui își făcea de cap cu un sticlete. După părerea lui Jack, orice detectiv particular nu era decît un polițist cu un venit anual mai mare decît al celor ce purtau insigne.

Carne din carnea lui, sînge din sîngele lui – cu un caraliu! Unde greșise?

Nu-și putea permite să riște a doua oară, pătrunzînd în casă cînd era și detectivul acolo. Avea nevoie de discreție, fir-ar să fie, ca să-i bage lui Laine mințile-n cap.

Gaborul trebuia să plece la un moment dat, își aminti el. Nu-i mai rămînea decît să găsească un loc unde să ascundă mașina și să aștepte.

Era o dovadă a iubirii ei, conchise Laine, faptul că-și schimbase programul de dimineață ca să-i ureze drum-bun lui Max la ora șase fără un sfert. Îi plăcea să creadă că asta-i dovedea și flexibilitatea, dar știa ea ce știa. Avea să revină la vechiul program după ce ea și Max se obișnuiau mai mult unul cu altul. Poate că va fi o variantă ușor diferită dar, în ultimă instanță, tot program avea să fie.

Ardea de nerăbdare, și simplul gînd o făcu să-l sărute cu foarte mult entuziasm.

– Dacă așa te desparți de mine cînd plec doar pentru o zi, la ce să mă aștept cînd va trebui să lipsesc din oraș două săptămîni?

– Mi-am dat doar seama ce frumos va fi să mă obișnuiesc cu tine, să te iau ca pe o certitudine, să fiu iritată de micile tale năravuri și capricii.

– Dumnezeule, ciudată mai eşti! comentă el, cuprinzîndu-i faţa în palme. Şi trebuie să aştept cu nerăbdare să te irit?

– Şi să ne ciondănim. Aşa fac oamenii căsătoriţi. Cînd ne vom certa, te voi numi Maxfield.

– Of, la naiba!

– Cred c-o să fie amuzant. Zău că abia aştept să ne certăm pentru cheltuielile gospodăreşti sau culoarea prosoapelor din baie.

Şi, pentru că nu mintea, îşi aruncă braţele pe după gîtul lui şi-l sărută iar, cu entuziasm.

– Drum bun.

– Voi fi acasă pe la opt sau chiar mai devreme, dacă reuşesc. Am să te sun.

Îşi îndesă faţa în adîncitura umărului ei.

– Şi am să mă gîndesc la un motiv de ciondăneală.

– Ce dulce eşti!

Max se retrase şi se aplecă să-l mîngîie pe Henry, care împingea cu botul ca să se înghesuie între ei.

– Să ai grijă de fata mea, îi spuse cîinelui. Apoi îşi ridică servieta, îi făcu scurt lui Laine cu ochiul şi porni spre maşină.

Laine îi făcu cu mîna, după care, conform promisiunii, închise uşa şi o încuie.

N-o deranja că se trezise devreme. Intenţiona să se ducă în oraş să se uite mai bine la articolele din stoc, ca să se decidă ce va aduce în casa ei. Urma să-l ducă pe Henry la o plimbare în parc, apoi să dea cîteva telefoane pentru a comanda repararea pieselor de mobilier stricate şi să scape de cele cărora nu le mai dădea nici o şansă.

O tentă să exploreze online cîteva site-uri nupţiale, oftînd la vederea rochiilor, a florilor şi a decoraţiunilor. Laine Tavish se mărită! Era atît de încîntată, încît făcu cîţiva paşi de dans, determinîndu-l pe Henry să alerge nebuneşte în cerc. Hotărî să cumpere cîteva reviste pentru nunţi, dar asta însemna să se ducă la mall, unde le putea lua fără a provoca bîrfe în oraş. Asta dacă nu cumva era pregătită pentru bîrfele orăşenilor.

Îşi dorea o nuntă mare şi opulentă, lucru care o surprinse. Voia o rochie magnifică şi ridicol de scumpă. O rochie cum nu ai decît o dată în viaţă. Voia să petreacă ore întregi chinuindu-se cu pregătirea florilor, a muzicii şi a listelor de invitaţi.

Rîzînd de ea însăşi, porni pe scară cu gîndul să se îmbrace. Înapoi la realitate, îşi spuse. Viaţa ei banală luase o întorsătură acută şi neaşteptată, dar totul revenea la normal. Ce putea fi mai normal decît ca o femeie să viseze la ziua nunţii ei?

– Trebuie să fac liste, Henry. Liste, liste şi iar liste. Ştii cît îmi place

Îşi încheie bluza albă şi îmbrăcă o pereche de pantaloni bleumarin strîmţi.

– Desigur, trebuie să stabilim o dată. Mă gîndesc la octombrie. Toate culorile acelea minunate ale toamnei... Ruginiu, chihlimbariu şi auriu-brumat... Culori *intense*. Va fi îngrozitor de greu să pregătesc totul într-un timp atît de scurt, dar o voi face. Lăsîndu-se pradă imaginaţiei, îşi împleti părul într-o coadă şi îmbrăcă o jachetă cu pătrăţele albastre şi albe. Mai întîi o zbenguială prin parc, îşi spuse, în timp ce se încălţa cu pantofii comozi de pînză, fără toc.

Era la jumătatea scării, cînd Henry începu să latre alarmat şi se repezi înapoi în sus.

Laine încremeni, apoi se ridică pe vîrfuri, cu inima bătîndu-i nebuneşte. Înainte de a-l putea urma pe Henry la etaj, în livingul de la baza scării apăru Jack.

– Cîinele ăla s-a dus să-şi ia pistolul?

– Tată! Laine închise ochii şi respiră adînc. De *ce* faci asta? Nu poţi să baţi naibii la uşă?

– Economie de timp. Mereu vorbeşti cu cîinele?

– Da, mereu.

– Îţi răspunde vreodată?

– În felul lui. Henry! E-n regulă, Henry. Nu-ţi face nimic.

Începu să coboare cu privirea aţintită la părul lui vopsit şi costumul şifonat.

– Lucrezi, văd.

– În felul meu.

– Se pare că ai dormit în costumul ăsta.

– Aşa e.

Tonul lui tăios o făcu să înalţe din sprîncene.

– Nu te răsti la mine, Jack. Nu-i vina mea.

– Ba *este* vina ta. Avem de vorbit, Elaine.

– Cu siguranţă, replică ea răspicat, dînd din cap, apoi se răsuci pe călcîie şi intră în bucătărie. Am cafea şi nişte muffins cu mere, dacă ţi-e foame. Nu gătesc.

– Ce *faci* cu viaţa ta?

Izbucnirea lui îl făcu pe Henry, care venise tîrîş să încerce terenul, să se retragă speriat spre uşă.

– Ce fac *eu* cu viaţa mea? Ce fac? se întoarse Laine spre el, cu cafetiera în mînă.

Reacţia ei violentă îl făcu pe Henry să-şi recapete curajul. Se repezi înăuntru şi se lipi de Laine, încercînd să mîrîie spre Jack.

– Nu-i nimic, Henry.

Mulţumită şi foarte surprinsă să vadă cum îi lua apărarea, Laine se aplecă să-l calmeze.

– Nu e periculos.

– Aş putea fi, mormăi Jack, deşi se simţea puţin mai uşurat să vadă că dulăul avea o fărîmă de curaj.

– Am să-ţi spun ce fac cu viaţa mea, tată. Îmi *trăiesc* viaţa. Am o casă, un cîine, o firmă, o maşină – şi note de plată. Am şi un instalator, gesticulă ea cu cafetiera în mînă, aproape vărsînd cafeaua. Am prieteni care n-au făcut pîrnaie, şi pot lua o carte de la bibliotecă ştiind c-am s-o restitui la timp. Pe cînd tu, tată, tu ce faci cu viaţa ta? Ce-ai făcut cu viaţa ta de cînd te ştiu?

Buzele lui Jack începuseră să tremure. Şi le strînse ferm, şi abia reuşi să răspundă:

– Aşa vorbeşti cu mine?

– Da, aşa vorbesc cu tine! Niciodată nu ţi-am criticat preferinţele, fiindcă erau ale tale şi aveai dreptul la ele. Aşa că te rog să nu mi le critici nici tu pe ale mele.

Umerii lui se cocoşară, mîinile i se retraseră spre buzunare, iar Henry, uşurat că n-avea să-i fie pusă vitejia la încercare, se aşeză.

– Îţi petreci nopţile cu un gabor. Cu un *gabor!*

– E detectiv particular, iar asta n-are nici o importanţă.

– N-are nici o...

– Ceea ce fac e că-mi petrec nopţile cu omul pe care-l iubesc şi cu care am să mă mărit.

– Ai să te mă...

Jack scoase cîteva sunete incoerente şi păli vizibil. Se apucă de spătarul unui scaun şi se aşeză încet.

– Mi s-au tăiat picioarele. Lainie, nu se poate să te măriţi. Eşti doar un copil.

– Nu mai sînt copil de mult. Puse cafetiera pe masă şi se duse la el, atingîndu-l blînd cu mîinile pe obraji. Nu mai sînt un copil, tată.

– Acum cinci minute erai.

Oftînd, Laine se aşeză pe genunchii tatălui ei, rezemîndu-şi capul pe umărul lui. Henry se apropie tiptil, ca să-şi îndese capul printre cele patru picioare omeneşti, sprijinindu-şi-l cu compasiune de genunchiul lui Laine.

– Îl iubesc, tată. Fii fericit pentru mine.

Jack începu s-o legene.

– Nu e destul de bun pentru tine. Sper că ştie şi el asta.

– Sînt sigură că ştie. Ştie cine sînt. Cine am fost, adăugă ea, retrăgîndu-se ca să-i privească chipul. Dar nu contează, fiindcă mă iubeşte. Vrea să se însoare cu mine, să-şi făurească o viaţă alături de mine. O să-ţi dăruim nepoţi.

Culoarea care mai revenise puţin în obrajii lui Jack se estompa din nou.

– Ei, haide, să nu mergem aşa de departe. Lasă-mă deocamdată să mă obişnuiesc cu ideea că nu mai ai şase ani. Cum îl cheamă?

– Max. Maxfield Gannon.

– Fandosit nume.

– E din Savannah, şi e un om minunat.

– Cîştigă bine?

– Se pare că da, dar şi eu cîştig bine. Îi mîngîie părul cănit. Ai de gînd să-mi pui toate întrebările răsuflate ale tatălui miresei?

– Încerc să mă gîndesc la ele.

– Nu-ţi face griji. Ajunge doar să ştii că sînt fericită cu el.

Îl sărută pe obraz, apoi se ridică să toarne cafeaua.

Absent, Jack îl scărpină pe Henry între urechi, făcîndu-şi-l prieten pe viaţă.

– A plecat destul de devreme, azi-dimineaţă, zise Jack.

Laine îl privi peste umăr.

– Nu-mi place să pîndeşti casa, tată. Dar, da, a plecat devreme.

– Cît timp avem pînă se întoarce?

– N-o să se întoarcă pînă diseară.

– OK. Laine, am nevoie de diamante.

Luînd o cană, Laine o umplu cu cafea, veni şi o puse pe masă în faţa lui, apoi se aşeză şi-şi împreună mîinile pe tăblia mesei.

– Îmi pare rău, nu se poate.

– Te rog, ascultă-mă.

Jack se aplecă înainte, apucîndu-i mîinile împreunate pe masă.

– Nu e un joc.

– Nu? Nu e întotdeauna un joc?

– Alex Crew, arză-l-ar focul veşnic al iadului, caută pietrele astea. A omorît un om, şi e responsabil şi de moartea lui Willy. O să te atace, Laine. E-n stare de orice ca să le obţină. Pentru el ăsta nu-i un joc. Pentru el e o afacere, brutală şi fără scrupule.

– De ce te-ai înhăitat cu el?

– M-a orbit sclipirea pietrelor.

Strîngînd din dinţi, Jack se retrase îşi luă cafeaua şi tăcu o vreme privind în cană.

– Credeam că pot să mă descurc cu el. El credea că mă păcălise. Canalia. Credea că mă păcălise jocul, cu numele

lui fals şi vorbele fandosite. Ştiam cine era şi ce făcuse. Da' străluceau aşa de tare, Laine...

– Ştiu.

Şi, fiindcă ştia într-adevăr, fiindcă-şi amintea ce însemna să fie orbită de scăpărarea nestematelor, îi mîngîie mîna.

– M-am gîndit eu că va încerca să mă tragă-n piept mai încolo, dar credeam că-i pot face faţă. L-a omorît pe Myers, omul din interior, un nătărău lacom care voia să pună mîna pe pradă. Asta a schimbat melodia, Laine. Ştii că eu nu lucrez aşa. N-am făcut niciodată rău nimănui, în toţi anii de cînd practic jocul ăsta. Le dau gaură la portofel, sigur, le rănesc mîndria, dar nu mă ating de nimeni, orice-ar fi.

– Dar nu-i înţelegi pe oamenii care o fac, tată. În adîncul sufletului, nu-i înţelegi.

– Crezi că tu îi înţelegi?

– Mai bine decît tine în orice caz. Pentru tine, aventura contează. Mici măcar rezultatul, ci drumul pînă acolo. Strălucirea, repetă ea, cu o oarecare afecţiune. Pentru unul ca el, ceea ce contează e scorul, să ia tot, iar dacă pe parcurs face rău cuiva, cu atît mai bine, fiindcă asta ridică şi mai mult miza. Niciodată nu se opreşte pînă nu ia totul.

– Atunci, dă-mi diamantele. Pot să-l atrag departe de-aici. Va şti că nu mai sînt la tine. O să te lase în pace. Tu nu eşti importantă pentru el, însă pentru mine nimic pe lumea asta nu e mai important.

Nu mintea. Omul care ştia să mintă ca un jongler cu trei mîini, spunea adevărul-adevărat. O iubea, dintotdeauna o iubise şi avea s-o iubească mereu. La rîndul ei, Laine era exact în aceeaşi situaţie.

– Nu sînt la mine. Şi fiindcă te iubesc, nu ţi le-aş da nici dacă ar fi aici.

– Willy trebuia să le aibă la el cînd a intrat în magazinul tău. N-avea nici un rost să vină, să-ţi vorbească, dacă nu plănuia să ţi le paseze. A ieşit de-acolo cu mîinile goale.

– Da, le avea cînd a intrat. Ieri le-am găsit. Am găsit căţelul. Vrei chifla aia, sau nu?

– Elaine!

Laine se ridică şi puse chifla pe o farfurie.

– Sînt la Max. Le duce înapoi la New York. Chiar acum.

Lui Jack i se tăie literalmente respiraţia.

– Le-ai... i le-ai *dat* copoiului?

– Detectiv particular. Şi, da, i le-am dat lui.

– Te-a ameninţat cu pistolul? Ţi-era rău? Sau *ţi-ai pierdut minţile?*

– Pietrele se întorc acolo unde le e locul. Se va da un comunicat de presă anunţînd recuperarea lor parţială, ceea ce-l va face pe Crew să mă lase în pace.

Jack sări de pe scaun şi începu să-şi smulgă părul din cap, în timp ce se învîrtea prin cameră. Crezînd că era un joc, acum că se împrieteniseră, Henry îşi luă frînghia şi începu să-l urmeze ţopăind.

– Poate să se ducă şi-n Martinica, ce ştii tu? În Belize. La Rio. Sfinte Dumnezeule, cum a putut fiica mea să cadă într-o plasă aşa de veche că-i put firele de putrede ce-s?

– Se duce exact acolo unde a spus că se duce, ca să facă exact ceea ce a spus că face. Iar la întoarcere, tu şi cu mine o să-i dăm partea ta, ca să facă acelaşi lucru şi cu ea.

– S-o crezi tu!

Ca să-l liniştească pe Henry, Laine se ridică şi-i turnă de mîncare într-un castron.

– Ora mesei, Henry. Ai să mi le dai, Jack, fiindcă n-am de gînd să-l las pe tatăl meu să fie fugărit şi omorît pentru o pungă de pietricele sclipitoare. N-am să-mi mint copiii, dacă într-o zi mă vor întreba ce s-a întîmplat cu bunicul lor.

– Nu-mi veni cu rahaturi d-astea!

– Ai să mi le dai, fiindcă e singurul lucru pe care ţi l-am cerut vreodată.

– La naiba, Laine, la naiba şi la dracu' şi la mama dracului!

– Şi ai să mi le dai şi fiindcă, după ce Max le predă şi încasează recompensa, am să-ţi dau ţie partea mea. Sau, mă rog, jumătate din ea. Înseamnă unu şi un sfert la sută din douăzeci şi opt de milioane. Nu e lovitura vieţii, dar nici

n-ai de ce să strîmbi din nas. Şi după aia vom trăi cu toţii fericiţi, pînă la adînci bătrîneţi.

– Nu pot să...

– Consideră-l un dar de nuntă, îl întrerupse ea, înclinîndu-şi capul într-o parte. Vreau să dansezi la nunta mea, tată, şi nu poţi face asta dacă intri-n puşcărie sau cu Crew suflîndu-ţi în ceafă.

Cu un oftat zgomotos, Jack se aşeză din nou.

– Laine.

– Îţi poartă ghinion, tată. Pentru tine, diamantele astea sînt blestemate. Ţi l-au luat pe Willy, iar acum fugi, urmărit nu de poliţie, ci de cineva care-ţi doreşte moartea. Dă-mi-le mie şi scapi. Max va găsi o cale de a rezolva totul, la New York. Compania de asigurări le vrea înapoi şi nimic mai mult. De tine nu le pasă.

Se apropie de el, şi-l mîngîie pe obraz.

– Dar mie, da.

Jack se uită la singura faţă din lume pe care o iubea mai mult decît pe a lui proprie.

– La urma urmei, ce naiba să fi făcut eu cu atîta bănet?

14

Laine bătea cu degetele în volan, în timp ce stătea în maşina parcată pe aleea casei, studiind Chevrolet-ul verde închis.

– Ştii, scumpo, şi mama ta avea aceeaşi expresie pe faţă cînd...

Jack se întrerupse, căci Laine întoarse încet capul, privindu-l lung.

– Ai furat o maşină, zise ea.

– Eu consider că am împrumutat-o...

– Ai săltat o maşină şi ai venit cu ea la mine acasă?

– Şi ce era să fac, să vin cu autostopul? Fii rezonabilă, Lainie.

– Te rog să mă scuzi. Îmi dau seama ce rezonabil e să obiectez că tatăl meu adăposteşte maşini furate în curtea casei mele. Ruşine să-mi fie.

– Hai, nu fi năzuroasă.

– Nerezonabilă *şi* năzuroasă. Să mor de rîs, nu alta. Ai să duci maşina asta înapoi de unde ai luat-o.

– Bine, da'...

– Bine, *nu!*

Îşi lăsă capul în mîini, strîngîndu-şi tîmplele între palme şi zise :

– E prea tîrziu pentru asta. Au să te prindă, ai să intri-n puşcărie, iar eu va trebui să explic de ce tatăl meu consideră că e absolut normal să fure o maşină. O s-o lăsăm pe marginea drumului, undeva. Nu aici. Undeva mai departe.

Îngrijorat de tonul ei, Henry se ridică peste spătarul scaunului din faţă, ca s-o lingă pe ureche.

– În regulă. O să fie în regulă. Lăsăm maşina în afara oraşului, declară ea, trăgînd aer în piept. Nici usturoi n-am mîncat, nici gura nu ne miroase.

– Fără maşină, cum naiba vrei să ajung în New Jersey? Să ne gîndim puţin, Laine. Trebuie să mă duc la Atlantic City, unde e seiful, să iau diamantele şi să ţi le aduc. Asta vrei, nu?

– Da, asta vreau.

– O fac, pentru tine, iubito, împotriva voinţei mele, doar fiindcă aşa vrei tu. Ceea ce doreşte fetiţa mea e pe primul loc pentru mine. Dar nu mă pot duce pe jos pînă la Atlantic City şi-napoi, nu-i aşa?

Laine cunoştea tonul acela. Cînd îl folosea, Jack O'Hara putea să vîndă sticle cu lături dintr-un cort de pe malul unui pîrîu limpede de munte.

– Există avioane, trenuri, mai sînt şi afurisitele de autobuze, lua-le-ar dracu' să le ia...

– Nu înjura cînd vorbeşti cu tatăl tău, o mustră el blajin. Şi apoi nu-mi poţi pretinde să merg cu autobuzul.

– În nici un caz. În nici un caz. Na, că iar devin năzuroasă

şi nerezonabilă. Poţi să iei maşina mea. Cu împrumut, se grăbi ea să precizeze. Poţi împrumuta maşina mea pentru o zi. Oricum n-o să am nevoie de ea. Voi fi ocupată, să mă dau cu capul de toţi pereţii, doar-doar mi-oi găsi mînţile pe care mi le-am pierdut.

– Dacă aşa vrei tu, iubito...

Laine îşi ridică ochii spre cer.

– Nici acum nu-mi vine să cred că ai lăsat diamante în valoare de milioane de dolari într-un seif luat cu chirie şi pe urmă l-ai trimis pe Willy aici cu alte cîteva milioane.

– Trebuia să ne grăbim. Iisuse, tocmai aflaserăm de moartea lui Myers. Urmam noi. Mi-am pus bine partea şi am întins-o. Ticălosul de Crew trebuia să se ia după mine. Numai că nu i-am desenat şi-o hartă. Prada era în siguranţă. Willy urma să aducă cealaltă parte aici, apoi să se întoarcă după restul, în timp ce Crew mă urmărea pe mine, la o mie de mile distanţă. Trebuia să fie banii noştri de drum, rezerva noastră.

„Ca să trăim regeşte", adăugă el în sinea lui, „pe plaja aia frumoasă."

– Nici o clipă nu m-am gîndit că-ţi va da de urmă. Nu l-aş fi atras pe Crew în preajma ta, fetiţo. Ar fi trebuit să se ţină după mine.

– Şi dacă te prindea?

– Nu l-aş fi lăsat să mă prindă. Încă n-am uitat cum să mă mişc, Lainie.

– Mda, văd.

– Voiam doar ca Willy să cîştige timp. Se ducea în Mexic şi lichida primul sfert din pradă. Ne întîlneam, ne luam zborul, şi cu banii ăia puteam sta ascunşi, în linişte, pînă se mai aşezau lucrurile.

– După care vă strecuraţi înapoi şi luaţi şi restul de la mine.

– Puneam la cale planul din mers.

– Aveaţi amîndoi cheia seifului din AC?

– În nici un om de pe planeta asta nu aveam mai multă

încredere decît în Willy. În afară de tine, adăugă el, bătînd-o pe genunchi. Acum, e la poliție.

Își boți buzele, îngîndurat.

– O să le ia ceva timp ca să se prindă de unde e cheia – *dacă* s-or prinde vreodată.

– E la Max. Am scos-o eu de pe inelul de chei al lui Willy și i-am dat-o.

– Cum ai reușit să...?

Iritarea din tonul lui fu înlocuită de afecțiune.

– Ai furat-o.

– Vorba vine. Dar dacă ai de gînd să compari asta cu șutirea unei mașini, mută-ți gîndul. E cu totul altceva.

– Le-ai suflat-o de sub nas, nu-i așa?

Buzele ei tresăriră.

– Poate.

Jack îi dădu un cot ușor.

– Nici tu n-ai uitat să te miști.

– Așa se pare. Dar aș prefera să uit.

– Nu vrei să știi cum am dat lovitura?

– Am dedus, în cea mai mare parte. Omul vostru din interior a luat la el în birou cîinele, păpușa et cetera – obiecte banale. Cine să le dea atenție? Sînt puse la vedere. Vine transportul – sau transporturile –, iar el înlocuiește pietrele – ori numai pe unele dintre ele – cu falsuri. Bagă cîte un sfert din pradă în fiecare dintre cele patru manechine. Și le lasă acolo.

– Partea asta a rasolit-o. Era lacom, dar nu-l țineau nervii.

– Hmm. Nu puteați aștepta prea mult, ca să nu cedeze. Și-n plus, nici nu mai aveați încredere în el. Două zile, maximum. Apoi dădea el însuși alarma, susținînd că s-au substituit pietrele cu falsuri, ca să aibă acoperire. Copoii dau năvală și începe ancheta. Manechinele trec pe sub nasul lor.

– Am luat fiecare cîte unul. Eu, de fapt, m-am dat drept funcționar de la asigurări, am intrat în biroul lui Myers chiar cînd forfoteau toți prin jur și am plecat cu partea mea în servietă. A fost o frumusețe. Apoi Willy și cu mine am luat

prînzul la două străzi distanță, la T.G.I. Friday's, imediat după lovitură, cu paișpe milioane în buzunare. Am mîncat nachos. N-a fost rău deloc.

Laine se întoarse cu fața spre el.

– N-am să neg că a fost o lovitură grozavă. Nici n-am să mă prefac că nu vă înțeleg emoția aventurii. Dar am încredere în tine, tată. Am încredere c-ai să te ții de cuvînt. Am nevoie de viața asta. Mai mare nevoie decît ai tu de aventuri. Te rog, nu mi-o încurca.

– Am să dreg totul. Se aplecă și o sărută pe obraz . Stai numai să vezi.

Îl privi cum pleca spre mașina furată, cu pas săltat. „Unul pe minut", își aminti ea.

– Să nu mă pui și pe mine printre fraieri, tată, murmură ea.

Îi ceruse lui Jack s-o lase în parc, cu Henry, sperînd că era încă destul de devreme ca nici un cunoscut să n-o vadă coborînd din mașina unui străin. Îl lăsă pe Henry să zburde o jumătate de oră, tăvălindu-se pe jos și fugărind veverițe.

Apoi își scoase telefonul celular și-l sună pe Max.

– Gannon.

– Tavish.

– Ura, pui. Ce e?

– Mă gîndeam... Ești la aeroport?

– Mda. Tocmai m-am așezat în avionul de New York.

– Mă gîndeam să-ți spun – azi-dimineață a trecut tatăl meu pe la mine.

– Chiar așa?

Sesiză răceala bruscă din ton și se strîmbă. N-avea nici un rost să menționeze mijlocul de transport al lui Jack.

– Am stabilit niște lucruri, Max, am clarificat unele amănunte. S-a dus să aducă și partea lui de diamante. O să mi le dea pentru ca eu să ți le dau ție, iar tu... mă rog, restul îl știi.

– Unde sînt, Laine?

– Pînă să ajung la asta, vreau să înțelegi că-și dă seama că a încurcat-o.

– Zău? Şi de care încurcătură şi-a dat seama?

– Max !

Se aplecă să ia creanga pe care o adusese Henry la picioarele ei şi o aruncă ca pe o suliţă, făcîndu-l să alerge s-o prindă.

– Au intrat în panică. Auzind despre moartea lui Myers, i-a cuprins panica. Era un plan prost, fără discuţie, dar au acţionat la un impuls. Tatăl meu nu ştia că Alex Crew aflase despre mine, şi cu atît mai puţin că avea să vină aici. A crezut că Willy poate să-mi dea figurina, iar eu s-o ţin ascunsă cîţiva ani, în timp ce ei...

Nu mai continuă, dîndu-şi seama cum ar fi sunat restul explicaţiei.

– În timp ce plasau diamantele rămase şi trăiau pe picior mare din banii luaţi pe ele.

– Mai mult sau mai puţin. Esenţialul e că a acceptat să mi le dea. Le aduce.

– De unde?

– Dintr-un seif din Atlantic City. Căsuţe poştale et cetera. Adineauri a plecat. O să-i ia aproape toată ziua, dus-întors cu maşina, dar...

– Cu ce maşină?

Laine îşi drese vocea.

– I-am împrumutat-o pe a mea. N-am avut încotro. Ştiu că n-ai încredere-n el, Max, dar e tatăl meu. Măcar eu trebuie să am încredere în el.

– OK.

– Asta-i tot?

– Tatăl tău e tatăl tău, Laine. Ai făcut ceea ce trebuia să faci. Însă, nu, n-am încredere în el, şi n-am să fiu şocat dacă vom descoperi că s-a mutat într-o vilişoară cochetă din Barcelona.

– Nici el nu are încredere în tine. Zice că eşti în drum spre Martinica.

– Spre Saint Bart's, eventual. Îmi place mai mult acolo. Chiar că ai nimerit la mijloc, Laine.

– Norocul meu că vă iubesc pe amîndoi.

Auzi schimbarea se sunet din apropiere şi-şi dădu seama că Max ieşise din terminal.

– Cred că acum te duci să iei un taxi.

– Mda.

– Atunci, mai bine te las. Ne vedem cînd vii.

– Neapărat. Te iubesc, Laine.

– Mă bucur să aud. Şi eu te iubesc. Pa.

Max puse telefonul în buzunar, se uită la ceas şi porni spre staţia de taxiuri. În funcţie de trafic, putea rezolva partea din program de la New York în două ore. După calculele lui, putea ocoli prin Atlantic City fără prea mai complicaţii.

Dacă Laine tot nimerise la mijloc, era hotărît să nu lase să fie înghesuită prea tare.

Laine ieşi din parc pe Market Street în lesă cu Henry, care se străduia s-o roadă.

– Regulile sînt reguli, Henry. Mă crezi sau nu, dar pînă acum vreo două săptămîni aproape că aveam deviza asta tatuată pe fund.

Cînd Henry, drept răspuns, se lăsă pe burtă scîncind, Laine se ghemui, ajungînd cu nasul în botul lui.

– Ascultă, amice. În oraşul ăsta există o lege a lesei. Dacă nu eşti în stare s-o accepţi, şi să te porţi cu puţină demnitate, s-a zis cu joaca-n parc!

– Probleme?

Laine tresări, crispîndu-se cînd simţi valurile fierbinţi de vinovăţie care o străbăteau în timp ce privea chipul lat şi prietenos al lui Vince.

– Nu-i convine lesa.

– Pe-asta trebuie s-o discute cu consiliul local. Haide, Henry, am aici o bucată de biscuit pe care e scris numele tău. Vin şi eu cu voi, îi spuse el lui Laine. Oricum aveam ceva de vorbit cu tine.

– Sigur.

– Văd că azi ai pornit-o cu noaptea-n cap.

– Da, s-au adunat multe. Mulțumesc, adăugă ea, cînd Vince luă lesa şi începu să-l tragă pe Henry după el.

– În ultimul timp, au început să se întîmple lucruri interesante.

– Abia aştept să revin la o viață plicticoasă.

– Nici nu mă mir.

O aşteptă să-şi scoată cheile şi să descuie uşa din față a magazinului. În timp ce Laine dezactiva alarma, Vince se lăsă pe vine să desfacă lesa şi să-l scarpine pe Henry, care nu mai putea de bucurie.

– Am auzit că ai fost la secție, acum două zile.

– Într-adevăr.

Ca să aibă o ocupație, Laine se duse să descuie sertarul casei.

– Ți-am spus că-l cunoşteam pe Willy şi m-am gîndit... Voiam să mă ocup de aranjamentele pentru funeralii.

– Mda, asta se poate. Să-i pregăteşti funeraliile. Totul s-a rezolvat.

– Bun. Mă bucur să aud.

– A mai venit cineva aseară, să întrebe de el, dar a spus că-l cunoştea după celălalt nume. Numele de pe cartea de vizită pe care ți-a dat-o ție.

– Serios? Mă duc să-l bag pe Henry în spate.

– Îl duc eu. Vino, Henry.

Ademenit cu jumătatea de biscuit, Henry se repezi în încăperea din spate.

– Tipul ăsta care-a venit spunea că Willy – sau Jasper – era un dealer de cărți rare.

– Posibil să fi fost – sau să se fi dat drept aşa ceva. Ți-am spus, Vince, nu l-am mai văzut pe Willy de cînd eram mică. Ăsta-i adevărul.

– Te cred. Mi se pare însă cam ciudat un amănunt. Printre efectele lui erau cinci chei, iar aseară, cînd m-am uitat, am văzut doar patru.

Vince făcu o pauză şi continuă :

– N-ai să-mi sugerezi că le numărasem greşit, nu-i aşa?

– Nu. N-am s-o fac.

– Îți mulțumesc. Omul care a venit aseară avea ochii tăi.

– Mai bine zis, eu îi am pe-ai lui. Dacă l-ai recunoscut, de ce nu l-ai arestat?

– E complicat să-ți explic... Să zicem că nu arestezi un om doar pentru că vezi ceva în ochii lui. Am să-ți cer cheia aia, Laine.

– Nu-i la mine.

– Ce naiba, Laine, se enervă Vince, ridicîndu-se.

– I-am dat-o lui Max, spuse ea repede. Încerc să fac ceea ce trebuie, ce e corect şi nu să fiu răspunzătoare pentru arestarea tatălui meu. Sau pentru uciderea lui.

– Unul dintre lucrurile pe care trebuie să le faci e să mă ții la curent. O fi furtul diamantelor treaba celor de la New York, Laine, dar unul dintre oamenii suspecți de a le fi furat a murit în oraşul meu. Altul, poate chiar mai mulți dintre complicii lui se află tot în oraşul meu, sau au trecut pe-aici, iar lucrul ăsta îi pune pe cetățenii din jurisdicția mea în pericol.

– Ai dreptate. Mi-e greu să-mi păstrez echilibrul cînd merg pe-o sîrmă atît de subțire. Ştiu că încerci să mă ajuți. Am găsit partea lui Willy din diamante. Nu ştiam că erau aici, Vince, îți jur.

– Dacă nu ştiai, cum le-ai găsit?

– Erau într-o figurină aiurită. Un cîine – o potaie. Am încercat să înțeleg şi nu pot să ajung la altă concluzie decît că a pus-o pe un raft cînd a fost aici, sau a pus-o în altă parte – într-un dulap sau sertar –, iar Jenny ori Angie au găsit-o şi au mutat-o pe raft. Angie, mai degrabă. Jenny m-ar fi întrebat, iar cînd am vorbit cu ea nu-şi amintea să fi văzut statueta. I le-am dat lui Max, iar el s-a dus cu ele la New York, ca să le predea. Poți să te convingi. Sună la Reliance şi întreabă.

Vince nu spuse nimic cîteva clipe, apoi vorbi :

– N-am ajuns să întrecem măsura atît de mult, încît să trebuiască să te verific, nu-i aşa, Laine?

– Nu vreau să-ți pierd prietenia, nici pe-a lui Jenny. Trase

aer în piept, încercînd să se calmeze. Şi nici locul în oraşul ăsta nu vreau să mi-l pierd. Nu m-aş simţi jignită dacă ai verifica.

– De-asta nici nu e cazul s-o fac.

Pînă la urmă, tot avea nevoie de un şervețel şi smulse unul din cutia de sub tejghea.

– OK. OK. Ştiu unde e cealaltă parte. Am aflat azi-dimineață. Te rog să nu mă întrebi cum am aflat.

– În regulă.

– Cheia pe care am luat-o dintre lucrurile lui Willy e de la un seif. L-am sunat pe Max cît am putut de repede, ca să-i spun. De fapt, cînd eram în parc cu Henry, tocmai vorbeam cu el. Le va preda şi pe acelea. În legătură cu cealaltă jumătate, nu pot să fac nimic. Max are mai multe piste, o să facă el tot posibilul. Dar, după ce jumătate din diamante vor ajunge la locul lor, voi fi în stare să spun că am făcut tot ce-am putut.

După un moment de tăcere, îl întrebă:

– Va trebui să mă mut de-aici?

– I-ai frînge inima lui Jenny. Nu vreau ca tatăl tău să mai vină în Gap, Laine.

– Înțeleg. Ar trebui ca totul să se rezolve pînă diseară, cel mai tîrziu mîine. N-o să se mai întoarcă.

– Pînă atunci, vreau să stai pe-aproape.

– Asta ți-o pot promite.

Pînă ajunse să treacă granița statului New Jersey, Jack găsise o duzină de motive pentru care ar fi fost o greşeală să aducă diamantele înapoi. Era clar că acel Gannon o trăgea pe sfoară pe fetița lui, ca să pună mîna pe recompensa aia grasă. Nu era mai bine ca Laine să afle asta cît mai curînd?

Apoi, dacă se întorcea în Maryland, îl putea atrage şi pe Crew acolo, aproape de Laine.

Mai era şi faptul că predarea tuturor acelor pietricele frumoase i se potrivea la fel de bine ca un trening de puşcăriaş. Şi-n plus, Willy ar fi vrut să le păstreze. Doar nu putea să refuze ultima dorință a unui prieten, nu?

În timp ce conducea maşina pe străzile din Atlantic City, se simțea deja mai bine. Destul de bine ca să fluiere vesel, printre sorbituri din cutia de Big Gulp pe care şi-o luase la drum.

Parcă în fața mall-ului şi începu să se gîndească la cel mai rapid mod de a ajunge la aeroport, ca să ia avionul spre Mexic. Avea să-i trimită lui Laine o ilustrată. Trebuia să-l înțeleagă. Puştoaica ştia regulile jocului.

Porni mai întîi pe pasarelă, agale, scrutînd fețele, uitîndu-se, după sticleți. Locurile ca acela îi dădeau mereu mîncărimi de degete. Mall-urile, complexurile comerciale, grupurile mici de magazine, unde oamenii intrau şi ieşeau cu banii şi cărți de credit la îndemînă. Zi de zi, cinstiții care cumpără potol pentru căței şi felicitări, de la alți cinstiți.

La ce bun?

Asemenea locuri îl făceau să-i vină să cadă în genunchi şi să mulțumească pentru viața pe care o avea – chiar înainte de a se servi cu cîte ceva din banii ăia aflați pe cărțile de credit.

Intră într-o stație de metrou şi-şi luă un sandviş cu şuncă şi brînză cu sos de ardei iute, ca să mai aibă la dispoziție cîtva timp în care să studieze terenul. Înghiți totul cu încă o doză de cafeină rece şi folosi toaleta.

Mulțumit, traversă spre căsuțele poştale. Merse agale pînă la seifuri şi vîrî cheia în broască.

Haideți la tăticu', spuse el, în gînd, deschizînd uşa.

Icni şi înhăță singurul obiect din seif – o filă de caiet cu un mesaj pe-un singur rînd: „Salut, Jack. Uită-te-n spate."

Se răsuci, cu un pumn cărnos deja strîns.

– Loveşte, şi dau cu tine de pămînt, îi spuse Max pe un ton de conversație. Încearcă să fugi, dar gîndeşte-te că-s mai tînăr şi mai iute de picior. N-ai reuşi decît să te faci de rîs.

– Nemernicule...

Vorbise în şoaptă, cît putea de încet, dar vreo două capete tot se întorseseră în direcția lor.

– Pungaş nemernic!

– Ciobul care rîde de oala spartă nu dovedeşte decît că n-are imaginaţie. Cheile, i le ceru Max, întinzînd mîna. Cheile maşinii lui Laine.

Dezgustat, Jack i le trînti în palmă.

– Ai obţinut ce voiai, mîrîi el.

– Pînă acum, da. Ce-ar fi să vorbim în maşină? Nu mă face să te iau pe sus, îl preveni el încet. Nu numai că am face o scenă care-ar putea atrage poliţia încoace, dar nici lui Laine nu i-ar conveni.

– Nu-ţi pasă de ea nici cît negru sub unghie.

– Ai dreptate, îmi pasă de-o mie de ori mai mult, motiv pentru care nu te dau pe mîna poliţiei. Ai o singură şansă, O'Hara, şi numai datorită ei o ai. În maşină!

Lui Jack îi trecu prin minte să fugă, dar îşi cunoştea limitele. În plus, dacă fugea nu mai avea nici o şansă să pună iar mîna pe diamante, aşa că îl însoţi pe Max pînă la maşină şi se aşeză pe locul din dreapta. Max se instală la volan, cu servieta pe genunchi.

– Uite cum facem: ai să stai lipit de mine ca guma de talpa pantofului. Luăm avionul pînă la Columbus.

– Ce nai...

– Gura, Jack. Am de verificat o pistă, şi, pînă termin, noi doi o să fim ca fraţii siamezi.

– Ţi-a spus. Carne din carnea mea, sînge din sîngele meu. Ţi-a spus unde le ascunsesem.

– Mda, mi-a spus. Mi-a spus fiindcă mă iubeşte şi crede – s-a convins singură – c-ai să te ţii de cuvînt şi-ai să-i aduci diamantele. Pentru că te iubeşte. Eu nu te prea iubesc, Jack, şi cred că-ţi făcuseşi alte planuri.

Max deschise servieta şi scoase o puşculiţă de ceramică în formă de purcel.

– Trebuie să te felicit pentru simţul ridicolului. Eu, tu şi porcuşorul ăsta o să mergem la Columbus, după care ne vom întoarce în Maryland. Şi-am să-ţi dau o şansă. Singura ta şansă de a o merita pe Laine. O să i-l dai cu mîna ta, ca şi cum ai fi vrut tot timpul s-o faci.

– Cine zice că n-am vrut?

– Eu. Cînd ai deschis seiful ăla, numai semnul dolarului îţi strălucea în ochi. Să ne purtăm cu puţin respect, Jack. Clientul meu vrea să primească pietrele înapoi. Eu îmi doresc recompensa. Laine vrea să te ştie în siguranţă. Vom face ca toate astea să se realizeze.

Max făcu o pauză, porni maşina şi i se adresă din nou:

– Dacă o rezolvi, voi avea grijă să rămîi curat. Ieşi din cuvîntul meu, fă-o pe Laine să sufere, şi-am să mă ţin după tine ca după un cîine turbat. Sînt în stare să fac din tine ţelul vieţii mele. Îţi dau cuvîntul meu că nu glumesc, Jack.

– Ştiu că nu glumeşti. Pot să-mi dau seama cînd cineva umblă cu fofîrlica. Băga-mi-aş!

Zîmbind cu gura pînă la urechi, Jack se aplecă să-l îmbrăţişeze.

– Bine ai venit în sînul familiei.

– Vezi că-i încuiată, replică Max, punînd servieta pe bancheta din spate.

– Încercarea moarte n-are, spuse Jack vesel, şi se pregăti pentru drum.

În cabana sa, Crew alese o cămaşă de culoarea vinetelor. Îşi dezlipise mustaţa şi o înlocuise cu alta, mai mică şi, după părerea lui, mai potrivită cu coada-de-cal, castanie. Pentru acea acţiune, voia să aibă o înfăţişare de artist. Alese din trusă o pereche de ochelari de soare cu lentile rotunde şi studie efectul.

Probabil nu era necesar să-şi dea atîta osteneală, dar îi plăcea întotdeauna o costumaţie reuşită.

Totul era gata pentru primirea musafirilor. Zîmbind, se uită în jur. Interiorul cabanei era rustic, desigur, dar se îndoia că domnişoara Tavish avea să se plîngă. Nu plănuia s-o ţină prea mult acolo.

Îşi agăţă micul pistol de centură, la spate, acoperindu-l cu poalele jachetei negre lungi. Toate celelalte obiecte necesare erau în geanta pe care şi-o agăţă pe umăr înainte de

a ieşi din cabană. Intenţiona să mănînce ceva înainte de întîlnirea cu atrăgătoarea domnişoară Tavish. Seara, era posibil să fie prea ocupat ca să mai ia cina.

– Eu m-am ocupat de bătut drumurile, spuse Jack, în timp ce bea o bere împreună cu Max, la barul aeroportului. Luni de zile i-am făcut curte lui Myers.Trebuie să recunosc că n-am visat o lovitură atît de babană. Gîndeam simplist – să luăm vreo două mărunţişuri, să mai tragem cîteva sute de mii de fiecare. Pe urmă, a intrat în combinaţie Crew.

Clătină din cap, sorbind berea prin gulerul de spumă.

– Cu toate cusururile lui, omul gîndeşte în stil mare.

– Singurul lui cusur fiind acela că-i un ucigaş cu sînge rece.

Încruntat, Jack luă o mînă de alune.

– Cea mai mare greşeală a vieţii mele, şi nu mi-e ruşine să recunosc că am făcut cîteva de-a lungul anilor, a fost să mă încurc cu unul ca el. M-a fraierit, fără discuţie. Gîndul la toate pietrele alea mi-a luat minţile. La toate pietricelele alea sclipitoare. El avea competenţa, viziunea pentru aşa ceva, eu eram cu relaţiile. Bietul Myers. Eu l-am atras în joc. Avea o problemă cu datoriile la cărţi, înţelegi.

– Mda.

– Din cîte-mi dau eu seama, orice joc de noroc pune probleme. Întotdeauna cîştigă casa, aşa că-i mai bine s-o ţii tu. Jucătorii sînt fie oameni bogaţi pe care-i doare-n cot dacă pierd, fie nişte ageamii, care chiar cred că au o şansă să cîştige. Myers era un ageamiu prima-ntîi. Intrase-n rahat pîn-la gît şi, cu vreo două ghionturi din partea mea, a intrat şi mai adînc. Credea că asta era singura lui scăpare.

Luă o gură de bere şi continuă:

– Cred că aşa şi era. Oricum, totul a mers ca uns. Rapid, curat. Trebuia să mă aştept că-l va înfunda pe Myers. Nimeni nu ştia încotro o luau ceilalţi. Willy şi cu mine am plecat din oraş imediat. Eu am depus porcul în AC, iar cîinele lui Willy l-am lăsat într-un seif din Delaware. Ne-am luat o cameră de

hotel drăguţă în Virginia, am mîncat bine şi am băut vreo două sticle de şampanie. Straşnică petrecere, declară el, ridicînd paharul de bere. Pe urmă, am auzit despre Myers, la CNN. Lui Willy îi plăcea la nebunie CNN-ul. Tot încercam să ne spunem că din cauza datoriilor o păţise, dar ştiam noi ce ştiam. Am schimbat maşinile şi ne-am dus în North Carolina. Willy tremura de frică. La naiba, amîndoi tremuram, dar el era nervos ca tîrfa-n biserică. Voia să tragem pe dreapta, să uităm de toate şi să ne facem pierduţi. Abia am reuşit să-i mut gîndul. Fir-ar să fie.

Îşi privi berea, şi apoi bău cu sete.

– Ne-am înţeles ca eu să-l duc de nas pe Crew, iar el să se întoarcă, să-şi ia partea şi s-o ducă la Laine. Ea putea să-l ascundă pentru un timp. Credeam că acolo va fi în siguranţă. Că vor fi amîndoi.

– Dar el aflase despre Laine. Crew.

– Am pozele ei în portofel.

Îşi scoase portofelul şi-l deschise.

Max văzu fotografiile unui copil nou-născut, cu un ciuf roşcat şi pielea albă ca laptele, cu o expresie de parcă s-ar fi întrebat: „Eu ce *naiba* caut aici?"

Mai erau cîteva cu Laine copil cu păr roşu, ochi strălucitori şi un zîmbet din care se vedea clar că înţelesese ce căuta pe lume. Apoi, adolescenta nubilă, drăguţă şi demnă, în fotografia de la absolvire. Laine cu blugi tăiaţi şi un maieu decoltat, rîzînd în apa pînă la glezne a mării, pe o plajă despre care Max deduse că se afla în Barbados.

– Întotdeauna a arătat trăsnet, nu?

– Cel mai drăgălaş copil din cîţi ai văzut vreodată. Şi se făcea tot mai drăguţă pe zi ce trecea. Devin sentimental, mai ales după o bere, două.

Jack ridică din umeri. În fond, nu era decît o altă slăbiciune primită de la Dumnezeu. Închise portofelul şi-l băgă la loc.

– Cred că i-am arătat-o lui Crew la un moment dat, sau a scotocit el, căutînd ceva care să-i fie de folos împotriva mea,

la nevoie. Între hoți, nu există onoare, Max, și oricine crede altceva e un fraier. Da' să omori pentru bani? Asta-i boală la cap. Știam că o avea, dar am crezut că eu puteam să fiu mai bun.

– Am să-l găsesc. Și-am să-i vin de hac, într-un fel sau altul. Ăsta-i avionul nostru.

Laine făcea eforturi să nu se învîrtească agitată prin magazin, să pară doar ocupată. Tatăl ei pornise probabil înapoi. Ar fi trebuit să-i spună s-o sune de pe drum. Să insiste.

Putea să-i telefoneze lui Max din nou, dar ce rost ar fi avut? El era în drum spre Columbus. Poate că și ajunsese.

Nu-i mai rămînea decît să reziste pînă seara, atîta tot. Numai o zi, și gata. Mîine, ziarele vor anunța că o mare parte din diamantele furate fuseseră recuperate. Ea urma să fie exonerată, tatăl ei la fel, iar viața avea să revină la o oarecare normalitate.

Poate că Max o să ia urma lui Crew, după legătura din Ohio. Îl vor găsi și-l vor înlătura din combinație. Niciodată nu mai trebuia să-și facă griji din cauza lui.

– Tot dusă ești, o înghionti ușor Jenny, în timp ce mergea spre tejghea cu un platou de brînză George Jones, pentru un client.

– Iartă-mă. Îmi pare rău. Mă fură gîndurile. De următorul care intră am să mă ocup eu.

– Ai putea să-l mai duci pe Henry la o plimbare.

– Nu, a făcut destule plimbări pe ziua de azi. Oricum, peste o oră îl scot din camera din spate.

Clopoțeii de la ușă se făcură auziți.

– Îl iau eu pe ăsta, zise Laine.

– Ia-l de tot.

Aruncînd o privire spre noul client, Jenny înălță din sprîncene.

– Cam bătrîior pentru cum arată, comentă ea printre dinți și-și văzu de drum.

Laine își aplică masca de bun-venit și se duse să-l întîmpine pe Crew.

– Bună ziua. Vă pot ajuta cu ceva?

– Sînt sigur că puteți.

Cunoștea topografia magazinului, din vizitele anterioare, și știa exact unde voia s-o prindă.

– Mă interesează echipamentele de bucătărie. Mai concret, cuțitele pentru unt. Sora mea face colecție.

– Atunci, are noroc. Tocmai ne-au venit cîteva foarte frumoase. Vreți să vi le arăt?

– Vă rog.

Crew o urmă prin sală, pînă în zona pe care Laine o amenajase pentru articolele de bucătărie, mobilier și noutăți. Cînd trecură prin dreptul ușii din spate, Henry începu să mîrîie.

– Aveți un cîine aici?

– Da...

Nedumerită, Laine se uită spre ușă. Niciodată nu-l mai auzise pe Henry mîrîind la auzul vocilor și sunetelor din magazin.

– E inofensiv și l-am închis în camera din spate. Azi am fost nevoită să-l aduc cu mine.

Simțind nemulțumirea clientului, îl luă de brat și-l conduse spre cuțitele de unt.

– Cel caledonian e foarte reușit, cred, pentru colecționari.

– Hmm...

În magazin mai erau doi clienți și vînzătoarea gravidă. Întrucît cumpărătorii se aflau la tejghea, Crew presupuse că plăteau achizițiile.

– Nu mă pricep deloc, zău. Asta ce Dumnezeu mai e?

– E o cutie de cărbuni, victoriană, de alamă. Dacă-i plac antichitățile și articolele de bucătărie unicat, cu asta a dat lovitura.

– Tot ce se poate...

Crew scoase pistolul de la centură și-i înfipse țeava în coaste.

– Un sunet să nu scoți. Dacă strigi, dacă faci cea mai mică mișcare, omor pe toată lumea din magazin, începînd cu tine. Ne-am înțeles?

Pe Laine o străbătu un val de panică, urmat de un fior rece ca gheața, cînd auzi rîsul lui Jenny.

– Am înțeles.

– Știi cine sînt, domnișoară Tavish?

– Da.

– Bun, asta ne scutește de prezentări. Vei inventa o scuză ca să ieși împreună cu mine.

Plănuise s-o scoată prin spate, dar din cauza afurisitului de cîine nu era posibil.

– Ca să-mi dai îndrumări, să zicem, să mă conduci pînă la colțul străzii. Dacă anunți sau alarmezi pe cineva, te omor.

– Dacă mă omori, n-ai să mai vezi în veci diamantele alea.

– Cît de dragă ți-e vînzătoarea aia gravidă?

Laine simți că i se face greață.

– Foarte dragă. Vin cu dumneata. N-am să-ți fac nici o problemă.

– Înțeleaptă decizie.

Crew vîrî pistolul în buzunar, dar rămase cu mîna pe el.

– Trebuie să ajung la poștă, zise el cu voce tare. Îmi puteți spune unde e?

– Sigur că da. De fapt, și eu am nevoie de niște timbre. Vreți să vă conduc?

– V-aș fi recunoscător.

Laine se întoarse, făcînd un efort să-și miște picioarele. Nu și le simțea, dar o văzu pe Jenny ridicînd privirea și-i zîmbi.

– Trag o fugă pînă la poștă. Într-un minut sînt înapoi.

– OK. Auzi, de ce nu-l iei și pe Henry? arătă Jenny spre ușa din spate, de unde mîrîielile se auzeau tot mai tare, alternativ cu lătrături disperate.

– Lasă...

Întinse mîna spre clanță, orbește, și și-o retrase brusc, cînd o întîlni pe a lui Crew.

– Iar o să se zbată-n lesă.

– Mda, dar...

Jenny se încruntă, privind după Laine care ieși fără să mai scoată o vorbă.

– Curios, a... o, și-a uitat poșeta. Scuzați-mă un minut.

Luă poșeta de sub tejghea. Tocmai ajunsese la jumătatea distanței pînă la ușă, cînd se opri, întorcînd capul spre clienți.

– A spus că se duce să cumpere timbre? Dar oficiul poștal s-a închis la ora patru.

– Ei, a uitat. Doamnă...? întrebă femeia, arătînd spre obiectele cumpărate.

– Ea nu uită niciodată.

Cu poșeta ținută strîns, Jenny se repezi spre ușă și ieși pe trotuar. O văzu pe Laine ținută strîns de braț de bărbatul necunoscut, în timp ce dădeau colțul în direcția opusă poștei.

– O, Doamne, o, Doamne, Dumnezeule!

Se repezi înapoi în magazin, aproape îmbrîncind clienții care-i stăteau în drum, înșfăcă receptorul și făcu legătura cu telefonul direct al lui Vince.

15

Era un cartier suburban liniștit, tipic pentru clasele mijlocii, cu peluze bine întreținute și copaci mari, înfrunziți, atît de bătrîni, încît rădăcinile le ieșiseră pe alocuri prin trotuar. Cele mai multe alei se lăudau cu cîte un SUV, mijlocul preferat de transport al cetățenilor din suburbii. În multe dintre mașini erau scăunele pentru copii mici. Existau și biciclete și trotinete, care-l înștiințau pe Max că vîrstele copiilor din cartier acopereau toată gama – de la bebeluși pînă la adolescenți.

Casa era o vilă englezească stil Tudor, cu etaj, un gazon frumos decorat cu ronduri discrete de flori și arbuști tunși grijuliu. Pe o tăbliță scria: VÎNDUT.

Max nu avea nevoie de anunțul agentului imobiliar pentru a ști că locuința era părăsită. Nu se vedeau perdele la ferestre, nici mașini pe alee.

– Ne-au fentat, comentă Jack.

– I-auzi, Jack, mersi de noutate.

– Cred că e cam enervant să faci atîta drum şi să nimereşti într-o fundătură.

– Nu există fundături, numai ocolişuri.

– Mişto filozofie, fiule.

Max îşi vîrî mîinile în buzunare şi începu să se legene pe călcîie.

– Enervant? repetă el, iar Jack nu făcu decît să zîmbească. Într-un asemenea cartier există cel puţin un vecin care-şi bagă nasul unde nu-i fierbe oala. Hai să batem la uşi, Jack.

– Ce scoatem la înaintare?

– N-am nevoie de nici o înaintare. Am legitimaţie de detectiv particular.

Jack dădu din cap, în timp ce porneau spre casa din stînga.

– Oamenilor din locuri ca ăsta le place să stea de vorbă cu detectivii. Le face viaţa mai interesantă. Dar nu cred c-ai să-i spui lui Alice Băgăreaţa că umblăm după douăşopt de milioane în diamante furate, zise Jack.

– Încerc s-o găsesc pe Laura Gregory – ăsta-i numele pe care-l folosea aici – şi să verific dacă e aceeaşi Laura Gregory numită beneficiară într-un testament. Restul detaliilor sînt confidenţiale.

– Bună cioacă. Simplă şi curată. Şi-n plus, oamenilor le plac testamentele. Bani pe de-a moaca.

Îşi aranjă nodul cravatei. Apoi întrebă:

Cum arăt?

– Arăţi bine, Jack, dar tot nu mă tentează să pun de-o şustă cu tine.

– Ha! îl bătu Jack pe spate. Îmi placi, Max, să mor dacă nu.

– Mersi. Şi-acum taci şi lasă-mă să-mi fac treaba.

Mai aveau de făcut cîţiva paşi pînă la uşa casei cu mezanin, cînd aceasta se deschise. Femeia care ieşi avea vreo treizeci şi cinci de ani şi purta peste blugii albiţi un tricou gros, decolorat. Din spatele ei se auzea tema muzicală, asemenea unui imn din *Războiul stelelor.*

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Da, doamnă, răspunse Max, scoţîndu-şi legitimaţia. Sînt Max Gannon, detectiv particular. O caut pe Laura Gregory.

Femeia privi legitimaţia cu o lucire fascinată în ochi.

– Aşa...?

– Nu e nimic necurat la mijloc, doamnă...

– Gates. Hayley Gates.

– Doamnă Gates. Am fost angajat s-o găsesc pe doamna Gregory şi să confirm că e aceeaşi Laura Gregory nominalizată ca beneficiară într-un testament.

– Aşa... repetă ea, în timp ce lucirea din ochi i se transforma în scînteiere.

– Asociatul meu şi cu mine... Apropo, eu mă numesc Bill Sullivan, interveni Jack.

Spre nemulţumirea lui Max, Jack făcu un pas înainte, luă mîna doamnei Gates şi o strînse viguros.

– Speram să vorbim personal cu doamna Gregory, ca să ne convingem că este într-adevăr nepoata răposatului Spiro Hanroe. În generaţia anterioară s-a produs o mică schismă în familie şi cîteva rude, inclusiv părinţii doamnei Gregory, au întrerupt orice relaţii. Ridică din umeri, cu un gest de neputinţă. Astea-s familiile, ce poţi să le faci?

– Înţeleg ce vreţi să spuneţi. Un moment doar dacă vreţi să mă scuzaţi...

Vîrî capul înapoi pe uşă.

– Matthew? Sînt afară. Fiul meu cel mare e bolnav, explică ea, închizînd parţial uşa. V-aş invita înăuntru, dar în casă e balamuc. Arătînd spre casa din vecini, continuă: Au scos-o la vînzare acu' vreo lună – la un preţ de nimic. Sora mea e agenta care a pus-o pe listă. Laura voia s-o vîndă cît mai repede. De altfel s-a mutat înainte de a o vinde. Într-o zi îşi sădea plantele de vară în grădină, iar a doua zi, împacheta vesela.

– Ciudat, nu-i aşa? remarcă Max. A spus şi de ce?

– Mă rog, a *spus* că se îmbolnăvise grav mama ei din Florida şi că se mută acolo ca să aibă grijă de ea. Am fost

vecine trei ani, dar nu-mi amintesc să-şi fi menţionat vreodată mama. Fiul ei şi cel mare al meu se jucau împreună. E un băiat bun, Nate al ei. Liniştit. Amîndoi erau liniştiţi. Mă bucuram foarte mult că Matt al meu avea un prieten în vecini şi mă înţelegeam destul de bine şi cu Laura. Totuşi, mereu am avut impresia că era dintr-o familie cu bani.

– Serios?

– Simţeam, atîta tot. Lucra totuşi cu jumătate de normă, la un magazin de suveniruri elegante din mall. Din salariu nu şi-ar fi putut permite să ţină maşina, casa, stilul de viaţă, dacă-nţelegeţi ce vreau să zic. Mi-a spus că primise o moştenire. Curios că acum i-a mai venit încă una, nu credeţi?

– Nu v-a spus unde anume, în Florida?

– Nu. Doar că-i în Florida, şi era foarte grăbită să plece. A vîndut sau a dăruit o mulţime de lucruri, şi de-ale ei, şi de-ale lui Nate. A încărcat maşina, a trîntit capota şi a plecat... Să tot fie trei săptămîni, cred. Poate puţin mai mult. A spus c-o să mă sune după ce se instalează, dar n-a telefonat. Am avut impresia că fugea.

– De cine anume?

– Mereu am...

Se întrerupse, privindu-i cu o expresie puţin mai temătoare.

– Sigur nu are nici o problemă?

– Cu noi, nu, îi zîmbi încurajator Max, înainte ca Jack să adauge:

– Noi sîntem doar plătiţi de executorii testamentari ai domnului Hanroe ca să-i găsim pe beneficiari şi să le confirmăm identitatea. Credeţi că are vreun necaz?

– Nu văd ce fel de necaz ar putea să aibă. Mi-am imaginat mereu că era la mijloc un bărbat – un fost soţ – înţelegeţi? Niciodată nu se întîlnea cu nimeni. De cînd s-a mutat aici, o dată n-am văzut-o cu cineva. Şi nici nu vorbea vreodată despre tatăl lui Nate. Nici ea şi nici Nate. În seara dinainte de a scoate casa la vînzare, am văzut că a vizitat-o un individ. Venise cu un Lexus şi avea cu el o cutie, legată cu o fundă,

ca un cadou, dar nu era ziua lui Nate şi nici a Laurei. N-a stat decît vreo douăzeci de minute. A doua zi dimineaţă, a sunat-o pe sora mea şi i-a spus că vrea să vîndă casa şi să-şi dea demisia de la slujbă. Acum, dacă stau să mă gîndesc, în săptămîna următoare nu l-a mai lăsat nici pe Nate să se ducă la şcoală.

– Nu v-a spus cine o vizitase? întrebă Jack pe un ton de conversaţie, ca şi cum ar fi discutat cu plăcere despre vreme şi recoltă. Cred că aţi întrebat-o. Oricine ar fi fost curios.

– Nu... adică, da, i-am spus că văzusem maşina. Ea mi-a răspuns că era doar o cunoştinţă, şi n-a mai adăugat nimic. Eu *cred* că era fostul, mai ales că Laura tremura de frică. Nu-ţi vinzi casa şi mobila, plecînd aşa, doar pentru că ţi s-a îmbolnăvit mama. Cine ştie, poate-o fi auzit şi soţul despre moştenire şi încerca să i se vîre pe sub piele, ca să se-aleagă şi el cu ceva. Ştiţi ce josnici pot fi oamenii.

– Cu siguranţă. Vă mulţumim, doamnă Gates. Max îi strînse mîna. Ne-aţi fost de mare ajutor.

– Dacă o găsiţi, spuneţi-i că tare-aş mai vrea să mă sune. Lui Matt îi e tare dor de Nate, zise femeia.

– Aşa vom face.

– A venit la ea, comentă Jack, în timp ce porneau înapoi spre maşina închiriată.

– A, da, şi nu cred c-avea un cadou în cutia aia fistichie. Femeia a luat-o la fugă.

Aruncă o privire înapoi, spre casa pustie.

– Fuge de el, fuge cu diamantele, sau şi una, şi alta?

– Fuge ca o femeie speriată, fu Jack de părere. Dacă i-a lăsat diamantele în păstrare, cel mai probabil nu ştie ce-a primit. Crew nu e omul care să se încreadă în cineva, cu atît mai puţin într-o fostă nevastă. Deci... mergem în Florida să ne bronzăm?

– Nu e în Florida, iar noi ne întoarcem în Maryland. O să-i iau urma, dar deocamdată am întîlnire cu o frumoasă roşcată, zise Max zîmbind.

– Tu conduci. Crew îşi mută ţeava pistolului, de la rinichii lui Laine la ceafa acesteia. Grăbeşte-te, domnişoară Tavish.

Ar fi putut să strige, ar fi putut să fugă. Ar fi putut să moară. Avea să moară, se corectă ea, în timp ce se aşeza pe scaunul maşinii, trecînd peste consola din mijloc. Şi, de vreme ce nu voia să moară, trebuia să aştepte o ocazia rezonabilă de salvare.

– Centura, îi reaminti Crew.

În timp ce-şi încheia centura de siguranţă, Laine simţi telefonul celular în buzunarul stîng.

– Am nevoie de chei.

– Fireşte. Te previn o dată, o singură dată. Conduci normal, cu mare grijă şi respecţi regulile de circulaţie. Dacă faci cea mai mică încercare de a atrage atenţia, te împuşc. Îi dădu cheile. Ai încredere-n ce-ţi spun.

– Am

– Atunci, să pornim. Ieşi din oraş şi ia-o pe şaizeci şi opt, Est.

Crew îşi schimbă poziţia, astfel încît Laine să-i poată vedea pistolul.

– Nu-mi place să conducă altcineva, dar voi face o excepţie. Ar trebui să fii recunoscătoare pentru cîine. Dacă nu era în spate, am fi ieşit pe-acolo şi făceai drumul în portbagaj.

Dumnezeu să te binecuvînteze, Henry!

În timp ce conducea, Laine analiză şi respinse ideea de a accelera la maximum sau a trage brusc de volan. Asemenea acte de eroism reuşeau în filme, dar în filme se foloseau cartuşe de manevră.

Trebuie să lase cumva o urmă şi să rămînă în viaţă suficient de mult ca s-o caute cineva.

– Dumneata l-ai speriat aşa de tare pe Willy încît s-a repezit în stradă?

– Una dintre acele întorsături ale sorţii, un moment inoportun sau pur şi simplu un ghinion. Unde-s diamantele?

– Conversaţia asta, şi existenţa mea s-ar încheia foarte repede dacă ţi-aş spune.

– Cel puţin eşti destul de inteligentă ca să nu te prefaci că nu ştii despre ce vorbesc.

– Ce rost ar avea?

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare, făcu ochii mari, apoi se mai uită o dată. Asta fu suficient pentru a-l face pe Crew să se întoarcă şi să privească în urmă. În acel moment, Laine vîrî mîna în buzunar şi pipăi butoanele telefonului, rugîndu-se să numere corect şi să apese pe comanda Redial.

– Ochii la drum, se răsti Crew.

Laine strînse volanul în mîini, spunînd în sinea ei: *Răspunde la telefon, Max, răspunde la telefon şi ascultă.*

– Unde mergem, domnule Crew?

– Condu şi taci din gură.

– Şoseaua şaizeci şi opt, Est, e lungă. Intenţionezi să adaugi pe lista dumitale şi trecerea frontierei de stat cu o persoană sechestrată?

– N-ar fi cea mai gravă încălcare.

– Cred că ai dreptate. Aş conduce însă mai uşor dacă n-ai ţine pistolul ăla îndreptat spre mine.

– Cu cît conduci mai atent, cu atît scade riscul să se descarce şi să-ţi facă o gaură urîtă în pielea asta atît de drăguţă. Roşcatele autentice – cum presupun că eşti şi tu, după ce ţi-am văzut tatăl – au o piele foarte fină.

Laine nu voia ca Alex Crew să se gîndească la pielea ei şi nici să i-o găurească.

– Dacă nu mă întorc, Jenny va da alarma.

– E prea tîrziu ca să mai conteze. Respectă viteza legală.

Acceleră pînă la şaizeci şi cinci de mile pe oră.

– Frumoasă maşină. N-am mai condus niciodată un Mercedes. E greu.

Îşi trecu o mînă peste gît, ca şi cum ar fi fost nervoasă, continuînd cam bîlbîit:

– Totuşi, e şi simplu. Pare o maşină diplomatică, sau aşa ceva – ştii, Mercedes Sedan negru...

– N-ai să-mi distragi atenţia turuind nimicuri.

– Mie încerc să mi-o distrag, dacă nu te superi. E prima oară cînd sînt răpită sub ameninţarea armei. Tu mi-ai spart şi casa.

– Dacă găseam ceea ce-mi aparţine, acum n-am fi făcut excursia asta împreună.

– Ai întors totul pe dos.

– N-am beneficiat de prea mult timp.

– Cred că e inutil să-ţi amintesc că ai deja jumătate din pradă, cînd vă înţeleseserăţi pentru un sfert. Să presupun că după ce treci de zece milioane, restul nu mai contează?

– Ai dreptate, vorbeşti degeaba. Ia-o pe prima la dreapta.

– Trei douăzeci şi şase?

– Spre sud, pînă pe Unu patruşpatru Est.

– Bine, am înţeles. Trei douăzeci şi şase, sud spre Unu patruzeci şi patru Est.

Aruncă o privire spre el.

– Nu pari genul de om care să-şi petreacă prea mult timp în fondul forestier de stat. Cred că nu mergem la un camping, nu-i aşa?

– Tu şi tatăl tău mi-aţi creat probleme considerabile şi m-aţi făcut să cheltuiesc în plus. Va plăti pentru asta.

Laine îi urmă îndrumările, repetîndu-le cu grijă. Nu putea decît să spere că apelul ajunsese pînă la Max, că nu i se descărcase telefonul şi că avea semnal.

– Alleghany Recreation Park, spuse ea, în timp ce coti de pe caldarîm pe pietriş, la instrucţiunile lui Crew. Nu se potriveşte deloc cu un Mercedes.

– Ia-o pe prima la stînga.

– Cabane rustice, private...

– Ţine dreapta.

– Mulţi copaci... Deerwalk Lane. Drăguţ. Sînt sechestrată într-o cabană de pe Deerwalk Lane. Nu sună destul de ameninţător.

– Ultima pe stînga.

– Bună alegere. Complet ascunsă între copaci, aproape invizibilă...

Trebuia să închidă telefonul. Crew avea să-l găsească. Nu se putea să nu-l găsească, iar atunci va pierde chiar şi acest mic avantaj.

– Opreşte maşina, ordonă el, schimbînd cu mîna lui vitezele. Dă-mi cheile.

Laine se conformă, întorcînd capul şi susţinîndu-i privirea.

– N-am de gînd să fac nimic ca să m-aleg cu un glonţ, zise ea. N-am să fiu nici vitează, nici proastă.

În timp ce vorbea, îşi strecură mîna în buzunar, trecu cu degetul peste butoane şi apăsă pe End.

– Poţi începe prin a coborî pe-aici, răspunse Crew. Deschise portiera şi ieşi, dar rămase cu pistolul îndreptat spre pieptul ei, în timp ce Laine trecea peste consolă.

– Şi acum, să intrăm, o îndemnă împingînd-o înainte. Şi să stăm de vorbă.

Cîştigase timp destul, îşi spuse Max, în timp ce străbătea terminalul, spre ieşire. O putea lua pe Laine de la Jenny, după ce-l lăsa pe Jack undeva, la adăpost. Nu credea că ar fi fost cea mai bună idee să-şi ducă viitorul socru în casa unui poliţist. Problema era că trebuia să aibă încredere în el.

Se uită înapoi şi văzu că Jack încă mai era destul de verde la faţă. De pe aeroportul din Columbus, luaseră un avion cu elice, iar faţa lui Jack îşi schimbase încontinuu culorile, ca un cameleon.

– Nu suport rablele astea – nişte rable cu aripi, asta sînt.

Cu pielea încă îmbrobonată de sudoare, se rezemă de capota maşinii lui Max.

– Trebuie să-mi aduc şi picioarele sub mine.

– Adu-ţi-le sub tine în maşină.

Întrucît simţea o anumită compasiune, Max deschise uşa şi-l ajută pe Jack să se aşeze.

– Să nu-mi borăşti aici, că-ţi iau fundul la şuturi, îl avertiza el pe Jack.

Ocoli maşina şi se aşeză la volan. Îşi închipuia că Big

Jack ştia să simuleze tot felul de boli, dar pentru a-şi schimba culoarea feţei era nevoie de mai mult talent.

– Uite cum facem: te duc la Laine, şi-ai să rămîi acolo pînă mă întorc cu ea. Dacă o ştergi, am să te găsesc, te-aduc înapoi pe sus şi te iau la trosneală pînă nu te mai scoli de jos. E clar?

– Un pat. Doar un pat vreau, nimic altceva.

Amuzat, Max scoase maşina din parcare. Îşi aminti de telefon şi-l deschise. În timpul zborului, fusese obligat să-l închidă. Ignorînd bipul care-l anunţa că avea mesaje vocale, o sună pe Laine. Îi auzi vocea înregistrată cerîndu-i să-i lase un mesaj.

– Auzi, puişor, m-am întors, tocmai plec de la aeroport. Am de făcut un mic ocol, apoi trec să te iau. Cînd ne vedem, îţi povestesc totul. A, şi am cîte ceva pentru tine. Mai vorbim.

Ţinîndu-şi capul dat pe spate şi ochii închişi, Jack mormăi:

– E periculos să vorbeşti la drăcia aia cînd conduci.

– Gura, Jack.

Max dădu să pună telefonul la loc în buzunar, cînd auzi semnalul unui apel. Convins că era Laine, răspunse.

– Eşti promptă. Tocmai... Vince?!

Brusc, trase maşina pe margine, în timp ce spaima-l lovea în burtă ca un bulgăre de gheaţă.

– Cînd?... Pentru Dumnezeu, e mai mult de-o oră de-atunci. Alerg într-acolo.

Aruncă telefonul pe bord şi apăsă pe accelerator.

– A răpit-o, i se adresă el lui Jack.

– Nu, nu, nu-i adevărat...

Pînă şi verdele livid se şterse de pe chipul lui Jack, lăsîndu-i-l alb ca hîrtia.

– Nu se poate s-o fi răpit, nu pe fetiţa mea.

– A plecat cu ea de la magazin, la cinci şi ceva. Vince crede că merg cu un sedan de culoare închisă. Vreo doi oameni au văzut-o urcîndu-se cu un bărbat într-o maşină, dar n-au putut-o descrie prea bine, continuă Max, accelerînd

pînă la nouăzeci. Jenny a reţinut semnalmentele tipului. Păr şaten lung, coadă-de-cal, ochelari de soare. Alb, între patruzeci şi cinci şi cincizeci de ani, înălţime şase picioare, constituţie medie.

– Părul e fals, dar el trebuie să fie. Ca să pună mîna pe diamante, are nevoie de mine. O s-o tortureze.

– Hai să nu ne gîndim la asta, ci la cum o putem găsi şi salva.

Pe volan, mîinile-i erau reci ca gheaţa.

– Are nevoie de o locuinţă. Dacă-şi închipuie că pietrele sînt aici, n-o să se ducă prea departe. O locuinţă privată, nu un hotel. O să ia legătura cu tine, sau cu mine. O să... *la dracu'!*

Înhăţă telefonul.

– Dă-mi-l mie. Dacă murim într-un accident, n-o mai putem ajuta cu nimic.

Jack îi smulse telefonul şi apăsă pe butonul poştei vocale.

„Aveţi două mesaje noi. Primul mesaj a sosit în optsprezece mai, la ora cinci şi cincisprezece minute, P.M." Apoi auziră vocea lui Laine, de un calm îngheţat:

„Şoseaua şaizeci şi opt, Est, e lungă. Intenţionezi să adaugi pe lista dumitale şi trecerea frontierei de stat cu o persoană sechestrată?"

– E deşteaptă, gîfîi Max. Foarte deşteaptă.

Lansă maşina ca din puşcă pe o rampă de ieşire, o întoarse derapînd în loc şi se repezi înapoi, spre autostrada interstatală.

– Sună-l pe Vince, dă-i descrierea vehiculului şi destinaţia. Alleghany Recreational Park. Spune-i că şi noi mergem într-acolo şi că e înarmat.

– Nu aşteptăm poliţia?

– Nu aşteptăm pe nimeni.

Laine intră în cabană, se uită în jur, prin livingul spaţios, cu şemineul de piatră şi lemnăria masivă, închisă la culoare. Era timpul să schimbe tactica, îşi spuse ea.

Era bine, era foarte bine, că trăgea de timp. Tot ce o proteja de a fi împuşcată sau bătută era de folos. Nu e bine să te

bazezi pe o şarjă a cavaleriei în ultimul minut. Oamenii isteți contează numai pe forțele proprii. În consecință, se întoarse spre Crew, cu un zîmbet dezinvolt.

– Mai întîi, permite-mi să-ți spun că nu-ți voi da nici un motiv să-mi faci ceva. Nu-mi place durerea. Ai putea, desigur, să mă răneşti, dar sper că ai un stil mai elevat. Amîndoi sîntem oameni civilizați. Am un lucru pe care îl doreşti.

Se duse la o canapea cadrilată şi se aşeză, picior peste picior.

– Hai să negociem, zise ea.

– Asta vorbeşte de la sine, gesticulă el cu pistolul.

– Foloseşte-l, şi n-ai să te alegi cu nimic. De ce nu-mi oferi în schimb un pahar de vin?

Crew îşi înclină capul, gînditor, părînd s-o reevalueze.

– Ai mult sînge rece.

– Am avut timp să mă calmez. Nu neg că m-ai speriat. Sigur că m-ai speriat, şi încă ai mai putea s-o faci, dar sper că eşti dispus să purtăm un dialog rezonabil.

Căută repede prin minte lucrurile pe care le ştia despre el şi-i puteau fi de folos. Orgoliu nemăsurat, vanitate, lăcomie, tendințe sociopate şi ucigaşe.

– Sîntem singuri, n-am nici o scăpare, zise Laine. Dumneata ții volanul, dar eu... am un lucru pe care-l vrei.

Îşi aruncă pe spate capul şi rîse, văzîndu-l surprins. Foarte bine. Să-l țină în dubiu, mereu pe gînduri.

– O, Doamne, cine l-ar fi crezut pe bătrîn în stare de aşa ceva? Toată viața a fost un hoț de mîna a doua şi o mare belea pe capul meu. Iar acum a dat o lovitură fabuloasă. La naiba, mai mult decît fabuloasă. Şi mi-a pus-o mie în brațe. Totuşi, îmi pare rău pentru Willy, era un om bun. Dar... asta e.

Chipul lui Crew exprima un oarecare interes, înainte de a deschide un sertar, de unde scoase o pereche de cătuşe.

– Ei, Alex, dacă e vorba să ne distrăm cu cătuşele, zău că mai întîi aş bea un pahar de vin.

– Crezi că țin la mine fițele astea?

– Nu e nici o fiță.

Şi poate că nu ținea, dar Crew o asculta. Oftă, cînd cătuşele aterizară în poala ei.

– În regulă, cum preferi. Unde să le pun? întrebă ea.

– Leagă-ți mîna dreaptă de brațul canapelei.

Deşi ideea de a se imobiliza singură făcea să i se usuce gîtul, se conformă. Apoi îi aruncă o privire senzuală.

– Ce se-aude cu vinul ăla?

Dînd din cap, Crew se duse la bucătărie şi scoase o sticlă dintr-un dulap.

– Cabernet?

– Perfect. Te superi dacă te întreb de ce s-a înhăitat cu Jack un om cu gusturile şi talentele tale?

– Era util. De ce încerci s-o faci pe oportunista dură?

Laine se prefăcu îmbufnată.

– Nu-mi place să mă cred dură, doar realistă.

– Nu eşti decît o patroană de prăvălioară de provincie, care a avut ghinionul de a primi un lucru care-mi aparține.

– Eu aş zice că a fost un mare noroc.

Luă paharul oferit de el şi sorbi din vin.

– Magazinul e stabil şi plăcut. Vînd obiecte vechi, adesea nefolositoare, obținînd un profit frumuşel. În plus, am acces în multe locuri unde se găsesc alte vechituri nefolositoare şi foarte valoroase. Nu le scap din ochi.

– Hmm...

Laine îşi dădu seama că, dacă înainte nu privise lucrurile şi din această perspectivă, acum o făcea.

– Ascultă, eşti furios pe bătrîn – treaba voastră. Mie puțin îmi pasă de el. Şi dacă m-a învățat vreodată ceva, a fost să caut ce e mai bun.

Încet, Crew clătină din cap.

– Ai ieşit din magazin cu mine fără să scoți un sunet, în primul rînd ca s-o protejezi pe vînzătoarea aia.

– Doar nu era să mă lungesc la discuții, cînd mă împungeai cu pistolul în coaste. Şi ai dreptate, nu voiam să-i faci nici un rău. Mi-e prietenă şi, pentru numele lui Dumnezeu, e gravidă aproape în luna a şaptea. Am şi eu nişte principii, Alex. Prefer să evit violența.

Crew se aşează şi o întrebă:

– Cum explici faptul că ai o relaţie cu Gannon, detectivul de la asigurări?

– E excelent la pat, însă chiar şi dacă era impotent, tot aş fi făcut-o. Ţine-ţi prietenii aproape şi duşmanii şi mai aproape. Îi ştiu fiecare mişcare, chiar înainte de a o face. Şi uite o informaţie gratuită, ca dovadă de bună credinţă: azi s-a dus la New York. Pregătesc un plan ca să te scoată la lumină. Mîine urmează să se dea un comunicat de presă, potrivit căruia Max a recuperat o parte din diamante. Ideea lui strălucită e că asta te va împinge să faci un gest pripit. E isteţ, recunosc, dar pînă acum nu te are cu nimic la mînă.

– Cred că asta-nseamnă că eu sînt mai isteţ.

– Aşa se pare. E pe urmele lui Jack, şi pot să jur că bietul meu tătic n-o să mai poată fugi mult de el. Dar n-are nici cea mai vagă idee cum să te prindă pe tine.

Orgoliul, orgoliul, orgoliul. Alimentează-i-l, îşi zise Laine.

– Interesant, dar nu mă prea preocupă detectivii de asigurări.

– Şi de ce te-ar interesa? L-ai învins o dată. A trebuit să-l pup unde i-ai făcut buba. Chicoti. Şi, cu ocazia aia, l-am ţinut ocupat destul timp ca să ai tu spaţiu de manevră.

– Şi-acum vrei să-ţi mulţumesc? Consideră un semn de recunoştinţă faptul că încă n-ai păţit nimic. Unde-s diamantele, domnişoară Tavish?

– Poţi să-mi zici Laine. Cred că am trecut de faza formalismelor. Diamantele sînt la mine. Ale lui Jack şi ale lui Willy.

Îşi schimbă poziţia pe canapea, continuînd pe un ton provocator:

– Ce-ai să faci cu toţi banii ăia, Alex? Ai să călătoreşti? Ai să-ţi cumperi o ţărişoară? Ai să sorbi vin de mimoze undeva pe-o plajă? Nu crezi că toate lucrurile astea, toate

chestiile delicioase pe care le pot face oamenii cînd au grămezi mari de bani sînt mai plăcute în compania cuiva care gîndeşte la fel ca tine?

Crew îi privi o clipă buzele.

– Aşa l-ai sedus pe Gannon?

– Nu, m-am prefăcut că-l las pe el să mă seducă. E genul care simte nevoia să vîneze şi să cucerească. Acum pun totul la bătaie. Poţi să ai şi diamantele, şi pe mine.

– Oricum aş putea să am totul.

Laine se rezemă de spătar şi sorbi din vin.

– Ai putea. Totuşi, consider că bărbaţii cărora le place violul sînt de cea mai joasă speţă. Dacă faci parte dintre ei, te-am judecat greşit. Ai putea să mă violezi, să mă baţi, să mă împuşti. Cu siguranţă ţi-aş spune unde sînt diamantele. Dar atunci...

Sorbi iar, cu o lucire răutăcioasă în ochi.

– N-ai şti dacă spun adevărul sau nu. Ai putea pierde mult timp, iar eu aş trece prin suferinţe considerabile. N-ar fi foarte practic, atîta timp cît sînt dispusă să închei un tîrg de pe urma căruia să cîştigăm amîndoi ceea ce dorim, şi ceva pe deasupra.

Crew se ridică.

– Mă intrigi, Laine, spuse el şi îşi scoase peruca.

– Mmm, îţi stă mai bine aşa. Laine îi studie părul de culoarea cositorului. Mult mai bine. Îmi mai torni, te rog, puţin vin? Aş vrea să te întreb ceva, continuă ea, cînd Crew se duse să ia sticla. Ai şi restul diamantelor? Nu pot decît să te cred pe cuvînt. Tatăl meu nu mi se pare o sursă demnă de încredere.

– A, le am.

– Dacă le ai, de ce nu profiţi şi nu-ţi iei zborul, în loc să alergi şi după celelalte?

Chipul lui era împietrit, cu zîmbetul parcă sculptat şi ochii lipsiţi de viaţă.

– Niciodată nu mă mulţumesc cu jumătăţi de măsură, rosti Crew.

– Respect principiul ăsta. Totuşi, aş putea face să fie foarte plăcut împărţitul cîştigului cu mine.

Crew îi umplu din nou paharul şi puse sticla pe masă.

– Sexul e depăşit.

Cu un rîs scăzut, gutural, Laine replică:

– Facem pariu?

– Oricît ai fi de atrăgătoare, nu valorezi douăzeci şi opt de milioane.

– Ei, cu asta m-ai jignit.

„Atrage-l mai aproape", îşi spuse ea, „adu-l mai aproape şi distrage-i atenţia. O să doară, dar numai un minut."

Încordîndu-se, se întinse spre paharul cu vin, apoi se întoarse astfel încît telefonul din buzunar lovi braţul canapelei.

Crew se repezi la ea, o trase în jos de păr, smulgîndu-i buzunarul din cusături. Prin faţa ochilor i se învolburară pete negre de durere şi frică, dar se săltă cu chiu, cu vai, privind cu o expresie dezgustată pata de vin de pe pantaloni.

– Of, pentru Dumnezeu, sper că ai nişte detergent.

Un dos de palmă făcu punctele negre să se înroşească exploziv.

16

Max opri maşina de-a curmezişul drumului cu pietriş, la o distanţă suficientă ca să nu fie văzut din ultima cabană de pe stînga. Dacă încerca să fugă, Crew trebuia să treacă prin Porsche.

Era linişte şi aproape întuneric. Văzuse foarte puţină mişcare prin pădure, sau în cabanele pe lîngă care trecuse. La ora aceea, excursioniştii se întorseseră de pe trasee şi se pregăteau să-şi ia cina sau să bea ceva.

Opri motorul, apoi se aplecă prin faţa lui Jack şi deschise torpedoul.

– Nu putem sta aşa aici, cu mîinile-n sîn, zise Jack.

– N-o să stăm aici.

Max îşi scoase pistolul, plus un încărcător de rezervă, şi-i aruncă lui Jack în poală un binoclu.

– Nu scăpa casa din ochi, îi spuse el.

– Dacă intri acolo cu pistolul ăla, cineva o s-o păţească. Armele aduc necazuri, adăugă Jack.

– Ai dreptate în ambele cazuri.

Verifică încărcătorul, îl puse la locul lui, iar pe celălalt îl vîrî în buzunar.

– Poliţiştii sînt pe drum. O să le ia ceva timp ca să asigure zona ca pentru o luare de ostatici. Ştiu că e înarmat, ştiu că e vorba de Laine. Vor încerca să negocieze.

– Cum să negociezi cu un nebun ca ăsta? Fata mea e acolo, Max. O are prizonieră pe fetiţa mea.

– E şi a mea. Iar eu nu negociez.

– Nici n-o să-i aşteptăm pe sticleţi aici.

– Nu aşteptăm pe nimeni.

Întrucît Jack nu folosise binoclul, Max îl luă şi privi spre cabană.

– Toate uşile şi ferestrele sînt închise şi cu draperiile trase. De aici, văd o uşă şi patru ferestre. Probabil mai este o uşă în spate, încă vreo două ferestre pe partea cealaltă şi alte două în spate. Pe-aici nu poate să scape, dar dacă trece de mine, ar putea să cotească în cealaltă direcţie, s-o ia pe un drum lăturalnic şi să ocolească pînă la şosea. Nu cred c-o să-l lăsăm s-o facă.

Max băgă din nou mîna în torpedou. De astă dată scoase un cuţit cu teacă. Din învelişul de piele ieşi la iveală lama – o bandă îngustă de oţel argintiu, cu muchia zimţată.

– Iisuse Hristoase.

– Îi rezolvi tu cauciucurile Mercedes-ului cu ăsta?

– Cauciucurile...

Jack inspiră adînc, apoi expiră.

– Mda, se face.

– În regulă. Uite cum procedăm...

*

Laine se ridică încet. Urechile îi țiuiau după lovitură și se blestemă că nu se mișcase destul de repede, că nu-i anticipase reacția, astfel încît să primească o lovitură razantă, nu una directă.

Știa că are ochii plini de lacrimi, dar se stăpîni și le înghiți în timp ce-și ducea mîna la obrazul îndurerat.

– Ticălosule. Fir-ai să fii de nenorocit.

Crew o apucă de cămașă, săltînd-o puțin de pe canapea. În timp ce-i susținea privirea, Laine întinse brațul liber, dar nu reuși să ajungă unde dorea.

– Pe cine voiai să suni, Laine? Pe tăticu'?

– Idiotule.

Răspunsul ei și brînciul furios pe care i-l dădu îl surprinseră îndeajuns ca să-l facă să-i dea drumul înapoi pe canapea.

– Mi-ai spus să-mi golesc buzunarele? M-ai întrebat dacă am telefon? E închis, nu? Îl port tot timpul în magazin. Ai fost aici, băi Einstein. Am sunat pe cineva?

Crew păru să stea un moment pe gînduri, apoi întoarse telefonul și-l studie.

– Pare să fie închis, zise el și îl deschise. După ce căută și găsi serviciile, din telefon se auzi un bip scurt, ascuțit.

– Se pare că ai un mesaj. Ce-ar fi să vedem cine încearcă să dea de tine?

– Lasă-mă-n-pace, zise Laine enervată, și se trase mai aproape de masă pentru a-și umple din nou paharul. Mîna nu-i tremura cînd auzi glasul lui Max anunțînd că se întorsese.

– Poftim, ți se pare că l-am contactat prin telefon, sau prin telepatie? Iisuse.

Îi despărțea o distanță puțin mai mare de un metru. Prea mult. Puse sticla pe masă și-și cuprinse în palmă obrazul lovit.

– Dă-mi dracului niște gheață să-mi pun aici.

– Nu-mi plac ordinele.

– Mda, bine, nici mie nu-mi place să mă ia la trosneală

orice tip care are probleme cu autocontrolul. Cum naiba am să explic vînătaia asta? N-ai făcut decît să complici totul. Și mai știi ceva, deșteptule? S-a zis cu oferta mea dinainte. Nu mă culc cu bărbații care dau în mine. Niciodată, pentru nimic în lume.

Se trase puțin înainte, ca pentru a sta într-o poziție mai comodă, continuînd să-și maseze obrazul.

– Gata, de-acum facem afaceri serioase. Fără avantaje colaterale, zise ea.

– Am impresia că ai uitat. Asta nu-i o negociere.

– Totul e negociabil. Tu ai jumate, eu am cealaltă jumătate. Vrei totul. Eu, pe de altă parte, sînt mai realistă, și nici pe departe la fel de rapace. Și scoate-mi naibii porcăriile astea, ceru ea, zgîlțîind cătușele. Unde naiba crezi că pot să mă duc?

Îi văzu mîna mișcîndu-se, abia perceptibil, spre buzunarul stîng al pantalonilor, după care reveni la loc.

– N-aș crede. Și acum...

Porni spre ea.

– Diamantele.

– Dacă mă mai lovești, dacă o dată mai dai în mine, îți jur c-o să am grijă să le ia poliția.

– Ai o constituție delicată, Laine. Oasele delicate se rup ușor. Cred că personalitatea ți-e mai puternică și ar fi puțin mai greu să ți-o frîng. Aș putea începe cu mîna ta. Știi cîte oase are o mînă omenească? Nu mai țin minte exact, dar cred că sînt destul de multe.

În timp ce vorbea, ochii îi scăpărau. Nimic în viața ei n-o înspăimîntase mai tare pe Laine decît lucirea aceea amuzată.

– Unele au să se rupă, altele se vor sfărîma. Va fi foarte dureros. Ai să-mi spui unde-s diamantele, fără să mă minți, pentru că nici chiar cea mai puternică personalitate din lume nu poate suporta durerea peste o anumită limită.

Lui Laine îi bubuia pulsul în tîmple, în gît, în vîrfurile degetelor – un tam-tam al terorii, aproape asurzitor.

– Numai un om bolnav la cap se excită cînd își imaginează

așa ceva. Știi, fără acest mic cusur, mi-ar fi plăcut să-mi petrec puțin timp cu tine.

Trebuia să-l privească în ochi, cît mai ferm. De asta depindea supraviețuirea ei.

– Îmi place să fur, continuă ea. Îmi place să iau, să-mi însușesc lucruri care le aparțin altora. E palpitant, într-adevăr. Dar nu merită durerea. Și nici viața mea. E un mic amănunt pe care l-am preluat de la tatăl meu. Cred că am ajuns în faza în care-ți dorești diamantele mai mult decît mine. Vrei să știi unde sînt? E mai ușor decît crezi. Dar ca să ajungi la ele, ei bine...

Inima-i bătea nebunește, în timp ce-și arcuia buzele și-și încovoia degetul.

– Vino aici, și-am să-ți dau un mic indiciu.

– Ai să-mi dai mai mult decît atît.

– Ei, haide... Măcar lasă-mă să mă distrez puțin...

Începu să se joace cu pandantivul de la gît, ridicîndu-l.

– Cu ce ți se pare că seamănă ăsta, îl întrebă rîzînd încetișor. Haide, Alex, uită-te mai bine.

Știu că reușise cînd îl văzu aplecîndu-se asupra ei, cu privirea ațintită asupra medalionului. Îl lăsă să cadă la loc, ca să-și elibereze mîna, apoi se întinse iar înainte, ca pentru a lua paharul de vin.

– Totul nu ține decît de inducerea în eroare, de fapt. Încă un detaliu pe care-l știu de la tatăl meu.

Își ridică fața spre el, pentru a-i distrage atenția. Avea o singură șansă. Crew întinse mîna spre pandantiv, aplecîndu-se și înclinîndu-și capul ca să-l vadă mai bine.

Iar Laine își luă elan de pe canapea, aplicîndu-i o lovitură năprasnică cu sticla de vin. Se auzi trosnetul hidos al osului și vinul împroșcă exploziv ca o erupție de sînge. Inerția îl făcu pe Crew să cadă pe spate, în timp ce Laine aștepta, gîfîind, cu sticla încă în mînă. Apoi se lăsă să cadă în genunchi, învingîndu-și valul de greață, în timp ce încerca să ajungă la el. Trebuia să-i scoată cheia din buzunar, să ia pistolul, să ia telefonul... Să scape.

– Nu! Fir-ar să fie! exclamă ea furioasă cînd își dădu

seama că Crew căzuse prea departe. Se ridică, trecu peste canapea pînă în spate și o împinse cu umărul, ca s-o apropie de el. Puțin mai aproape. Doar puțin.

Sîngele îi vuia în urechi și propria ei voce, ascuțită și disperată, părea să răsune de la mile distanță, în timp ce-și ordona sieși la nesfîrșit: „Haide, haide, *hai!*"

Lăsîndu-se iar pe podea, îl apucă de pantalon și-l trase spre ea.

– Cheia, cheia, o, Doamne, Te rog, ajută-mă să iau cheia...

Aruncă o privire după pistol. Era pus pe bufetul de bucătărie, la aproape trei metri distanță. Aplecîndu-se, forță pînă cînd metalul îi intră în carne, dar cu mîna cealaltă ajunse la buzunar și-și strecură înăuntru degetele tremurătoare.

Lacrimile usturătoare i se revărsară pe obraji, cînd simți cu degetele micul obiect de metal. Gîfîind, introduse pe dibuite cheia în încuietoare, în timp ce scrîșnea din dinți și-și înjura stîngăcia. Micul declic răsună ca un foc de armă. Începu să murmure rugăciuni incoerente de recunoștință, în timp ce-și scotea cătușa de pe încheietura mîinii.

„Gîndește. Gîndește și nimic mai mult. Respiră și gîndește."

Se așeză pe podea, sacrificînd cîteva secunde prețioase ca să-i treacă panica.

Poate că-l omorîse. Poate-l amețise doar. A dracului să fie dacă avea să verifice. Dar dacă nu era mort, va veni după ea. Se ridică și, gîfîind, începu să-l tragă spre canapea. Spre cătușe. O să-l imobilizez; asta trebuia să facă. Să-l lege. Să ia telefonul, să ia pistolul, să cheme în ajutor.

Oftă ușurată cînd îi prinse cătușele pe mînă. Fața lui Crew era plină de sînge. Îi trase jacheta într-o parte ca să-și ia telefonul din buzunarul de la piept.

Sunetul neașteptat al unui claxon de mașină o făcu să țipe scurt, speriată. Privi spre ușă. Era cineva afară. Cineva care putea s-o ajute.

– Ajutor... abia reuși ea să șoptească, ridicîndu-se în picioare.

Se repezi înainte, dar o mînă o apucă de gleznă, făcînd-o să cadă pe podea cu fața în jos.

Nu țipă. Începu să mîrîie ca o fiară, în timp ce lovea cu picioarele înapoi, tîrîndu-se înainte. Crew smuci, cuprinzîndu-i piciorul cu mîna astfel încît fu nevoită să se răsucească și să se ridice în șezut ca să-l atace cu pumnii și unghiile.

Sistemul de alarmă al mașinii continua să sune, ca un vaiet pe două note, la nesfîrșit, în timp ce Laine se lupta cu Crew, care o trăgea tot mai aproape. Sîngele îi șiroia pe față, curgînd și din zgîrieturile proaspete lăsate de unghiile ei.

Laine auzi un trosnet și, agitîndu-și orbește brațul, nimeri în niște cioburi de sticlă. Durerea o făcu să se rostogolească, împingîndu-se cu coatele pentru a mai cîștiga cîțiva centimetri. Strîngea în mînă sticla de vin. De astă dată, cînd se răsuci spre el, o ținea cu ambele mîini, ca pe o bîtă de baseball. Și lovi din răsputeri.

Se auzi un bubuit – în capul ei? În cameră? Afară? Strînsoarea mîinilor lui Crew slăbi, ochii i se dădură peste cap și rămase nemișcat.

Scîncind, Laine se tîrî înapoi, ca un rac.

Așa o găsi Max cînd năvăli în cameră. Chircită pe podea, cu mîinile pline de sînge și hainele rupte.

– Laine! Iisuse Hristoase Atotputernice!

Se repezi la ea, pierzîndu-și autocontrolul la care apelase ca să ajungă înăuntru, să ajungă la timp. Căzu alături în genunchi, trecîndu-și mîinile pe fața ei, peste păr, peste trup.

– Cît de grav ești rănită? Unde te doare? Te-a împușcat?

– Ce...? Împușcat...?

Vederea-i era tulbure și intermitentă, ca un film cu zgîrieturi.

– Nu, n-am... e doar vinul... Un rîs euforic îi izbucni din gît. Vin roșu și, da, sîngele lui. Al lui. E al lui, mai mult... A murit? întrebă ea, aproape pe un ton de conversație. L-am omorît?

Max îi dădu la o parte părul de pe față, palpîndu-i ușor cu degetul mare obrazul învinețit.

– Poți să mai rezișți puțin?

– Sigur. Nici o problemă. Nu vreau decît să stau și să răsuflu.

Apropiindu-se de Crew, Max se lăsă pe vine lîngă el.

– E viu, spuse, după ce-i luă pulsul, studiindu-i chipul plin de sînge și desfigurat de zgîrieturi. L-ai cam cotonogit, este?

– Am dat în el cu sticla de vin. Camera părea să se clatine ușor în jurul ei, iar aerul se unduia ca apa. De două ori. Și ai apărut tu. Mi-ai primit mesajul?

– Mda, l-am primit.

După ce-l căută pe Crew de arme, Max reveni lîngă Laine.

– Sigur n-ai nimic grav?

– Mă simt amorțită, doar atît.

– Atunci e bine.

Max își puse pistolul pe podea, alături, și o cuprinse cu brațele. Toată frica, furia, deznădejdea pe care și le reprimase în ultima oră îl străbăteau acum valuri-valuri.

– Trebuie să mă abțin... murmură el, cu buzele lipite de gîtul ei. Nu vreau să-ți fac nimic, dar trebuie să rezist...

– Și eu, răspunse Laine, strîngîndu-se lîngă el. Și eu. Știam că o să vii. Știam că vei ajunge aici, dar, n-am stat nici eu degeaba. Se retrase puțin. Ți-am spus că pot să-mi port singură de grijă.

– Mi-ar fi greu să te contrazic. Hai să vedem dacă ne putem ține pe picioare.

După ce se ridicară, Laine se rezemă de el, și-l privi pe Crew.

– Chiar l-am doborît. Mă simt... puternică și mulțumită și...

Înghiți în sec, apăsîndu-și abdomenul cu mîna.

– Și mi-e cam rău.

– Hai să mergem afară, să iei puțin aer. Aici, în casă, am să rezolv eu. Poliția e pe drum.

– OK. Cine tremură, tu sau eu?

– Amîndoi, cred. Încă mai eşti sub efectul şocului, Laine. Am să te scot te-aici, şi vreau să stai jos, să te culci pe pămînt, dacă-ţi ajută cu ceva. O să chemăm o ambulanţă.

– N-am nevoie de nici o ambulanţă.

– Asta rămîne de văzut, dar el mai mult ca sigur are. Hai, să mergem...

O conduse afară. De lîngă colţul casei apăru Jack, cu cuţitul într-o mînă şi o piatră în cealaltă. Lui Laine îi trecu prin minte, vag, că arăta extrem de caraghios. Jack scăpă din mîini piatra şi cuţitul se împletici înainte şi o cuprinse în braţe.

– Lainie... Lainie...

Îngropîndu-şi faţa în umărul ei, izbucni în lacrimi.

– Nu-i nimic. N-am nimic. Şşşt... Îi cuprinse faţa cu mîinile, retrăgîndu-se ca să-l sărute pe obraji. E totul în regulă, tată.

– N-aş mai fi putut trăi... N-aş mai fi putut...

– Ai venit. Aţi venit cînd am avut nevoie de voi. N-am noroc? Iubesc doi oameni care-mi sînt alături la nevoie.

– Nu ştiam dacă să mă mai întorc sau nu... începu el.

Cu un gest plin de tandreţe, Laine îi şterse lacrimile de pe obraji.

– Dar te-ai întors, nu-i aşa? Iar acum, trebuie să pleci.

– Lainie.

– Poliţia va ajunge aici din clipă-n clipă. N-am trecut prin toate astea ca să văd cum te arestează. Du-te. Pînă nu vin.

– Trebuie să-ţi spun nişte lucruri...

– Mai tîrziu. Poţi să mi le spui mai tîrziu. Ştii unde mă găseşti. Te rog, tăticule, du-te.

Max ieşi din casă, cu telefonul la ureche.

– Crew e imobilizat. Laine e cam răvăşită, dar în rest e bine. Crew va avea nevoie de asistenţă medicală. Laine şi cu mine aşteptăm aici. Cînd credeţi că ajungeţi?... Bine, vă aşteptăm.

– Îţi mulţumesc, îi întinse mîna Jack. Poate că eşti totuşi... aproape... bun pentru ea. Ne mai vedem. Curînd, adăugă el, întorcîndu-se spre Laine. În curînd, fetiţo.

– Vin, spunse Laine, auzind sirenele. Grăbeşte-te.

– E nevoie de mai mult decît nişte sticleţi de provincie ca să-l prindă pe Big Jack O'Hara, îi făcu el cu ochiul. Să-mi ţii o lampă aprinsă la fereastră.

Jack se întoarse şi o luă la trap spre pădure, aruncîndu-le un ultim salut din mers, înainte de a dispărea printre copaci.

– Ei... răsuflă prelung Laine. S-a dus. Îţi mulţumesc.

– Pentru ce? o întrebă Max.

– Pentru că l-ai lăsat pe tatăl meu să plece.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti. Nu l-am cunoscut niciodată pe tatăl tău.

Rîzînd înăbuşit, Laine se frecă la ochi.

– Cred că acum am să stau jos, cum m-ai sfătuit.

Nu-i era greu să cîştige o controversă despre o vizită la urgenţă cu un om care era atît de uşurat s-o vadă vie şi nevătămată, încît ar fi acceptat orice-i cerea. Laine profită de asta, şi de prietenia lui Vince, ca să se ducă direct acasă.

Urma să-i dea şefului poliţiei o declaraţie mai completă, a doua zi dimineaţa. Dar Vince acceptase, pe moment, şi relatarea prescurtată a evenimentelor.

Îi povestise totul şezînd pe pămînt, în faţa cabanei, cu o pătură pe umeri. Deşi din tot episodul cu Crew nu se alesese decît cu cîteva tăieturi şi vînătăi, nu avu nici o obiecţie cînd Max întrerupse interogatoriul poliţiei, o ridică în braţe şi o duse la maşină.

Simţi o mare satisfacţie să-l vadă pe Crew dus cu targa. O mare satisfacţie. Fiica lui Jack O'Hara încă nu-şi pierduse reflexele.

Recunoscătoare, fu singurul lucru care-i putea trece prin minte, în timp ce stătea sub pulsaţia fierbinte şi măruntă a duşului. Îi era atît de recunoscătoare lui Max, lui Vince, sorţii... La naiba, pînă şi comunicaţiilor digitale le era

recunoscătoare. Îi venea să-şi pună telefonul celular în ramă, la loc de onoare. Niciodată-n viaţa ei n-avea să mai bea cabernet.

Ieşi de sub duş şi se şterse cu grijă. Amorţeala trecuse de mult, şi fiecare cucui, julitură şi vînătaie o durea. Înghiţi patru aspirine, apoi îşi adună curajul şi se privi goală în oglindă.

– Au. Aoleu.

Expiră şuierător, în timp ce se întorcea să se vadă şi din spate. Toată era un mozaic multicolor de vînătăi. Pe şolduri, pe pulpe, pe genunchi, pe braţe... Şi mai ales pe obrazul drept.

Toate vor trece, se consola ea. Se vor şterge şi vor fi date uitării, imediat ce se va întoarce la viaţa ei.

Alex Crew urma să-şi petreacă restul zilelor după gratii. Spera s-o blesteme în fiecare zi şi în fiecare noapte să viseze diamante.

Ca o concesie faţă de vînătăi, luă pe ea un trening larg şi-şi legă părul la spate. Ca o concesie pentru vanitate, petrecu ceva mai mult timp cu fardurile, ca să-şi atenueze semnele de violenţă de pe faţă. Apoi se întoarse, îşi desfăcu braţele şi i se adresă lui Henry, care o urmase ca o umbră – chiar şi în baie – de cînd îl luase înapoi de la Jenny.

– N-arăt prea rău, ce zici?

Laine îl găsi pe Max în bucătărie, încălzind pe aragaz conţinutul unei cutii de supă.

– Mă gîndeam că poate ţi-e foame.

– Te gîndeai bine.

Max făcu un pas spre ea, atingîndu-i delicat cu degetele vînătaia.

– Îmi pare rău că n-am ajuns mai repede.

– Dacă-ţi pare rău, îmi minimalizezi curajul şi inteligenţa, şi mă felicitam cu mare plăcere pentru ele.

– N-aş vrea să fac asta, dar trebuie să-ţi spun că mă simt înşelat. Mi-ai tăiat orice şansă de a-l stîlci pe nenorocitul ăla în bătaie.

– Data viitoare cînd avem de-a face cu un ucigaş sociopat, poţi să-i faci ce vrei.

– Data viitoare... repetă el, întorcîndu-se să mestece supa.

Laine îşi împreună mîinile.

– Ne-am cam repezit, Max.

– E clar.

– Oamenii... Îmi imaginez că oamenii care ajung împreună în situaţii periculoase sau dramatice se pripesc adesea. Îi domină emoţiile. Cînd lucrurile se liniştesc, probabil regretă că şi-au urmat impulsurile.

– Logic.

– Am putea regreta dacă am merge mai departe aşa cum am vorbit la început. Am putea regreta dacă ne repezim orbeşte într-o relaţie, ca să nu mai spun într-o căsătorie.

– Am putea. Bătu cu lingura în marginea oalei, apoi o puse jos şi se întoarse spre ea. Ai vreo rezervă?

Laine îşi strînse buzele înainte de a începe să-i tremure. Îl vedea pe Max în bucătăria ei, la aragazul ei, înalt şi slab, cu ochii aceia periculoşi şi poziţia dezinvoltă.

– Nu, n-am nici o rezervă. Nici cea mai mică reţinere.

Se repezi la el, ridicîndu-se pe vîrfuri cînd braţele lui o înconjurară.

– O, Doamne, nici o reţinere n-am... Te iubesc atît de mult!

– I-auzi! Asta-i bine.

Gura lui îi strivi buzele, apoi deveni mai blîndă, mai insinuantă.

– Nici eu n-am reţineri. Şi-n plus, tocmai ţi-am cumpărat ceva de la New York. S-ar irosi de pomană, dacă ai avea acum chef s-o faci pe raţionala cu mine.

Scoase cutia din buzunar.

– Sînt destul de sigur că mi-am amintit ce spuneai că-ţi place.

– Ai avut timp să-mi cumperi un inel, în toată nebunia asta?

Max clipi din ochi.

– Păi... voiai un inel?

– Nu face pe deşteptul cu mine.

Deschise cutia şi inima încetă o clipă să-i mai bată, cînd văzu diamantul cu tăietură pătrată, în montura simplă de platină.

– E perfect. Ştii şi tu că e perfect.

– Încă nu.

Îl scoase din cutie şi i-l puse în deget.

– Abia acum e perfect.

Îi sărută falangele julite, chiar sub inel.

– Am să-mi petrec toată viaţa cu tine, Laine. Vom începe în seara asta, cu tine stînd aici şi eu preparînd supa.

– Sună frumos. Frumos şi normal.

– Putem să ne şi ciondănim, dacă vrei.

– Nici asta nu sună prea rău. Poate că, înainte să ne certăm, ar fi bine să ne debarasăm şi de celelalte. Pot să le văd?

Max stinse focul şi deschise servieta pe care o pusese pe masă. Cînd îl văzu scoţînd puşculiţa, Laine izbucni în rîs şi se lăsă să cadă pe scaun.

– E îngrozitor să mă gîndesc că am riscat să fiu omorîtă pentru ce e în burta unui purcel de ceramică.

– Un reprezentant al companiei de asigurări le va lua mîine.

Max desfăcu un ziar şi ridică micul ciocan pe care-l găsise în oficiu.

– Vrei să faci tu onorurile?

– Nu. Eşti invitatul meu.

Fu nevoie de două lovituri zdravene ca să scoată căptuşeala şi apoi punga. Max turnă cascada scînteietoare în mîna lui Laine.

– Nu devin cu nimic mai puţin strălucitoare, nu-i aşa?

– Cel de pe degetul tău îmi place mai mult.

Laine zîmbi.

– Şi mie.

În timp ce Max arunca ziarul şi cioburile, Laine presără diamantele pe catifea.

– Acum vor avea jumătate din ele. Şi, de vreme ce Crew a fost identificat şi capturat, s-ar putea să le găsească şi pe celelalte, acasă la el, sau într-un seif, pe numele lui.

– S-ar putea să fi ascuns aşa o parte din ele, însă nu cred că s-a dus la Columbus ca să-i dea un cadou copilului ăluia, din bunătate sufletească sau obligaţie paternă. Fosta nevastă şi fiul lui au ceva la ei sau ştiu ceva.

– Max, nu te duce după ei, îl rugă ea, luîndu-l de mînă. Lasă-i în pace. Nu vor decît să scape de el. Tot ce mi-ai spus dovedeşte că femeia aia încearcă doar să-şi apere copilul, să-i ofere o viaţă normală. Dacă-i urmăreşti, o să se simtă vînată şi va fugi iar. Ştiu cum e. Ştiu ce a simţit mama mea pînă şi-a găsit liniştea lîngă Rob. Iar tatăl meu, da, e un hoţ şi un escroc, şi un mincinos pe deasupra, dar nu e nici nebun, nici ucigaş.

Împinse diamantele spre el.

– Toate diamantele astea nu merită suferinţa băiatului ăluia nevinovat care va trăi ştiind că tatăl lui a fost un asasin. Sînt doar nişte pietre. Nişte simple obiecte.

– Lasă-mă să mă gîndesc.

– Bine.

Laine se ridică şi-l sărută pe creştet.

– OK. Îţi spun eu cum facem. Am să pregătesc cîteva sandvişuri la supa asta. Între timp, tu poţi să confrunţi diamantele cu cele de pe lista ta. Apoi le vom pune la loc şi vom mînca de cină ca doi oameni normali.

Se duse să ia pîinea.

– Şi cînd crezi că pot să-mi primesc maşina înapoi din New Jersey?

– Am un cunoscut care o s-o aducă peste vreo două zile. Între timp, am să te transport eu, sau poţi folosi maşina mea.

– Vezi, plicticos şi normal. Muştar sau maioneză pe şuncă?

– Muştar, răspunse el absent.

O vreme Max lucră în tăcere.

– Fir-aş al naibii, izbucni el.

Laine îi aruncă o privire.

– Ce-i?

– Stai să mai verific o dată.

– Nu se adună, aşa-i? întrebă ea, aducînd farfuriile la masă. Max o privi lung. Mă temeam de asta. De fapt, nici nu mă temeam, eram doar resemnată. Sînt mai puţine de-un sfert?

– Lipsesc vreo douăzeci şi cinci de carate.

– Hmm... Ei bine, clientul tău ar fi de acord, sînt sigură, că s-ar putea ca părţile să nu fi fost egale. Că poate cele rămase sînt puţin mai grele.

– Dar nu e cazul, aşa-i?

– Da. Mă îndoiesc că asta e explicaţia.

– Le-a vîrît în buzunar. Tatăl tău.

– Probabil şi-a luat partea, a ales cîteva pietre, ca pe un fel se asigurare, le-a păstrat la el, după care pe celelalte le-a mutat în alt container – în puşculiţă. Putea să-şi ţină „asigurarea" într-un chimir, într-o pungă la gît, sau chiar în buzunar. „Dacă-ţi pui toate ouăle într-un singur coş, Laine, o să se rupă toarta. Şi atunci, nu te-alegi decît cu nişte jumări." Vrei şi cafea?

– Vreau o bere. L-am lăsat să plece.

– L-ai fi lăsat să plece oricum.

Laine luă berea, o desfăcu, apoi i se aşeză pe genunchi.

– De fapt, nu s-a schimbat nimic. Doar douăzeci şi cinci de carate amărîte s-au dus.

Îl sărută pe un obraz, apoi pe celălalt şi, apoi pe gură.

– E-n regulă, da?

Cînd îşi rezemă capul pe umărul lui, Max îi mîngîie părul.

– Mda, e-n regulă. S-ar putea să-i trag un şut în fund lui taică-tu dacă-l mai văd vreodată, da-n rest, e-n regulă.

– Bine.

Max rămase aşezat, mîngîind-o pe păr. Pe masă erau sandvişuri cu şuncă, iar pe aragaz, supă. Pe podea moţăia un cîine. În lumina din bucătărie scînteiau diamante în valoare de cîteva milioane – mai mult sau mai puţin.

E în regulă, îşi spuse Max. Ba chiar, de-a dreptul extraordinar.

Viaţa n-avea să mai fie niciodată plictisitoare.

17

New York, 2059

Murea de nerăbdare să ajungă acasă. Faptul de a şti că o aşteptau casa ei, patul ei, *lucrurile* ei, făcea ca pînă şi traficul nesuferit de după-amiază, de la aeroport spre oraş, să fie o plăcere.

Între taxiuri, navetişti şi maxibuzele ca nişte tancuri aveau loc mici fricţiuni, trădări abjecte şi lupte amarnice. Deasupra, aerotramurile, blimpurile şi mininavetele brăzdau cerul. Spectacolul războaielor din trafic o provoca însă îndeajuns ca să-şi imagineze că sărea pe locul din faţă ca să ia volanul şi să se avînte în vînzoleală, cu mult mai mult entuziasm şi mai multă agresivitate decît şoferul.

Doamne, cît *iubea* New York-ul!

În timp ce şoferul se tîra cu taxiul pe FDR, ca un soldat al armatei de autovehicule ce luau cu asalt oraşul, Samantha se distra privind reclamele animate. Unele înfăţişau mici povestiri şi, ca scriitoare capabilă să aprecieze just o istorisire reuşită, Samantha Gannon le urmărea delectîndu-se.

Observă una – o femeie frumoasă tolănită lîngă piscină, într-o staţiune, singură şi plictisită, în timp ce în jur se bălăceau sau se plimbau diverse cupluri. Comandă de băut şi, la prima sorbitură, întîlneşte privirea unui bărbat fermecător care tocmai ieşea din apă. Muşchi supli, zîmbet mortal. Un moment intens care se dizolvă într-o scenă la lumina lunii, cu cei doi plimbîndu-se de mînă, fericiţi.

Morala reclamei ? Bea Silby's Rum şi deschide-ţi calea spre aventură, romantism şi sex grozav.

Numai de-ar fi atît de uşor...

În fond, pentru unii chiar era. Bunicii ei avuseseră parte de un asemenea moment. Romul nu jucase nici un rol, cel puțin în versiunile pe care le auzise. Dar cînd li se întîlniseră privirile ceva explodase și începuse să sfîrîie, prin fluxul sorții.

Întrucît în toamna următoare împlineau cincizeci și șase de ani de căsnicie, reieșea clar că acel ceva făcuse o treabă trainică.

Și pentru că soarta-i adusese împreună, Samantha stătea acum pe canapeaua din spate a unui Sedan mare și negru, mergînd spre nordul orașului, spre casă, după două săptămîni de bătut drumurile interminabile și cu hurducături făcînd turul țării.

Fără bunicii ei, fără ceea ce făcuseră ei, fără alegerea lor, n-ar fi existat nici o carte. Nici o excursie. Nici o întoarcere acasă. Lor le datora totul – mă rog, nu și excursia, se corectă ea. Nu-i putea învinui pentru asta. Spera doar să fie măcar pe jumătate la fel de mîndri de ea cum era ea de ei.

Samantha E. Gannon, autoarea bestsellerului național *Pietre fierbinți.*

Ca focu', și mai multe nu!

Lansarea cărții în paisprezece orașe – de la un ocean la celălalt – în numai cincisprezece zile, interviurile, întîlnirile cu publicul, hotelurile și stațiile mijloacelor de transport – toate o epuizaseră peste măsură.

Și, hai să fim cinstiți, își spuse ea, *au fost fabuloase, într-un ritm demențial.*

În fiecare dimineață se dăduse jos din cîte un pat străin, deschizîndu-și cu greu ochii cîrpiți pentru a se privi în oglindă ca să se sigure că tot ea era. Că i se întîmpla cu adevărat ei, Sam Gannon.

Toată viața scrisese, ori de cîte ori auzise, povestea familiei, de fiecare dată cînd le cerea bunicilor ei să i-o spună, smulgea de la ei amănunte. Își cizelase meșteșugul în ceasurile petrecute în pat, imaginîndu-și aventura, de-a lungul copilăriei.

I se păruse atît de romantic, atît de fascinant... Dar minunat era faptul că li se întîmplase rudelor sale, unor oameni prin venele cărora curgea același sînge cu al ei.

Actualul ei proiect mergea la fel de bine. Îl intitulase simplu: *Big Jack,* își spunea că străbunicul ei ar fi meritat o mare parte din drepturile de autor.

Voia să se întoarcă la el, să se afunde în lumea pungășiilor și a falsurilor lui Jack O'Hara, în viața lui din afara limitelor legii. Excursia și pregătirile nu-i lăsaseră la dispoziție nici măcar o oră în care să scrie. Și rămăsese în urmă.

Dar nu se va apuca imediat de lucru. N-o să se gîndească la lucru timp de cel puțin patruzeci și opt de ore binecuvîntate. Avea de gînd să-și arunce bagajele, eventual dîndu-le foc cu tot ce conțineau și să se închidă în casa ei minunată și liniștită.Va umple cada cu spumă și va destupa o sticlă de șampanie. Se va cufunda în apa fierbinte și va sorbi din șampania rece. Dacă-i va fi foame, putea să-și frigă ceva în AutoChef. Nu-i păsa ce anume, de vreme ce era mîncarea ei, din bucătăria ei. Apoi, avea să doarmă zece ore încheiate.

Nu va răspunde la telelink. Vorbise cu părinții, cu fratele și sora ei și cu bunicii, din avion, și le spusese tuturor că se va da la fund pentru vreo două zile. Prietenii și asociații ei de afaceri puteau să aștepte o zi - două. Pentru că așa-zisa ei relație intimă luase sfîrșit cu o lună în urmă, n-o aștepta nici un bărbat. Ceea ce, probabil, era perfect.

Se îndreptă de spate cînd mașina coti spre bordură. Acasă! Își dădu seama că se lăsase furată de gînduri, ca de obicei, și nu observase că se apropia de destinație.

Își luă caietul și genata de voiaj și îi dădu un bacșiș gras șoferului cînd acesta îi aduse pînă la ușă valiza și sacul de haine. Abia aștepta să-l vadă plecînd, fericită că era ultimul om cu care trebuise să vorbească pînă se hotăra să iasă iar la suprafață. Era atît de mulțumită, încît fu cît pe ce să-l sărute pe gură.

Se stăpîni însă, îi făcu cu mîna, apoi își tîrî lucrurile în micul antreu al Casei de Păpuși Urbane a lui Sam, cum îi plăcea bunicii ei s-o numească.

– M-am întors!

Se rezemă de uşă, respiră adînc, apoi dansă scurt în loc, scuturîndu-şi şoldurile şi răsucindu-şi umerii.

– A mea, a mea, a mea! E numai a mea! M-am întors, puişor!

Se opri brusc, cu braţele sus, pradă acelui dans exuberant, şi privi cu gura căscată livingul. Mesele şi scaunele erau răsturnate, iar frumoasa ei canapeluţă zăcea pe spate, ca o broască ţestoasă întoarsă cu burta în sus. Ecranul fusese smuls din perete şi aruncat în mijlocul camerei, spart, printre fotografiile înrămate şi hologramele de familie. Pe pereţi nu mai rămăsese nici un tablou.

Sam îşi dădu cu pumnii în cap, îşi încleştă degetele în părul ei scurt şi roşu, şi scoase un muget:

– Pentru *numele* lui Dumnezeu, Andrea! Să ţii casa lună nu-nseamnă s-arate ca pe Lună!

O petrecere, două, mai treacă-meargă, dar aşa ceva... întrecea orice limită. Avea să-i dea nişte şuturi zdravene în fund.

Smulse linkul de buzunar şi apăsă pe buton, accesîndu-i numele.

– Andrea Jacobs. Fostă prietenă, adăugă ea mormăind, în timp ce se făcea legătura.

Scrîşnind din dinţi, se răsuci pe călcîie şi ieşi din cameră, pornind pe scară în timp ce asculta mesajul înregistrat al Andreei.

– Ce naiba ai făcut, se răsti ea în link, ai pus o bombă aici? Cum mi-ai putut face una ca asta, Andrea? Cum ai putut să-mi distrugi lucrurile şi să-mi laşi casa în halul ăsta? Unde naiba eşti? Fă bine şi fugi cît te ţin picioarele, fiindcă dac-am să pun mîna pe tine... Iisuse Hristoase, şi mirosul ăsta ce mai e?! Am să te omor pentru figura asta, Andreea.

Mirosul era atît de puternic, încît fu nevoită să-şi acopere partea de jos a feţei cu o mînă, în timp ce deschidea cu un şut uşa dormitorului.

– Aici *pute,* şi, o, Doamne, o, Doamne, dormitorul meu...!

Niciodată n-am să te iert. Jur pe toţi sfinţii, Andrea, eşti moartă! Lumina! comandă ea răstit.

După ce lumina se aprinse şi ochii i se limpeziră, o văzu pe Andrea prăvălită pe podea, peste o grămadă de aşternuturi pătate de sînge, şi înţelese că spusese adevărul. Andrea era moartă.

Fusese cît pe ce să iasă pe uşă. Încă cinci minute, şi i se termina schimbul. Era foarte probabil ca altcineva să fi preluat cazul. Altcineva să-şi petreacă o noapte toridă de vară cu un cadavru umflat.

Abia încheiase ultimul caz, şi fusese o oroare, iar acum Andrea Jacobs era a ei, într-un fel.

Locotenentul Eve Dallas respira printr-o mască dotată cu filtru. Nu rezolva mare lucru şi arăta ridicol, după părerea ei, dar o ajuta să reducă parţial mirosul, cînd avea de-a face cu morţi copţi bine de tot.

Deşi temperatura camerei era reglată la un nivel suportabil, trupul avusese la dispoziţie cinci zile pentru descompunere. Era umflat de gaze şi îşi eliminase dejecţiile. Cel care îi tăiase Andreei Jacobs beregata nu se mulţumise doar s-o omoare. O lăsase şi să putrezească.

– Identitatea victimei confirmată. Jacobs, Andrea. Douăzeci şi nouă de ani, sex feminin, rasă mixtă. Beregata a fost tăiată, după cîte se pare, dintr-o mişcare descendentă, de la stînga la dreapta. Sînt semne că ucigaşul a atacat-o de la spate. Gradul de descompunere al cadavrului îngreunează constatarea altor leziuni, contuzii defensive et cetera, prin examen vizual la faţa locului. Victima e îmbrăcată în haine de stradă.

Haine de petrecere, îşi spuse Eve, observînd sclipirea de pe tivul murdărit al rochiei şi pantofii cu tocuri ca spărgătoarele de gheaţă aruncaţi prin cameră.

– A venit în casă de la o întîlnire, poate după ce a bătut cluburile. S-ar putea să fi adus pe cineva cu ea, deşi nu pare.

Se uită prin încăpere, memorînd detaliile. Un moment,

îşi dori s-o fi avut cu ea pe Peabody, dar o trimisese deja acasă pe fosta ei ajutoare şi foarte noua parteneră. N-avea nici un rost s-o cheme şi să-i strice cina festivă cu iubitul numărul unu, unde ştia că se dusese.

– S-a întors singură. Dacă venea cu cineva, chiar dacă individul avea de gînd s-o omoare, mai întîi ar fi întreţinut relaţii sexuale. De ce să piardă ocazia? Şi nu se văd urme de luptă. Nu s-a împotrivit. O tăietură scurtă. Nici o altă urmă de armă.

Privi din nou cadavrul şi o reînvie în minte pe Andrea Jacobs.

– Se întoarce de la întîlnire, din oraş. A băut cîteva pahare. Urcă la etaj. Aude ceva? Probabil că nu. Poate că-i atît de proastă, încît urcă scara după ce a auzit un zgomot sus. Vom afla dacă a fost proastă sau nu, dar pun pariu că individul a auzit-o. A auzit-o intrînd în casă.

Eve ieşi în hol, stătu un moment pe loc, imaginîndu-şi momentul, fără să ia în seamă echipa de criminalişti care examina casa. Apoi intră din nou în cameră, imaginîndu-şi cum ar fi aruncat din picioare pantofii aceia cu tocuri pîn-la cer. Tălpile ar fi plîns de uşurare. Poate că ridicase un picior şi se aplecase puţin, să şi-l maseze, iar cînd s-a îndreptat, individul a atacat-o.

A ieşit de după uşă, îşi spuse Eve, sau din debaraua încastrată în peretele din spatele uşii. A păşit drept în spatele ei, a apucat-o de păr şi i-a retezat gîtul.

Cu buzele ţuguiate, Eve studie formele petelor de sînge.

A ţîşnit din jugulară, îşi spuse ea, pe pat. Victima stă cu faţa spre pat, el e în spate. Nu se-ncurcă. Taie scurt, o împinge uşor înainte şi în cădere sîngele continuă să ţîşnească.

Aruncă o privire spre ferestre. Draperiile erau trase. Apropiindu-se, le dădu la o parte, observînd că şi filtrul mat era în funcţiune. Intrusul îl pornise. Nu voia să observe nimeni lumina sau mişcarea.

Se întoarse, îndesîndu-şi masca în trusa de teren.

Criminaliştii şi examinatorii mişunau peste tot, în

costumele lor securizate. Eve dădu din cap spre un agent în uniformă.

– Spune-le celor de la morgă că pot s-o împacheteze, să-i pună eticheta şi s-o ridice. Unde-i martora?

– Jos, la bucătărie, locotenente.

Eve se uită la ceas.

– Ia-ţi partenerul şi începe o trecere în revistă a vecinilor. Ai ajuns primul la faţa locului, da?

Poliţistul îşi îndreptă umerii.

– Da, să trăiţi.

Eve aşteptă o clipă.

– Şi?

Nimeni n-ar fi vrut să se pună rău cu Dallas. Era înaltă, zveltă şi îmbrăcată în pantaloni subţiri de vară, tricou şi geacă. Poliţistul o văzuse pregătindu-se înainte de a intra în dormitor, iar acum avea o pată de sînge pe degetul mare.

Părul şaten îi era, tuns scurt. Ochii căprui aveau o expresie tipică de poliţist.

Poliţistul auzise că pe copoii leneşi îi înfuleca la micul dejun şi-i scuipa la prînz, iar el voia să apuce seara.

– Anunţul a venit la şaisprezece şi patruzeci: s-a raportat o spargere şi o posibilă moarte, la adresa asta.

Eve întoarse capul spre dormitor.

– Mda, probabil.

– Colegul meu şi cu mine am ajuns primii la faţa locului la şaisprezece şi cincizeci şi doi. Martora, Samantha Gannon, locatară, ne-a întîmpinat la uşă. Era foarte tulburată.

– Treci la subiect, Lopkre, îl grăbi ea, citindu-i numele de pe ecuson.

– Era isterizată, locotenente. Vomase deja, chiar în faţa uşii.

– Da, am observat-o şi pe-asta.

Întrucît nu părea dornică să muşte din el, omul se mai relaxă puţin.

– Şi a vărsat din nou, în acelaşi loc, imediat după ce ne-a deschis uşa. Apoi s-a îndoit de mijloc, acolo în antreu, plîngînd şi repetînd: „Andrea e moartă, sus". Partenera mea

a rămas cu ea, în timp ce eu am urcat. N-am avut prea mult de mers.

Se strîmbă, arătînd cu capul spre dormitor.

– Am simțit mirosul. Cînd m-am uitat înăuntru, am văzut și cadavrul. Și, ăă, cum am putut confirma moartea vizual, din ușă, n-am intrat, ca să nu contaminez locul crimei. Am cercetat sumar etajul, ca să confirm că nu mai era nimeni în casă, viu sau mort, apoi am dat raportul.

– Și partenera dumitale?

– Partenera mea a rămas tot timpul cu martora. Are... ofițerul Ricky are un talent special să calmeze victimele și martorii. A liniștit-o.

– În regulă. Am s-o trimit pe Ricky. Începeți expertiza.

Eve porni spre parter. Observă valiza de lîngă ușă, mapa cu caietul, poșeta cît toate zilele, fără de care unele femei nu păreau în stare să facă un pas.

Livingul părea răvășit de un uragan, la fel ca și mica încăpere media de lîngă holul central. Bucătăria arăta ca și cum acolo și-ar fi făcut de cap o echipă de bucătari nebuni – un pleonasm, după părerea lui Eve.

Agenta în uniformă ședea într-un mic alcov din colț, la o masă albastră, față-n față cu o roșcată căreia Eve îi dădu în jur de douăzeci și cinci de ani. Era atît de palidă, încît pistruii presărați pe nas și pe pomeții obrajilor îi ieșeau în evidență ca scorțișoara pe orezul cu lapte. Ochii-i de un albastru intens erau injectați, sticloși de lacrimi. Avea părul tuns scurt, chiar mai scurt decît al lui Eve, cu un mic breton deasupra frunții. La urechi avea niște cercei de argint enormi și era îmbrăcată cu jachetă, bluză și pantaloni de un negru newyorkez tipic.

Haine de voiaj, presupuse Eve, cu gîndul la bagajele din hol.

Agenta în uniformă – Ricky, își aminti ea – care îi vorbea încet, liniștitor se întrerupse și ridică ochii spre Eve. Schimbară o privire, ca de la polițist la polițist.

– Sună la numărul pe care ți l-am dat, Samantha.

– O să sun. Vă mulțumesc. Mulțumesc că ați stat cu mine.

– Pentru puțin.

Ricky se ridică de la masă și porni spre Eve, care aștepta lîngă ușă.

– Locotenente, e foarte zguduită, dar o să mai reziste puțin. Totuși, mai devreme sau mai tîrziu va ceda; abia se mai ține.

– Ce număr i-ai dat?

– De la Asistența Victimelor.

– Bine. Ai înregistrat conversația?

– Da, locotenente, cu permisiunea ei.

– Vezi să ajungă pe biroul meu.

Eve ezită un moment. Și Peabody avea un stil liniștitor, dar Peabody nu era acolo.

– I-am spus partenerului dumitale să te ia și să bateți pe la uși. Găsește-l, spune-i că între timp ți-am cerut să rămîi la fața locului, și să-și ia alt agent pentru chestionarea vecinilor. Dacă cedează, ar fi mai bine să avem la dispoziție pe cineva cu care a mai comunicat.

– Am înțeles.

– Acum, lasă-mă puțin cu ea.

Intră în bucătărie și se opri lîngă masă.

– Domnișoară Gannon, sînt locotenent Dallas. Trebuie să vă pun cîteva întrebări.

– Da, mi-a explicat Beth... doamna ofițer Ricky... că e nevoie... Scuzați-mă, cum ați spus că vă numiți?

– Dallas. Locotenent Dallas, răspunse Eve, așezîndu-se. Înțeleg că vă e greu, dar aș dori să înregistrez convorbirea, dacă n-aveți nimic împotrivă. Spuneți-mi ce s-a întîmplat.

– Nu știu ce s-a întîmplat.

În ochi îi luceau lacrimi, iar vocea i se îngroșă periculos. Își coborî privirea spre mîini, și respiră adînc de cîteva ori. Eve îi admira eforturile de a-și menține autocontrolul.

– Am venit acasă... Am venit acasă de la aeroport. Fusesem plecată din oraș... Două săptămîni.

– Unde ați fost?

– Ăă... Boston, Cleveland, East Washington, Lexington, Dallas, Denver, LA, Portland, Seattle... Cred că am uitat unul sau două orașe...

Zîmbi vag.

– Un turneu de lansare a cărții. Am scris o carte. Mi-au publicat-o... și în format audio. Mare noroc pe capul meu.

Buzele îi tremurau, și-și înghiți un suspin.

– Se vinde foarte bine, și m-au trimis... de la editură... m-au trimis într-un turneu de promovare. Două săptămîni am tot umblat. Abia acum am ajuns acasă... Abia acum am ajuns aici...

Din felul cum privirea îi fugea în jur, Eve își dădu seama că era gata să cedeze.

– Locuiți singură aici, domnișoară Gannon?

– Poftim...? Singură...? Da, stau singură. Andrea nu... ea doar... O, Doamne...

Respirația îi deveni mai sacadată, iar degetele i se albiră cînd își încleștă mîinile. Eve știa că acum lupta pentru a se controla.

– Vreau să fac ceva pentru Andrea. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să înțeleg și să pot face ceva pentru ea. Așa că, e nevoie să încercați să rezistați.

– Nu sînt o femeie slabă...

Își frecă fața cu palmele, violent.

– Nu sînt. Rezist în situații de criză. Nu mă prăbușesc așa... Niciodată...

Mda, sînt sigură, își spuse Eve.

– Oricine are o anumită limită. Ați venit acasă. Povestiți-mi ce s-a întîmplat în continuare. Ușa era încuiată?

– Da. Am decodat încuietorile și alarma. Am intrat, mi-am lăsat bagajele jos. Eram atît de fericită să fiu din nou acasă... Obosită și fericită... Voiam să beau un pahar de vin și să fac o baie. Pe urmă, am văzut livingul. Nu mi-a venit să cred. M-am înfuriat îngrozitor. Eram furioasă și indignată. Mi-am scos linkul din buzunar și am sunat-o pe Andrea.

– Fiindcă...?

– A... Da... Andrea avea grijă de casă. N-am vrut s-o las pustie două săptămîni, iar ea voia să-și zugrăvească apartamentul, așa că ne-am înțeles să stea aici, să-mi ude plantele, să dea de mîncare la pești... O, Doamne, peștii mei!

Vru să se ridice, dar Eve o prinse de braț.

– Stați.

– Peștii mei... Am doi pești aurii, la mine-n birou. Nici măcar nu m-am uitat acolo.

– Stați jos.

Eve ridică un deget, făcîndu-i semn să aștepte, apoi se ridică, se duse la ușă și-i spuse unui membru al echipei:

– Uită-te-n birou și spune-mi ce fac peștii aurii.

– Poftim?

– Fă ce ți-am spus.

Eve reveni la masă. Pe obrazul Samanthei se prelingea o lacrimă, iar pielea ei delicată, de roșcovană, era pătată cu roșu, dar încă nu cedase.

– Deci, Andrea locuia aici în lipsa dumneavoastră. Singură?

– Da. Probabil mai primea cîte o vizită, din cînd în cînd. E sociabilă. Îi place să petreacă. Asta am și crezut, cînd am văzut livingul. Că dăduse vreo petrecere nebunească și-mi făcuse locuința vraiște. Am început să țip la ea prin link, în timp ce porneam spre etaj. I-am spus niște lucruri îngrozitoare. Își lăsă capul în mîini. Îngrozitoare lucruri... repetă ea. Apoi, am simțit mirosul acela oribil și m-am înfuriat și mai tare. Am năvălit în dormitor și... am văzut-o... Am văzut-o, prăbușită pe jos, lîngă pat. Și sînge peste tot, nici măcar nu mai arăta ca sîngele ci, știți... cumva... știți dumneavoastră... Cred că am urlat. Poate am și leșinat. Nu mai știu...

Ridică iar privirea, în care se citea disperarea.

– Nu-mi mai amintesc. Țin minte doar că am văzut-o și că pe urmă fugeam în jos pe scară. Am sunat la 911 și mi s-a făcut rău. Mi-a venit rău și am fugit afară. Și pe urmă, am făcut o prostie.

– Ce prostie?

– M-am întors în casă. Ştiu că am greşit. Trebuia să rămîn afară, să aştept poliția acolo sau să mă duc la vecini. Dar nu mai gîndeam limpede, aşa că am intrat iar şi am rămas în antreu, tremurînd.

– N-aţi făcut nici o prostie, eraţi în stare de şoc. E o diferenţă. Cînd aţi vorbit ultima oară cu Andrea?

– Nu mai ştiu sigur... Pe la începutul turneului. Din East Washington, cred. Doar cîteva cuvinte, ca să verific.

Îşi şterse o nouă lacrimă, parcă iritată s-o găsească pe obraz.

– Eram îngrozitor de ocupată şi nu prea aveam timp. Am sunat o dată sau de două ori, şi i-am lăsat mesaje. Doar ca să-i amintesc cînd urma să vin acasă.

– A spus vreodată ceva care să vă îngrijoreze? Că îi făcea necazuri cineva, că o ameninţa?

– Nu. Nimic de genul ăsta.

– Dar dumneavoastră? Aţi primit vreo ameninţare?

– Eu? Nu. Nu... clătină ea din cap.

– Cine mai ştia că eraţi plecată din oraş?

– Ăă... păi, toată lumea. Familia, prietenii, agentul, editorul, agentul publicitar, redactorul, vecinii... Nu era un secret. Eram atît de emoţionată din cauza cărţii, şi a tuturor posibilităţilor ce mi se iviseră, încît spuneam aproape oricui mă asculta. Aşa că... A fost o spargere, nu credeţi, doamnă locotenent...? Dumnezeule, îmi pare atît de rău, nu reuşesc să vă reţin numele.

– Dallas.

– Nu credeţi că a fost un fel de spargere, doamnă locotenent Dallas? Cineva care a aflat că plecasem şi s-a gîndit că lăsasem casa pustie şi...

– Posibil. Va trebui să vă verificaţi lucrurile, să vedeţi dacă lipseşte ceva.

Eve observase aparatele electronice, obiectele de artă pe care le-ar fi luat orice hoţ care se respectă, iar Andrea Jacobs avea un ceas de mînă foarte scump şi bijuterii la vedere.

Veritabile sau imitaţii, oricum nu prea conta, nici un spărgător nu le-ar fi lăsat neatinse.

– Aţi primit recent vreun apel, vreun mail, ceva mai neobişnuit.

– Păi, de cînd mi-a apărut cartea, am primit mai multe mesaje. Mai mult prin intermediul editurii. Oameni care voiau să mă cunoască sau să-i ajut să-şi publice şi ei cărţile, ori să le scriu cîte o poveste. Unii dintre ei sînt destul de ciudaţi, aş zice. Totuşi, nu păreau periculoşi. Şi mai există unii care vor să le spun teoria diamantelor.

– Care diamante?

– Din carte. E vorba despre un mare furt de diamante de la începutul secolului comis aici, la New York. Bunicii mei au fost implicaţi. N-au furat nimic, se grăbi ea să precizeze. Bunicul meu a fost detectivul de asigurări care a rezolvat cazul, iar bunica... ei, cu ea e mai complicat. Un sfert din diamante nu au fost recuperate niciodată.

– I-auzi.

– Destul de incitant, serios. Unii dintre cei care m-au contactat nu fac decît să se joace de-a detectivii. E unul dintre motivele pentru care cartea are succes. Diamante în valoare de milioane de dolari – unde-au dispărut? A trecut mai mult de o jumătate de secol şi nimeni n-a mai auzit de ele.

– Aţi semnat cartea cu numele dumneavoastră real?

– Da. Înţelegeţi, bunicii mei s-au cunoscut cu acea ocazie. Face parte din istoria familiei Gannon. De fapt, tocmai asta e esenţa cărţii. Diamantele sînt factorul de interes, dar la bază stă povestea de dragoste.

Bază sau nu, îşi spuse cinic Eve, cîteva milioane în diamante prezentau interes. Şi o ditamai motivaţia.

– OK. Dumneavoastră sau Andrea aţi întrerupt recent vreo relaţie intimă?

– Andrea nu avea relaţii intime – ca arate. Îi plăceau bărbaţii, şi atît.

Pielea albă i se înroşi ca focul.

– Nu m-am exprimat bine. Voiam să spun că avea întîlniri

frecvente. Îi plăcea să iasă, să se distreze în compania bărbaților, dar nu avea nici o relație serioasă.

– Vreunul dintre bărbații cu care îi plăcea să iasă dorea să fie ceva mai serios între ei?

– Nu mi-a mărturisit asta niciodată. Şi mi-ar fi spus, dacă era. Mi-ar fi spus dacă vreun tip devenea prea insistent. În general, se întîlnea cu bărbați care-şi doreau acelaşi lucru. Puțină distracție, fără obligații.

– Şi dumneavoastră?

– În momentul de față, nu mă văd cu nimeni. Mai cu scrisul, mai cu turneul, mai cu problemele de zi cu zi, n-am avut nici timp, nici stare. M-am despărțit de un partener acum vreo lună, dar fără resentimente.

– Numele?

– Dar niciodată... Chad n-ar fi făcut *niciodată* vreun rău cuiva. E el cam nesimțit – mă rog, în principiu, un mare nesimțit – dar nu e...

– Sînt doar întrebări de rutină. Ne ajută să eliminăm suspecții. Chad...?

– O, Iisuse! Chad Dix. Locuieşte pe East Seventy-first.

– Are codurile de acces în casa dumneavoastră?

– Nu. Vreau să zic, le-a avut, dar le-am schimbat după ce ne-am despărțit. Nu sînt proastă – iar bunicul meu a fost polițist, înainte de a deveni detectiv particular. M-ar fi jupuit de vie dacă nu-mi luam nişte măsuri de prevedere elementare.

– Şi ar fi avut toate motivele. Cine mai cunoştea codurile noi?

Samantha îşi răvăşi părul cu mîinile, zbîrlindu-şi-l ca pe țepii unui arici de foc.

– În afară de mine, le ştia Andrea, şi menajera. A, şi părinții mei. Locuiesc în Maryland. Le dau mereu toate codurile mele, pentru orice eventualitate.

Făcu ochii mari.

– Camera de securitate. Am o cameră de securitate, la uşă.

– Da. A fost închisă, iar dischetele lipsesc.

– A...

Culoarea îi revenea în obraji – un trandafiriu sănătos invada tenul palid.

– Pare o lovitură profesionistă. Dacă erau profesioniști, de ce mi-au întors casa pe dos?

– Bună întrebare. Va fi nevoie să mai vorbim la un moment dat, dar deocamdată ați dori să sunați pe cineva?

– Nu cred că aş putea vorbi cu nimeni. Sînt frîntă. Părinții mei au plecat în vacanță. Fac o croazieră pe Mediterana.

Îşi muşcă buza, parcă rumegînd un anumit gînd.

– Nu vreau să afle despre asta. De aproape un an plănuiau călătoria şi au plecat abia de-o săptămînă. Ar veni imediat înapoi.

– Cum doriți.

– Fratele meu e plecat şi el, cu afaceri. Îşi ciocăni dinții cu degetele, dusă pe gînduri. Va mai lipsi cîteva zile cel puțin, iar sora mea e în Europa. Cam peste zece zile se va întîlni cu părinții noştri, aşa că pentru moment pot evita să-i implic. Mda, pot să-i scutesc. Va trebui să iau legătura cu bunicii mei, dar asta poate aştepta pînă mîine.

Eve se gîndise mai degrabă la o persoană pe care Samantha s-o cheme să stea cu ea, cineva pe care să se bazeze, dar se părea că-şi regăsise cumpătul. Nu era o femeie slabă.

– Trebuie să rămîn aici? întrebă Samantha. Oricît de mult detest ideea, cred că-n noaptea asta aş prefera să mă duc la un hotel – măcar pentru un timp. Nu vreau să rămîn aici singură. Nu vreau să stau aici la noapte.

– Voi aranja să fiți dusă oriunde doriți. Oricum, trebuie să ştiu unde vă pot găsi.

– OK.

Samantha închise ochii un moment, trăgînd aer în piept, în timp ce Eve se ridica în picioare.

– Doamnă locotenent, Andrea a murit fiindcă era aici. Nu-i aşa că a murit fiindcă a fost aici în timp ce eu eram plecată?

– A murit fiindcă a ucis-o cineva. Autorul faptei este

singurul răspunzător pentru cele întîmplate. Dumneavoastră nu aveți nici o vină. Nici ea n-a avut. Sarcina mea e să găsesc vinovatul.

– Sînteți o bună profesionistă, nu?

– Mda, sînt... Îi voi cere ofițerului Ricky să vă ducă la un hotel. Dacă vă mai amintiți și altceva, mă puteți contacta prin Cop Central. A, diamantele acelea despre care ați scris... Cînd au fost furate?

– În două mii trei. Martie 2003. Evaluate la peste douăzeci și opt de milioane, în perioada respectivă. Cam trei sferturi din ele au fost găsite și restituite.

– Asta lasă destul de multe în aer. Vă mulțumesc pentru cooperare, domnișoară Gannon. Îmi pare rău pentru prietena dumneavoastră.

Eve ieși, analizînd mai multe teorii în minte. Unul dintre criminaliști o bătu pe umăr.

– Auziți, doamnă locotenent...? Peștii... N-au rezistat.

– Rahat.

Eve își înfundă mîinile în buzunare și-și continuă drumul.

18

Era mai aproape de casă decît de Central, și se făcuse destul de tîrziu ca să justifice evitarea drumului pînă-n centru. Echipamentele ei de acasă nu se comparau cu nimic din ceea ce-avea de oferit poliția – excepție făcînd mult lăudata Divizie Electronică a Detectivilor.

Adevărul era că avea acces la echipamente mai bune după toate probabilitățile decît cele ale Pentagonului. Unul dintre avantajele colaterale ale căsniciei, își spunea ea. Mărită-te cu unul dintre cei mai bogați și mai puternici oameni din lume – unul care-și îndrăgește jucăriile – și vei putea să te joci și tu cu ele ori de cîte ori ai chef.

Mai la obiect, Roarke avea s-o convingă să-l lase s-o ajute

să folosească echipamentele. Întrucît n-o avea la dispoziție pe Peabody pentru munca de rutină, Eve plănuia să-i accepte propunerea, fără prea multe discuții.

Îi plăcea perspectiva cu diamantele și voia să scormonească după date suplimentare. Și cine-ar fi putut-o ajuta mai bine să obțină informații despre un furt, dacă nu un fost hoț? În acest sens, trecutul tulbure al lui Roarke putea fi un mare avantaj.

Căsnicia, cu toate ungherele ei stranii și cotloanele sinistre, în ansamblu părea să fie o afacere destul de profitabilă.

I-ar fi prins și lui bine s-o facă pe asistentul în investigații. Să-și mai ia mintea de la dezvăluirile din acel trecut întortocheat care-l lovise atît de neașteptat. Cînd un om în toată firea descoperă că mama lui nu era boarfa cu inimă de piatră care-l cotonogise toată copilăria pentru ca apoi să-l părăsească, ci o tînără care-l iubise și fusese omorîtă – de propriul lui tată – cînd el era încă prea mic ca s-o țină minte, era firesc să se clatine. Chiar și un om cu un echilibru atît de stabil ca Roarke.

Așa că, ajutînd-o pe ea, avea să se ajute și pe sine și asta urma să compenseze, cît de cît, faptul că i se dăduseră peste cap toate planurile pentru seara aceea. Se pregătise pentru ceva puțin mai personal și mai energic. Summerset, beleaua vieții ei și majordomul lui Roarke, petrecea zece zile într-o stațiune balneară de recuperare – la insistențele lui Roarke. Vacanța luată după ce-și fracturase piciorul nu-i readusese toată roșeața în obraji – de parcă obrajii aceia supți și păstoși ar fi *cunoscut* vreodată culoarea roșie. Dar plecase și ăsta era esențialul. Fiecare minut conta. Ea și Roarke aveau să fie singuri în casă; nu-și amintea să fi fost vorba de nici o obligație socială sau profesională. Sperase să-și petreacă seara făcînd dragoste cu soțul pînă-i ieșeau ochii, ca apoi să-l lase să-i returneze favoarea.

Oricum, munca în comun avea avantajele ei.

Eve intră cu mașina pe poarta mare de fier forjat care păzea lumea construită de Roarke.

Era un univers spectaculos, cu gazonul imens şi la fel de verde ca iarba pe care o văzuse în Irlanda, copaci uriaşi şi ronduri de flori minunate. Un sanctuar al eleganţei şi al liniştii în inima oraşului pe care-l adoptaseră amîndoi. Casa în sine era parţial fortăreaţă, parţial castel, şi ajunsese să reprezinte pentru ea un arhetip al căminului: înaltă şi spaţioasă, cu turnuleţele şi crenelurile ei profilate maiestuos pe cerul înserării, cu razele soarelui în asfinţit învăpăind nenumăratele ferestre.

Pe măsură ce ajunsese să înţeleagă deznădejdea copilăriei lui şi hotărîrea neabătută de a nu mai cunoaşte niciodată sărăcia, devenise capabilă să accepte, ba chiar să admire, nevoia lui Roarke de a-şi crea un domiciliu atît de somptuos – atît de indubitabil al lui. Din exact aceleaşi motive avusese şi ea nevoie de insignă şi de domnia legii.

Îşi lăsă autovehiculul urît din dotare în faţa intrării grandioase, urcă în trap uşor treptele prin arşiţa înăbuşitoare a verii şi intră în delicioasa răcoare din hol.

O mîncau deja palmele să se apuce de treabă, să-şi pună cît de cît în ordine însemnările de pe teren, să proceseze primele date, dar mai întîi se întoarse spre scanerul casei.

– Unde-i Roarke?

Bine ai venit acasă, darling Eve.

Ca de obicei, folosea acel termen drăgăstos aparte care făcea s-o treacă fiori de jenă pe şira spinării.

– Mda, bine. Răspunde-mi la întrebare.

– E chiar în spatele tău.

– Iisuse!

Se răsuci în loc, înghiţindu-şi altă imprecaţie cînd îl văzu pe Roarke relaxat, dezinvolt sub arcada salonului.

– De ce nu scoţi un blaster şi nu tragi?

– Nu întîmpinarea asta o plănuisem. Vezi că ai sînge pe pantaloni.

Eve coborî privirea.

– Nu-i al meu.

Frecînd absentă petele, ridică iar ochii spre Roarke.

Nu doar urarea lui de bun venit îi accelera bătăile inimii. Acelaşi lucru i se putea întîmpla, şi i se întîmpla, doar privindu-l. Nu datorită chipului. Sau nu numai graţie chipului cu ochii lui de un albastru orbitor, cu acea gură incredibilă arcuită acum într-un zîmbet relaxat, şi nici miracolului planelor şi al unghiurilor care se combinau într-un specimen unic de frumuseţe masculină, încadrat de o coamă neagră, mătăsoasă. Nu era doar acea constituţie longilină şi suplă, despre care ştia că era căptuşită cu muşchi duri pe sub elegantul costum de birou pe care-l purta. De fapt era efectul a tot ceea ce ştia despre el şi a tot ce încă mai avea de descoperit, care se combinau pentru a o răvăşi ca o furtună.

Era absurd şi imposibil. Şi cel mai adevărat şi sincer lucru pe care-l ştia.

– Şi cum plănuiai să mă primeşti acasă?

Roarke îi întinse o mînă, înlănţuindu-şi degetele printre ale ei, cînd Eve se apropie păşind pe pardoseala de marmură. Apoi se aplecă privind-o în timp ce-i atingea buzele cu ale lui, continuînd s-o privească în vreme ce sărutul devenea tot mai pasional.

– Cam aşa ceva, murmură el, cu Irlanda virbîndu-i din accent. Pentru început.

– Promiţător început. Şi mai departe?

Roarke rîse.

– Mai departe, mă gîndeam la un pahar de vin în salon.

– Numai noi doi, tu şi cu mine, bînd vin în salon.

Încîntarea din vocea ei îl făcu să înalţe o sprînceană.

– Da, sînt sigur că Summerset se simte bine în vacanţă. Frumos din partea ta că întrebi.

– Bla-bla.

Eve intră în salon, se aşeză pe una dintre canapelele antice şi-şi rezemă intenţionat ghetele pe o masă de cafea de o valoare inestimabilă.

– Vezi ce fac? Crezi cumva că a simţit o durere tăioasă-n fund?

– Eşti foarte copilăroasă, doamnă locotenent.

– Care-i ideea?

Roarke fu nevoit să rîdă, turnînd vin dintr-o sticlă pe care o destupase deja.

– Păi, să vedem... începu el, în timp ce-i dădea paharul şi se aşeza, rezemîndu-şi la rîndul lui picioarele pe masă. Cum a mers azi?

– Nnţ, tu mai întîi.

– Vrei să auzi despre diversele mele întîlniri, şi cum progresează planurile pentru achiziţionarea Grupului Eton, renovarea complexului rezidenţial din Frankfurt şi restructurarea diviziei nanotech din Chicago?

– OK, destul cu ale tale.

Eve îşi ridică braţul pentru a-i face loc lui Galahad, enormul lor motan, care se trînti greoi lîngă ea.

– Bănuiam eu, murmură Roarke, jucîndu-se cu părul lui Eve, în timp ce ea mîngîia motanul. Cum se descurcă noul nostru detectiv?

– Foarte bine. Deocamdată, e încă îngropată în hîrtii. Finalizează cazul dinainte, ca să-l înceapă pe cel nou. Voiam să-i acord cîteva zile la birou, înainte de a-şi scoate pe stradă insigna nouă şi strălucitoare.

Roarke privi petele de sînge de pe pantalonii ei.

– Tu, însă, ai un caz nou.

– Mmm, sorbi ea din vin, lăsîndu-l să atenueze amintirile zilei. Am lucrat singură la locul faptei.

– Ţi-e cam greu să te obişnuieşti cu ideea de a avea un partener, în locul unui ajutor, doamnă locotenent?

– Nu. Poate. Nu ştiu, ridică Eve din umeri, nervoasă. Doar nu puteam s-o trimit la plimbare, nu?

Roarke îi atinse cu vîrful degetului gropiţa din bărbie.

– N-ai vrut s-o trimiţi la plimbare.

– Şi de ce-aş fi făcut-o? Lucrăm bine împreună. Am prins un anume ritm. E mai bine s-o ţin pe-aproape. E o poliţistă bună. Oricum, n-am antrenat-o în povestea asta pentru că-şi plănuise o seară măreaţă şi plecase deja. În meseria noastră apar destule care-ţi dau peste cap planurile şi fără s-o iau eu cu arcanul, stricîndu-i sărbătoarea.

O sărută pe obraji.

– Eşti foarte generoasă.

– N-am făcut-o din generozitate, replică Eve, simţind nevoia să-şi strîngă umerii. Mi-a fost mai uşor aşa, decît s-o aud cum se plînge că pierde locurile rezervate şi că şi-a cumpărat de pomană o rochie nouă şi aşa mai departe. Oricum, mîine am s-o pun la curent.

– De ce nu mă pui şi pe mine, încă din seara asta?

– Aveam de gînd, zise ea zîmbind afectat. Cred că mi-ai putea fi de folos.

– Şi ştim amîndoi cît îmi place să fiu de folos, replică Roarke, plimbîndu-şi degetele pe coapsa ei.

Eve îşi puse paharul pe masă, apoi ridică tonele lui Galahad, care se tolănise în poala ei.

– Atunci, vino cu mine, amice. Am să-ţi dau ceva de lucru.

– Sună... interesant.

O urmă, dar se opri cînd o văzu întorcîndu-se la jumătatea scării.

– Probleme?

– Mi-a venit o idee. Mai ştii cum a căzut Summerset pe scară?

– În veci n-aş putea să uit.

– Mda, ei bine, îmi pare rău că şi-a rupt piciorul, chiar şi trecînd peste faptul că i-a amînat cu cîteva zile plecarea din casă.

– Eşti mult prea sensibilă, *darling* Eve. Nu-ţi face bine să iei pe umerii tăi greutăţile întregii lumi.

– Ha,ha. Deci, să zicem că a fost un ghinion. Căzătura, vreau să spun. Trebuie să reparăm scara, altfel s-ar putea să-i vină rîndul unuia dintre noi.

– Şi cum propui să...

Îi fu imposibil să termine întrebarea, ba chiar şi să-şi mai amintească despre ce era vorba, cînd gura ei o acoperi fierbinte pe a lui, iar mîinile începură să tragă de curea, agitate.

– Niciodată nu pot spune c-am destul noroc, murmură el

şi o răsuci în loc, rezemînd-o cu spatele de perete, ca să-i scoată jacheta.

– Dacă nu murim în cădere, se cheamă c-am învins blestemul. Ăsta chiar e un costum bun, nu?

– Mai am şi altele.

Eve rîse, trăgîndu-l de sacou, apoi îl muşcă de gît. Roarke apăsă pe butonul tecii pistolului şi-i scoase curelele, lăsînd arma să cadă pe scări cu o bufnitură.

Urmară bretelele, linkurile de buzunar, o cravată de mătase naturală, o gheată. O ţintuise la perete, cînd Eve juisă. Unghiile i se înfipseră în spatele lui, apoi îşi coborî mîinile ca să-l strîngă de fund.

– Cred că merge...

Cu un rîs sufocat, Roarke o trase în jos pe trepte. Începură să se rostogolească unul peste altul. Ajunseră jos şi se urcară din nou. În legitimă apărare, Eve se agăţă cu mîna de o bară a balustradei şi-l cuprinse cu picioarele ca într-o menghină, ca să nu mai cadă iar amîndoi pînă la baza scării. Roarke îi răvăşea sînii cu sărutări, în timp ce şoldurile ei arcuite îl împingeau spre delir. Cînd se cutremură, rostindu-i sufocat numele, îşi apăsă mîna între trupurile lor şi o privi cum decola din nou.

Din toate lucrurile pe care le dorise în viaţa lui, niciodată nu dorise ceva mai mult decît o dorea pe ea. Cu cît o avea mai mult, cu atît jinduia mai tare la un ciclu interminabil al dragostei, patimii şi voluptăţii. Putea accepta tot ce i se întîmplase pînă atunci şi tot ce-avea să i se mai întîmple, atîta vreme cît o avea pe Eve.

– Nu-ţi da drumul... şopti el, cuprinzîndu-i şoldurile şi ridicîndu-i-le. Nu încă... Şi se afundă în ea.

Urmă un moment de plăcere explozivă, orbitoare, iar degetele ei tremurară pe lemnul treptei. Forţa nevoii lui de ea, şi a nevoii ei de el, se ciocniră violent, aproape oprindu-i inima în loc. Ameţită, Eve deschise ochii, privind într-ai lui. Îl văzu cum se pierdea, sudat de ea, ca şi cum ar fi fost amîndoi din oţel topit.

Aşa că-l înfăşură cu trupul ei şi se abţinu.

*

Zăceau prăvăliţi împreună pe scară, ca doi supravieţuitori ai unui cutremur. Eve nu era complet sigură că pămîntul nu mai trepida. Avea o gheată în picior, şi pantalonii întorşi pe dos şi adunaţi în jurul unei glezne. Nu se îndoia că arăta ridicol, dar nu-şi putea aduna atîta energie încît să-i pese.

– Sînt sigură că nu mai e nici un pericol, comentă ea.

– Mă rog la toţi sfinţii, de vreme ce pe moment abia aştept să-mi mai fac încă o dată de cap pe scara asta.

– Eu sînt aia cu o treaptă înfiptă-n şira spinării.

– Într-adevăr. Iartă-mă.

Se ridică de pe ea, în capul oaselor, dîndu-şi părul pe spate.

– A fost... nici nu prea ştiu cum să zic... memorabil. Aş spune c-a fost memorabil.

Nici Eve n-avea să uite prea curînd.

– Cele mai multe dintre lucrurile noastre sînt jos, sau aproape.

Roarke se uită spre ele, în acelaşi timp cu ea. Stătură cîteva clipe pe gînduri, timp în care nu li se auziră decît gîfîielile întretăiate.

– Dacă un anume cineva – căruia nu-i vom rosti numele în următoarele trei minunate săptămîni – ar fi aici să strîngă după noi, nu ţi-ai fi înşirat tot arsenalul pe trepte.

– Că bine zici. Cred că e cazul să mi le strîng. Vezi că încă mai ai o gheată în picior, îi arătă el.

Eve stătu o clipă pe gînduri, apoi conchise că ar fi fost mai uşor să-şi scoată gheata decît să-şi descîlcească pantalonii. După aceea, avea să treacă la orice-i era mai la îndemînă.

În sfîrşit, rămase aşezată, cu bărbia în pumn, privindu-l cum strîngea hainele împrăştiate. Niciodată nu se plictisea să-l privească gol.

– Trebuie să le-arunc undeva pe astea şi să iau ceva pe mine.

– Ce-ar fi să mîncăm, în timp ce-mi spui cu ce ți-aș putea fi de folos?

– S-a făcut.

Întrucît aveau să mănînce în biroul ei, ca să le fie mai comod, Eve îl lăsă pe Roarke să aleagă el specialitățile. Mînui ea însăși AutoChef-ul, pentru salata de languste care era una dintre favoritele lui. Hotărî că sexul îi consumase alcoolul din sînge și-și permise să mai bea un pahar de vin, la masă.

– OK, femeia care e proprietara locuinței – casă în oraș, Upper East – a fost plecată în provincie pentru două săptămîni. A lăsat o prietenă să-i vadă de casă. Azi după-amiază, spre seară, vine înapoi și-și găsește livingul devastat. Declară că ușile erau încuiate și sistemul de alarmă în funcțiune. Se duce la etaj. Simte un miros puternic, care o înfurie la fel de tare ca haosul de jos. Intră în dormitor și-și găsește prietena moartă. De cinci zile, conform observațiilor mele la fața locului. Cu beregata tăiată. Nici o altă leziune vizibilă. Indiciile arată că a fost atacată pe la spate. Sistemul de securitate de la intrare a fost dezactivat și dischetele sustrase. Nu există urme de forțare a intrării. Victima purta multe flecuștețe. Posibil – probabil chiar – să fie false, dar ceasul de la mînă era o marcă bună.

– Agresiune sexuală?

– Observațiile preliminare de la locul faptei sugerează că nu. Voi aștepta să văd ce spune și legistul. Încă mai avea pe ea hainele de club. După ce proprietăreasa se va mai liniști o s-o întrebăm dacă i-a dispărut ceva. Am văzut obiecte ce păreau să fie antichități, opere de artă originale, articole electronice de lux. Examenul inițial al cîmpului infracțional a dat la iveală niște bijuterii, într-un sertar. Păreau de valoare, dar eu nu mă pricep să le apreciez. S-ar putea să fi fost o pătrundere prin efracție standard care a degenerat, dar...

– Așa ceva știi să apreciezi.

– Nu părea. N-o simt. Arată și se simte, ca și cum cineva ar fi intrat ca să caute ceva, sau pe cineva anume. Se pare că

femeia asta a venit acasă înainte ca intrusul să fi terminat.

– A picat într-un moment prost.

– Categoric. Se știa că proprietăreasa era plecată din oraș. Poate că făptuitorul nu se aștepta să dea peste cineva acolo. Victima a intrat în dormitor, iar el a venit pe la spate, i-a tăiat gîtul de la o ureche la alta, și fie a căutat mai departe, fie a plecat.

– Într-adevăr, nu e un spărgător ca oricare altul. Ăștia caută să intre și să iasă cît mai repede, fără complicații. Și fără arme. Iei o condamnare mai mare dacă ești înarmat în momentul comiterii infracțiunii.

– Tu ar trebui să știi.

Roarke se mulțumi să zîmbească.

– De vreme ce eu n-am fost arestat niciodată și nici condamnat, sarcasmul ăsta mi se pare nepotrivit. N-a spart casa după metodele clasice, continuă el, deci scopul n-a fost o spargere obișnuită.

– La fel mă gîndeam și eu. Deci, le investigăm pe Gannon și Jacobs – proprietăreasa și, respectiv, victima – și vedem dacă iese la iveală ceva din care să deducem că cineva le dorea moartea.

– Foști soți, amanți?

– După cum spune martora, lui Jacobs îi plăcea să se distreze. Nu avea un partener stabil. Gannon s-a despărțit recent de unul. Amical, fără resentimente, dar oamenii pot fi foarte naivi cînd e de vorba de așa ceva. Unii pot păstra pică sau pot avea obsesii.

– Tu știi mai bine.

O clipă, lui Eve îi veni în minte o imagine cu Roarke snopindu-l pe un coleg de-al ei, fost amant de-o noapte.

– Webster nu era un ex. Trebuie să stai gol cu cineva mai mult de două ore ca să se califice ca ex. Așa zice legea.

– Îmi însușesc critica.

– Și poți să nu te mai umfli în pene tot timpul. Am să-l investighez pe fostul, Chad Dix. Adresă din Upper East.

Nu era tocmai pizza, reflectă ea, dar nici salata de languste

nu era rea. Mai luă o îmbucătură, în timp ce-şi consulta fişierele din minte.

– Victima era agentă de voiaj, lucra la Work or Play Travel, în centru. Îi ştii?

– Nu. Nu le folosesc serviciile.

– Unii oameni călătoresc şi din alte motive decît munca sau distracţia. Pentru contrabandă, de pildă.

Roarke ridică paharul, contemplînd vinul.

– Pentru unii, contrabanda ar putea însemna fie muncă, fie distracţie.

– Încep să mă plictisesc să tot zic „tu ar trebui să ştii". O să cercetăm agenţia de voiaj, dar nu cred că Jacobs era ţinta. Crima a avut loc în casa lui Gannon, printre lucrurile lui Gannon. Ea era plecată din oraş şi se ştia asta.

– Muncă sau distracţie?

– Muncă. Se dusese într-un fel de turneu pentru lansarea unei cărţi. Cartea e cea care mă interesează.

– Serios? Hai că acum m-ai făcut curios.

– Ascultă, mai citesc şi eu din cînd în cînd, replică Eve. Diverse chestii.

– Dosarele cazurilor nu se pun la socoteală. Dar continuă, ce te interesează la cartea asta?

– Ba se pun şi dosarele, insistă Eve. E un fel de poveste de familie, însă marele punct de interes e un furt de diamante, la începutul secolului, aici la New York. S-a...

– Lovitura din Strada patruzeci şi şapte. *Pietre fierbinţi.* Ştiu cartea asta.

– Ai citit-o?

– De fapt, da. Drepturile de proprietate au fost scoase la licitaţie anul trecut. Le-a achiziţionat Starline.

– Starline? Editura? Asta-i a ta.

– Este. Am aflat despre carte dintr-un raport lunar al redactorului achizitor şi m-a interesat. Toată lumea ştie – mă rog, toată lumea interesată – despre lovitura din Strada patruzeci şi şapte.

– Iar tu te numeri printre cei interesaţi.

– S-ar zice că da. Aproape treizeci de milioane, în diamante, ies de la Bursă. Cam trei sferturi din ele sînt recuperate, însă o mulţime de pietre scînteietoare circulă libere. Gannon. Sylvia... Susan... nu, Samantha Gannon. Sigur că da.

Într-adevăr, Roarke era un tip bun la casa omului.

– OK, deci ştii ce ştii. Bunicul ei a recuperat sau a ajutat la recuperarea pietrelor.

– Da. Iar străbunicul ei – după mamă – era unul dintre hoţi.

– Chiar aşa? Eve se rezemă de spătar. N-am ajuns cu discuţia pînă acolo.

– Scrie în carte. Nu ascunde legătura. De fapt, tocmai legăturile astea, pozitive şi negative, stimulează interesul cititorului.

– Spune-mi esenţialul.

– Echipa care a furat diamantele a fost formată din patru membri. Unul era omul din interior, care a făcut transferul. Ceilalţi s-au dat drept clienţi sau anchetatori, după ce s-a descoperit lipsa diamantelor. Fiecare a programat cîte o întîlnire cu unul dintre designerii sau angrosiştii de sus. Şi fiecare a luat cîte un obiect depus acolo de omul din interior. Un cîine de ceramică, o păpuşă de cîrpă, şi aşa mai departe.

– Stai, nu te repezi. O păpuşă?

– Nu atrage atenţia, îi explică el. Obiecte inofensive. În fiecare era cîte un sfert din pradă. Legenda spune – iar Samantha Gannon preia ideea în carte – că doi dintre ei au luat prînzul la vreo două străzi distanţă, cu prada asupra lor.

– Au ieşit ca la plimbare.

– Un plan genial prin simplitatea lui. Există o secţie de vînzări cu amănuntul, la nivelul străzii. Aproape un bazar. Pe atunci, ca de altfel şi acum, din cînd în cînd unii dintre bijutieri mergeau din magazin în magazin, ducînd asupra lor o avere – pietre preţioase ascunse-n pahare de hîrtie pe care le numeau *briefkes.* Cu destul curaj, suficiente date şi puţină asistenţă din interior, e mai uşor decît crezi să ieşi cu pietrele ziua-n amiaza mare. Mult mai uşor decît să le iei după orele de program. Vrei cafea?

– O aduci tu?

– Da.

Roarke se ridică ca să se ducă la bucătărie.

– N-ar fi avut nici o şansă, continuă el. Pentru pietrele de soiul ăsta există consemnări detaliate. E nevoie de multă răbdare şi voinţă să aştepţi să treacă destul timp ca să le plasezi, plus cercetări atente şi intuiţie pentru a alege sursa potrivită în vederea lichidării. Era inevitabil să-i prindă.

– Da, dar au scăpat cu o parte.

– Nu tocmai.

Roarke reveni cu cafetiera şi două ceşti.

– Brînza s-a împuţit aproape imediat, cum se întîmplă de obicei. Unul din bandă, care folosea numele de Crew, s-a gîndit că de ce să ia doar un sfert, cînd putea să ia totul. Era alt soi decît O'Hara – ăsta-i străbunicul – şi ceilalţi, care ar fi trebuit să aibă atîta minte să nu se încurce cu el. L-a ademenit pe omul din interior – probabil, făgăduindu-i un tîrg avantajos, şi i-a băgat două gloanţe-n creier, i-a luat partea, aşa a adunat jumătate.

– Şi s-a dus după ceilalţi.

– Exact. Vestea s-a răspîndit, iar cei doi s-au ascuns. Aşa au antrenat-o şi pe fiica lui O'Hara în această poveste. A ieşit nasol, cum vei vedea cînd ai să citeşti şi tu cartea. Unul dintre ei a fost omorît. Crew şi detectivul de la asigurări au mirosit urma. Apoi, copoiul şi fiica hoţului s-au îndrăgostit, au fost destul de fericiţi împreună, iar ea l-a ajutat să recupereze jumătatea la care avusese acces O'Hara. L-au prins şi pe Crew, cu oarece dramatism şi acte de eroism, dar a murit în închisoare, la nici trei ani după condamnare. I-au găsit sfertul lui ascuns într-un seif de depuneri de-aici, din oraş, cu ajutorul unei chei pe care o avusese la el în momentul arestării, dar n-a spus niciodată unde se afla şi celălalt sfert din pradă.

– Au trecut peste cincizeci de ani de-atunci. La ora asta, s-ar putea să fie în vreo casetă de bijuterii, sub formă de inele, brăţări, orice.

– Cu siguranţă. Dar e mai distractiv să ni le imaginăm ascunse în vreo pisică de ceramică adunînd praful pe un raft, într-un magazin de mărunţişuri, nu?

Eve nu vedea partea amuzantă, dar motivul, da.

– În carte vorbeşte despre relaţiile de familie şi despre diamantele dispărute. Chestii sexy. Cineva ajunge la concluzia că sînt la ea sau că ştie unde se află.

– Desigur, cartea conţine şi o declaraţie explicită că nu, dar, e inevitabil ca unii să se întrebe dacă nu cumva diamantele sînt la ea sau la altcineva din familie. Iar dacă mai există pe undeva, nemontate, azi ar valora mult mai mult decît la începutul secolului. Numai legenda singură şi e de ajuns să le salte valoarea.

– Cît?

– Cu modestie, vreo cinşpe milioane.

– Suma de cincisprezece milioane n-are nimic modest în ea. O cifră ca asta i-ar putea împinge pe mulţi să pornească la vînătoare de comori. Ceea ce, dacă mergem în direcţia asta, reduce numărul la... cît, vreo două milioane de oameni?

– Mai mult, aş crede, de vreme ce a făcut un turneu mediatic. Chiar şi cei care n-au cumpărat sau citit cartea ar putea să fi auzi rezumatul poveştii într-un interviu.

– Ei, şi ce farmec are viaţa fără o mică provocare. Tu le-ai căutat vreodată?

– Nu, dar e distractiv să speculezi în legătură cu ele la o bere cu prietenii. Ţin minte, cînd eram tînăr, că unii se mîndreau cu faptul că Jack O'Hara, cel care a scăpat, era irlandez. Unora le plăcea să-şi imagineze că el le săltase pe ultimele şi şi-a trăit bătrîneţele pe picior mare, profitînd de pradă.

– Dar tu nu crezi.

– Nu ştiu ce să zic. Dacă reuşea, Crew s-ar fi repezit la el repede ca un cîine la un purice care-l pişcă de spate. La Crew era cheia, şi a dus secretul ascunzătorii cu el în iad. De ciudă, poate, dar nu numai atît – cred, mai degrabă, că simţea astfel că-i aparţin. Şi au rămas ale lui.

– Cam obsedat tipul, nu?

– Aşa e reprezentat în carte şi, din cîte-am dedus, Samantha Gannon a ţinut cu sfinţenie să redea totul cît mai fidel.

– În regulă, ia să aruncăm o privire la distribuţie, propuse Eve, ducîndu-se la computerul aflat pe birou. N-am să primesc rapoartele criminalistice şi medicale pînă mîine. Gannon a declarat că, la întoarcerea ei, casa era încuiată şi cu sistemul de alarmă în funcţiune. M-am uitat bine, intrarea nu fusese forţată. Prin urmare, ucigaşul fie a venit cu Jacobs, fie a intrat singur. Tind spre a doua ipoteză, care ar presupune o anumită experienţă privind sistemele de securitate sau cunoaşterea codurilor.

– Fostul?

– Gannon afirmă că după ce s-au despărţit, a schimbat codurile. Asta nu înseamnă că tipul n-a putut să le afle. În timp ce mă ocup de el, tu ai puteau să-mi obţii tot ce reuşeşti despre diamante şi despre oamenii implicaţi.

– E mult mai distractiv.

Roarke îşi umplu din nou ceaşca, o luă cu el în biroul alăturat şi Eve începu o procesare standard a lui Chad Dix, bîndu-şi meditativ cafeaua în timp ce computerul recolta datele. Rece, inutilă, fără sens. Asta era impresia pe care i-o făcea asasinarea Andreei Jacobs. Nu fusese un omor provocat de panică. Rana era prea precisă, metoda în sine prea deliberată, pentru un om panicat. Atacînd-o pe la spate, i-ar fi fost la fel de uşor, şi la fel de eficient, s-o ameţească printr-o lovitură în cap. Moartea ei nu-l ajutase cu nimic. Eve elimină orice posibilitate reală a unei spargeri profesioniste. Starea în care găsiseră casa nu sugera asta. Un jaf ratat putea fi un paravan destul de credibil pentru un omor cu premeditare, dar nici un profesionist n-ar fi lăsat pe loc toate acele obiecte de valoare.

Dix, Chad, începu computerul. *Adresa numărul cinci, 41 East Seventy-first Street, New York. Data naşterii: 28, martie, 2027. Părinţii, Mitchel Dix, Gracia Long Dix Unger. Divorţaţi. Un frate, Wheaton. O soră după mamă, Maylee Unger Brooks.*

Eve se concentră asupra antecedentelor profesionale – planificator financiar la Tarbo, Chassie şi Dix. Deci, un tip care avea de-a face cu banii. Eve considera că oamenilor care se ocupau de banii altora le plăcea să aibă şi ei cît mai mulţi. Îi studie fotografia. Fălci pătrate, frunte înaltă, bărbierit. Chipeş în stil studios, probabil, cu păr şaten, tuns îngrijit şi ochi căprui.

– Computer, subiectul are antecedente penale? Include orice arestare cu anulare sau suspendare a acuzaţiei.

Lucrez... Beţie şi tulburarea liniştii publice, amendă plătită, 12 noiembrie, 2049. Posesie de substanţe ilegale, amendă plătită, 3 aprilie, 2050. Distrugere de bunuri publice, beţie în public, daune achitate, amendă plătită, 4 iulie, 2050. Beţie şi tulburarea liniştii publice, amendă plătită, 15 iunie, 2053.

– Avem un sistem destul de regulat aici. Computer, date despre dezintoxicări alcoolice şi/sau chimic?

Lucrez... Program de dezintoxicare voluntară, Stokley Clinic, Chicago, Illinois. Program de patru săptămîni, 13 iulie–10 august, 2050, finalizat. Program de dezintoxicare voluntară, Stokley Clinic, Chicago, Illinois. Program de două săptămîni, 16–30 iunie, 2053, finalizat.

Totuşi, trecutul lui nu arăta nici o predilecţie spre violenţă.

Avea să-l interogheze a doua zi şi să scormonească mai adînc, dacă era cazul. Eve accesă datele despre victimă.

Andrea Jacobs avusese douăzeci şi nouă de ani. Născută în Brooklyn, singură la părinţi, care încă mai erau în viaţă şi locuiau în Florida. Eve îşi zise că tocmai le distrusese viaţa cu cîteva ore în urmă, cînd îi anunţase că singurul lor copil murise.

Fotografia Andreei arăta o blondă atrăgătoare cu un zîmbet larg şi strălucitor. Nu avea cazier. Lucrase pentru aceeaşi firmă timp de opt ani şi în tot acest timp locuise în acelaşi apartament.

Se mutase din Brooklyn, îşi spuse Eve. Îşi luase o slujbă şi o locuinţă proprie. Întrucît avea permisiunea familiei să examineze datele financiare ale victimei, introduse codul şi le accesă.

Locuise în apropiere, observă ea. Chiria era plătită la zi. Factura de la Saks era depăşită, ca şi una pentru un local numit Clones. Un control scurt o informă că această Clones era o casă de modă scumpă.

Cu datele încă afişate, trecu la însemnările ei şi începu să le coordoneze într-un raport. Prelucrarea faptelor, a observaţiilor şi a declaraţiilor şi reunirea lor într-un tot unitar o ajuta să gîndească.

Eve ridică privirea, cînd Roarke apăru în uşă.

– Există destul de multe informaţii despre diamante, inclusiv descrieri detaliate şi fotografii. Mult mai multe despre fiecare dintre oamenii presupuşi a fi autori ai furtului. Încă se mai adună. L-am pus să le trimită simultan şi la tine.

– Mulţumesc. E nevoie să supervizezi procesul?

– Nu, nu neapărat.

– Vrei să vii la o plimbare?

– Cu tine, locotenente? Oricînd.

19

Eve revenise la locul faptei. Ora nu era la fel de tîrzie ca în seara crimei, dar nici mult mai devreme. Decodă sigiliul poliţiei.

– Cît ar dura ca să dezactivezi alarma şi să decodezi încuietorile? În medie?

– Bine, *darling,* dar eu am un nivel mediu în problemele astea.

Eve îşi dădu ochii peste cap.

– E un sistem bun? Ai avea nevoie de experienţă ca să treci de el sau doar de instrumentele potrivite?

– În primul rînd, e un cartier bun şi sigur. Trafic pietonal şi stradal considerabil. N-ar fi bine s-o rasoleşti şi să pui lumea pe gînduri. Ei, ia să vedem, ce face tipul ăla acolo? în toiul nopţii ? Apropo, la ce oră s-a comis crima?

– Nu ştim precis din cauza stării cadavrului, dar e undeva între douăsprezece şi unu A.M.

– Deci, nu foarte tîrziu, mai ales dacă presupunem că individul era deja înăuntru. În faptul serii, practic. Deci, era în interesul lui să intre fără să piardă prea mult vremea pe la uşă. În locul lui eu aş fi studiat sistemul înainte de a acţiona. Fie l-aş fi examinat personal, fie m-aş fi documentat ca să aflu ce marcă era, după care l-aş fi cercetat la firma furnizoare, sau online. M-aş fi lămurit cu ce aveam de-a face, înainte să vin aici.

O gîndire de bun-simţ – pentru un infractor, reflectă Eve, apoi continuă:

– Şi dacă făceai toate astea?

Îngîndurat, Roarke scoase un murmur, studiind încuietorile.

– Cu competenţa necesară, ar ceda în patru minute. Trei, dacă ai şi mîini îndemînatice.

– Trei-patru minute, repetă ea.

– Puţin mai mult decît ai crede, cînd stai într-un loc unde n-ai ce căuta, făcînd un lucru pe care n-ai voie să-l faci.

– Mda, pricep.

– Dacă eşti amator, durează considerabil mai mult. După cum vezi, locatara noastră a avut politeţea de a pune aici plăcuţa de avertizare, spunîndu-le celor interesaţi că e protejată de First Alarm Group.

Eve oftă dezgustată.

– „Auziţi, Domnu' Spărgător, permiteţi-mi să vă dau o mînă de ajutor la jaful ăsta." Bunicul ei a fost poliţist, apoi a devenit detectiv particular, adăugă ea. Nu era firesc să-i spună ce prostie e să afişezi sistemul de securitate pe care-l ai instalat?

– Probabil. Deci, ar putea fi o momeală. De dragul

argumentației, vom presupune că ucigașul nostru a crezut că datele sînt reale. Cel mai bine vîndut pachet rezidențial al firmei e conectat chiar la încuietoare. Trebuie să-l dezactivezi în timp ce lucrezi încuietoarea, iar pentru asta ai nevoie de degete sigure. Pe urmă, trebuie să-l resetezi de la panoul care se află, cel mai probabil, înăuntru chiar lîngă ușă. Asta i-ar putea lua omului nostru încă un minut, două chiar, dacă știe precis ce are de făcut. Cel mai bine ar fi fost să-și cumpere și el sistemul și să exerseze. Apropo, de ce m-ai adus aici, ca să-mi mai fac și eu mîna?

– Voiam să văd...

Se întrerupse, cînd un bărbat le strigă de pe trotuar:

– Ce faceți dumneavoastră acolo?

Omul de vreo treizeci și cinci de ani părea membru permanent într-un club sportiv. Mușchi puternici pe un trup suplu. În spatele lui, pe partea cealaltă a străzii, o femeie stătea în lumina care ieșea printr-o ușă deschisă. Avea un link de buzunar în mînă.

– Probleme? întrebă Eve.

– Asta voiam și eu să știu.

Omul își încordă mușchii, luînd o poziție combativă.

– Nu-i nimeni acasă. Dacă sînteți prieteni cu persoana care locuiește aici, ar trebui să știți, spuse el.

– Dumneavoastră îi sînteți prieten?

– Eu stau vizavi, arătă el cu degetul peste umăr. Pe-aici, avem grijă unii de alții.

– Mă bucur să aud, spuse Eve, scoțîndu-și insigna. Știți ce s-a întîmplat aici?

– Mda. Stați o clipă. Se întoarse și-i strigă femeii din ușă: E-n regulă, scumpo. Sînt polițiști. Am cam bănuit eu, continuă, întorcîndu-se iar spre ei, da' voiam să mă asigur. Doi polițiști au fost să stea de vorbă cu noi. Mă scuzați că v-am luat așa tare. Sîntem cam nervoși, de cînd s-a întîmplat.

– Nici o problemă. Erați acasă joi seara?

– Da, eram acasă. Acolo, peste drum – chiar în timp ce...

Privi lung spre casa Samanthei Gannon. Iisuse, îți vine rău doar cînd te gîndești. Și pe Andrea o cunoșteam. Am fost la petreceri la Sam, iar ea și nevastă-mea au ieșit de vreo două ori seara, ca între fete. Acolo, peste drum eram, cînd s-a întîmplat.

– Știați că Andrea Jacobs stătea aici în timp ce domnișoara Gannon lipsea din oraș?

– Nevastă-mea a fost aici în seara dinaintea plecării lui Sam în turneul ei ca să-și ia la revedere, să-i ureze noroc și s-o întrebe dacă voia să dăm de mîncare la pești sau altceva. Sam i-a spus c-o să vină Andrea să aibă grijă de toate.

– Ați văzut-o sau ați vorbit cu Andrea Jacobs în timpul cît Samantha Gannon era plecată din oraș?

– Nu cred c-am văzut-o decît o dată. Ne-am făcut cu mîna peste drum, cam așa ceva. Eu aproape în fiecare dimineață plec de-acasă pe la șase jumate. Trec pe la sală, înainte să mă duc la birou. Nevastă-mea iese în jur de opt. Andrea venea la ore diferite așa că nu m-am așteptat s-o văd prea des. Cînd n-o vedeam, nu mă gîndeam că s-a întîmplat ceva.

– Dar astă-seară ne-ați observat la ușă. Din cauza celor întîmplate sau obișnuiți să vă uitați pe fereastră?

– Mă cam uit. Nu ca un vultur, zîmbi el vag, încerc doar să fiu pe fază, înțelegeți, iar dumneavoastră stăteați acolo cam de multă vreme, nu?

– Mda.

– La fel ca niște oameni care ar fi încercat să forțeze ușor încuietorile și să treacă peste sistemul de alarmă.

– Ați observat pe cineva suspect? Ați văzut vreo persoană la ușă sau doar învîrtindu-se pe-aici, în ultimele două săptămîni?

– Și polițiștii m-au întrebat același lucru. M-am gîndit și m-am tot gîndit, da' n-am văzut pe nimeni. Și nici nevastă-mea, fiindcă am vorbit despre asta după ce am auzit ce s-a întîmplat. Aproape că nu mai vorbim despre altceva.

Oftă, înainte de a continua:

– Joia trecută, nevastă-mea și cu mine ne-am dus la

culcare pe la zece. Stînd în pat, ne-am mai uitat un timp la un film. Eu am încuiat uşile chiar înainte de a ne culca. Precis că m-am uitat şi afară. Întotdeauna mă uit, din obişnuinţă. Da' n-am văzut nimic. Şi pe nimeni. E groaznic ce s-a întîmplat. Cînd se întîmplă ceva de genul asta, de obicei nu cunoşti oamenii, comentă el, privind spre casă. Li se întîmplă doar cunoscuţilor altora.

Ea îi cunoştea, meditä Eve, în timp ce revenea spre Roarke. Cunoştea nenumăraţi morţi.

– Vezi cît timp îţi ia, îi spuse lui Roarke.

– În regulă.

Roarke scoase din buzunar o mică trusă de piele şi alese din ea un instrument.

– Ţine seama că nu m-am documentat, nici n-am exersat pe sistemul ăsta, zise el, lăsîndu-se pe vine.

– Mda, ştiu. Ai un handicap. Vreau doar să reconstitui un posibil scenariu. Nu cred că un om care fila casa asta ar fi trecut neobservat de Joe Gym de vizavi. Mai ales dacă s-a învîrtit mai mult pe-aici.

– În timp ce stăteai de vorbă cu el, vreo juma' de duzină de oameni au ieşit pe la uşi sau la ferestre, să se uite la voi.

– Am observat.

– Totuşi, cînd filezi poţi să treci fără să te opreşti şi să faci fotografii din mers...

Se ridică, deschise uşa, desfăcu tabloul de siguranţă, conectă în el un minicomputer de buzunar şi introduse manual o comandă.

– Îţi schimbi hainele, continuă el şi mai dai o raită... N-ai nevoie decît de puţină răbdare. Gata, s-a rezolvat.

– Ai spus trei sau patru minute. N-au trecut nici două.

– Am spus şi că e nevoie de talent. Nu la mine m-am referit. E un sistem decent, dar la Roarke Industries se produc altele şi mai bune.

– Mai întîi s-a dus la etaj.

– Serios?

– Da, pentru că, dacă nu se aştepta să intre nimeni, ar fi

lăsat luminile aprinse , după ce a activat filtrele de la ferestre, iar Andrea ar fi observat, atunci cînd intra în casă. Ar fi văzut că ardea lumina şi că livingul era întors pe dos. Presupunînd că avea un dram de creier, dacă intra şi dădea peste aşa ceva, ar fi fugit imediat să cheme poliţia. Dar ea s-a dus la etaj.

Deschise iar uşa din faţă şi o lăsă să se trîntească.

– Individul a auzit-o. Andreea a verificat încuietorile, şi sistemul de alarmă. Poate a consultat şi linkul de-aici, de jos, să vadă dacă avea mesaje.

Eve porni prin living, ocolind obiectele răsturnate, fără să ia în seamă mirosul de chimicale provenit de la echipa criminalistică.

– Fusese la club, probabil că băuse cîteva pahare... Nu-şi petrecea prea mult timp aici. Purta nişte pantofi incomozi, dar nu şi i-a scos pînă-n dormitor. Nu văd de ce ar fi umblat prin casă încălţată cu ei, dacă nu era nimeni care să-i admire picioarele. În sfîrşit, a pornit spre etaj...

Începu să urce treptele.

– Pariez că-i plăcea casa. Aproape zece ani a locuit într-un apartament. Mai pariez şi că-i plăcea să aibă atîta spaţiu la dispoziţie. A intrat în dormitor, şi şi-a aruncat din picioare pantofii ăia de rahat...

– Un amănunt minor: de unde ştii că nu şi i-a scos jos, după care a urcat desculţă, cu ei în mînă?

– Hmm? A, după poziţie – a lor, şi a ei. Dacă-i avea în mînă cînd i-a tăiat gîtul, i-ar fi scăpat alături. Dacă i-a dus în mînă pînă sus, s-ar fi întors spre debara, sau măcar i-ar fi aruncat în direcţia aia. Vezi unde sînt?

Roarke văzu pantofii, la fel cum văzu şi petele şi dîrele de sînge de pe pat, podea, lampă, perete. Mirosul de chimicale abia reuşea să acopere duhoarea. Se întrebă, cum Dumnezeu va mai putea cineva să revină şi să se culce în camera aceea. Să trăiască în coşmarul acelei încăperi.

Apoi îşi privi soţia şi văzu că-i aştepta răspunsul. Ochii ei de poliţistă erau reci şi inexpresivi. Trăia cu coşmarurile zi şi noapte, şi trează, şi în somn.

– Da, văd.

– Uşile debaralei erau deschise. Pariez pe debara. Nu de aici a început. Cred că a început din biroul de pe hol. Cred că acolo s-a dus mai întîi şi n-a apucat să ajungă foarte departe.

– De ce?

– Dacă răvăşea camera asta, Andrea ar fi văzut harababura imediat ce a deschis uşa. Nu avea nici o rană care să demonstreze că ar fi încercat să fugă sau să opună rezistenţă. În al doilea rînd, în birou domneşte o ordine impecabilă. Presupun că de-acolo a pornit, plănuind să lucreze ordonat şi atent. Cînd a intrat Jacobs, i-a dat peste cap tot planul.

– Iar Planul B era crima.

– Mda. N-avea cum să nu-i observe biroul, dar nu i l-a răscolit. În rest, a umblat peste tot şi nu l-a mai interesat că lasă urme. În birou se uitase deja. De ce să-şi mai piardă vremea cu el?

Roarke privi oripilat sîngele care mînjea pardoseala şi pereţii.

– Să tai beregata unei femei înseamnă economie de timp.

– Poate conta şi asta. Cred că a auzit-o intrînd şi, în loc să aştepte pînă adormea şi apoi să plece naibii din casă, în loc să-i dea una-n cap, s-a strecurat aici, s-a ascuns în debara şi a văzut-o cînd a venit şi şi-a aruncat pantofii ăia pretenţioşi. Ia dă chestiile alea la o parte, vrei? Am trecut deja pe-aici, scena e înregistrată. Intră-n debara.

– Hristoase.

Roarke împinse în lături maldărele de haine şi perne şi intră în debaraua deschisă.

– Vezi unghiul? Ăsta trebuie să fie, după felul cum a căzut cadavrul. Stătea cu faţa-n direcţia asta. El vine de la spate, îi trage capul apucînd-o de păr – avea păr lung, plus unghiul rănii... Aşa trebuie să fi făcut. Tăietură de sus în jos, stînga-dreapta. Ia fă şi tu. Doar de păr să nu mă tragi.

Roarke ajunse la ea din doi paşi şi simulă trasul de păr şi lovitura cu cuţitul.

Eve îşi imagină că are un spasm scurt. Şocul suferit de organism, semnalul de alarmă urlînd în creier chiar în timp ce restul trupului începea să moară. Coborî privirea spre podea, rememorînd poziţia cadavrului.

– Asta trebuie să fie. Exact aşa. N-a ezitat nici măcar o secundă. O singură secundă în plus i-ar fi dat Andreei timp să audă ceva, să se întoarcă, să schimbe unghiul, mai mult sau mai puţin. Totul a fost rapid şi precis. Vezi, în cădere s-a lovit de marginea patului. O indică stropitura asta de-aici. S-a izbit de pat, a ricoşat, s-a rostogolit, şi a rămas nemişcată. Apoi, el şi-a continuat treaba. Cea mai mare parte a trebuit s-o facă după ce o omorîse. Probabil a mai stat în casă vreo oră - două cel mult, chiar şi în camera asta, în timp ce din ea se scurgea sîngele. Are mîini sigure. Şi sînge rece.

– Ai pus-o sub supraveghere pe Samantha Gannon?

– Da. Şi aşa o să rămînă pînă ordon eu la loc comanda. Hai să ieşim de-aici.

Roarke aşteptă să ajungă iar afară, în aerul canicular al verii. După ce Eve sigilă din nou uşa, o luă de braţe şi o trase spre el, sărutînd-o uşor.

– Asta de ce-ai mai făcut-o? îl întrebă ea.

– Aveam nevoie. Amîndoi.

– Cred că ai dreptate.

Îl luă de mînă şi coborîră împreună treptele.

Presa se prinsese deja. Linkul de birou al Evei de la Cop Central era plin de cereri, rugăminţi, solicitări de informaţii. Le respinse pe toate, trimiţîndu-le cu mare plăcere la biroul de presă. Puteau să adulmece sîngele cît voiau, dar de la ea n-aveau să afle nimic pînă nu termina ce avea de făcut. Se aştepta s-o viziteze Nadine Furst, nu peste mult timp. Avea să se ocupe de asta la momentul potrivit. Adevărul era că putea fi util să se folosească de celebra reporteră de la Canalul 75.

Ceru o cafea şi-şi spuse că niciodată nu era prea devreme să-i piseze pe cei de la morgă sau de la laborator şi procedă în consecinţă. Tocmai se certa la telefon cu medicul legist

însărcinat cu cazul ei, enervată că examinatorul medical şef Morris era în concediu, cînd auzi izbucnind din ţarcul de lîngă biroul ei chiote şi fluierături.

– Nu mă interesează dacă-n domeniul vostru e vremea vacanţelor de vară, se răsti Eve. Întîmplător, hobby-ul meu nu este să vă trimit cadavre. Am nevoie de rezultate, nu de scuze.

Întrerupse legătura, hotărînd că primul şut în fund tras în ziua respectivă îi crease dispoziţia perfectă ca să se ia de cei de la laborator. Apoi se încruntă, la auzul ţăcănitului de tocuri ce se apropia de biroul ei.

– 'Neaţa, Dallas.

Peabody cea îndesată, recent promovată la gradul de detectiv nu-şi mai purta uniforma lustruită, de agentă, iar Eve descoperi că era mare păcat. Trupul ei bondoc, care fără salopetă prezenta mult mai multe curbe, era acum gătit într-o pereche de pantaloni pensaţi de culoarea lavandei, un tricou violet strîmt şi un soi de jachetă fîlfîitoare în care se regăseau ambele culori, sub formă de dungi subţiri. În locul pantofilor ei de poliţistă butucănoşi şi respectabili, purta nişte escarpeni purpurii, ciocaţi, cu tocuri mici.

– Ce naiba-s astea de pe tine?

– Haine. Sînt hainele mele. Încerc look-uri diferite, ca să-mi stabilesc stilul personal de serviciu. Mă gîndesc să-mi vopsesc şi părul şi să-mi schimb coafura.

– De ce ai nevoie de o coafură nouă?

Era *obişnuită* cu castronul brunet al lui Peabody, fir-ar să fie!

– De ce oamenii vor mereu altă coafură? Dacă nu-ţi plăcea cum era, de ce-ai adoptat-o pe cea veche? Pe urmă n-o să-ţi placă alta şi alta. Simt că-nnebunesc.

– Multe te fac pe tine să-nnebuneşti.

– Şi ăştia ce naiba sînt? continuă Eve, arătînd cu degetul spre pantofi.

– Nu-s grozavi? îşi răsuci Peabody glezna, să-şi arate pantofii. Sînt surprinzător de comozi.

– Ăştia sînt pantofi de femeie.

– Dallas, nu prea ştiu cum să-ţi spun, dar şi eu sînt femeie.

– Partenerul meu nu e femeie. Eu n-am partenere femei. Am copoi. Partenerul meu e copoi, iar ăştia nu-s pantofi de copoi. Ţăcăne.

– Mersi, locotenent, zîmbi Peabody, cred că-mi vin foarte bine toate.

– Nu, Iisuse Hristoase! Ţăcăne cînd mergi.

– N-au nevoie decît să fie rodaţi, zise Peabody îmbufnată, dar apoi văzu pe biroul lui Eve dosarul şi fotografiile de la locul faptei.

– Ce faci? Lucrezi la un caz rece?

– Arde. Ieri l-am prins, chiar înainte să ies din schimb.

– Ai prins un caz şi nu m-ai luat şi pe mine?

– Nu te smiorcăi. Nu te-am chemat fiindcă aveai în program Seara cea Mare. Mai ţii minte cum o tot spuneai, de parc-ar fi fost un titlu de film video? Ştiu şi eu să investighez un cîmp infracţional, Peabody. N-aveam nici un motiv să-ţi dau planurile peste cap.

– În ciuda opiniei tale despre pantofii mei, sînt copoi. Mă aştept oricînd să mi se dea peste cap planurile.

– De data asta n-a fost nevoie. La naiba, voiam să te las să petreci. Dacă ai să faci tărăboi pe chestia asta, nu vei reuşi decît să mă enervezi.

Peabody îşi strînse buzele, schimbîndu-şi poziţia, semn că pantofii nu erau chiar atît de comozi pe cît spusese. Apoi zîmbi.

– Nu fac. Îţi mulţumesc. A fost foarte importantă pentru mine, iar McNab şi-a dat multă osteneală. Aşa că-ţi sînt recunoscătoare. Ne-am distrat de minune. Am băut puţin mai mult decît ar fi trebuit, şi în dimineaţa asta-s cam buimacă, dar o doză de cafea naturală ar rezolva problema.

Privi cu speranţă spre AutoChef-ul lui Eve, care conţinea altceva decît lăturile maro din birou.

– Ia-ţi şi pe urmă stai jos. Am să te pun la curent.

– Diamante dispărute. E ca o vînătoare de comori, conchise Peabody. Goana după pradă. Ar putea fi distractiv.

Fără să-i răspundă, Eve îi dădu una dintre fotografiile cu trupul Andreei Jacobs făcută la locul crimei. Peabody şuieră printre dinţi.

– OK, nu-i prea distractiv. Nici un semn de forţare a intrării? Agresiune sexuală?

– Nimic vizibil la faţa locului.

– Ar fi putut aduce pe cineva acasă cu ea. O alegere proastă. Se mai întîmplă.

– Verificăm. I-am procesat debit cardul. Ultima tranzacţie, care pare nota de plată pe seara respectivă, s-a făcut la Club Şase-Zero, colţ Şaizeci cu Doi, orele unsprezece patruzeci şi cinci, joi seara. Ora estimativă a morţii a fost între miezul nopţii şi ora unu.

– Deci, de la club s-a dus direct acasă la Gannon. Dacă a avut vreun musafir, l-a găsit acolo.

– Examinăm terenul, spuse Eve, strîngînd hîrtiile la loc în dosar. Vorbim cu fostul iubit al lui Gannon, cu şeful şi colegii lui Jacobs, mergem la club şi facem un ocol să-i hărţuim şi pe ăia de la morgă.

– Partea asta-mi place întotdeauna. Am şi eu ocazia să-mi arăt insigna nouă, adăugă Peabody. În timp ce ieşeau, îşi descheie jacheta pentru a dezvălui scutul de detectiv prins la cingătoare.

– Foarte drăguţ.

– Noul meu accesoriu favorit.

Conducerea firmei Tarbo, Chassie and Dix subscria evident la teoria că manifestările excesive atrag clienţii ale căror situaţii financiare au nevoie de planificări. Sediul din centru se întindea pe patru niveluri, cu punctul principal de informare mare cît terenul echipei Yankees. Opt tineri şi tinere, angajaţi cu siguranţă atît pentru talentele lor de comunicare, cît şi pentru aspectul arătos, lucrau la o tejghea insulară roşie ca o maşină de pompieri, în mijlocul căreia ar fi încăput un mic cartier suburban. Fiecare purta asupra lui un comunicator personal şi manevra centre de minidate şi comunicare ultimul răcnet.

Dacă era să te iei după zîmbetele lor orbitoare şi identice, îţi dădeai seama clar că fiecare practica o igienă bucală superioară.

În jurul lor se aflau tejghele mai mici, cu alţi bărbaţi şi femei şic, dinţoşi şi cu costume elegante, trei zone de aşteptare cu fotolii pluşate, ecrane pentru omorîrea timpului, şi o mică grădină plantată cu mult gust în jurul unui lăculeţ albastru. O muzică ritmată pulsa prin aer cu volumul la un nivel discret.

Eve îşi spuse că, dacă ar fi lucrat în asemenea condiţii, în mai puţin de-o săptămînă ar fi ajuns într-o cameră capitonată pentru bolnavii mintal.

Porni spre punctul principal, păşind pe o mochetă argintie pufos-sîrmoasă.

– Chad Dix.

– Domnul Dix e la patruzeci şi doi, îi zîmbi radios o brunetă, bătînd cu degetul în ecran. Voi chema cu plăcere un asistent de-al lui, ca să vă escorteze. Dacă-mi puteţi spune numele dumneavoastră şi ora audienţei...?

Eve îşi puse insigna pe tăblia roşie lucioasă a tejghelei.

– Locotenent Dallas, NYPSD Aş zice că ora audienţei e acum. Putem urca pînă la patruzeci şi doi singuri, mulţumesc, dar ar fi bine să-l anunţaţi pe domnul Dix că venim.

– Aveţi nevoie de aprobare pentru lift.

Luîndu-şi insigna, Eve o legănă semnificativ:

– Atunci, fă bine şi dă-ne-o.

Îşi puse insigna în buzunar şi porni spre şirul de ascensoare, cu Peabody după ea.

– Data viitoare pot să fiu eu copoiul care latră? întrebă în şoaptă partenera ei, în timp ce aşteptau să se deschidă uşile. Am nevoie de exerciţiu.

– După părerea mea, dacă ai nevoie să exersezi, înseamnă că nu ţi-ai găsit adevărata vocaţie, dar poţi să-ncerci, răspunse Eve, intrînd în lift. Patruşdoi, ceru ea şi se rezemă de peretele lateral, în timp ce cabina pornea în sus. Ia-te de asistentul pe care-au să ni-l arunce-n drum.

– Abia aştept, îşi frecă Peabody palmele, apoi îşi flexă umerii şi-şi răsuci gîtul de cîteva ori.

– E clar că n-ai chemare, mormăi Eve, dar o lăsă să iasă prima, cînd uşile se deschiseră la etajul patruzeci şi doi.

Interiorul era la fel de opulent ca primul, deşi în concepţia cromatică domina albastru electric şi argintiu, nu roşu. Spaţiile de aşteptare erau mai mari, avînd în plus ecrane murale unde rulau diverse programe financiare. Punctul de informare avea forma şi mărimea unei piscine. Nu aveau de ce să-şi piardă vremea acolo, căci asistenta se grăbea deja spre ele, ţăcănind cu tocurile şi trecînd prin uşa dublă de sticlă care se deschisese silenţios la apropierea ei.

Femeia era o blondă cu părul ca razele soarelui coafat într-o claie de bucle-tirbuşon ce-i înconjurau săltărețe capul, ca o aureolă. Avea buze şi obraji roz şi un trup cu forme impresionante strîns într-o fustă îngustă şi o jachetă de culoarea alb-gălbui.

Nevrînd să scape ocazia, Peabody făcu un pas înainte şi-şi descheie jacheta.

– Detectiv Peabody, NYPSD Partenera mea, locotenent Dallas. Trebuie să vorbim cu Chad Dix, în legătură cu o anchetă.

– Domnul Dix e într-o întîlnire cu un client, dar am să-i consult cu plăcere agenda, ca să vă programez şi pe dumneavoastră azi, mai tîrziu. Dacă-mi spuneţi despre ce este vorba şi de cît timp veţi avea nevoie...

– Este vorba de o crimă, iar timpul de care vom avea nevoie depinde doar de domnul Dix.

Peabody îşi aplecă uşor capul, privind-o pe sub sprîncene, cu o expresie severă pe care şi-o studia în faţa oglinzii din baie.

– Dacă nu se simte în stare să ne primească acum şi aici, îl ducem bucuros la secţie, să discutăm acolo. Poţi veni şi dumneata cu el, adăugă ea.

– Eu... Dacă aşteptaţi doar un moment...

În timp ce asistenta pleca grăbită, Peabody îi dădu un cot lui Eve.

– „Este vorba de o crimă." Ţi-a plăcut cum a sunat?

– Se putea şi mai rău, dădu din cap Eve, în timp ce blonda revenea agitată. Hai să vedem rezultatele.

– Dacă veniţi cu mine, domnul Dix vă va primi chiar acum.

– Mă aşteptam, declară Peabody, pornind după ea cu pas ţanţoş.

– Nu-i călca de două ori pe aceeaşi bătătură, mormăi Eve. E răsuflată.

– S-a marcat.

Trecură printr-un hol spaţios, în formă de evantai, care avea în capătul mai larg o uşă dublă, opacă care se deschise după ce asistenta ciocăni.

– Detectivul Peabody şi locotenentul Dallas, domnule Dix.

– Mulţumesc, Juna.

Dix stătea la un birou în formă de U, cu obligatoria fereastră cît tot peretele în spate. Apartamentul său administrativ conţinea o zonă-salon luxoasă, cu cîteva fotolii mari şi un raft pe care erau etalate diverse jocuri şi jucării antice.

Dix purta un costum gri-fer cu dungi alburii discrete şi un lanţ de argint împletit, pe sub gulerul cămăşii albe ca zăpada.

– Doamnelor ofiţer, le salută el cu o expresie sobră, indicîndu-le fotoliile. Presupun că e în legătură cu tragedia de la Samantha Gannon. Am auzit aseară, la actualităţi. N-am reuşit s-o găsesc pe Savannah. Îmi puteţi spune dacă se simte bine?

– Cît de bine se poate simţi în condiţiile date, răspunse Eve. O cunoşteaţi şi pe Andrea Jacobs?

– Da, clătină el din cap, aşezîndu-se la birou. Nu-mi vine să cred că s-a putut întîmpla aşa ceva. Am cunoscut-o prin Samantha. Ne-am văzut de cîteva ori, pe vremea cînd Samantha şi cu mine eram împreună. Era... cred că sună ca

un clişeu – una dintre acele persoane pline de viaţă. Reportajele sînt vagi, chiar şi cele de azi-dimineaţă. A avut loc o spargere?

– Sîntem în curs de verificare a ipotezei. Dumneavoastră şi domnişoara Gannon nu vă mai vedeţi?

– Nu, în sens romantic, nu.

– De ce?

– N-a mers.

– Din vina cui?

– A amîndurora. Sam e o femeie frumoasă şi interesantă, dar nu ne mai simţeam bine împreună. Am hotărît să ne despărţim.

– Aveaţi codurile locuinţei ei.

– Am... Se opri o clipă, dregîndu-şi discret glasul. Da, le aveam. Aşa cum şi ea le avea pe ale mele. Presupun că le-a schimbat după ce ne-am despărţit. Şi eu mi le-am schimbat.

– Ne puteţi spune unde aţi fost în seara respectivă?

– Da, desigur. Am stat aici, la birou, pînă după ora şapte. Aveam o întîlnire la cină cu un client, la Bistro, pe Fifty-first. Juna vă poate da informaţii despre client, dacă aveţi nevoie. Am plecat de la restaurant pe la zece şi jumătate şi m-am dus acasă. Timp de vreo oră am mai lucrat, apoi m-am uitat la actualităţi, ca în fiecare seară înainte de culcare. Cred că era aproape miezul nopţii. Apoi, m-am culcat.

– Poate să confirme cineva?

– Nu, cel puţin după ce am plecat de la restaurant. Am luat un taxi pînă acasă, dar nu v-aş putea spune numărul. N-aş fi avut nici un motiv să pătrund prin efracţie în casa lui Sam şi să fur ceva, nici s-o omor pe Andrea, pentru numele lui Dumnezeu!

– Aţi avut unele probleme cu abuzul de substanţe toxice, de-a lungul anilor, domnule Dix.

Un muşchi de pe obrazul lui Chad Dix tresări.

– Sînt curat de ani de zile. Am trecut prin programe de dezintoxicare şi continuu să mă duc cu regularitate la

întruniri. Dacă e necesar, mă voi supune unui test, dar vreau să fie prezent şi avocatul meu.

– Vă vom anunţa. Cînd aţi luat pentru ultima oară legătura cu Andrea Jacobs?

– Acum vreo două luni, şase săptămîni minimum. Cred că ne-am dus cu toţii la un club de jazz din centru, vara asta. Sam şi cu mine, Andrea şi bărbatul cu care era în acea perioadă, şi încă vreo două persoane. A fost cu cîteva săptămîni înainte ca Sam şi cu mine să ne despărţim.

– Dumneavoastră şi domnişoara Jacobs v-aţi întîlnit vreodată separat?

– Nu, răspunse el, pe un ton cam nervos. N-o înşelam pe Sam, în nici un caz cu una dintre prietenele ei. Nici Andrea n-ar fi marşat, oricît de mult îi plăceau bărbaţii. E o insinuare calomnioasă din toate punctele de vedere, o insultă...

– În meseria mea insult mulţi oameni, din toate punctele de vedere. Crima nu predispune la bune maniere. Vă mulţumesc pentru cooperare, domnule Dix, încheie Eve, ridicîndu-se. Dacă se mai iveşte ceva, ţinem legătura.

Porni spre uşă, dar se opri brusc şi se întoarse:

– Apropo, aţi citit cartea domnişoarei Gannon?

– Sigur că da. Mi-a dat un exemplar în avans, acum cîteva săptămîni şi mi-am mai cumpărat unul, în ziua lansării.

– Aveţi vreo teorie în legătură cu diamantele?

– Fascinantă poveste, nu-i aşa? Cred că fosta soţie a lui Crew a fugit cu ele şi şi-a aranjat undeva o viaţă foarte plăcută.

– S-ar putea. Vă mulţumesc din nou.

Eve aşteptă pînă ajunseră în stradă.

– Impresii, domnişoară detectiv?

– Ce-mi place cînd îmi spui aşa! E isteţ, e calm, şi n-avea nici o întîlnire. O pusese pe asistentă să ne spună asta ca să scape de noi.

– Mda. Oamenilor nu le place să stea de vorbă cu poliţia. De ce oare? Era pregătit, adăugă ea, în timp ce ieşeau din lift, şi păşeau în hol. Ştia pe dinafară tot ce făcuse în seara respectivă, nici măcar n-a fost nevoie să-i amintesc data. Sînt

şase zile de-atunci, iar el nu stă pe gînduri o clipă. A turuit-o ca un elev cu lecţia învăţată pe de rost.

– Tot nu ne-a lămurit în legătură cu ora crimei.

– Nu, de aceea a vrut probabil să ne mai amîne. Hai să mergem acum la agenţia de voiaj.

Eve presupunea că, indiferent de împrejurări, la Work or Play domnea o atmosferă veselă. Pereţii erau acoperiţi cu ecrane care arătau oameni teribil de simpatici zbenguindu-se în ambianţe exotice, probabil pentru a-i convinge pe potenţialii turişti că şi ei ar fi arătat la fel, dacă zburdau aproape goi pe vreo plajă tropicală.

O jumătate de duzină de agente munceau la nişte posturi de lucru asemeni unor boxe cubice, decorate fiecare cu suveniruri personale: fotografii, păpuşi, greutăţi de presat hîrtie, postere.

Toate erau femei, iar în încăpere mirosea a fete – ca o aromă de sex zaharisit, după părerea lui Eve. Toate erau îmbrăcate în haine sport la modă – sau despre care bănuia ea că erau la modă – chiar şi cea care părea gravidă într-o fază destul de avansată ca să pară că are în burtă trei plozi sănătoşi.

Doar uitîndu-se la ea, Eve se enerva.

Şi mai rele erau cele şase perechi de ochi umflaţi şi înlăcrimaţi şi suspinele întretăiate sau smîrcîielile pe nas care se auzeau din cînd în cînd.

Camera pulsa de estrogen şi emoţie.

– E cel mai îngrozitor lucru... Cel mai îngrozitor... declară femeia gravidă, reuşind cumva să se salte de pe scaun. Avea părul de un şaten cu şuviţe blonde, strîns la spate, şi o faţă lăţăreaţă ca o lună, de culoarea ciocolatei cu lapte. Îşi rezemă mîna pe umărul uneia dintre femei şi începu să plîngă.

– S-ar putea să ne fie mai uşor dacă mergem înapoi la biroul meu. Ăsta e de fapt locul Andreei. L-am luat eu în primire, azi. Mă numesc Cecily Newberry. Eu sînt, ştiţi, şefa...

Le conduse spre un birou alăturat, mic şi îngrijit, şi închise uşa.

– Fetele sînt... cum să spun, într-un hal fără de hal. Toate sîntem în ultimul hal. Sincer, n-am crezut-o pe Nara cînd mi-a spus, azi-dimineaţă, despre Andrea, plîngînd şi bîlbîindu-se. Pe urmă am dat pe canalul de ştiri şi am văzut reportajul.

Îşi apăsă o mînă pe şale şi se aşeză pe un scaun.

– Trebuie să stau jos. Mă simt de parcă aş avea un maxibuz parcat pe vezică.

– Cînd urmează să naşteţi, doamnă Newberry?

– Peste zece zile, răspunse ea bătîndu-se uşor pe burtă. E al doilea. Nu ştiu ce-oi fi avut în cap cînd l-am programat. O să-l port prin toată canicula asta a verii. Azi am venit aici – intenţionasem să-mi iau concediu cîteva săptămîni –, dar am venit fiindcă... nu ştiam ce să fac. Ce-ar trebui să fac. Andrea lucra la noi aproape de cînd s-a deschis agenţia. O conducea împreună cu mine şi urma s-o ia în primire cît timp eram eu în concediu de maternitate.

– Nu mai venise la serviciu de cîteva zile. N-aţi fost îngrijorată?

– Îşi luase libere. De fapt, urma să revină azi, cînd îmi începeam eu concediul. O, Doamne... se tîngui ea, frecîndu-şi faţa. De obicei profita de avantajele noastre şi călătorea, dar de data asta s-a hotărît să aibă grijă de casa prietenei ei, să-şi zugrăvească apartamentul, să mai facă unele cumpărături, să treacă pe la piscinele şi saloanele din oraş. Mă aşteptam să primesc o veste de la ea ieri sau alaltăieri, că tot se apropia momentul cînd urma să mă înlocuiască. Dar, văzînd că nu m-a căutat, nu mi-am făcut griji. Nu i-am dat nici o atenţie, drept să vă spun. Ocupată cu sarcina, cu fetiţa mea de-acasă, cu slujba, cu mama soţului meu care tocmai acum s-a gîndit că-i momentul cel mai nimerit să vină la noi, m-am luat cu treburile şi am uitat.

– Cînd aţi vorbit cu ea ultima oară?

– Acum două săptămîni. Ţin... ţineam foarte mult la Andrea, era o colegă minunată, dar aveam stiluri de viaţă foarte diferite. Ea era necăsătorită şi-i plăcea să iasă în lume.

Eu sînt măritată, cresc o fetiță de trei ani, aștept încă un copil și mai conduc și-o firmă. Așa că nu ne prea vedeam în afara programului, și de obicei nu vorbeam despre problemele de serviciu.

– A venit cineva să întrebe de ea sau s-o caute?

– Avea o clientelă regulată. Cele mai multe fete de la mine așa au. Clienți care întreabă anume de ele, cînd planifică un voiaj.

– Deci, avea o listă de clienți.

– Categoric. Probabil că trebuie să fac niște formalități legale înainte să v-o dau, dar n-am să-mi pierd timpul, și nici pe-al dumneavoastră. Am parolele tuturor angajatelor mele. Am să v-o dau. Puteți copia tot ce credeți că v-ar fi de folos, din unitatea ei de lucru.

– Vă mulțumesc pentru cooperare.

– Era o femeie încîntătoare. Mă făcea să rîd, și mă ajuta mult. Niciodată n-am auzit să fi făcut vreun rău cuiva. Voi face tot ce pot ca să vă ajut să aflați cine e vinovat. Știți, era una dintre fetele mele. Era de-a mea.

Copiatul fișierelor, căutarea prin conținutul punctului de lucru și intervievarea celorlalte angajate le cam luară o oră.

Toate colegele Andreei se duseseră cu ea la cluburi, baruri, petreceri, cu sau fără parteneri. Se vărsau lacrimi din belșug, dar nu și noutăți.

Eve abia aștepta să scape de mirosul tristeții și al rujului de buze.

– Începe un control standard al numelor de pe lista de clienți. Eu mă duc să vorbesc cu Samantha Gannon și să-l iau verbal la trosneală pe boul de medic legist.

– Morris?

– Nu, Morris își bronzează aleasa persoană pe nu știu ce plajă tropicală. Ne-am ales cu Duluc. E mai înceată decît un melc. Mă duc să mă descarc pe ea, și pe urmă, dacă mai am timp, să-i trag niște șuturi și lui Dickhead.

– Mamă, vei avea o dimineață pe cinste. Pe urmă, poate luăm prînzul împreună.

– Înainte de morgă și laborator, ne ocupăm de curățătorie. N-ai luat micul dejun acum două ore?

– Ba da, da' dacă-ncep să te pisez încă de pe-acum cu prînzul ai să cedezi înainte să leșin de foame.

– Adeseori, detectivii mănîncă mai puțin decît ajutoarele.

– Pe-asta n-am mai auzit-o niciodată. O zici doar ca să mă sperii, afirmă Peabody, urmînd-o pe Eve în trap mărunt, cu pantofii care o strîngeau tot mai tare.

20

Maid In New York era o firmă sobră, cu fațadă modestă, care-și investea toată energia și atenția în servicii, după cum îi explică lui Eve, pe un ton destul de înțepat, directorul de personal, care domnea într-un birou chiar mai mic decît cel al lui Eve, la Cop Central.

– Menținem cheltuielile de întreținere la minimum, o informă doamna Tesky. Pe clienți nu-i interesează birourile noastre – și, oricum, rareori vin aici. Preferă propriile lor birouri și domicilii.

– Îmi dau seama de ce, remarcă Eve, iar nările doamnei Tesky se strînseră, cu o mișcare foarte interesantă.

– Produsul sînt angajații noștri, care cu toții sînt intervievați, testați, selectați și instruiți cît se poate de strict. Trebuie să corespundă celor mai înalte standarde de comportament, înfățișare și competență personală. Și clienții sînt selectați, pentru a garanta siguranța angajaților.

– Sînt sigură.

– Oferim servicii de menaj rezidențial și administrativ, în echipe, perechi sau individual. Folosim personal uman și roboți. Lucrăm în New York-ul extins și New Jersey, iar la cerere putem aranja ca o cameristă să se deplaseze cu un client care cere sau dorește servicii în provincie, peste hotare și chiar în spațiu.

Eve se întreba cîte dintre cameriste erau licențiate și ca dame de companie, dar problema era irelevantă.

– Mă interesează anjagatul sau angajații care s-au ocupat de reședința Samanthei Gannon.

– Înțeleg. Aveți mandat? Consider dosarele noastre de personal și clientelă confidențiale.

– Nici nu mă mir. Aș putea obține un mandat. Cu un mic efort, cu puțin timp pierdut, ar apărea și mandatul. Dar, dacă mă faceți să consum timp și efort în vreme ce anchetez o crimă – o crimă foarte urîtă și feroce, apropo, care va necesita o echipă întreagă din vestitele dumneavoastră menajere ca să-i șteargă urmele – mă voi întreba de ce m-ați încetinit. Mă voi întreba: „Oare ce are de ascuns doamna Testy..."

– Tes-*ky*.

– Chiar așa. Ce are de ascuns? Sînt suspicioasă din fire, așa am ajuns la gradul de locotenent. Deci, cînd obțin acel mandat și încep să mă întreb acele lucruri, voi începe să scormonesc, mînjind cu degetele mele iscoditoare toate dosarele dumneavoastră curate și ordonate. Va fi de ajuns să dăm doar un semnal la INS ca să năvălească aici și să facă un deranj de toată frumusețea, pentru a se asigura că nu vor scapa nici o ilegalitate, din acele teste și selecții.

Nările doamnei Tesky se strînseră din nou, în timp ce expira țiuitor pe nas.

– Aluziile dumneavoastră sînt jignitoare.

– Oamenii mi-o reproșează mereu. Faptul că sînt suspicioasă și jingitoare din fire înseamnă că, probabil, voi face un deranj mai mare decît constipații de la INS. Nu-i așa, detectiv Peabody?

– Ca persoană care a făcut curat adesea după dumneavoastră, doamnă locotenent, pot confirma că, fără îndoială, veți face un deranj mai mare decît oricine. Și veți și găsi ceva – că întotdeauna găsiți – care o va dezavantaja cu siguranță pe doamna Tesky și pe patronul ei.

– Cum se numește asta? Dinte pentru dinte?

Pe tot parcursul recitalului, fața doamnei Tesky afișă o serie de culori pitorești. În final păru să aleagă ciclamenul.

– Nu vă permit să mă amenințați.

– Vă amenință? I-auzi, Peabody, de jignit, sigur, dar am amenințat eu pe cineva?

– Nu, doamnă locotenent. Faceți doar conversație, în stilul dumneavoastră inimitabil.

– La fel mă gîndeam și eu. E doar o conversație. Deci, hai să obținem mandatul, da? Și dacă tot ne sacrificăm timpul și energia, să-l facem și pentru departamentul financiar și pentru orice procese civile și penale din trecut, nu numai pentru dosarele de personal.

– Vă găsesc foarte dezagreabilă.

– Vedeți? zîmbi nepăsătoare Eve. Dinte pentru dinte, încă o dată.

Tesky se răsuci cu scaunul spre unitatea de birou și introduse codul.

– Reședința domnișoarei Gannon are program bilunar, cu servicii extinse trimestrial, și prioritate pentru apeluri de urgență și cereri de divertisment. Ieri urma să-i vină echipa regulată.

Fruntea doamnei Tesky fu brăzdată de cîteva riduri în plus.

– Camerista ei n-a raportat finalizarea serviciului. E pur și simplu inacceptabil.

– Cine-i camerista?

– Tina Cobb. De opt luni se ocupă de reședința Gannon.

– Puteți verifica dacă a mai lipsit și de la alte domicilii, recent?

– Imediat.

Accesă încă un program.

– Toate însărcinările lui Cobb au fost terminate și confirmarte pînă sîmbătă. Duminică a avut liber. Ieri, nici o confirmare de la reședința Gannon. Azi, numele ei e bifat, semn că nu s-a prezentat la serviciu, iar clientul ne-a semnalat. Cei de la programare au fost nevoiți s-o înlocuiască.

Doamna Tesky făcu ceea ce se aștepta Eve să facă orice persoană numită Tesky: țistui din limbă.

– Dați-mi adresa ei de acasă, îi ceru Eve.

*

Tina Cobb locuia într-una dintre cutiile de după Războiul Urban care mărgineau Bowery. După ce fuseseră arse sau bombardate, clădirile beneficiaseră de renovări temporare. Deşi temporare, rezistaseră mai mult de o generaţie. Graffiti obscene, inventive şi adesea agramate se suprapuneau pe betonul reconstituit. Ferestrele erau zăbrelite, iar localnicii care leneveau pe praguri păreau gata să incendieze sau să bombardeze iar casele, doar ca să mai alunge monotonia.

Eve coborî din maşină şi scrută chipurile, ignorînd aroma inconfundabilă de Zoner. Apoi îşi scoase insigna şi o ridică.

– Probabil aţi ghicit că asta-i a mea, spuse ea, arătînd spre maşină. Ceea ce poate n-aveţi cum ghici e că dacă cineva se atinge de ea, îl găsesc şi-n gaură de şarpe şi-i scot ochii cu degetele astea două.

– Auzi?

Un tip într-un tricou jegos, cu un cercel argintiu în ureche, îi arătă degetul mijlociu.

– Să te f...

– Nu, mulţumesc, dar eşti foarte amabil că mi-o propui. O caut pe Tina Cobb.

Se auziră fluierături, chiote, pupături în aer.

– Băăă, mişto fund mai are şi-aia!

– Sînt sigură că e încîntată de părerea voastră. E pe-aici?

Tricou Jegos se ridică, apăsîndu-şi pieptul cu un deget, în timp ce împungea spre al lui Eve cu celălalt. Spre norocul lui, îşi opri mîna fără s-o atingă.

– Ca ce chestie vrei să te iei de Tina? N-a făcut nimic. Fata aia munceşte cinstit şi-şi vede d-ale ei.

– Cine-a spus că vreau să mă iau de ea? S-ar putea să aibă o problemă. Dacă-i eşti prieten, ar fi cazul s-o ajuţi.

– N-am zis că i-s preten. Doar că-şi vede d-ale ei. Şi io tot aşa. Tu de ce nu faci la fel?

– Fiindcă sînt plătită ca să mă bag în treburile altora, şi începi să mă faci să mă întreb de ce nu poţi răspunde la o întrebare simplă. Încă un minut, şi-am să mă bag în treburile tale, nu într-ale Tinei.

– Toţi gaborii haleşte rahat.

Eve îşi dezveli dinţii, într-un rînjet sclipitor.

– Vrei să pui la-ncercare teoria asta?

Individul pufni, aruncînd o privire peste umăr spre tovarăşii lui, ca pentru a le arăta că puţin îi pasă.

– E prea căldură ca să merite deranju', replică el, ridicînd din umerii slăbănogi. Oricum n-o mai văzui pe Tina de vo două zile. Ce, îi ţiu socoteala? Soru-sa lucrează vizavi, la bodegă. De ce n-o întrebi pe ea?

– Am s-o-ntreb. Jos labele de pe maşină, băieţi. Nasoală, cum o fi, e a mea.

Traversară strada. Eve presupuse că ţocăielile şi invitaţiile la aventuri sexuale care se auzeau acum din prag le erau adresate ei şi lui Peabody, dar nu le mai dădu atenţie. Dobitocul slăbănog avea dreptate într-o singură privinţă: era prea cald ca să se deranjeze.

În cîrciumă, o remarcă pe fata de la casă. Scundă, slabă, ten măsliniu şi un păr vopsit bizar, cu şuviţe mov peste fondul negru ca tuşul.

– Aş putea să cumpăr ceva, se oferi Peabody. Ceva de-ale gurii.

– N-ai decît.

Eve se duse la casă, unde aşteptă pînă cînd clientul din faţa ei plăti un pachet de lapte praf şi o cutiuţă minusculă de înlocuitor de zahăr.

– V-ajut cu ceva? întrebă casierita, fără prea mult interes.

– O caut pe Tina Cobb. Dumneata eşti sora ei?

Ochii negri ai femeii se dilatară.

– Da' ce vreţi cu Tina?

– Vreau să-i vorbesc, răspunse Eve, scoţîndu-şi insigna.

– Nu ştiu unde-i, okay? Dacă vrea s-o tulească două zile, cine ce treabă are, nu?

– Nu prea.

Eve o monitorizase pe Tina Cobb în maşină şi ştia că sora ei se numea Essie.

– Ia zi, Essie, ce-ar fi să iei o pauză?

– Nu pot, OK? Nu pot. Azi lucrez singură.

– Şi acum nu mai e nimeni aici. Nu ţi-a spus unde se duce?

– Nu. La naiba..., comentă Essie, aşezîndu-se pe un taburet înalt. Niciodată-n viaţa ei n-a avut belele. Tot timpu' şi-l petrece făcînd curat după bogătaşi. Poate-a vrut şi ea să se odihnească nitel. În ochi începuse să i se citească teama. Sau s-o fi dus într-o excursie, ceva...

– Plănuia vreo excursie?

– Ea tot mereu îşi face planuri. Cînd o să pună deoparte destul, o să facă şi asta şi aia şi şase milioane de alte treburi. Numai că niciodată n-a strîns destul pentru nici una din ele. Nu ştiu unde e. Şi nici nu ştiu ce să fac.

– De cînd a dispărut?

– De sîmbătă. Sîmbătă seara a ieşit în oraş şi de-atunci n-a mai venit. Cîteodată, nu vine-acasă noaptea. Cîteodată, nici eu nu vin. Cînd agăţi un tip şi vrei să rămîi cu el, rămîi, nu?

– Sigur. Deci, lipseşte de sîmbătă?

– Mda. Duminica are liber, aşa că, ce mama naibii? Da' niciodată n-a mai dispărut aşa fără să-mi spuie nimic. Azi am sunat la ea la servici şi am întrebat, şi-au zis că n-a venit nici acolo. Mi-e să nu-i fi făcut vreo nasoală. Nu treb'ia s-o sun la servici.

– Nu i-ai reclamat dispariţia?

– Ei, rahat, doar nu dai dispărut pe cineva dacă nu vine acasă două nopţi. Nu te duci la caralii pentru orice fleac. Ba p-aicea, nu te duci la ei deloc.

– Şi-a luat ceva lucruri?

– Costumu' de cameristă e în casă, da' bluza roşie şi blugii negri nu-s. Şi nici sandalele alea noi.

– Aş vrea să intru în apartament şi să arunc o privire.

– O să se supere pe mine.

Essie luă taco-urile moi şi cutiile de Pepsi puse de Peabody pe tejghea şi factură vînzarea.

– Ce mama dracu'. Nu treb'ia să se ducă fără să spuie.

Eu nu i-aş face-aşa. Acu' treb'ie să-nchid. Mai mult de-un sfert de oră nu pot să stau, altfel chiar că dau de dracu'.

– Perfect.

Apartamentul consta din două camere mici şi un living care servea şi ca bucătărie. Chiuveta era adîncă şi lată cam cît căuşul unei palme. În locul filtrelor scumpe, la ferestre erau storuri manuale care nu reduceau cu nimic zgomotul din stradă.

Eve îşi spuse că era ca şi cum ar fi locuit într-o staţie de navetă.

Erau şi o canapea cu două locuri, care probabil se putea desface în formă de pat, un ecran de divertisment străvechi şi rablagit şi o singură lampă, în formă de şoricel din desenele animate, pe care Eve bănuia că o păstraseră din copilărie.

Deşi mic şi sărăcăcios, apartamentul era curat lună. Şi, destul de ciudat, după părerea ei, mirosea la fel de feminin ca agenţia de voiaj populată numai cu fete.

– Dormitorul e acolo, îi arătă Essie o uşă. Cînd ne-am mutat aici, Tina a cîştigat la datu' cu banu', aşa că ea stă-n dormitor şi eu mă culc aici. Da' tot stăm cam înghesuite, ştiţi? Aşa că, dacă vreuna din noi agaţă un tip, de obicei mergem la el acasă.

– Are vreun tip? întrebă Eve, în timp ce Peabody pornea spre dormitor.

– Se vedea cu unu' de vreo două săptămîni, Bobby-l cheamă.

– Bobby ăsta are şi un nume de familie?

– O fi avînd, ridică din umeri Essie, da nu i-l ştiu. Cred că-i cu el. Tina e foarte romantică. Cînd îi cade ei cu tronc un tip, îi cade rău!

Eve scrută dormitorul. Un pat îngust, făcut cu grijă, un scrin ca pentru copii, probabil adus tot de acasă. Pe el se aflau o casetă decorativă şi o vază ieftină cu trandafiri de plastic. Deschise cutia, auzi o melodie şi văzu înăuntru cîteva bijuterii fără valoare.

– Debaraua o folosim împreună, zise Essie, în timp ce Peabody îşi vîra capul în micul dulap din perete.

– Pe Bobby unde l-a cunoscut? se interesă Peabody.

– Nu ştiu. Stăm împreună-n chichineaţa asta, da-ncercăm să nu ne băgăm nasu' una-n trebile ăleilante. Mi-a zis doar că l-a cunoscut şi că-i foarte drăguţ şi dulce şi deştept. A zis că ştie de toate despre cărţi şi pictură şi alte rahaturi. Îi plac şi ei astea. Într-o seară s-au întîlnit la o galerie de tablouri sau aşa ceva.

– Nu l-ai cunoscut niciodată? o întrebă Eve.

– Nu. Mereu se întîlnea cu el în cîte-un loc. Nu prea aducem tipi aicea. Mamă, ce mai casă! comentă ea, privind în jur cu expresia abătută şi resemnată a unei femei care ştie că niciodată nu va avea parte de altceva. Era vorba să se întîlnească cu el sîmbătă seara, după servici la o piesă sau aşa ceva. Cînd n-a venit acasă, m-am gîndit c-o fi rămas la el. Nici o treabă. Da' de la servici nu lipseşte şi niciodată n-a lipsit aşa de mult, aşa că-ncep să-mi fac griji.

– Ce-ar fi să scriem un raport? propuse Peabody, revenind din baie. Un raport de dispariţie de persoană.

– Aoleu, credeţi? întrebă Essie, scărpinîndu-se în creştetul bicolor. Dacă apare-aicea şi află c-am făcut-o, o lună nu mai scap de gura ei. Nu treb'ie să le zicem părinţilor, nu? Că iar au să se-ntoarcă pe dos şi-au să vie-aicea cu istericale şi alte chestii.

– Nu i-ai întrebat? Poate s-a dus acasă pentru vreo două zile.

– Nnţ. Adică vreau să zic da, am întrebat. Am sunat-o pe mama şi-am zis salut, cum merge, la la la. Ea îmi zice s-o pun şi pe Tina să sune, că-i place să mai vorbească cu fetele ei. Aşa că m-am prins că n-o văzuse. Mama s-ar da cu roatele-n sus dac-ar şti că Tina mai stă peste noapte la cîte-un tip.

– O să ne ocupăm. Dă-i toate informaţiile detectivului Peabody, ordonă Eve, privind patul făcut cu grijă.

– Nu-i la nici un tip, ca să-şi facă de cap cu prelungiri, remarcă ea, cînd ajunseră înapoi la maşină. Fetele asemenea

ei n-ar pleca fără un schimb de haine, cercei şi periuţă de dinţi. N-a absentat o zi de la serviciu în opt luni şi lipseşte întîmplător tocmai cînd trebuia să se ducă la Gannon?

– Crezi că e implicată?

Eve se gîndi la apartamentul mic şi ordonat. La cutia muzicală cu flecuştete.

– Intenţionat, nu. Dar mă îndoiesc că acelaşi lucru se poate spune şi despre Bobby.

– O să ne fie greu să dăm de urma unui tip numit Bobby. Nu tu nume de familie, nu semnalmente...

– Şi-a lăsat el amprentele pe undeva. Întreabă la Jane Does şi vezi dac-a apărut vreuna de sîmbătă seară încoace. Oricum mergem la morgă. Să sperăm că n-o s-o găsim acolo.

– Nu-ţi vrei taco-ul?

Eve şi-l despachetă în poală, apoi îşi spuse că dacă-l mînca în timp ce conducea avea toate şansele să rămînă cu sos de taco pe cămaşă. Puse pe autopilot, încetini şi muşcă.

Linkul de bord semnaliză, şi Eve clătină din cap.

– Ecranează-l, spuse ea cu gura plină.

– Nadine Furst, anunţă Peabody.

– Păcat că-s în pauza de masă.

Sorbi din Pepsi, ignorînd apelul.

– Deci, o cameristă de la proiecte se combină cumva cu un tip numit Bobby, care-o duce la galerii de artă şi la teatru, dar nu vine niciodată la ea acasă s-o cunoască pe sora ei. Fata dispare, lipseşte de la slujbă, trec trei zile, dar amicul nu sună, nu lasă un mesaj, nu trece să vadă ce mai face. Nimic.

– N-ar face-o, dacă ar fi cu el.

– Corect. Dar fata asta, care-şi face patul ca un cercetaş, nu sună la serviciu să anunţe că-i bolnavă, nu-i spune surorii ei că s-a culcuşit într-un cuibuşor de nebunii, n-are nevoie de haine de schimb, nici de toate echipamentele pe care şi le ia o femeie într-un safari sexual. Îşi riscă leafa, îşi ignoră familia şi nu-şi schimbă hainele? N-aş prea crede.

– Ai crede că a murit.

– Aş crede că avea codul de acces al casei lui Gannon şi cineva a vrut să-l afle. Aş crede că dacă era vie şi nevătămată, ar fi văzut sau auzit reportajele care bombardează ecranul despre recenta problemă a autoarei de bestselleruri Samantha Gannon şi ar fi sunat-o măcar pe soră-sa, dacă nu şi pe altcineva.

– Trei Jane Doe în ultimele şaptezeci şi două de ore, anunţă Peabody. Două cerşetoare bătrîne, fără acte. A treia e friptă, făcută scrum, în cercetare.

– Unde-au găsit-o?

– Pe un teren viran, citi Peabody de pe PPC. Alphabet City. Duminică dimineaţa, în jurul orei trei. Cineva a turnat benzină pe ea – Iisuse, avea ceva credite! – şi i-a dat foc. Pînă să vină cineva, s-a făcut cenuşă. Asta-i tot ce-avem.

– Cine-i principalul?

– Stai aşa... Aha! Bunul nostru amic Baxter, asistat de adorabilul ofiţer Trueheart.

– Treaba se simplifică. Caută-l. Vezi dacă ne putem întîlni la morgă.

Eve era nevoită să se plimbe agitată pe coridorul cu dale albe de faianţă de lîngă sala de autopsie unde Duluc efectua un examen post-mortem. Morris n-o făcea niciodată să sară prin cercuri aprinse, îşi spuse ea. Şi n-ar fi sărit nici acum, dacă Duluc n-ar fi luat măsura de prevedere de a încuia uşile.

Cînd auzi soneria, semn că putea trece, Eve dădu uşile de perete şi intră cu paşi mari. Duhoarea de sub mirosul de dezinfectant îi umplu ochii de lacrimi, dar îşi stăpîni icnetul reflex şi o privi încruntată pe Duluc.

Spre deosebire de Morris, care avea atît stil, cît şi prezenţă de spirit, Duluc era o femeie severă şi pedantă. Purta costumul transparent de protecţie peste un halat de laborator imaculat. Părul îi era ascuns complet sub caschetă, iar ochelarii-i atîrnau la gît. N-avea decît un metru şi jumătate înălţime, o constituţie îndesată şi o faţă lată. Pielea-i era de culoarea castanelor coapte, şi singurul ei atu – după părerea lui Eve – erau mîinile.

Arătau ca şi cum ar fi putut cînta de minune la pian, cînd de fapt erau foarte iscusite la disecarea cadavrelor.

Eve arătă cu bărbia spre silueta acoperită de pe o masă.

– Aia-i a mea?

– Dacă te referi la rămăşiţele victimei actualei tale investigaţii, da, ea e.

Vocea lui Duluc o enerva pe Eve. În timp ce vorbea, doctoriţa se spăla pe mîini la o chiuvetă.

– Ţi-am spus c-am să-ţi trimit concluziile cît de curînd posibil. Nu-mi place să te ţii de capul meu, locotenente.

– I-ai făcut testul toxicologic?

Duluc o privi lung.

– Ai vreo dificultate specială în a mă înţelege?

– Nu, te înţeleg perfect. M-ai lăsat să aştept fiindcă aveai draci că te luasem tare azi-dimineaţă. Va trebui să-ţi treacă, fiindcă ei nu-i pasă ce-avem noi de-mpărţit, continuă Eve, pornind spre cadavrul Andreei. Vrea doar să ne facem treaba, aşa c-o să ne-o facem.

– Observaţiile dumitale la locul faptei au fost corecte în ceea ce priveşte cauza morţii. O singură leziune la gît. Lamă ascuţită, cu tăiş neted. Stilet, probabil. Nu are răni defensive, nici alte urme de violenţă. N-a existat nici o agresiune sexuală, nici acte sexuale recente. Alcoolemia era puţin cam ridicată. Aş estima că băuse cam patru martini cu măsline. Nici o substanţă ilegală. La ultima masă a mîncat o salată, verdeţuri cu lămîie, consumată cu aproximativ cinci ore înainte de deces.

– Confirmi că atacatorul a venit din spatele victimei?

– După unghiul rănii, da. Dată fiind statura ei, aş zice că ucigaşul sau ucigaşa are cam şase picioare înălţime. Statură medie pentru un bărbat, înaltă pentru o femeie. Toate astea vor intra în raportul meu oficial, pe care am să ţi-l transmit prin canalele regulamentare. Nu e un caz prioritar, locotenente, şi sîntem extrem de ocupaţi.

– Toate au prioritate. Ţi-a venit şi o Jane Doe, făcută scrum, adusă din Alphabet City.

Duluc oftă adînc.

– N-am în program nici o victimă arsă.

– Atunci, e în programul altcuiva. Trebuie să văd cadavrul şi datele.

– Atunci, dă-i numărul de caz unui asistent. Eu am alte treburi.

– Nu e cazul meu.

– Dacă nu e cazul dumitale, n-ai de ce să vezi nici cadavrul, nici datele.

Dădu să treacă pe lîngă ea, dar Eve o luă de braţ.

– Poate nu ştii cum merg treburile pe-aici, Duluc, dar sînt locotenent la omucideri şi am voie să văd orice cadavru. Întîmplător, detectivul Baxter, care e anchetatorul principal, vine să ne întîlnim aici, întrucît s-ar putea ca între cazurile noastre să existe o legătură. Mai enervează-mă mult, şi-ţi dau cuvîntul meu că pînă la urmă ai s-o iei!

– Nu-mi place atitudinea dumitale.

– Aoleu! Alertă media! Am nevoie de acea Jane Doe.

Duluc îşi smulse braţul din mîna lui Eve şi porni spre un computer. Îl porni şi accesă datele.

– Femeie neidentificată, arsă, Secţia C, camera trei, repartizată lui Foster. Încă n-a fost examinată.

– Îmi dai accesul?

– Ţi l-am şi dat. Acum, dacă vrei să mă scuzi...?

– Nici o problemă.

Eve se întoarse spre uşă întrebîndu-se cum ar fi în stare oamenii să umble cu bețe-nfipte-n fund.

Intră în Secţia C, împinse uşa camerei trei şi constată că era încuiată.

– Rahat!

Răsucindu-se în loc, îşi îndreptă degetul spre un asistent care moţăia într-un scaun de plastic de pe coridor.

– Tu de-acolo! Am acces liber în camera asta. De ce-i încuiată?

– Duluc le-nchide pe toate, naibii. Mă mir că n-a băgat mine explozive şi-n canalele de aerisire.

Căscă, întinzîndu-se.

– Dallas, corect?

– Corect.

– Hai să intrăm. Îmi luasem doar o pauză. Azi fac două schimburi. Pe cine-ai venit să vezi?

– Pe Jane Doe.

– Micuţa Jane e a mea.

– Dumneata eşti Foster?

– Mda. Tocmai am terminat una neasistat. Cauze naturale. Tipu' avea o sută şase ani, şi i s-a oprit ceasu-n somn. Uşoară moarte, dacă tot ţi-a venit vremea.

Foster deblocă uşa şi intrară.

– Asta nu-i la fel de uşoară, continuă el, arătînd spre oasele carbonizate de pe o masă. Credeam că e cazul lui Bax.

– Al lui e. S-ar putea să avem o legătură. Vine şi el încoace.

– N-am nici o obiecţie. Încă n-am ajuns la ea.

Aduse dosarul şi începu să-l parcurgă, în timp ce-şi punea echipamentul de protecţie.

– Au adus-o duminică, şi eu eram liber – dulce, dulce amintire... Aveţi şi voi liber duminica?

– Din cînd în cînd.

– Mare chestie să dormi mult duminica dimineaţa sau să nu dormi deloc de sîmbătă după-amiază pînă duminică la prînz. Da-ntotdeauna vine ziua de luni.

Îşi puse cascheta pe cap.

– De luni dimineaţă, de cînd am venit, n-am mai ieşit de-aici. N-am primit nici un semnal de la Bax, să-mi spună că ar corespunde cu vreo persoană dispărută. Tot micuţa Jane Doe a rămas, remarcă el, aruncînd o privire spre cadavrul de pe masă. N-are nici un rost s-o imprim, e clar. O să trimitem amprenta dentară, să o caute.

– Ce ştim?

Foster mai afişă nişte date pe ecran.

– Femeie, între douăştrei şi douăşcinci de ani. Înaltă de cinci picioare şi trei inci, o sută douăzeci de livre. Date

aproximative după reconstituirea virtuală. Asta-i tot ce-avem.

– Ai timp să te uiți la ea acum?

– Sigur. Așteaptă să mă echipez.

– Vrei o cafea?

Foster o privi cu drag.

– Da, mămico!

Întrucît îl simpatiza, Dallas îi făcu semn lui Peabody să stea pe loc și se duse la automat, unde comandă trei cafele negre.

– Iubirea vieții mele, ți-am spus să nu-mi dai întîlnire aici.

Reamintindu-și că Baxter venise la cererea ei, Eve programă și a patra cafea, apoi întoarse capul.

– Trueheart?

– Eu iau o limonadă, dacă se poate, locotenente. Mulțumesc.

Trueheart arăta într-adevăr ca un băutor de limonadă cu chipul său de băiețel îngrijit. Adorabil, îl catalogase Peabody și nu putea s-o contrazică. Băiatul tipic american, drăgălaș foc în uniforma albastră de vară.

Lîngă el, Baxter părea spilcuit, onctuos și suspect. Arătos, dar și incisiv. Îi plăceau costumele bine croite și femeile generos înzestrate.

Erau polițiști buni, amîndoi. Faptul că-l numise pe cinstitul Trueheart ajutor al sofisticatului Baxter fusese una dintre cele mai bune idei ale ei.

– În memoria răposaților, ciocni ușor Baxter ceașca de cafea a lui Eve cu ceașca sa. Ce treabă ai cu Jane a noastră?

– S-ar putea să aibă legătură cu un caz de-al meu. Acum o lucrează Foster.

– Dă-mi voie să te-ajut, locotenente, se oferi Trueheart, luîndu-și limonada și una dintre cafele.

În drum spre sala de examinare, Eve îi puse la curent.

– Indiferent dacă e sau nu camerista ta, cineva-i dorea moartea rău de tot, comentă Baxter. Craniul fracturat, oase rupte... Era deja moartă sau cel puțin inconștientă, cînd i-a dat foc. N-a omorît-o în locul ăla. A adus-o ca să se

debaraseze de ea și a și ars-o. Ne-am confruntat cu biroul Persoane dispărute pe datele preliminare, da' degeaba. Toată ziua am umblat prin zonă. Nimeni n-a văzut nimic, n-a auzit nimic, nu știe nimic. Tipul care-a apelat 911 a văzut focul de la fereastră, dar nu și sursa. În declarație a spus că nu putea dormi din cauza căldurii și a ieșit să se așeze pe scara de incendiu. A văzut flăcările și a sunat. Apelul s-a primit la zero-trei-șaișpe. Pompierii au răspuns, au ajuns la fața locului la zero-trei-douăzeci – în materie de viteză, ce-i al lor, i-al lor. Încă mai ardea.

– Nu se poate să-i fi dat foc cu mult timp înainte.

Cînd intrară, Foster ridică privirea.

– Mulțumesc, locotenente, pune-o acolo. Ce faci, Bax, de-ai dat la fund?

– La fund și adînc, puiuțule, la fund și adînc.

Foster continuă să-și plimbe scanerul peste cadavru.

– Degetul arătător drept rupt. E o fractură veche. Din copilărie. Între cinci și șapte ani. Dinții i-am scanat deja. I-am trimis la banca națională de date, pentru confruntare. Asta? Rana de la cap?

Eve confirmă, apropiindu-se.

– Aici avem o traumă gravă. Corp contondent, cel mai probabil. O bîtă, poate o țeavă. Fractură de craniu, trei coaste rupte, tibia, mandibula. Cineva n-o putea suferi pe fata asta. Cînd a turnat benzina pe ea era deja moartă. Norocul ei.

– N-a omorît-o în locul unde a aruncat-o, comentă Baxter. Am găsit o dîră de sînge venind din stradă. Nu prea mult. Probabil a sîngerat mai abundent în locul în care a bătut-o.

– După unghiul fracturilor – vedeți aici, pe ecran? arătă Foster cu capul spre imaginile accentuate în tonuri albastre și roșii, se pare că a lovit-o mai întîi la picior, în timp ce stătea în picioare. Cînd a căzut, s-a repezit la coastele ei și la față. În craniu i-a aplicat lovitura de grație. Probabil era deja inconștientă cînd i-a spart capul.

Încercase să se tîrască? se întrebă Eve. Plînsese de durere, încercînd să scape?

– Ca să nu fugă, murmură ea. I-a rupt mai întîi piciorul, ca să nu poată fugi. Nu-l interesa cît zgomot făcea. Altfel, ar fi lovit-o mai întîi în cap. A fost un atac calculat – calculat astfel încît să arate ca un acces de furie. Dar nu era furios. A omorît-o cu sînge rece. Trebuie să fi fost într-un loc unde nu conta dacă țipa. Izolat fonic, privat. Dispunea și de un mijloc privat de transport, ca s-o ducă pînă la locul viran.

Centrul de date lansă un semnal, făcîndu-i pe toți să se întoarcă într-acolo.

– A nimerit-o, murmură Baxter, în timp ce el și Eve se apropiau de ecran. Pe asta o căutai?

– Mda.

Eve își puse cafeaua deoparte, privind fața zîmbitoare a Tinei Cobb.

21

Rezervă-ne o sală de conferințe. Vreau să discut cu Baxter și Trueheart cînd se întorc de la Essie Cobb, ordonă Eve, intrînd în ascensorul din garajul subteran de la Cop Central.

– Trebuie să fie același ucigaș, spuse Peabody.

– Nimic nu „trebuie" să fie. O să trecem în revistă toate probabilitățile. Să adunăm la un loc, într-un raport, datele curente și să i le trimitem lui Charlotte Mira, pentru un profil.

– Vrei să te întîlnești cu ea?

Cînd ușile se deschiseră la parter, Eve se retrase, făcîndu-le loc polițiștilor și civililor să intre. Doctorul Charlotte Mira era cea mai bună expertă în profiluri psihologice din oraș, poate chiar de pe toată Coasta de Est. Dar era prea devreme pentru o consultație.

Cabina se opri din nou, iar de astă dată, ca să scape din aglomerația de trupuri și arome personale, Eve își croi drum cu coatele, ca să ia glisorul.

– Vom reuni mai întîi ce avem, stabilim niște standarde, ne sfătuim cu Baxter și Trueheart. Trebuie să mai vorbim cu Samantha Gannon și să trecem pe la club.

– Multă muncă făcută stînd pe fund, remarcă Peabody, care nu putea fi decît recunoscătoare. Pantofii o chinuiau.

– Obține camera, începu Eve, coborînd de pe glisor.

Se opri cînd o văzu pe Samantha Gannon așezată pe o banchetă, la intrarea în divizia de Omucideri. Lîngă ea, complet pregătită să apară în fața camerelor și cît se poate de volubilă, stătea Nadine Furst.

–Rahat... mormăi Eve printre dinți.

Nadine își înfoie părul blond cu șuvițe de diferite nuanțe gălbui și-i adresă lui Eve unul dintre zîmbetele ei seducătoare.

– Dallas. Ei, Peabody, ia uită-te la tine cum arăți! Pantofi Mag!

– Mersi.

O să-i pun pe foc cu prima ocazie, gîndi Peabody.

– N-ar trebui să fii undeva, în fața unei camere video? întrebă Eve.

– Munca mea înseamnă mai mult decît să dau bine pe ecran. Aproape că am terminat un interviu cu Samantha. Cîteva comentarii din partea detectivului principal de anchetă ar fi încheierea cea mai nimerită.

– Închide reportofonul, Nadine.

De formă, Nadine oftă, înainte de a-și dezactiva lavaliera de la rever.

– E așa de strictă... îi spuse ea Samanthei. Îți mulțumesc pentru timpul acordat, și-mi pare foarte rău pentru prietena ta.

– Mulțumesc.

– Dallas, ai două minute?

– Peabody, de ce n-o conduci pe domnișoara Gannon în salon? Vin și eu, imediat.

Eve le așteptă să se îndepărteze, apoi se întoarse spre Nadine, cu o privire rece.

– Îmi fac doar meseria, se justifică reportera, ridicînd palmele într-un semn împăciuitor.

– Şi eu.

– Gannon e un subiect se senzaţie, Dallas. Cartea ei e marea lovitură a lunii, ultimul joc la modă. Toată lumea se joacă de-a „Unde sînt diamantele"? Mai pui alături şi-o crimă şi ajunge pe primul loc, pe toate pieţele. Îmi făcusem planuri de vacanţă. Trei zile de distracţie la Vineyard, începînd de mîine. Le-am contramandat.

– Te duceai să faci vin?

– Nu, dar plănuiam să beau puţin. Martha's Vineyard, Dallas. Vreau să ies din oraş, să mai scap de căldura asta. Vreau la plajă, cu o băutură rece şi o paradă de trupuri bărbăteşti bronzate, aproape goale. Aşa că sper să-mi spui că rezolvi cazul cît ai bate din palme.

– Nu-ţi pot spune mai mult decît ţi-ar fi spus ofiţerul de presă. Urmărim toate pistele et cetera, et cetera. Asta e, Nadine. Asta, şi nimic mai mult.

– Mda, mă temeam c-ai să-mi răspunzi aşa. Mă rog, există întotdeauna şi un program holografic. Pot să-l pun pe Vineyard şi să petrec o oră în ţara fanteziei. Rămîn prin preajmă, adăugă ea, îndepărtîndu-se.

A renunţat prea uşor, îşi spuse Eve, în timp ce pornea spre „salon", cum îl numeau poliţiştii, o încăpere rezervată pauzelor şi întîlnirilor neoficiale. Cîteva mese, chiar şi o canapea, slăbănoagă şi pleoştită, şi nişte automate de cafea şi răcoritoare.

Introduse două credite şi comandă o sticlă mare de apă.

Aţi ales Aquafree, băutura răcoritoare naturală, într-o sticlă de douăsprezece uncii. Aquafree este distilată şi îmbuteliată în munţii liniştiţi şi imaculaţi din...

– Iisuse, scuteşte-mă cu reclamele şi dă-mi o dată apa aia nenorocită! se răsti ea, lovind cu pumnul în maşină.

Aţi încălcat Codul Municipal 20613-A. Orice încercare de a perturba funcţionarea sau de a avaria această unitate comercială se poate pedepsi cu amendă şi/sau închisoare.

Chiar cînd Eve îşi lua avînt să-i tragă un şut, apăru Peabody.

– Dallas! Nu! O iau eu. Aduc eu apa. Du-te şi stai jos.

– Ar trebui să poată omu' să bea liniştit o gură de apă şi fără toate predicile astea, zise Eve şi se aşează la masă, lîngă Samantha.

– Scuze.

– Nu, e-n regulă. E foarte enervant, nu-i aşa, să auzim toată lista de ingrediente, produse secundare, consum de calorii şi ce-o mai fi pe-acolo. Mai ales cînd comandăm o ciocolată sau o tartă.

– *Da!* În sfîrşit, îşi spuse Eve, cineva care a înţeles.

– Are probleme cu automatele din tot oraşul, comentă Peabody. Apa, locotenente.

– Iar tu le perii pe toate.

Eve destupă sticla şi bău cu sete.

– Vă mulţumesc că aţi venit, domnişoară Gannon. Tocmai voiam să vă căutăm şi să stabilim o întîlnire. Ne-aţi ajutat să cîştigăm timp.

– Spuneţi-mi Samantha sau Sam, dacă n-aveţi nimic împotrivă. Speram să aveţi vreo noutate pentru mine. Nu trebuia să vorbesc cu reportera?

– Ţară liberă, presă liberă, ridică din umeri Eve. E o fată de treabă. Plănuieşti să mai stai un timp la hotel?

– Ăăă... da. Mă gîndeam ca, imediat ce-mi permiteţi să...fac curăţenie acasă... Există specialişti, mi s-a spus, care curăţă... locurile crimelor. Nu vreau să mă întorc acolo pînă nu se rezolvă. Ştiu că sînt laşă...

– Nu eşti laşă, eşti normală.

Aşa arată azi, îşi spuse Eve, ca o femeie normală şi foarte obosită.

– Îţi pot oferi în continuare protecţia poliţiei, continuă cu voce tare. Poate n-ar strica să angajezi pe cineva la pază.

– Nu crezi că a fost doar o spargere. Crezi că ucigaşul Andreei va reveni.

– Mai degrabă aş zice că n-are rost să rişti. În plus, îţi vor lua urma şi reporteri mai puţin politicoşi decît Nadine şi te vor hărţui.

– Cred că aici ai dreptate. În regulă, am să mă ocup. Bunicii mei sînt foarte tulburați de toată povestea asta. Am atenuat-o cît am putut de mult, dar... La naiba, pe ăștia doi nu-i duci. Dacă le voi spune că am angajat un bodyguard și că mă păzește și poliția, au să se mai liniștească întrucîtva. Le-am dat de înțeles că numai Andrea a fost vizată.

Ochii ei, foarte albaștri, foarte strălucitori priviră drept în cei ai lui Eve.

– Am avut însă timp să gîndesc pe îndelete. O noapte întreagă. Nu cred că e așa. Nici dumneata nu crezi.

– Într-adevăr. Domnișoară Gannon – Samantha –, femeia repartizată să-ți facă curățenie în casă a fost omorîtă.

– Nu înțeleg... Încă n-am angajat pe nimeni la curățenie.

– De la agenția de menaj. Maid In New York o repartizase la tine, în ultimele cîteva luni pe Tina Cobb.

– Și a murit? Asasinată? La fel ca Andrea?

– O cunoșteai?

Tulburată, Samantha luă sticla se apă a lui Eve și bău.

– Nici nu vreau să mă gîndesc, zise ea. Acum zece minute am vorbit despre ea cu Nadine.

– I-ai spus lui Nadine despre Tina Cobb?

– Am menționat-o. Fără nume. Doar agenția de menaj. Mi-am amintit – mi-am amintit chiar în timp de vorbeam – că n-am contramandat camerista pentru săptămîna asta.

Nu era de mirare că Nadine cedase atît de ușor își zise Eve. Avea o pistă nouă.

– O cunoșteai?

– Nu prea bine. O, Doamne, scuză-mă! exclamă ea, dîndu-și seama că sticla de apă pe care o ținea în mînă era a lui Eve.

– Nici o problemă. Deci, n-o cunoșteai pe Tina Cobb?

– Am întîlnit-o. Vreau să spun, venea la mine-n casă, îmi făcea *curat* în casă, adăugă ea, frecîndu-și fruntea. Mă aștepți un minut?

– Sigur.

Samantha se ridică și, dădu ocol camerei.

– Se adună, murmură Peabody. Se calmează.

– Mda. Are șira spinării. Așa ne e și nouă mai ușor.

După al doilea circuit, Samantha comandă și ea o sticlă de apă, aşteptă cu răbdare ca mașina să-și termine recitalul și să lase recipientul să cadă în locaș.

Reveni la masă și deschise sticla în timp ce se așeza.

– OK. A trebuit să mă liniștesc puțin.

– Dacă mai ai nevoie de timp, nu e nici o problemă.

– Nu, mulțumesc. Întotdeauna mi s-a părut foarte micuță. Tina. Tînără și scundă, deși nu cred că era mult mai tînără și mai scundă decît mine. Mă întrebam mereu cum făcea față la munca aia grea. De obicei, cînd venea la lucru mă retrăgeam în biroul meu sau îmi programam cumpărături ori întîlniri în oraș.

Se opri, dregîndu-și vocea.

– Provin dintr-o familie cu bani. Nu munți de bani, dar niște moviliște îndestulătoare tot sînt. Întotdeauna am avut ajutor la gospodărie. În casa mea de-aici... E prima casă în care stau singură și mă simțeam ciudat cu cineva care venea, chiar și numai de două ori pe lună, să strîngă după mine.

Își trecu mîinile prin păr.

– Asta n-are nici cea mai mică importanță, nu-i așa ?

– Nu tocmai.

Peabody împinse sticla de apă spre Samantha, care părea să fi uitat de existența ei.

– Ne ajută să înțelegem mai bine dinamica relațiilor dintre voi două.

– Nu erau cine știe ce relații, răspunse ea, bînd din nou. Aveam doar grijă să nu-i stau în drum. Era o fată foarte agreabilă și foarte eficientă. Mai schimbam cîteva cuvinte din cînd în cînd, dar de obicei ne vedeam fiecare de treabă. De-asta a murit, pentru că venea la mine-n casă?

– Cercetăm și posibilitatea asta, răspunse Eve. În prima declarație ne-ai spus că agenția de menaj avea codurile tale de securitate și acces.

– Da. E garantată. Are cea mai bună reputație. Toți angajații lor sînt supuși unor selecții riguroase. Chiar mă

sperie puțin gîndul. Nu mi-ar plăcea să trec prin așa ceva. Dar, pentru cineva ca mine, care nu poate fi mereu acasă să le deschidă ușa celor de la curățenie, era ideal. Știa cum să intre. Cineva a omorît-o pentru că știa cum să intre în casă.

– Cred că așa stau lucrurile. A menționat vreun prieten... vreun iubit?

– Nu. Nu discutam probleme personale. Eram politicoase și amabile una cu cealaltă, dar nu la un nivel intim.

– A adus vreodată pe cineva cu ea? Ca s-o ajute la muncă?

– Nu. O dată la trei luni, venea o echipă, de la firmă, în rest doar o cameristă, de două ori pe lună. Locuiesc singură și sînt obsedată de ordine, cum spune bunica mea. N-am nevoie de mai mult ajutor.

– N-ai observat niciodată, cînd venea sau pleca, dacă o aducea cineva cu mașina sau o așepta la plecare?

– Nu. Cred că lua autobuzul. O dată a întîrziat și s-a scuzat, spunînd că autobuzul a fost prins într-un ambuteiaj. Nu mi-ați spus cum a fost omorîtă. La fel ca Andrea?

– Nu.

– Dar credeți că există o legătură. Altfel, ar fi o coincidență prea mare.

– Cercetăm cu atenție posibilitatea oricărei legături, zise Eve.

– Dintotdeauna mi-am dorit să scriu cartea asta. Dintotdeauna. Mă tot rugam de bunicii mei să-mi spună povestea, iar și iar, pînă am ajuns s-o știu pe de rost, de la cap la coadă și de la coadă la cap. Îmi plăcea să-mi imaginez felul cum s-au cunoscut bunicii mei, să mi-i închipui stînd la masa din bucătărie, cu diamantele între ei. Și cum au învins. Era atît de plăcut pentru mine să știu că, împotriva tuturor sorților, învinseseră. Că și-au trăit viața așa cum au vrut. Asta-i adevărata victorie, să-ți trăiești viața așa cum dorești, nu credeți?

– Mda...

Eve se gîndi la insigna ei, la imperiul lui Roarke.

– Personajul negativ al piesei, cum cred că l-am putea

numi, Alex Crew, a ucis. A ucis pentru acele pietre strălucitoare și pentru că a putut s-o facă. Ar fi omorît-o pe bunica mea dacă ea n-ar fi fost destul de puternică și de inteligentă ca să-l învingă. Am fost mereu mîndră de asta și am vrut să spun povestea. Iar acum, că am făcut-o, au mai murit doi oameni.

– Nu din vina ta.

– La fel îmi spun și eu. Logic așa stau lucrurile. Și totuși, o parte din mine stă și observă. Acea parte dorește foarte mult să spună povestea *asta*. Să scrie ce se întîmplă acum. Mă întreb ce sînt.

– Scriitoare, aș zice, interveni Peabody.

Samantha rîse fără chef.

– Ei, așa se pare. Am făcut o listă, cu toți cei care mi-au trecut prin minte. Oameni cu care am vorbit despre carte. Mesaje ciudate pe care le-am primit de la cititori sau de la alte persoane care susțin că l-au cunoscut pe străbunicul meu.

Scoase o dischetă din geantă. Geanta enormă pe care Eve o observase în ajun.

– Nu știu dacă vă va ajuta cu ceva.

– Orice ajută. Tina Cobb știa că vei lipsi din oraș?

– Am anunțat agenția, da. De fapt, țin minte că i-am spus Tinei că voi fi plecată și am rugat-o să aibă grijă de pești și de plantele de interior. Nu eram sigură că Andrea va sta la mine, pînă cu două zile înainte de plecare.

– Ai spus la agenție că venea cineva să aibă grijă de casă?

– Nu, am uitat. Ultimele cîteva zile dinaintea plecării au fost o nebunie. Dădeam interviuri, declarații, împachetam, mergeam la tot felul de apariții holografice... De altfel nu mi s-a părut important.

Eve se ridică și-i întinse mîna.

– Îți mulțumesc că ai venit. Detectivul Peabody va aranja să fii dusă la hotel.

– Locotenente, nu mi-ai spus cum a fost asasinată Tina Cobb.

– Într-adevăr, nu ți-am spus. Ținem legătura.

Samantha o privi cum se îndepărta.

– Pariez că învinge, nu-i aşa? Pariez că aproape întotdeauna învinge.

– Nu se lasă niciodată, răspunse Peabody. Ceea ce-i cam acelaşi lucru.

Eve se aşeză la biroul ei, transferă datele cazului Cobb într-un fişier subsidiar, apoi îşi actualiză informaţiile referitoare la asasinarea Andreei Jacobs.

– Computer, analizează datele celor două cazuri curente şi prezintă probabilităţile. Ce şanse sînt ca Andrea Jacobs şi Tina Cobb să fi fost asasinate de aceeaşi persoană?

Încep analiza...

Eve se ridică de la birou, în timp ce computerul lucra şi se duse la fereastra îngustă a încăperii. Traficul aerian era relativ scăzut. Probabil, în acea perioadă a anului, turiştii căutau locuri mai răcoroase decît canicularul Manhattan. Văzu trecînd un tramplan cu mai mult de jumătate din locuri goale.

Tina Cobb luase autobuzul. Tramplanul ar fi fost mai rapid, dar acel mijloc de transport aerian costa. Prin urmare, Tina era econoamă. Punea deoparte bani pentru o viaţă pe care n-avea să şi-o trăiască pînă la capăt.

Am terminat analiza şi studiul de probabilităţi. Şansele ca Andrea Jacobs şi Tina Cobb să fi fost asasinare de aceeaşi sau aceleaşi persoane sînt de şaptezeci şi opt virgulă opt la sută.

Destul de mari, îşi spuse Eve, date fiind limitele computerului. Acesta se baza şi pe deosebirile dintre tipurile de victime, metodologiile diferite, locurile geografice ale crimelor.

Un computer nu putea să vadă ceea ce vedea ea, nici nu simţea ce simţea ea.

Se întoarse cînd un bip semnaliză sosirea unui mesaj. Echipa criminalistică a lucrat repede, observă ea, aşezîndu-se să citească raportul.

Amprentele erau ale lui Gannon, Jacobs şi Cobb. Altele nu se mai găsiseră, nicăieri în casă. Firele de păr proveneau de la Gannon şi de la Andrea. Probabil aveau să găsească şi unele de-ale Tinei Cobb.

Criminalul îşi acoperise mîinile şi părul. Indiferent dacă plănuise sau nu să ucidă, avusese grijă să nu lase urme.

Dacă Jacobs n-ar fi intrat chiar atunci, putea să caute prin toată casa fără să mute nici un obiect de la locul lui. Iar Samantha n-ar fi ştiut nimic.

Sună la Maid In New York pentru cîteva detalii şi tocmai le adăuga în fişiere, cînd intră Peabody.

– Curăţenia trimestrială generală de la reşedinţa lui Gannon s-a făcut acum vreo patru săptămîni, spuse Eve. Ştii că echipa trebuie să poarte mănuşi, caschete de protecţie pentru păr, ochelari de protecţie şi salopetă etanşă. Ca o afurisită de echipă criminalistică. Aproape că sterilizează casa, de sus şi pînă jos.

– Cred că s-ar putea ca şi McNab şi cu mine să ne putem permite aşa ceva. După ce ne instalăm în noul apartament, ar merita să-l sterilizeze cineva de trei-patru ori pe an. Putem face destulă mizerie cînd venim amîndoi de la slujbă – şi, ştii, cînd ne distrăm împreună.

– Gura. Ţine-ţi gura, atîta-ţi cer. Nu încerca să mă provoci.

– O vorbă n-am scos, toată ziua, despre sex şi McNab. Era timpul.

– Ceea ce voiam să-ţi spun înainte să-mi bagi în cap imaginea ta cu McNab încălecaţi e că locuinţa lui Gannon a fost curăţată lună acum cîteva săptămîni şi menţinută aşa. Nu s-au găsit alte amprente decît ale ei, ale cameristei şi ale lui Jacobs. Criminalul s-a echipat etanş înainte de a intra. E foarte atent, meticulos chiar. Dar, în afară de cazul că a fost un atac direct asupra lui Jacobs, a omis problema cameristei. Ce-ţi sugerează asta?

– Probabil n-o cunoştea pe victimă şi pe Gannon, cel puţin nu personal. Nu îndeajuns ca să ştie despre asemenea aranjamente private. Aflase că Gannon urma să plece din

oraş. Ar fi putut să ştie asta de la cameristă sau urmărindu-i aparițiile în mass-media. Dar despre Andrea n-avea cum să afle nici de la Tina Cobb, nici din presă, fiindcă nu ştiau.

– Nu face parte din cercul ei de prieteni. Deci, începem să investigăm în afara cercului interior şi căutăm alte zone unde se poate stabili o legătură între Cobb, Gannon şi Jacobs.

– S-au întors Baxter şi Trueheart. Am primit sala de conferințe numărul trei.

– Cheamă-i.

În sala de conferințe, Eve pregăti un avizier cu fotografii din cîmpul infracțional, fotografii de-ale victimelor, còpii ale rapoartelor de la locul faptei şi cronologia asasinării lui Jacobs.

Îl aşteptă pe Baxter să facă acelaşi lucru pentru cazul lui şi, în timp ce programa încă o ceaşcă de aşa-zisă cafea, începu să se gîndească la organizarea discuțiilor.

Nu era ea o întruchipare a tactului, dar nu-i plăcea să calce alți polițişti pe bătătură. Cobb era cazul lui Baxter. După părerea ei, faptul că-i era superioară în grad nu-i dădea dreptul să-i ia cazul.

Se aşeză pe colțul mesei de conferințe, ca un compromis între a sta în picioare – dominînd adunarea – sau pe scaun.

– Ai mai aflat ceva de la sora victimei?

Baxter clătină din cap.

– Mi-a luat ceva timp s-o conving să nu se ducă la morgă. N-avea nici un rost să vadă aşa ceva. Din păcate, n-a avut nimic de adăugat pe lîngă ce ți-a spus ție. Se duce la părinții ei. Trueheart şi cu mine ne-am oferit să-i informăm noi sau măcar s-o însoțim. A spus că vrea s-o facă singură. Că aşa i-ar fi mai uşor. Nu l-a cunoscut niciodată pe acel Bobby şi nici vecinii sau ăia aşezați pe praguri nu-şi amintesc s-o fi văzut vreodată pe Tina cu un tip. Au o unitate de informații ieftină. Trueheart a verificat-o, căutînd transmisiuni.

– Tina Cobb a trimis şi a primit mesaje de la un cont înregistrat pe numele Bobby Smith, interveni Trueheart. O

verificare rapidă a arătat că acel cont a fost deschis cu cinci săptămîni în urmă şi închis acum două zile. Adresa menționată e falsă. Unitatea nu păstrează transmisiunile mai mult de douăzeci şi patru de ore. Dacă au existat şi comunicări prin link, pe emisie şi pe recepție, avem nevoie de EDD ca să le obținem.

– Yippee! exclamă încet Peabody. Eve îi aruncă o privire tăioasă.

– Vorbeşti la EDD? îl întrebă ea pe Baxter.

– Merită să încercăm. Probabil a folosit linkuri publice, dar dacă pot găsi o transmisiune sau două, s-ar putea să deducem cîteva date geografice. Să obținem o amprentă vocală. Să ne formăm o oarecare imagine.

– De acord.

– Vom vorbi cu colegele ei. Să vedem dacă a trăncănit despre el. Dar, din cîte spune soră-sa, era destul de discretă. Ca şi cum ar fi fost un mare secret. Avea doar douăzeci şi doi de ani şi un dosar imaculat.

– Voia să se mărite, să ajungă mamă profesionistă. Trueheart roşi, cînd toți ochii se întoarseră spre el. Am vorbit cu sora ei despre asta. Cred, ăăă, consider că poți afla date despre ucigaş, dacă ajungi să cunoşti victima.

– El e mîndria şi bucuria mea, declară Baxter, cu un zîmbet larg.

Eve îşi aminti că Trueheart avea aproape aceeaşi vîrstă cu victima şi că nu de mult fusese şi el cît pe ce s-o pățească.

Privirea scurtă pe care o schimbă cu Baxter o înştiință că şi acesta se gîndea la acelaşi lucru.

– Teoria e că ucigaşul a ademenit-o cu o relație romantică, zise Eve.

Îl aşteptă pe Baxter să confirme şi continuă:

– Prin ea, cazurile noastre se unesc. Era camerista Samanthei Gannon şi, ca atare, ştia codurile de securitate ale casei şi cunoştea în amănunt topografia locuinței. Ştia că proprietăreasa urma să lipsească din oraş timp de două săptămîni, dar nu aflase că avea să vină o prietenă a acesteia

în lipsa ei. Aranjamentele s-au făcut în ultimul moment şi, din cîte ştim, numai Jacobs şi Gannon erau la curent.

– Locotenente, ridică Trueheart mîna, ca un elev la şcoală. Mi-e greu să-mi imaginez o persoană ca Tina Cobb trădînd secretele sistemului de securitate. Era muncitoare şi cinstită, iar dosarul ei profesional e curat. Nu s-a depus nici o plîngere la adresa ei. Nu pare genul care să trădeze un cod de securitate.

– Decît cu forţa, preciză Baxter. Nici eu n-o văd divulgînd codul de bunăvoie.

– Tu n-ai fost niciodată o fată îndrăgostită, replică Peabody. Îţi poate lua minţile. Dacă observi cronologia, ai să vezi că spargerea şi asasinarea Andreei Jacobs au avut loc înainte de moartea Tinei Cobb. Şi, cînd calculezi timpul dintre ultima oară cînd a fost văzută şi momentul morţii, o să constaţi că nu e prea mult. S-a ocupat de ea săptămîni de zile, nu? A pregătit-o. Am impresia că se aştepta mai degrabă să obţină codul de la ea prin şoapte de alcov, decît prin tortură.

– Mîndria şi bucuria mea, îi spuse Eve lui Baxter, referindu-se la partenera ei. Dacă o bate, o ameninţă sau o torturează, fata poate să mintă sau doar să se zăpăcească. Mult mai mari şanse are dacă o ia cu binişorul. Dar...

Făcu o pauză, în timp ce „mîndria şi bucuria ei" îşi încreţea fruntea.

– O seduce, fata vorbeşte, apoi o apucă remuşcările şi dă raportul la firmă despre ce-a făcut. Ăsta-i un factor de risc. Oricum, dacă nu greşim în legătură cu relaţia lor, reiese că de la ea a obţinut codul. Pe urmă, după ce a intrat şi a omorît-o pe Jacobs, a trebuit să-şi şteargă urmele, aşa că a asasinat-o şi pe Cobb şi s-a debarasat de cadavru. A omorît-o şi a mutilat-o în aşa fel încît identificarea să dureze cît mai mult, pentru a avea timp să şteargă orice urmă a legăturilor dintre el şi Cobb.

– Ce vrea de la Gannon? se interesă Baxter.

– Mai mult decît ceea ce crede că are, sau că ştie unde se află nişte diamante furate, în valoare de cîteva milioane, zise Eve.

Apoi îi puse la curent şi le dădu cîte o dischetă cu còpii după dosar. Fără să-şi dea seama, se ridicase de pe colţul mesei, şi stătea în picioare.

– Cu cît aflăm mai mult despre cazul ăsta vechi, şi despre pietrele furate, cu atît vom şti mai multe şi despre cazurile noastre actuale. Vom descoperi tot mai multe lucruri, şi mai repede, dacă ne coordonăm timpul şi eforturile, conchise Eve.

– N-am nici o problemă în privinţa asta, răspunse Baxter, dînd din cap a încuviinţare. O să vă trimitem la amîndouă còpii după dosarul Cobb. Ce perspectivă vă interesează să abordăm?

– Luaţi urma lui Bobby. N-a lăsat cine ştie ce, dar întotdeauna se găseşte cîte ceva. Vom vedea ce obţin şi cei de la EDD din linkurile victimelor, zise Eve.

– Cineva ar trebui să-i cerceteze obiectele personale, adăugă Peabody. S-ar putea să fi păstrat nişte amintiri, cum fac fetele. Ceva de la un restaurant unde au mîncat...

– Bună idee, îi făcu Baxter cu ochiul. Soră-sa spunea că a dus-o pe Tina la o galerie de artă şi la o piesă. O să ne ocupăm de astea. În fond, cîte galerii de artă şi teatre sînt în New York? Îl bătu pe Trueheart pe umăr. Cinstitul meu partener ar avea nevoie doar de vreo două sute de ore/om ca să afle.

– Cineva trebuie să-i fi văzut undeva împreună, fu Eve de acord. Peabody şi cu mine vom continua să ne ocupăm de cazul Jacobs. Punem toate informaţiile la un loc. Ca temă pentru acasă, citiţi cartea lui Gannon. Trebuie să aflăm tot ce putem despre diamantele alea şi oamenii care le-au furat. Clasa e liberă. Peabody, la mine peste zece minute. Baxter? Poţi să vii puţin?

– Favoritul doamnei profesoare, replică Baxter, cu mîna pe inimă în timp ce-i făcu cu ochiul lui Trueheart.

Ca să tragă de timp pînă rămîneau singuri, Eve se duse la avizier şi începu să studieze chipurile din fotografii.

– Îi dai o muncă care îl obligă să stea cu fundul pe scaun?

– Cît pot de mult, confirmă Baxter. E energic – Hristoase,

ce n-aş da să fiu iar tînăr ca el – dar n-are experienţă. Deocamdată, îl ţin pe sarcini uşoare.

– Bun. Ai vreo obiecţie că unim investigaţiile sub conducerea mea?

– Ia uită-te la faţa asta, arătă Baxter cu bărbia spre fotografia Tinei Cobb, din care emana doar tinereţe şi inocenţă.

– Mda.

– Cooperez destul de bine, Dallas. Şi vreau, vreau neapărat să aflu cine a făcut din ea ceea ce-am văzut la morgă, continuă el, bătînd cu degetul în fotografia Tinei Cobb de la locul crimei. Aşa că n-am nici o obiecţie.

– Eşti de acord ca Peabody şi cu mine să ne uităm prin lucrurile ei? Peabody are ochi pentru asemenea detalii.

– În regulă.

– Vrei să te duci la clubul unde a fost văzută ultima oară victima mea?

– Se face.

– Atunci, vom avea o şedinţă de informare mîine dimineaţă. La nouă punct.

– Întregeşte-mi lumea şi spune-mi c-o s-o ţinem în biroul tău de-acasă, unde AutoChef-ul conţine carne de porc veritabilă şi ouă de la găini care cotcodăcesc.

– Aici – pînă la noi ordine.

– Mi-ai stricat tot cheful.

Eve porni înapoi spre nordul oraşului, printr-un trafic imposibil. O pană de motor pe Eighth blocase bulevardul cale de cîteva cvartaluri şi jumătate din New York încălca regulile de poluare sonoră, urlînd din claxoane într-un cor de proteste jalnice şi inutile.

Soluţia ei era puţin mai simplă. Porni sirena, o luă pe verticală şi dădu colţul, ca să traverseze cartierul pînă pe Tenth.

Mai avea cincisprezece străzi pînă la destinaţie, cînd climatizorul bolborosi şi se opri.

– Urăsc tehnologia. Urăsc serviciile de întreţinere. Urăsc bugetul ăsta nenorocit de la NYPSD care mă obligă să umblu numai cu rable de-astea de rahat.

– Gata, gata, locotenente, gînguri Peabody, în timp ce se apleca să acţioneze manual comenzile. Nu face nimic.

După ce transpiraţia începu să i se prelingă în ochi, renunţă.

– Ştii, aş putea să sun la Întreţinere. Da, fugim de ei ca de ciumă, ca de sandvişurile cu otravă de şobolani, continuă ea repede, aşa că mă gîndeam că i-aş putea cere lui McNab să arunce o privire. Se pricepe la maşini.

– Bun, perfect, excelent, răspunse Eve, deschizînd geamurile pentru a nu se sufoca. Aerul torid şi puturos de afară nu era nici el mai grozav. După ce terminăm la Cobb, mă laşi acasă şi iei cu tine catastrofa asta ambulantă. Poţi să treci să mă iei mîine dimineaţă.

Cînd ajunseră în faţa blocului Tinei Cobb, Eve se gîndi serios la avantajele de a-i da unuia din sprijinitorii pragului un pol ca să fure afurisita de maşină. Pînă la urmă, se mulţumi cu speranţa că o va şterpeli cineva în timp ce erau înăuntru.

Tocmai se pregăteau să intre, cînd o auzi pe Peabody scîncind încet.

– Ce e?

– Nimic. N-am spus nimic.

– Pantofii, nu? Şchiopătezi. Ce mama dracu', dacă va trebui să fugărim vreun dobitoc pe jos?

– Poate că nu i-am ales cel mai înţelept, dar se potrivesc totuşi cu look-ul meu. Asta nu exclude unele dezavantaje colaterale...

– Fă bine şi încalţă-te mîine cu ceva normal. Ceva cu care să poţi merge.

– Mda, bine, bine... îşi cocoşă Peabody umerii, la vederea privirii încruntate a lui Eve. Nu mai e nevoie să zic „da, să trăiţi" tot timpul, acum, că sînt şi eu *detectiv.* Şi mai sîntem şi partenere.

– Nu şi cînd umbli încălţată cu mizeriile astea.

– Voiam să le dau foc, după ce ajungeam acasă. Acum, însă mă gîndesc să iau o secure şi să le toc mărunt, mărunt.

Eve bătu la uşa apartamentului. Le deschise Essie. Avea ochii roşii şi umflaţi şi faţa udă de lacrimi. O privi pe Eve lung, fără o vorbă.

– Îţi mulţumim că te-ai întors de la părinţii tăi ca să ne laşi să ne uităm prin lucrurile Tinei, începu Eve. Ne pare foarte rău pentru pierderea pe care ai suferit-o şi regretăm că trebuie să te deranjăm în momente ca astea.

– Am să mă întorc la ei, diseară. Oricum trebuia să vin să-mi iau nişte lucruri. Nu vreau să stau aici la noapte. Nici nu ştiu dacă am să mai stau vreodată aici. Trebuia să chem poliţia imediat. Imediat ce-am văzut că nu s-a întors acasă.

– N-ar fi contat.

– Ceilalţi poliţişti, cei care au venit să-mi spună... au zis să nu mă duc s-o văd.

– Într-adevăr.

– Mai bine stai jos, Essie, interveni Peabody, luînd-o de braţ ca s-o conducă spre un scaun. Ştii de ce e nevoie să ne uităm la lucrurile ei?

– Ca să vedeţi dacă nu găsiţi ceva după care să vă prindeţi cine i-a făcut-o. Nu-mi pasă ce trebuie să faceţi, atîta vreme cît vreţi să-l găsiţi. N-a făcut nici un rău la nimeni, în toată viaţa ei. Mă enerva uneori, da' aşa face orice soră, nu?

Peabody îşi mai ţinu un moment mîna pe umărul lui Essie.

– Şi a mea face la fel, fii sigură.

– N-a făcut rău la nimeni...

– Vrei să stai aici în timp ce ne uităm? Sau poate ai vreo prietenă prin vecini...? Ai putea aştepta acolo pînă terminăm.

– Nu vreau să vorbesc cu nimeni. Faceţi-vă treaba. Eu aştept aici.

Eve luă în primire debaraua, iar Peabody, scrinul. Prin diverse buzunare, Eve găsi o sticluţă de apă de gură, un tub de ruj mare cît un eşantion gratuit şi un miniorganizator de buzunar care reieşi că-i aparţinea lui Essie.

– Am găsit ceva.

– Ce?

– Năsturaşii ăştia se dau la Met, spuse Peabody, ridicînd un mic disc roşu. E o tradiţie. Se pun la rever, semn că ai plătit intrarea. Probabil a dus-o acolo. Dacă a fost o întîlnire amoroasă, jetonul se păstrează ca amintire.

– Şansele să-şi amintească de ea cineva de la Muzeul Metropolitan sînt aproape nule, dar tot e un început.

– Aici are o cutiuţă cu amintiri. Un jeton de autobuz, un ciot de lumînare...

– Reţine ciotul. O să-l căutăm de amprente. Poate e de la el de-acasă.

– Iar aici, un ghid de buzunar de la Guggenheim şi un program de teatru. Se pare că l-a luat online şi l-a printat. A înconjurat cu o inimă Chelsea Playhouse. E de luna trecută, continuă ea, întorcîndu-se spre Eve. Cîteva reprezentaţii, cu *Chips Are Down.* Acolo a dus-o, Dallas. Asta-i caseta cu „I love Bobby".

– Ia-o. Ia-le pe toate.

Eve se duse la noptiera de metal îndoit de lîngă pat şi deschise sertarul. Înăuntru găsi cîteva tablete de gumă, o mică lanternă de urgenţă, tuburi gratuite de cremă pentru mîini, loţiuni, parfumuri, toate în aceeaşi cutie. Şi, sigilat într-un plic de protecţie, un şervet împăturit cu grijă. Pe plasticul ieftin, scria cu un roşu sentimental:

Bobby
Prima întîlnire
26 iulie, 2059
Ciprioni's

Peabody veni alături, şi citi peste umărul Evei.

– Probabil îl scotea în fiecare seară ca să se uite la el, murmură ea. L-a sigilat ca să nu se murdărească sau să se rupă.

– Verifică Ciprioni's, zise Eve.

– Nu e nevoie. E un restaurant. Un local italian în Mica

Italie. Mîncare bună şi ieftină. Zgomotos, de obicei aglomerat, serviciu greoi, paste delicioase.

– Nu ştia că păstra suveniruri, amintiri mărunte ca ăsta. N-o înţelegea. N-a ajuns s-o cunoască. Se credea în siguranţă. Nici unul dintre locurile pe care le-am găsit nu e prin apropiere. O ducea departe de zona unde locuia, unde-i puteau vedea cunoscuţi de-ai ei. Alegea locuri cu multă lume. Cine să-i observe acolo? Dar ea păstra suveniruri, ca să-şi amintească întîlnirile. Ne-a lăsat o urmă frumuşică, Peabody.

22

După ce o lăsă pe Eve acasă, Peabody plecă la volanul saunei pe roţi. Eve intră în răcoarea binecuvîntată din antreu. Motanul coborî treptele, salutînd-o cu o serie de mîrîieli feline iritate.

– Ce, îi ţii locul lui Summerset? Mereu mă cicăleşti...Se ghemui să-i scarpine blana. Şi-n fond, ce naiba faceţi voi doi pe-aici toată ziua? Lasă, nu cred că vreau să ştiu.

Întrebă sistemul casnic şi află că Roarke nu era în incintă.

– I-auzi!

Se uită la motan, care-şi dădea toată silinţa s-o zgîrie pe picior.

– Cam ciudat. Nu e nimeni acasă, numai noi doi. Ei bine... am adus ceva. Ia vino-ncoace.

N-o deranja că era singură acasă, dar se dezobişnuise. Domnea o linişte aproape lugubră, dacă se deranja să-i dea atenţie. Eve se hotărî s-o rezolve. Alese o versiune audio a cărţii, ca s-o asculte în timp ce-şi făcea exerciţiile fizice. O partidă de înot, ca să se destindă. Un duş şi apoi va revedea unele detalii.

– Poţi face o droaie de lucruri cînd nu e prin preajmă nimeni care să-ţi distragă atenţia, îi spuse ea lui Galahad. Oricum mi-am petrecut cea mai mare parte din viaţă fără

nimeni prin apropiere, aşa că, înţelegi, nu e nici o problemă.

Nici o problemă, repetă ea în gînd. Înainte de a-l avea pe Roarke, se întorcea seară de seară într-un apartament pustiu. Putea lua legătura cu Mavis, amica ei, însă chiar dacă avea timp să se descarce, după program, cu acea femeie care era expertă în descărcarea tensiunilor acumulate, tot singură se întorcea acasă.

Îi plăcea să fie singură.

De cînd nu-i mai plăcea să fie singură?

Dumnezeule, enervant mai era!

Puse motanul pe birou, dar Galahad protestă imediat, dîndu-i un cap în antebraţ.

– OK, OK, lasă-mă doar un minut, bine?

Îl dădu la o parte şi luă memocubul.

– Salut, locotenente, se auzi glasul lui Roarke. M-am gîndit că aici vei veni mai întîi. Am umplut un fişier audio cu cartea lui Gannon, căci nu mi te puteam imagina ghemuită în fotoliu cu versiunea tipărită. Ne vedem cînd vin acasă. Cred că mai sînt piersici proaspete. Ce-ar fi să iei una, în loc de ciocolata aia pentru care-ţi lingi buzele?

– Crezi că mă cunoşti ca pe o carte deschisă, da, deşteptule? Crede că mă cunoaşte ca pe o carte deschisă, îi spuse ea motanului. Şi constată enervată că aşa era.

Puse memocubul pe masă şi luă casca audio. În timp ce şi-o punea pe cap, observă beculeţul de mesaje al unităţii de birou clipind.

– Eve, am să întîrzii. Am de rezolvat cîteva probleme.

Îşi înclină capul, studiind chipul de pe ecran. Cam nemulţumit, observă ea. Cam grăbit. Nu era singurul care-şi cunoştea partenerul.

– Dacă le termin la timp, ajung oricum acasă înainte să vezi mesajul ăsta. Dacă nu, în fine, cît de curînd posibil. Poţi să mă găseşti, dacă ai nevoie. Nu munci pînă la epuizare.

Eve atinse ecranul, în timp ce imaginea dispărea.

– Nici tu.

Îşi puse casca, dădu drumul înregistrării, după care, spre

marea uşurare a motanului, porni spre bucătărie. În clipa cînd îi umplu strachina cu ton şi i-o puse jos, Galahad se şi repezi.

În timp ce asculta relatarea furtului de diamante, luă o sticlă de apă, iar după o clipă de gîndire înhăţă şi o piersică şi străbătu casa tăcută şi goală pînă jos, în sala de gimnastică.

Se dezbrăcă, îşi agăţă în cîrlig hamurile pistolului şi îmbrăcă un dres scurt.

Începu cu întinderile, concentrîndu-se asupra înregistrării şi a propriei ei forme fizice. Apoi se duse la aparat, unde programă o cursă cu obstacole care o obliga să alerge, să se cţăre, să vîslească, să pedaleze şi să treacă peste diverse obiecte şi suprafeţe.

Cînd începu cu ganterele, făcuse deja cunoştinţă cu personajele principale ale cărţii şi sesizase starea New York-ului şi a Americii provinciale de la începutul secolului.

Bîrfe, crime, băieţi buni, băieţi răi, sex şi omoruri.

Cu cît se schimbau mai mult lucrurile, îşi spuse ea, cu atît rămîneau mai neschimbate.

Activă droidul de luptă pentru o rundă de zece minute şi, cînd îi dădu un şut în fund, se simţi mai suplă, mai plină de energie şi mai viguroasă.

Apoi luă încă o sticlă de apă din minifrigider şi, ca să mai cîştige timp pentru audierea cărţii, adăugă o sesiune pentru flexibilitate şi echilibru.

Cînd termină îşi scoase dresul, îl aruncă pe toboganul de rufe murdare şi intră goală în camera piscinei. Cu înregistrarea încă răsunîndu-i în urechi, plonjă în apa albstră şi răcoroasă. După cîteva lungimi de bazin parcurse alene, pluti pînă în colţ şi acţionă jeturile.

Oftatul ei prelung, de extaz, reverberă din tavan.

Existau moduri diferite de a fi singură acasă, reflectă ea.

Cînd ochii începură să i se închidă, ieşi din bazin, luă pe ea un halat, îşi adună hainele de stradă şi arma, şi urcă pînă în dormitor cu ascensorul în loc să alerge şi să danseze goală prin casă. Trebuia să-şi amîne această mică plăcere pentru altă dată.

După ce făcu un duş şi luă pe ea un rînd de haine curate, se întoarse în birou. Opri înregistrarea ca să se ocupe de unele detalii şi să-şi facă nişte însemnări noi.

În capul listei îi avea pe: Jack O'Hara, Alex Crew, William Young şi Jerome Myers. Young şi Myers îşi dăduseră duhul cu peste o jumătate de secol în urmă, înainte de finalul primului act al dramei.

Crew murise în închisoare, iar O'Hara apăruse şi dispăruse de mai multe ori, pînă în urmă cu cincisprezece ani, cînd murise şi el. Prin urmare, cei patru care furaseră diamantele erau morţi. Dar rareori oamenii îşi trăiau viaţa fără nici un fel de relaţii – rude, asociaţi, duşmani. Un cunoscut al unui hoţ putea considera că are dreptul la o parte din pradă. Un soi de recompensă, o moştenire, o despăgubire. Un cunoscut al unui hoţ putea şti cum să obţină accesul într-o reşedinţă securizată.

Sîngele apă nu se face, spuneau adesea oamenii. Ea, una, avea motive să spere că nu era adevărat. Altfel ce ar trebui să fie ea, fiica unui monstru şi a unei tîrfe toxicomane? Dacă totul ţinea de gene, de ADN, de trăsături moştenite, ce şansă avea un copil adus pe lume de doi ticăloşi în scopul de a-l folosi pentru a profita de pe urma lui? S-o prostitueze. S-o trateze ca pe un animal. Mai rău decît ca pe un animal.

O încuiaseră în întuneric. Singură, fără nume. O bătuseră. O violaseră. O făcuseră să se înrăiască într-atîta, încît la vîrsta de opt ani era gata să facă moarte de om ca să scape.

Avea mîinile pătate de sînge. De mult sînge...

– La dracu', la dracu', la dracu'.

Închise strîns ochii, alungînd imaginile din trecut înainte ca stafiile să se materializeze într-un nou coşmar.

Sîngele apă nu se face – aiurea! ADN-ul nu înseamnă nimic. Sîntem ceea ce noi înşine vrem să fim, dacă avem tăria necesară.

Îşi scoase insigna din buzunar, ţinînd-o ca pe un talis-

man, ca pe o ancoră. Sîntem ceea ce ne facem noi înşine, îşi spuse. Şi nimic mai mult.

Puse insigna pe birou, unde putea s-o vadă dacă avea nevoie de ea, apoi porni din nou înregistrarea şi ascultă mai departe, în timp ce comanda prelucrări pornind de la numele celor patru hoţi.

Cu gîndul la o cafea, se ridică să intre în bucătărie. Se gîndi să-şi programeze o cafetieră plină, apoi reduse cantitatea la o singură ceaşcă. Una dintre ciocolatele pe care le ascunsese începu s-o cheme pe nume. Şi, în fond, mîncase doar afurisita aia de piersică.

Cu cafeaua într-o mînă şi ciocolata congelată în cealaltă, reveni în birou şi fu cît pe ce să se ciocnească de Roarke.

Acesta îi aruncă o singură privire, apoi înălţă o sprînceană.

– Cina?

– Nu tocmai.

Roarke o făcea să se simtă ca un copil care fură dulciuri. Şi nu fusese *niciodată* un copil care să aibă de unde fura dulciuri.

– Voiam doar să... rahat.Îşi scoase casca. Lucram. Şi-mi luasem o mică pauză. Te interesează?

Roarke rîse, şi o trase spre el ca s-o sărute.

– Salut, locotenente.

– Salut şi ţie. Nu-l lua în seamă, adăugă Eve, cînd Galahad se strecură la picioarele lui, cerşind cu miorlăituri. I-am dat de mîncare.

– Nu mă îndoiesc, că mai bine decît îţi dai ţie.

– Tu ai mîncat?

– Nu încă. O luă de gît cu o mînă, strîngînd uşor. Dă-mi jumate din ciocolata asta.

– E congelată. Va trebui să mai aştepţi.

– Atunci, asta.

Luă cafeaua, zîmbind afectat la vederea expresiei ei încruntate.

– Miroşi... delicios.

Cînd mîna lui alunecă spre spate, ca s-o prindă de ceafă, Eve îşi dădu seama că se referise la ea, nu la cafea.

– Nu te repezi, amice, îl împunse ea cu un deget în piept. Am treburi de făcut. Dacă tot n-ai mîncat, ce-ar fi să încercăm localul ăla italienesc din centru, despre care am auzit.

Cum Roarke tăcea, sorbind din cafea, în timp ce o privea peste buza ceştii, Eve se încruntă.

– Ce?

– Nimic. Voiam doar să mă asigur că eşti într-adevăr nevastă-mea. Vrei să luăm cina în oraş, să mîncăm într-un restaurant, unde mai sînt şi alţii.

– Am mai luat cina în oraş. De milioane de ori. Care-i problema?

– Mmm... Ce legătură are un restaurant italienesc din centru cu cazul tău?

– Deşteptule. Poate am auzit doar că au o lasagna bună. Şi poate-am să-ţi spun şi restul pe drum, pentru că am rezervat deja locuri. Am făcut-o înainte să ştiu că vei întîrzia atît de mult şi că s-ar putea să nu mai ai chef să ieşim în oraş. Pot să mă duc şi singură, mîine.

– Am timp să fac un duş şi să-mi schimb costumul ăsta împuţit? Mă simt de parcă m-aş fi născut în el.

– Sigur. Dar dacă vrei să te odihneşti, pot să contramandez.

– Nu mi-ar strica nişte lasagna, cu condiţia să am mult vin alături.

– O zi grea, hmm?

– Mai degrabă iritantă decît grea, răspunse el, în timp ce mergeau împreună spre dormitor. Vreo două probleme de sistem. Una în Baltimore, cealaltă în Chicago. Ambele au avut nevoie de prezenţa mea la faţa locului.

Eve îşi boţi buzele, în timp ce Roarke se dezbrăca pentru duş.

– Ai fost azi la Baltimore şi la Chicago?

– Cu un scurt popas la Philadelphia, că tot era în drum.

– Ţi-ai luat un biftec cu brînză?

– Nu, n-am avut timp pentru plăceri din astea. Jeturile la maximum, comandă el, intrînd sub duş. Şapte grade.

Pînă şi simplul gînd al unui duş la acea temperatură o făcea să dîrdîie. Totuşi, îi şi plăcea să stea alături, să privească cum şiroia pe el apa rece.

– Şi le-ai rezolvat? Problemele de sistem?

– Poţi să pariezi pe fundu' tău trăsnet. Un inginer, un manager de secţie şi doi vicepreşedinţi îşi vor căuta alte slujbe. O administratoare suprasolicitată tocmai şi-a tras un birou nou în colţ şi o funcţie superioară – plus o creştere frumuşică de salariu, iar un tînăr de la cercetare şi dezvoltare îşi sărbătoreşte avansarea ca şef de proiect.

– I-auzi, da' ştiu c-ai fost cam ocupat acolo, schimbînd viețile oamenilor.

Roarke îşi dădu peste cap minunata coamă de păr negru.

– O căptuşire mică a contului de cheltuieli, ceea ce e o veche tradiţie, din punct de vedere corporatist. Nu mă deranjează. Dar nu e bine să te lăcomeşti, nici să devii neatent şi arogant. În caz contrar nici nu ştii cînd zbori şi ajungi să te-ntrebi cum naiba ai să-ţi mai ţii condomeniul ăla de pe Maui, plus „garnitura" căreia-i plac bibilurile în cutiuţe albastre de la Tiffany.

– Stai aşa... făcu Eve un pas înapoi, în timp ce Roarke ieşea de sub duş. Delapidare? Vorbeşti despre o delapidare?

– La Chicago. La Baltimore a fost doar incompetenţă – ceea ce, într-un fel, e şi mai enervant.

– I-ai dat în urmărire penală? Pe cei de la Chicago?

Roarke luă un prosop şi începu să se şteargă.

– Am rezolvat-o în felul meu, locotenente, continuă el, nelăsîndu-i timp să vorbească. Nu chem poliţia la cel mai mic hop de pe drum.

– În ultima vreme, tot aud asta. Delapidarea e delict penal, Roarke.

– Nu zău? Ei, ca să vezi!

Cu prosopul înfăşurat în jurul şoldurilor, Roarke trecu pe lîngă ea, îndreptîndu-se spre debaraua din camera lui.

– Au să plătească, poţi să fii sigură de asta. Cred că în momentul de faţă beau pînă nu mai ştiu de ei şi varsă lacrimi

amare că şi-au distrus singuri carierele. Vor avea noroc dacă-şi mai găsesc o slujbă de măturat pe sub birouri. Că să mai şadă vreodată la unul, nici o şansă, mama lor de cretini.

Eve stătu un moment pe gînduri.

– Poliţia s-ar fi purtat mai blînd cu ei.

Roarke îi aruncă o privire peste umăr, zîmbind cu răceală.

– Am mai spus-o şi o spun din nou. Eşti un tip de-a dreptul înspăimîntător.

– Zău?

Îmbrăcă o cămaşă şi începu să-şi încheie nasturii.

– Şi ziua ta cum a fost, *darling* Eve?

– Îţi povestesc pe drum.

Cînd ajunseră la restaurant, Roarke era complet informat.

Peabody, constată Eve, făcuse o descriere adecvată. Localul era ticsit şi zgomotos, iar prin aer pluteau nişte mirosuri ciudate. Ospătarii, cu şorţuri albe cu pieptar peste hainele de stradă, mergeau încet, ca nişte broaşte ţestoase, ducînd tăvi încărcate cu mîncare sau strîngeau farfuriile goale.

Cînd chelnerii nu trebuia să pună fundul la treabă pentru bacşişuri, bănui Eve, explicaţia era fie mîncarea, fie snobismul. După cum arătau lucrurile acolo şi după simplitatea decorului, deduse că despre calitatea mîncării era vorba.

Cineva gîngurea în staţia de amplificare într-o limbă despre care presupuse că era italiana. Frescele aproape puerile care decorau pereţii reprezentau locuri din Italia.

Observă lumînările bondoace de pe mese, la fel ca aceea pe care o păstrase Tina Cobb printre suvenirurile ei.

– Am rezervat pe numele tău, strigă ea în urechea lui Roarke, ca să se facă auzită peste toată hărmălaia.

– Hmm?

– Toate locurile erau ocupate. Numele de Roarke eliberează o masă mai repede decît cel de Dallas.

– A!

– Hmm! A. Bla-bla.

Roarke rîse, o ciupi, apoi se întoarse spre şeful de sală, care părea cît se poate de plictisit.

– Avem o masă pentru doi, pe numele Roarke.

Omul avea trupul masiv strîns într-un smoching de modă veche şi arăta ca un parizer de soia îndesat cu forţa în ambalaj. Ochii somnoroşi îi săriră din orbite şi se ridică de pe taburetul pe care şedea.

– Da, da! Domnul Roarke. Masa vă aşteaptă. Cea mai bună masă a casei.

Accentul său italienesc avea o tonalitate newyorkeză clară. Roma via Bronx.

– Vă rog, veniţi cu mine. Uş, uş! alungă el clienţii şi chelnerii din drum, ca să facă loc. Eu sînt Gino. Vă rog să-mi spuneţi tot ce doriţi. Orice. Pastele de astă-seară sînt spaghetti con polpettone, iar specialitatea e rollatini di pollo. Luaţi şi vin, da? O sticlă de Barolo, din partea casei. E foarte bun. Gustos şi tare, dar nu te doboară.

– Sună perfect. Mulţumesc foarte mult.

– Pentru nimic. Pentru absolut nimic.

Pocni din degete spre un ospătar care fusese vizibil pus în alertă. Imediat apăru vinul, care fu destupat, turnat şi aprobat. Listele de bucate fură oferite cu gesturi teatrale, iar personalul se retrase cu un pas, învîrtindu-se în jurul mesei fără să-i mai ia în seamă pe ceilalţi clienţi care sperau să fie serviţi şi ei pînă în deceniul următor.

– Nu te saturi niciodată să fii slugărit? întrebă Eve.

– Stai să mă gîndesc...

Roarke sorbi din vin, apoi se rezemă de spătar, zîmbind.

– Nu.

– Bănuiam eu. Aruncă o privire pe listă. Ce-i potpuriul ăla de spaghetti despre care vorbea?

– *Polpettone*. Spaghetti cu perişoare.

– Serios? se învioră ea imediat. OK, îl iau. Puse lista deoparte. Tu ce vrei?

– Cred c-am să încerc lasagna cu două sosuri. Mi-ai băgat-o în cap şi nu mă pot gîndi la altceva. O să luăm nişte antipasto la aperitiv, altfel dezamăgim gazdele.

– Păi atunci, să le bucurăm.

În clipa cînd Roarke puse pe masă lista, şeful de sală şi chelnerul se materializară lîngă ei. Eve îl lăsă pe Roarke să comande şi scoase din poşetă fotografia Tinei Cobb.

– O recunoşti pe femeia asta? îl întrebă ea pe Gino.

– Mă scuzaţi?

– A fost aici, cu un bărbat, în iulie. Îţi aminteşti cumva dacă ai văzut-o?

– Mă scuzaţi, repetă el, cu un aer perplex, aruncînd o privire spre Roarke. Avem atît de mulţi clienţi...

Fruntea i se îmbrobonase de sudoare; îşi frîngea mîinile şi stătea ca un elev nervos care se încurcase la un examen vital.

– Aruncă doar o privire. Poate ai văzut-o intrînd. Tînără, probabil dichisită ca pentru o întîlnire mai specială. Înaltă cam de cinci picioare şi trei inci, o sută douăzeci de livre. Cu aerul unei fete care iese la prima întîlnire cu un bărbat.

– Ă...

– Mi-ai putea face o favoare, spuse Eve, înainte ca italianul să se facă fleaşcă la picioarele ei. Le-ai putea-o arăta ospătarilor, poate îşi aminteşte vreunul dintre ei.

– Încîntat s-o fac. *Onorat* chiar, desigur. Imediat.

– Îmi place mai mult cînd sînt enervaţi sau ostili, conchise Eve, în timp ce Gino pleca grăbit. Mă rog, oricum, şansele sînt minime.

– Măcar ne alegem cu o masă bună. Şi – ridică mîna, sărutîndu-i degetele – eu mă aleg şi cu o întîlnire-n oraş cu nevastă-mea.

– Localul ăsta are un succes enorm. Cum de nu l-ai cumpărat?

În timp ce sorbea din vin, Roarke continuă să-i ţină mîna într-a lui. Nu arăta deloc ca un om care toată ziua zburase dintr-un oraş în altul, concediind delapidatorii şi incompetenţii.

– Ai vrea?

Eve clătină din cap.

– Două femei moarte. Una, ca mijloc de atingere a unui

scop, cealaltă pentru că pur şi simplu s-a nimerit să fie în locul nepotrivit, la timpul nepotrivit. Nu e un ucigaş din principiu. Omoară fiindcă e mai eficient. Vrea să-şi atingă scopul. Şi ca să-l atingă, trebuie să folosească unelte şi să treacă peste obstacole. Cam cum ai făcut tu azi, doar că el varsă cu adevărat sînge.

– Hmm, fu singurul comentariu al lui Roarke.

– Ceea ce vreau să spun e că ai să ajungi din punctul A în punctul B şi, dacă trebuie s-o iei pe alături şi să treci peste cineva, treci. Vreau să zic că el are o direcţie precisă.

– Am înţeles.

– Dacă Jacobs nu era acolo, n-ar fi trebuit s-o omoare. Dacă nu trebuia s-o omoare pe Jacobs, probabil că n-ar fi omorît-o nici pe Cobb. Cel puţin, nu imediat, deşi pun pariu că se gîndise cum s-o facă, dacă şi cînd. Dacă găsea diamantele – slabe şanse – sau, mai probabil, găsea ceva care să-l ducă la ele, ar fi urmat pista aia.

Luă un corn, îl rupse în două şi muşcă din el.

– Nu se codeşte să omoare şi – pentru că gîndeşte în avans – trebuie să se fi gîndit la posibilitatea de a o lichida şi pe Samantha Gannon, după ce punea mîna pe pradă. Dar n-a intrat în casa ei pregătit să comită o crimă.

– Se adaptează din mers. Înţelege virtuţile flexibilităţii şi necesitatea de a nu scăpa mingea din ochi, ca să zic aşa. Ceea ce avem pînă acum indică un om care nu intră în panică dacă ceva îi schimbă planul. Reacţionează şi merge mai departe, în conformitate cu noile condiţii.

– O descriere destul de măgulitoare.

– Cîtuşi de puţin, o contrazise Roarke, deoarece flexibilitatea şi concentrarea lui sînt complet amorale şi egoiste. După cum ai subliniat, am avut – şi am – şi eu propriile mele planuri de joc şi cunosc foarte bine atracţia seducătoare a pietrelor sclipitoare. Banii, oricît de atrăgători ar fi, nu te captivează la fel. N-au aceeaşi strălucire, acea lumină orbitoare, culorile, formele... Atracţia asta are ceva primitiv, ceva visceral. Şi cu toate astea, a ucide pentru un

pumn de sclipiciuri înjoseşte toată afacerea. Asta, după părerea mea.

– Dar să le furi e în regulă.

Roarke zîmbi, luînd cealaltă jumătate a cornului.

– Dacă o faci aşa cum trebuie. Odată – într-o altă viaţă, desigur – am... uşurat o pasăre din Londra de cîteva pene colorate. Şi le ţinea închise într-un seif – pe întuneric. Ce păcat! Ce rost are să ţii încuiate toate frumuseţile astea, cînd ele nu aşteaptă decît să strălucească din nou? Avea o casă în Mayfair, păzită ca afurisitul de Palat Buckingham. Am făcut treaba solo, doar ca să-mi demonstrez că sînt în stare.

Eve ştia că n-ar fi trebuit să se amuze, dar n-avea încotro.

– Pun pariu c-ai putut.

– Ai cîştigat. Hristoase, ce satisfacţie! Cred că aveam douăzeci de ani. Încă-mi amintesc – îmi amintesc exact – ce-am simţit cînd am luat pietrele alea din întuneric şi le-am privit cum se trezeau la viaţă în mîinile mele. Au nevoie de lumină ca să se însufleţească.

– Şi ce-ai făcut cu ele?

– Ei, asta-i altă poveste, locotenente. Umplu paharele de vin. Cu totul altă poveste.

Chelnerul le servi antipasto. Pe urmele lui veni grăbit şi şeful de sală, trăgînd de braţ o ospătăriţă.

– Spune-i lui signora, ordonă el.

– OK. Cred că am servit pe ea.

– Era cu un bărbat?

– Mda. Ascultaţi, nu sînt sută la sută.

– Poate să stea jos un minut? îl întrebă Eve pe Gino.

– Cum doriţi. Absolut cum doriţi. Antipasto, e bun?

– E excelent.

– Şi vinul?

Observînd lucirea din ochii lui Eve, Roarke se foi în scaun.

– E un vin foarte bun. Splendidă alegere. Mă întreb dacă putem aduce un scaun pentru...

– Eu sînt Carmen, se prezentă ospătăriţa.

Noroc că exista un scaun liber în apropiere, căci Eve nu se îndoia că Gino ar fi aruncat în stradă alt client, ca să satisfacă cererea lui Roarke. Deşi continua să se învîrtească pe lîngă masă, Eve îl ignoră, întorcîndu-se spre Carmen.

– Ce-ţi mai aminteşti?

Carmen privi atentă fotografia pe care Gino i-o adusese înapoi lui Eve.

– Gino a spus că era o prima întîlnire. Şi cred că amintesc că am servit pe ea. Pe ei. Ea era toată nervoasă şi ameţită ca şi cum nu ieşea mult, şi arăta tînără destul că a trebuit s-o legitim. Nu mi-a plăcut s-o legitim, că s-a încurcat toată, dar a fost OK, că era legală. La fix. De-asta amintesc de ea.

– Şi el? Despre el ce-ţi aminteşti?

– Păi... Nu era la fel tînăr ca ea, şi era mult mai sigur. Ca şi cum umblase mult. A comandat în italiană, aşa, normal. Amintesc asta fiindcă unii se dau mari. Şi nu s-a zgîrcit cu bacşiş.

– Cum a plătit?

– Cash. Amintesc mereu cînd plătesc cash, mai ales cînd nu se dă la mine.

– Poţi să-l descrii?

– Păi, nu ştiu. N-am dat atît atenţie. Cred că era brunet. Nu prea brunet. Adică nu...

Îl privi pe Roarke, părul lui, parcă gata să ofteze, dacă ar fi putut.

– Nu negru.

– Mhm... Carmen. Eve o bătu pe mînă, ca să-i atragă iar atenţia. Cum avea culoarea pielii?

– A, păi, era alb. Dar avea un bronz. Acum amintesc şi asta. Ca şi cum avuse o lampă foarte bună sau o vacanţă foarte frumoasă. Nu, avea păr deschis! Da, aşa avea. Avea păr blond, fiindcă făcea mare contrast cu bronzul. Cred. Oricum. Şi era foarte atent cu ea. Acuma că gîndesc, amintesc că tot mereu cînd treceam asculta pe ea sau punea întrebări. Mulţi tipi – naiba, cei mai mulţi tipi – nu ascultă.

– Ai spus că era mai vîrstnic decît ea. Cam ce vîrstă avea?

– Păi, mi-e greu de zis. De amintit. Nu cred că era una de-aia de tătic.

– Şi constituţia fizică?

– Serios că nu ştiu. Şedea, ştiţi. Nu era porcoman. Arăta normal.

– Piercinguri, tatuaje?

– Mamă, auzi! Nu amintesc. Avea un ceas foarte bun la mînă. Am observat. Ea era la doamne cînd am adus cafeaua şi el uitat la ceas. Arăta foarte şic, subţire şi argintiu, cu cadran ca mama de perlă... Cum se zice la aia?

– Sidef? sugeră Roarke.

– Mda. Da, sidef. Era un ceas foarte şic. Scump, arăta.

– Ai fi dispusă să lucrezi cu un grafician al poliţiei?

– Asta-i treabă de poliţie? Mamă! Dar ce-au făcut?

– El mă interesează. Aş vrea să aranjezi să vii pînă la Central, mîine. Pot să-ţi rezolv cu transportul.

– Sigur. Va fi interesamt.

– Dacă-mi dai datele dumitale personale, te va contacta cineva.

Eve culese o măslină de pe farfurie, în timp ce Carmen îşi ducea scaunul la loc.

– Mor de plăcere cînd şansele mici dau roade.

Văzu farfuriile cu paste venind spre ei şi făcu un efort să nu saliveze.

– Lasă-mă doar un minut, să fac pregătirile.

Îşi scoase linkul ca să sune la Cop Central şi să programeze o şedinţă de grafică. În timp ce-l asculta pe sergentul de gardă, puse vreo două întrebări criptice, învîrtind pastele pe furculiţă. Încheie repede convorbirea şi-şi îndesă furculiţa în gură.

– Nadine a dat publicităţii legătura.

– Poftim?

– Scuză-mă.

Eve înghiţi, apoi repetă informaţia mai coerent.

– Mă aşteptam s-o facă după ce a vorbit cu Gannon.

– Probleme?

– Dacă era riscant, aş fi oprit-o. Şi, ca să fiu dreaptă, n-ar fi insistat. Nu, nu e nici o problemă. Va vedea şi el emisiunea şi va şti că avem nişte piste. O să-l pună pe gînduri, o să-l facă să se întrebe...

Împunse cu furculiţa o perişoară şi o înfăşură în paste.

– Bobby Smith, oricine naiba o fi, va avea la ce se gîndi în noaptea asta.

Şi Eve nu greşise. Bobby venise acasă mai devreme de la un cocteil, unde se plictisise de moarte. Aceiaşi oameni, aceleaşi conversaţii, acelaşi *ennui.* Niciodată nu era nimic nou. Desigur, avea o mulţime de noutăţi de discutat, dar nu prea credea că activităţile lui recente se pretau la o conversaţie de cocteil.

Deschisese ecranul. Înainte de a pleca programase unitatea să înregistreze orice referire la mai multe cuvinte-cheie: Gannon, Jacobs – aşa reieşise că se numea –, Cobb. Tina cea dulce şi micuţă. Şi, într-adevăr, se transmisese un reportaj detaliat, cu delicioasa Nadine Furst, pe 75, care conţinuse toate aceste cuvinte cheie.

Vasăzică, stabiliseră legătura. Nu se aşteptase ca poliţia să se prindă atît de repede. Nu că ar fi contat cu ceva.

Se schimbă într-o pereche de pantaloni de salon şi un halat de mătase. Îşi turnă un brandy şi-şi pregăti o farfurie cu fructe şi brînză, ca să se simtă cît mai bine în timp ce revedea reportajul.

Instalat pe canapea, în camera media a apartamentului său cu două niveluri de pe Park Avenue, ciugulea din Brie şi struguri verzi, în timp ce Nadine relata cazul.

Nimic care să-l pună în relaţie cu naiva cameristă, conchise el. Fusese prudent. Folosise contul pe care-l crease anume în acest scop, şi o unitate publică. Întotdeauna o ducea în locuri unde se pierdeau în mulţime. Cînd luase hotărîrea s-o omoare, o dusese în clădirea de pe Avenue B, pe care compania tatălui său o renova.

Era nelocuită şi, deşi cursese puţin – ba chiar, considerabil

de mult sînge – ştersese orice urme. Chiar dacă-i mai scăpaseră o pată, două, echipele de tîmplari şi instalatori n-aveau nici o şansă să le dea atenţie, printre toate petele vechi.

Nu, nu exista nimic care s-o asocieze pe camerista proastă de la agenţie cu fiul educat şi cultivat al unuia dintre principalii oameni de afaceri ai oraşului. Nimic care să-l asocieze pe el cu tînărul artist cinstit şi muncitor pe nume Bobby Smith.

Ideea cu artistul fusese genială. Ştia să deseneze destul de bine şi o fermecase pe Tina cea credulă şi nătîngă cu o mică schiţă de portret.

Fusese nevoie să ia un *autobuz,* ca să simuleze întîlnirea „întîmplătoare". Neplăcută treabă. Nu înţelegea cum puteau oamenii să tolereze asemenea experienţe, dar îşi imagina că acei care o făceau nici nu ştiau şi nici nu meritau altceva.

În continuare, totul mersese cum nu se putea mai simplu. Se îndrăgostise de el. Nu fusese nevoie să depună nici un efort în acest sens. Cîteva întîlniri ieftine, cîteva sărutări şi obţinuse intrarea în casa Gannon.

Nu trebuise decît să ofteze, să meargă cu ea într-o dimineaţă – susţinînd, cînd se întîlniseră în staţia de autobuz de lîngă casa din oraş, că nu putuse dormi gîndindu-se la ea toată noaptea.

O, cum mai roşise şi se dusese împreună cu el pînă la uşa Samanthei Gannon.

O privise cum introducea codul, memorînd succesiunea de cifre, şi ignorîndu-i protestele şoptite şi lipsite de convingere, se strecurase înăuntru după era, furîndu-i încă un sărut.

O, Bobby, nu se poate! *Dacă Donşoara Gannon vine jos, pot să am probleme. Chiar să mă dea afară. Trebuie să pleci.*

Dar, în timp ce-l alunga, continuase să chicotească, de parcă ar fi fost doi copii care făceau o poznă.

Ce simplu fusese, apoi, s-o vadă cum introducea grăbită codul sistemului de alarmă.

Nu-i fusese însă la fel de simplu, să plece, în timp ce ea îi

făcea cu mîna. O clipă, un moment fierbinte doar, se gîndise s-o omoare atunci. Doar ca să-i facă praf mutra aia zîmbăreață, *vulgară,* și să termine odată. Își imagina cum ar fi urcat la etaj, s-o smulgă pe Gannon din pat și s-o ia la poceală pînă afla de la ea unde erau diamantele. S-o bată pînă-i spunea totul, *tot* ce nu scrisese în cartea aia ridicolă. Dar nu acesta era planul. Planul lui atent gîndit.

În fond, își spuse el ridicînd din umeri, planurile se schimbau. Așa că scăpase după ce comisese două crime. Două. Închină în propria lui sănătate, apoi sorbi din paharul cu brandy.

Poliția putea să speculeze cît voia, niciodată n-aveau să facă legătura dintre el, un om ca el, și o ființă atît de banală ca Tina Cobb. Bobby Smith? O plăsmuire, o fantomă, un nor de fum.

Nu se apropiase nici măcar cu un pas de diamante, dar avea s-o facă. O, da, avea s-o facă. Pe toți sfinții, cel puțin nu se *plictisea.*

Samantha Gannon era cheia. Îi recitise cartea de nenumărate ori, după acea primă lectură cînd, șocat, găsise dezvăluite în paginile ei atîtea secrete ale propriei lui familii. Îl uluise, îl stupefiase, îl înfuriase.

De ce nu-i spusese nimeni că undeva erau ascunse milioane – *milioane* – de dolari? Diamante care-i aparțineau, de drept, lui.

Scumpul lui tătic omisese din povestire acest mic detaliu.

Le voia. Și le va obține. Nimic mai simplu. Apoi, cu ajutorul lor, va scăpa de tatăl său și de obositoarea lui etică a muncii. Avea să scape de plictiseală, de stereotipia cercului de prieteni.

Urma să fie, așa cum fusese și bunicul lui, unic.

Întinzîndu-se, căută alt program și privi seria de interviuri pe care le înregistrase. În fiecare, Samantha era cultivată, inteligentă, atrăgătoare. Tocmai din acest motiv nu încercase să ia direct legătura cu ea.

Nu, Tina cea bătută-n cap, cu ochii ei aburiți de stele, fusese o formulă mult mai deșteaptă și mai sigură.

Totuși, abia aștepta s-o cunoască pe Samantha mai bine. Mult mai bine – și mai intim.

23

Ca de obicei, cînd se trezi, Eve constată că Roarke se sculase, se îmbrăcase deja și se instalase în cealaltă jumătate a dormitorului, cu cafeaua, motanul și rapoartele de dimineață ale bursei pe ecran.

Mînca, văzu ea cu un ochi cîrpit de somn, ceva ce părea a fi pepene proaspăt și introducea manual pe tastatura unui link niște cifre – coduri sau secrete de stat, ce știa ea?

Mormăi în loc de bună dimineața și se duse împleticindu-se la baie.

În timp ce închidea ușa, îl auzi pe Roarke adresîndu-i-se motanului:

– Nu-i în cea mai bună formă înaintea cafelei de dimineață, așa-i?

Cînd ieși din baie, Roarke trecuse pe actualități, adăugînd și sunetul, și savura un covrig. I-l luă din mînă, îi fură și cafeaua, și porni cu amîndouă spre debara.

– Ești la fel de rea ca motanul ăsta, se plînse el.

– Dar mai rapidă. În dimineața asta am o informare. Ai prins vreun buletin meteo?

– Caniculă.

– Caniculă de groază, sau normală?

– E septembrie la New York, Eve. Ghicește.

Resemnată, alese niște haine care riscau mai puțin să i se lipească de piele la cinci minute după ce ieșea din casă.

– A, am pentru tine o mică informație despre diamante. Ieri am scormonit puțin în stînga și-n dreapta.

– Serios?

Eve privi în jur, așteptîndu-se să-i spună că bluza nu se asorta cu pantalonii, sau că jacheta nu mergea cu bluza, dar

se părea să avusese noroc şi alesese nişte haine care corespundeau standardelor lui.

– Nu mă aşteptam să ai timp, cu atîtea şuturi în fund cîte-ai avut de dat.

– Au cerut timp şi eforturi considerabile. Dar, printre măceluri, mi-am găsit un mic răgaz. Am adunat totul la un loc azi-dimineaţă, în timp ce tu-ţi prelungeai puţin somnul de înfrumuseţare.

– Ăsta-i un sarcasm?

– *Darling,* cum poate fi un sarcasm faptul că-ţi spun că eşti frumoasă?

Drept răspuns, Eve pufni, în timp ce-şi punea hamul armei.

– Jacheta asta îţi stă bine.

Îl privi cu prudenţă, potrivindu-şi teaca la subsuoară.

– Dar...?

– Nici un „dar".

Era o jachetă kaki deschis, pe care el ar fi numit-o – cafea-cu-lapte, de pildă. Niciodată nu înţelesese de ce oamenii trebuia să dea nume stranii culorilor.

– Frumoasa mea războinică urbană.

– Scuteşte-mă. Ce-ai aflat?

– Foarte puţin, de fapt, bătu el cu degetul în discheta pe care o pusese pe masă. Compania de asigurări a plătit pentru sfertul recuperat şi onorariul de cinci la sută al detectivului pentru celelalte. Deci, a fost o pierdere grea. S-ar fi putut şi mai rău, dar companiile de asigurări tind să aibă o imagine destul de tulbure a plăţilor de milioane de dolari.

– E miza lor, ridică din umeri Eve. Nu-ţi convine, nu joci.

– Într-adevăr. Au strîns-o tare de tot în menghină pe fiica lui O'Hara, dar n-au putut smulge nimic de la ea. Pe lîngă asta, ea a fost cea care a găsit diamantele, sau l-a ajutat pe detectiv să le găsească, şi a participat la arestarea lui Crew.

– Mda, atîta lucru am înţeles şi eu. Spune-mi ce nu ştiu.

– Au mai anchetat familia omului din interior, asociaţii

şi colegii. N-au găsit nimic, dar i-au ţinut sub supraveghere ani de zile. Dacă unul dintre ei şi-ar fi ridicat brusc nivelul de trai fără să cîştige, să zicem, la loterie, ar fi fost săltat. Nu i-au găsit însă niciodată nici pe fosta nevastă a lui Crew şi nici pe fiul lui.

– Avea un copil? întrebă Eve, reproşîndu-şi că nu verificase rezultatele prelucrărilor în seara trecută, după ce se întorseseră acasă.

– Se pare că da, deşi în cartea lui Gannon nu apare. A fost căsătorit, a divorţat şi a avut un fiu care la data marii lovituri împlinise şapte ani. N-am găsit nimic despre soţia lui, începînd de la şase luni după divorţ.

Interesată, Eve reveni spre fotolii.

– S-a dat la fund?

– S-a dat la fund, după cum se pare, şi acolo a rămas.

În timp ce vorbea, Roarke îşi luă alt covrig şi-şi mai turnă cafea. Apoi se aşeză din nou.

– I-am dat de urmă, dacă vrei. A fost nevoie de mai mult decît o procedură standard, şi a durat ceva timp. De-atunci a trecut o jumătate de secol. Nu m-a deranjat. Mă distrează investigaţiile astea.

– Şi în carte de ce nu zice nimic?

– Cred c-ar fi mai bine s-o întrebi pe Samantha.

– Pe bune că da. E o pistă.

Îngîndurată, Eve îşi puse lucrurile în diverse buzunare; comunicatorul, agenda, linkul, actele.

– Dacă ai timp, e excelent. Am să i-o pasez lui Feeney. EDD-ul ar trebui să poată adulmeca o femeie cu un copil. Avem „jucării" mai bune pentru aşa ceva decît în urmă cu cincizeci de ani.

Se gîndea la căpitanul de la Electronic Detective Division, fostul ei partener. Pariez că şi pe el îl incită chestiile de genul ăsta.

– Vine să mă ia Peabody, adăugă ea, consultîndu-şi ceasul. Ar cam fi timpul. Îl caut pe Feeney, să văd dacă are timp. Datele fostei doamne Crew sînt aici? întrebă ea, luînd discheta.

– Evident.

Roarke auzi semnalul de la poartă şi, după ce verifică, îi deschise lui Peabody.

– Te conduc pînă jos.

– Ai să fii în oraş azi?

– Aşa intenţionez.

În timp ce porneau în jos pe trepte, îşi trecu o mînă peste părul ei, apoi se opri, cînd Eve întoarse capul, zîmbindu-i.

– Ce e?

– Poate că te găsesc drăguţă, nimic mai mult. Sau, pentru că îmi amintesc că scările se pot folosi şi la altceva. Ori poate, poate numai, fiindcă ştiu că jos nu aşteaptă nici un valet acru şi constipat, cu creier de droid, care să-şi împingă buza de jos spre mine cînd ies.

– Ţi-e dor de el.

Roarke scoase un mîrîit.

– Te rog. Cred că ai nevoie de-o pastilă pentru cap.

– Ba tu ai nevoie. Îţi lipseşte ritualul, micul dans de dimineaţă.

– Termină! Acum m-ai făcut să mi-l imaginez pe Summerset dansînd. E oribil. Poartă un... din-alea...

– Un tutu?

– Mda, aşa-i zice.

– Mulţumesc foarte mult că m-ai făcut pe *mine* să-mi închipui imaginea asta.

– Cu plăcere. Ştii ceva? Chiar eşti drăguţă.

La baza scării, Eve se opri, îl apucă de păr şi-i trase capul spre ea, pentru a-i da un sărut lung şi fierbinte.

– Ei, cu asta mi-ai băgat în cap cu totul alte imagini, murmură el, cînd îi dădu drumul.

– Şi ţie, şi mie. Cu atît mai bine pentru noi.

Mulţumită, se duse la uşă şi o deschise.

Cînd o văzu pe Peabody cu tînărul McNab coborînd din maşina de poliţie verde ca mazărea, fruntea i se încreţi. Arătau ca doi... Nici nu ştia cu ce naiba semănau.

Era obişnuită să-l vadă pe McNab, campionul modei din

Cop Central, îmbrăcat cu cîte ceva straniu şi bătător la ochi, astfel încît pantalonii lucioşi de culoarea ardeiului iute, cu zecile lor de buzunare, şi cămaşa de un albastru-electric plină de – ha, ha – imprimeuri cu ardei iuţi n-o făcură să ezite decît o clipă. Nici vesta de culoare roşie incandescentă, lungă pînă la şolduri, n-o surprinse şi nici cizmele albastre care-i ajungeau la genunchii noduroşi.

Părul auriu, legat într-o coadă lungă şi lucioasă, chipul îngust, de o atracţie ciudată, acoperit de nişte ochelari de soare roşii, cu lentile albastre reflectorizante şi vreo duzină de ţepi argintii lucindu-i la urechi, întregeau imaginea. Dar ajutoarea ei – nu, acum îi era parteneră, nu trebuia să uite asta – arăta cu totul altfel. Purta pantaloni mulaţi pe picior care se terminau brusc la jumătatea pulpei şi aveau culoarea... mucegaiului, conchise Eve. A mucegaiului de pe brînza uitată în fundul frigiderului. Mai avea şi un fel de bluză drapată, de aceeaşi culoare, care arăta de parcă ar fi dormit în ea vreo două săptămîni, şi o jachetă cafenie, lungă pînă la genunchi. În locul pantofilor fandosiţi care o chinuiseră în ajun, alesese un soi de sandale ce păreau făcute din frînghii înnodate de un cercetaş nebun. La gît şi urechi, îi atîrnau tot felul de lanţuri, pandantive şi pietre în culori stranii.

– În ce v-aţi deghizat, într-o vînzătoare de stradă din lumea a treia cu maimuţoiul ei dresat?

– E un omagiu la adresa educaţiei mele Free-Ager. Şi e foarte comod. Toate materialele sînt naturale, se lăudă Peabody, potrivindu-şi ochelarii de soare cu lentile rotunde.

– Eu găsesc că arată sexy, declară McNab, strîngînd-o lîngă el. Un stil aşa, mai medieval.

– Pentru tine şi scoarţa de copac arată sexy, replică Eve.

– Mda. Mă duce cu gîndul la pădure. *She-body* alergînd goală prin pădure.

Peabody îi dădu un cot, chicotind.

– Îmi caut lookul de detectiv, îi spuse ea lui Roarke. E un proces în curs de desfăşurare.

– Eu zic că arăţi fermecător.

– Of, mai taci din *gură,* ripostă Eve, în timp ce obrajii lui Peabody se înroşeau de plăcere. Mi-ai reparat mizeria aia? îl întrebă ea pe McNab.

– Am o veste bună şi una proastă. Vestea proastă e că-i o gioarsă cu un sistem de computer plin de erori, adică la fel ca toate maşinile din dotarea poliţiei care umblă pe străzi. Vestea bună e că-s un împuţit de geniu şi-am încropit-o cu nişte piese de schimb pe care le păstrasem de rezervă. O să reziste pînă dă norocul peste tine şi-o distrugi, sau pînă o face praf vreun bou care nu-i în stare de altceva.

– Mersi. Treci în spate, ordonă ea. În spatele *meu,* mai exact. Mi-e frică să nu orbesc, dacă te văd în oglindă.

Se întoarse spre Roarke.

– Pe curînd.

– Aştept cu nerăbdare. Auzi...

O luă de bărbie, înainte ca Eve să poată pleca din loc, şi-şi trecu uşor buzele peste ale ei, ignorîndu-i strîmbătura.

– Să ai grijă de poliţista mea.

În timp ce se aşeza în maşină, Peabody oftă.

– Mor cînd îl aud cum spune: „Poliţista mea".

Se întoarse cu faţa spre McNab.

– Tu nu-mi spui niciodată aşa.

– Şi eu sînt poliţist, aşa că nu prea merge.

– Mda, şi oricum n-ai acelaşi accent – da' tot drăgălaş eşti, declară Peabody, ţuguindu-şi buzele spre el.

– Iar tu eşti femela mea absolută She-body.

– Terminaţi, terminaţi, *terminaţi!* îi admonestă Eve. Încep să mi se ardă neuronii. În maşina asta, giugiulitul e interzis. Şi pe-o rază de zece iarzi în jurul persoanei mele, la fel. Declar oficial giugiulitul în afara legii, iar contravenienţii vor fi stîlciţi în bătaie cu o ţeavă de plumb.

– N-ai nici o ţeavă de plumb, obiectă Peabody.

– Fac eu rost de una, zise Eve.

În timp ce pornea spre poartă, aruncă o privire înapoi.

– De ce iei pe tine haine şifonate de tot rîsu'?

– E starea naturală a materialului natural. Sora mea l-a ţesut.

– Bine, şi dacă tot s-a apucat, de ce nu l-a şi netezit. Nu-mi vine să cred cît timp îmi pierd, în ultimele zile, discutîndu-ţi ţie garderoba.

– Mda, e destul de boţită, admise Peabody preocupată, în timp ce-şi privea picioarele.

– Nu crezi că pantalonii ăştia îmi fac pulpele să pară grase?

– Nu te-aud. Mi-a pocnit ceva în creier şi am urechile pline de sînge.

– În cazul ăsta, McNab şi cu mine ne vom continua giugiuleala pe care ne-ai întrerupt-o atît de grosolan.

Scoase un chiţăit, cînd mîna lui Eve se repezi spre ea şi-i răsuci lobul urechii.

– Au! Voiam doar să verific.

Eve considera o mărturie a uluitorului ei autocontrol faptul că nu-l omorîse pe nici unul dintre ei, pînă la Cop Central. Ca să-şi păstreze dosarul curat, în garaj o luă înainte, urcîndu-se singură în lift. Nu se îndoia că mai aveau de schimbat cîteva mozoleli şi vorbe dulci, înainte de a se despărţi ca să se prezinte fiecare la brigada lui. Şi, judecînd după expresia somnoros-satisfăcută din ochii lui Peabody cînd aceasta intră, presupuse că pe lîngă duelul de buze se adăugaseră şi niscaiva pipăieli.

– Informarea începe în cinşpe minute, anunţă Eve scurt. Am cîteva date noi şi trebuie să le revăd. Vreau să-l chem şi pe Feeney, dacă poate veni. Ca să dăm curs unui anumit fir, vom avea nevoie de o căutare de persoană care acoperă ultimii cincizeci de ani.

Peabody redeveni serioasă.

– Diamantele. Îl căutăm pe unul dintre hoţi? N-au murit toţi patru?

– Documentele spun că da. Îi căutăm pe fosta soţie şi fiul lui Alex Crew. S-au pierdut în patru vînturi la scurt timp după divorţ, iar în cartea lui Gannon nu scrie nimic despre ei. Vreau să ştiu de ce.

– Să vorbesc cu Feeney?

– Vorbesc eu. Tu caut-o pe Gannon şi programează o întîlnire cu ea.

– Am înţeles.

După ce introduse discheta primită de la Roarke şi-şi luă o cafea, Eve apelă biroul lui Feeney de la EDD.

Pe ecran apăru chipul familiar.

– Şapteşdoi, anunţă el nedîndu-i timp să vorbească, şi-am plecat de-aici.

Eve uitase că i se apropia concediul, aşa că încercă să coordoneze factorul de timp cu celelalte date interne.

– Ai timp pentru o căutare de persoană înainte să faci paşi cu loţiunea de soare şi pălăria de paie?

– N-am spus că pîn-atunci nu-s la slujbă. Şi-n plus, dacă ai nevoie de-o căutare de persoană, îl pot pune la treabă pe unul din băieţii mei.

Toţi subalternii lui Feeney erau „băieţi", indiferent de cromozomi.

– Am nevoie de rezultate precise, aşa că-ţi cer să te ocupi personal.

– Cît unt ţi-ai adus să mă ungi, ca să alunece bine? Mai am o droaie de făcut pînă plec.

– E vorba de omucideri multiple, o hazna de diamante şi o dispariţie mai veche de-o juma' de secol. Dar dacă eşti prea ocupat să-ţi împachetezi fustanela de hula...

– Fustanela de hula şi-o ia nevastă-mea, replică Feeney, inspirînd şi expirînd pe nas. Cincizeci de ani, ai zis?

– Cincizeci plus. Am o şedinţă aici peste vreo zece minute.

– Aia la care l-ai chemat şi pe McNab?

– Exact.

Feeney se trase de buza de jos, apoi îşi scărpină bărbia.

– Vin şi eu.

– Mersi.

Eve întrerupse legătura şi deschise fişierul primit de la Roarke, ca să se familiarizeze cu datele. În timp ce se

desfăşura, făcu cîteva còpii pe care le adăugă în pachetele deja pregătite pentru echipă; făcu unul şi pentru Feeney – gîndindu-se cu jind la vremurile cînd toată munca brută o făcea Peabody.

Ajunse ultima în sala de conferinţe.

– Detectiv Peabody, informează-l pe căpitanul Feeney cu privire la anchetă.

Peabody clipi din ochi.

– Hmm?

– Nu mai auzi, din cauza drăciilor ălora pe care ţi le-ai atîrnat la urechi? Rezumă-i cazul, detectiv, şi pune-l pe căpitanul Feeney la curent.

– Am înţeles.

Vocea lui Peabody suna cam piţigăiat, iar la primele date se poticni de cîteva ori, dar Eve observă mulţumită că în cele din urmă îşi găsi ritmul. Va mai trece un timp pînă să aibă tăria să conducă o echipă, însă avea o minte agilă şi isteaţă, iar după ce-i trecea nervozitatea de la început, folosea o metodă coerentă şi directă de a transmite datele.

– Mulţumesc, detectiv.

Îl aşteptă pe Feeney să-şi termine însemnările.

– Baxter, ai aflat ceva despre Jacobs, la club?

– Nici o pistă. Era clientă obişnuită. Venea singură sau însoţită de un partener ori de un grup. În noaptea respectivă a fost singură, şi tot singură a plecat. A dansat puţin, a băut cîteva pahare, a conversat cu vreo doi tipi. Barmanul zice că a plecat singură, fiindcă la ultimul pahar a stat de vorbă cu el. I-a spus că trecea printr-o perioadă proastă. Nu-i plăcea nici unul dintre bărbaţii pe care-i întîlnise în ultima vreme. Avem cîteva nume şi le vom verifica azi, dar nici unul nu pare semnificativ.

– Bine, mergi pînă la capăt. În urma informaţiilor obţinute despre Cobb, i-am arătat poza în restaurantul Ciprioni's, unde se crede că a avut o întîlnire cu individul pe care-l cunoaştem sub numele de Bobby Smith.

– Ai fost la Ciprioni's? exclamă Peabody.

– Trebuia să mănînc şi să urmăresc pista. Aşa că am împuşcat doi iepuri dintr-un foc.

– Altora le place mîncarea italienească, scînci Peabody.

Eve o ignoră.

– Am găsit-o pe ospătăriţa care i-a servit în iulie. Şi-o aminteşte pe Cobb. I-am programat o întîlnire cu un portretist de la noi care să-ncerce să-i stimuleze memoria în legătură cu semnalmentele partenerului lui Cobb. Putem căuta şi la muzeele, galeriile, teatrele pe care credem că le-au vizitat. S-ar putea să-şi aducă aminte cineva de ei.

– Mergem noi, spuse Baxter. Am trecut deja pe la cîteva.

– Bine. Acum, că mass-media a anunţat posibila legătură dintre crime, prada noastră şi-a dat probabil seama că am făcut joncţiunea şi investigăm combinat. Nu consider că e un dezavantaj pentru anchetă.

Făcu o pauză şi continuă:

– Veţi găsi în pachete date despre Alex Crew, unul dintre hoţii de diamante şi singurul dintre cei patru care a manifestat un comportament violent. Sursa mea mi-a relatat că exista o fostă soţie şi un fiu. Amîndoi au dispărut în perioada dintre divorţ şi furt. Vreau să îi găsiţi.

– I-o fi omorît Crew, sugeră Peabody.

– Da, m-am gîndit şi la asta. Nu s-a codit să-l omoare pe unul dintre complici, nici să comită o tentativă de omor contra fiicei altuia. Mai fusese închis şi era suspectat şi de alte crime. Nu avea scrupule. Asasinarea unei foste soţii nu este exclusă şi nici uciderea sau vătămarea unui copil. A propriului său copil.

Taţii o fac uneori, îşi spuse ea. Şi taţii pot fi nişte monştri, la fel ca oricare alţii.

– Morţi sau vii, vreau să-i găsim, continuă ea. Avem numele lor de la naştere şi locurile unde au fost înainte să dispară. Peabody şi cu mine vom vorbi în dimineaţa asta cu Gannon, adăugă ea, privind spre partenera ei.

– La unsprezece fix, la Rembrandt, preciză Peabody.

– E posibil să aibă mai multe informaţii despre ei, aflate

de la familie sau din cercetările pentru carte. Mai vreau să ne explice de ce i-a omis din carte, cînd celelalte persoane sînt nominalizate. Feeney, cauţi?

– Se face.

– Roarke s-a oferit să ne ajute, la nevoie, în calitate de consultant civil. A adunat pentru mine datele curente şi e interesat să le dea curs pînă la capăt.

– N-am nici o obiecţie să-l folosesc pe băiat.

– McNab, vreau tot ce poţi afla despre mesajele lui Cobb şi linkurile ei. Echipamentele de comunicaţii ale lui Gannon şi Jacobs au fost ridicate deja. Vorbeşte cu ofiţerul însărcinat să le examineze.

– S-a făcut.

– I-am recomandat lui Gannon să se gîndească la necesitatea securităţii personale şi pare să fie dispusă. Vom ţine un om lîngă ea atîta timp cît ne permite bugetul. Infractorul ăsta are un scop foarte precis şi-şi alege victimele la fel de precis. Ambele victime aveau legătură cu Gannon. Dacă ajunge la concluzia că-i stă în drum, nu va ezita să încerce s-o elimine. În momentul de faţă, singura noastră pistă spre el e o crimă veche de cincizeci de ani. Trebuie să găsim şi altele.

La întoarcerea spre divizia ei, Eve privi într-o doară cum doi agenţi în civil aduceau cu forţa o femeie imobilizată care cîntărea vreo sută cincizeci de kilograme şi azvîrlea în jur o droaie de obscenităţi. Întrucît amîndoi poliţiştii erau zgîriaţi, presupuse că arestata aruncase mai mult decît insulte, înainte de a i se pune cătuşele.

Doamne, cît îşi mai iubea meseria!

– Peabody, la mine.

Eve intră în birou şi închise uşa, ceea ce o făcu pe Peabody s-o privească nedumerită.

– Am făcut ceva?

– Nu.

– Ştiu că nu m-am descurcat prea grozav la informare. Am avut doar un moment de derută, atîta tot. În rest...

– Te-ai descurcat de minune. Trebuie doar să te concentrezi asupra datelor, nu asupra ta însăți. Polițiștii prea preocupați de ei înșiși nu ajung șefi de echipă; nici cei care se răzgîndesc din două-n două minute. Ai obținut pe merit insigna, Peabody, acum trebuie s-o folosești. Dar nu pentru asta te-am chemat.

– Hainele sînt...

Privirea lui Eve o făcu să se întrerupă.

– Iar mă gîndesc la mine. Am să mă dezvăț. Deci, despre ce e vorba?

– Muncesc mult după program. Cu regularitate. Mă duc pe teren ca să urmăresc cîte o pistă, elaborez diverse scenarii sau lucrez pe link ori pe computer, în biroul meu de-acasă. Mă consult și cu Roarke. Așa lucrez eu. Vei avea vreo problemă dacă nu te pun la curent de fiecare dată?

– Păi, nu. Sau... Cred că încerc să găsesc ritmul parteneriatului. Poate încerci și tu.

– Poate. N-aș vrea să crezi că te desconsider, să fie clar. Eu trăiesc munca asta, Peabody. O respir, o mănînc și dorm cu ea, dar n-aș recomanda-o nimănui.

– Ție ți se potrivește.

– Mda, mi se potrivește. Și mi se potrivește din anumite motive. Motivele mele. Ale tale sînt altele.

Eve tăcu și gîndul îi zbură la copilăria ei, la tot ce făcuse și suferise, la camera înghețată de hotel din Dallas.

– Altfel nu pot s-o fac. Și nici n-am s-o fac vreodată altfel, continuă ea. Am nevoie de ceea ce-mi oferă munca asta. Tu n-ai nevoie de același lucru, dar asta nu înseamnă că ești mai prejos decît mine.

– Nici eu nu pot fi întotdeauna nepăsătoare.

– Nimeni dintre noi nu poate. Iar cei care nu găsesc o cale de a face față acestui efort permanent se înrăiesc, se îmbată sau își pierd mințile. Întotdeauna trebuie să faci cîte un tîrg. Ai o familie și interese personale. Și, fir-ar să fie, am s-o spun numai o dată, îl ai și pe McNab.

Peabody zîmbi.

– Cred că te-a durut.

– Oarecum.

– Îl iubesc. Știu că pare ciudat, dar îl iubesc.

Eve o privi în ochi, ca o încuviințare scurtă, dar fermă.

– Mda, am înțeles.

– Și are o foarte mare importanță. Înțeleg și ce vrei tu să spui. Nu pot să fiu nepăsătoare mereu, dar uneori n-am încotro. Așa că o fac. Probabil n-am să pot niciodată să depăn cazurile în minte cum faci tu, însă cred că asta nu e o problemă. Probabil am să mai cîrîi puțin cînd am să văd că ai mers înainte fără mine.

– Ne-am înțeles. Deci, e totul în regulă?

– E-n regulă.

– Atunci, ieși din biroul meu ca să apuc să mai lucrez și eu cîte ceva, pînă mă văd cu Gannon.

Eve zîmbi și, după o serie de negocieri aprinse cu administratorul, obținu aprobarea ca Mira să vină la o discuție la cantină din Cop Central, la masa de prînz. Eve nu putea să înțeleagă cum o persoană de genul lui Charlotte Mira ar putea să accepte porcăriile de la cantină, dar nu se lungi la discuții.

După un efort considerabil, reuși să amîne pe după-amiază raportul pentru comandantul Whitney.

Contra a două locuri în lojă la un meci cu Mets obținu promisiunea șefului de laborator că îi va trimite un raport complet despre ambele cazuri, pînă la orele paisprezece.

Considerînd că se achitase cu succes de toate sarcinile, își luă dosarele, îi făcu semn lui Peabody să vină cu ea și plecă pe teren.

Peabody își propti în șolduri pumnii strînși.

– Asta-i revenire la locul crimei, la mult, mult timp după comiterea faptei.

– N-am comis nici o crimă, așa că, tehnic vorbind, nu revenim, răspunse Eve, ignorîndu-i pe oamenii care se îmbulzeau în jurul lor sau le dădeau tîrcoale, în timp ce stăteau

la colțul dintre Fifth și Forty-seventh. Voiam doar să arunc o privire asupra clădirii.

– A suferit destul de rău în Războaiele Urbane, comentă Peabody. O țintă comodă, cred. Bogătașii și nevoiașii. Toate bijuteriile alea elegante în vitrine, în timp ce economia era în picaj, substanțele ilegale se vindeau pe stradă ca niște crenvurști cu soia, iar pistoalele erau purtate la vedere, ca accesoriile la modă.

Se apropie de o vitrină.

– Deci, trei tipi intră, fac o mică substituire împreună cu un al patrulea, și ies cu buzunarele pline de diamante. Nimeni nu e pregătit pentru așa ceva, întrucît omul din interior are vechime, pare demn de încredere și e considerat mai presus de orice bănuială.

În timp ce vorbea, Eve studia vitrinele și oamenii care se adunau în fața lor, visînd la toată acea strălucire: aur și argint – metale; rubine și smaralde, și diamante orbitoare ca soarele. Întrucît nu puteau fi folosite drept combustibil și nu-ți țineau de cald iarna, îi era greu să le simtă atracția.

Și totuși, purta un cerculeț de aur pe deget și un diamant scînteietor pe un lanț, sub bluză. Simboluri, își spuse ea. Simple simboluri. Dar ar fi luptat pentru ele, nu?

– Omul din interior a trebuit să iasă și el, continuă Eve, aproape pe urmele lor, și să dispară imediat. Știa că va fi suspectat de la început, dar vrea ceea ce vrea și renunță la orice pentru asta. Și o încasează înainte de a apuca să se felicite. Crew l-a lichidat, deci Crew știa cum să ajungă la el. Nu numai unde să-l găsească, ci și cum să-l ademenească.

Ridică privirea spre etajele superioare. O clădire ca aceea nu avea glisoare. Și nici la începutul secolului nu avusese. Fusese reconstruită și reamenajată, dar în esență rămăsese la fel ca imaginea pe care o studiase.

De la colțul pe care clădirea îl domina, se înșirau magazine după magazine, vitrine nesfîrșite cu tot felul de podoabe. Acel singur cvartal din inima orașului conținea mărfuri de milioane. Mare minune că nu era atacat zilnic.

– Nici măcar nu s-au deranjat să scoată din funcțiune camerele de securitate, comentă ea. Au intrat și au ieșit fără probleme, dar, în cele din urmă, polițiștii i-ar fi identificat. Aveau dosare, cu excepția tipului din interior, care ar fi devenit suspect din cauza problemei lui cu jocurile de noroc. Hotărîseră să se dea la fund și să ascundă pietrele, așteptînd să se calmeze atmosfera. După care, puf! Știi de ce-ar fi avut șanse să reușească?

– Ancheta s-ar fi concentrat, la început cel puțin, asupra omului din interior. Și-ar fi închipuit că el premeditase și executase totul, așa că pornesc pe urmele lui.

– Mda, în timp ce restul se împrăștie și așteaptă. Crew a fost inspirat cînd s-a hotărît să-l elimine, dar a greșit că nu s-a debarasat de cadavru. Ar fi fost mult mai bine să-l arunce în rîu, pentru ca poliția să-și consume timpul și resursele căutînd de pomană un mort. Nu s-a gîndit pînă la capăt, fiindcă și el voia ceea ce voia. Iar după ce a obținut, a vrut și mai mult. De-asta a ajuns să moară în închisoare. Tipul ăsta, al nostru, e puțin mai isteț.

Eve studie un grup de trei femei care se opriseră în fața unei vitrine, scoțînd tot felul de exclamații extaziate. Mda, farafastîcurile erau lucitoare și scînteietoare. Nu era complet sigură de ce voiau unii să lucească și să scînteieze, dar asta era – și așa fusese dintotdeauna.

– Însă și el e la fel de obsedat, comentă Peabody. Crew era obsedat de diamante. Cel puțin așa am înțeles din carte. Trebuia neapărat să pună mîna pe toate. Nu se putea mulțumi cu partea lui, oricît de mare ar fi fost. Cred că și ăsta e la fel, într-un sens. Obsedat – posedat, chiar. La fel cum au fost și diamantele: blestemate.

– Sînt pietre pe bază de carbon, Peabody. Obiecte neînsuflețite. Cu un gest inconștient, atinse cu degetul medalionul cu diamant în formă de lacrimă pe care-l purta sub bluză. Nu fac nimic altceva decît să stea unde le pui.

Peabody se uită iar în vitrină.

– Sclipesc, spuse ea dusă pe gînduri.

Eve rîse fără să vrea.

– Hai să plecăm din căldura asta şi să ne întîlnim cu Gannon, spuse ea.

24

Rembrandt, descoperi Eve, era unul dintre acele hoteluri mici şi exclusiviste, în stil european, ascunse prin ungherele New York-ului aproape ca nişte secrete. Nu avea turnuri pînă la cer sau hol lat de-o milă, nici intrare încadrată în auriu. În schimb, era o clădire veche şi caldă, sugerînd că fusese cîndva o reşedinţă scumpă, într-un stil care inspira o eleganţă discretă.

În locul obişnuitului meci cu portarul, Eve fu salutată respectuos de un om în uniformă bleumarin.

– Bine aţi venit la Rembrandt. Doriţi o cameră, doamnă?

– Nu, răspunse ea, arătîndu-şi insigna. Am venit aici ca să mă întîlnesc cu o clientă.

– Să vă duc maşina în parcare?

– Nu, las-o acolo unde am oprit eu.

– Desigur, răspunse el fără nici cea mai mică tresărire, făcînd-o să se dezumfle complet. Vă urez o vizită plăcută la Rembrandt, doamnă locotenent. Mă numesc Malcolm, dacă aveţi nevoie de ajutor cît timp vă aflaţi aici.

– Mda, bine... Mersi...

Manierele lui elegante o luaseră pe nepregătite, aşa că îşi încălcă principiul cel mai ferm şi-i dădu un bacşiş.

– Vă mulţumesc foarte mult, spuse portarul, deschizîndu-i larg uşa.

Holul era mic, mobilat ca un salon, cu fotolii moi, marmură lucioasă şi tablouri ce păreau originale. Existau şi flori, dar nu aranjamentele înalte de şapte metri, care adesea o şocau, ci buchete mici şi atrăgătoare, dispuse pe mese.

În locul recepţiei populată de un pluton de recepţioneri

dinţoşi în uniformă, exista un birou antic, la care şedea o femeie.

Cu gîndul la securitate, Eve scrută împrejurimile şi zări patru videocamere plasate discret. Tot era ceva.

– Bine aţi venit la Rembrandt, o salută femeia, ridicîndu-se în picioare; era zveltă, purta un taior de culoarea piersicii şi avea părul blond tuns scurt. Cu ce vă pot ajuta?

– O caut pe Samantha Gannon. În ce cameră stă?

– Un moment.

Recepţionera se aşează şi privi ecranul computerului de birou. Apoi ridică privirea şi îi zîmbi lui Eve, parcă scuzîndu-se:

– Îmi pare rău. Nu avem nici o clientă cu acest nume.

Abia rostise aceste cuvinte, cînd pe o uşă laterală apărură doi bărbaţi. Eve îşi dădu seama că erau agenţi de securitate şi purtau arme:

– Bun. Sîntem din aceeaşi echipă, le spuse ea celor doi, ridicînd mîna dreaptă. Dallas, locotenent. Omucideri. Partenera mea, Peabody. Detectiv. Ne şi legitimăm.

Îşi scoase cu două degete insigna, fără să-i scape din ochi pe agenţi.

– Aveţi o securitate mai bună decît pare la prima vedere, zise ea.

– Ne protejăm clienţii, răspunse recepţionera, în timp ce lua insigna lui Eve şi pe a lui Peabody, ca să le scaneze. Sînt în regulă, spuse ea, dînd din cap spre cei doi. Doamna Gannon vă aşteaptă. O sun în cameră ca s-o anunţ că aţi venit.

– Perfect. Cu ce vă „încarcă"? întrebă Eve, dînd din cap spre agenţi. Unul dintre ei îşi descheie parţial sacoul, dînd la iveală un paralizant manual multiplu, cu rază medie de acţiune. Mda, ăsta ar trebui să v-ajungă.

– Doamna Gannon vă aşteaptă, doamnă locotenent. Stă la patru. Ofiţerul dumneavoastră este lîngă lift. Vă va conduce în camera ei.

– Vă mulţumesc.

Împreună cu Peabody, Eve porni spre ascensor.

– A fost inspirată să aleagă hotelul ăsta. Securitate

serioasă şi genul de servicii care-ţi dau tot ce vrei cu cinci minute înainte.

Intrară în lift şi Peabody comandă etajul patru.

– Cît crezi că poate să coste o noapte aici?

– Nu mă pricep. În primul rînd, nu ştiu de ce nu rămîn oamenii acasă. Oricît de luxos ar fi, la hotel ai mereu un străin în camera de alături, altul deasupra capului şi unul dedesubt. Au liftieri şi cameriste, şi tot felul de necunoscuţi care-ţi intră-n cameră cînd ţi-e lumea mai dragă.

– Da' zău că ştii cum să-i faci praf tot romantismul!

Agentul în uniformă le aştepta.

– Doamnă locotenent...

Ezită, cu o expresie chinuită.

– Ţi-e greu să-mi ceri să mă legitimez, domnule ofiţer? De unde ştii că nu le-am atacat pe Dallas şi Peabody, le-am tras una între ochi, le-am aruncat în rîu cadavrele şi am venit cu maşina lor, hotărîtă să te lichidez şi pe dumneata şi să ajung la ţintă.

– Am înţeles.

Le luă cardurile de identitate şi le consultă cu scanerul manual.

– E la patru sute patru, doamnă locotenent.

– A încercat cineva să intre de cînd eşti în schimb?

– Numai camerista şi ospătăriţa de la room-service. Le-am verificat pe amîndouă înainte de a le permite accesul. Şi Roarke.

– Roarke ?

– Da, doamnă. E aici de cincisprezece minute.

– Hmm. Liber, ofiţer. Pe loc repaus.

– Am înţeles. Să trăiţi!

– Ai să-i faci scandal? întrebă Peabody. Lui Roarke, vreau să zic.

– Încă nu ştiu.

Eve sună la uşă şi fu mulţumită de mica întîrziere care-o înştiinţa că Samantha se uita prin vizor.

Samantha avea ochii încercănaţi şi era palidă, ceea ce indica nopţi nedormite.

– Doamnă locotenent, doamnă detectiv... Cred că vă cunoaşteţi, adăugă ea, arătînd spre Roarke, care sorbea dintr-o cafea cu miros divin. N-am făcut legătura. Dumneata, editorul meu... Ştiam, desigur, dar cu toate astea... cu toate astea, pur şi simplu n-am intuit.

– Circuli cam mult, i se adresa Eve lui Roarke.

– Cît pot de mult. Am vrut s-o verific pe una dintre autoarele noastre valoroase, să văd cum se simte şi s-o conving să accepte măsurile de securitate. Cred că recomanzi securitate privată, locotenente.

– Într-adevăr, zise Eve. E o idee bună. Dacă te serveşte el, îi spuse ea Samanthei, vei beneficia de ce e mai bun.

– N-a fost nevoie să insiste. Vreau să am o viaţă lungă şi fericită şi acccept orice ajutor posibil. Vrei o cafea, ceva...?

– Naturală?

– Are o slăbiciune, zîmbi Roarke. S-a măritat cu mine pentru cafea.

Obrajii Samanthei se mai colorară puţin.

– Aş putea scrie o carte extraordinară despre voi doi. Glorie, sex, crime, poliţista şi miliardarul...

– Nu! protestară amîndoi într-un glas. Apoi Roarke spuse rîzînd:

– N-aş crede. Fac eu cafeaua, Samantha. Mai bine stai jos, eşti obosită.

– Ştiu că se vede, oftă Samantha, aşezîndu-se, în timp ce Roarke se ducea la bucătărie. Nu pot dormi, dar pot să lucrez, să mă concentrez. Vreau să mă duc acasă, dar nu suport gîndul de a trăi acolo. M-am săturat de mine însămi. Sînt vie, întreagă, nevătămată şi totuşi îmi plîng de milă.

– Ar trebui să fii mai îngăduitoare cu tine însăţi.

– Dallas are dreptate, interveni Peabody. Ai alergat două săptămîni prin toată ţara, iar cînd ai venit acasă ai dat peste ceva care pe mulţi i-ai fi doborît. Toate te-au lovit dintr-o dată. Ar trebui să iei un tranchilizant şi să dormi opt, zece ore.

– Detest tranchilizantele.

– Ia-te de mînă cu doamna locotenent, zise Roarke, intrînd cu o tavă. Nici ea nu le ia de bunăvoie.

Puse cafeaua pe masă.

– Vreți să mă retrag?

Eve îl privi lung.

– Încă nu ne deranjezi. Dacă se întîmplă, am să te-anunț.

– Nu pierzi niciodată ocazia.

– Samantha, de ce-ai omis din carte legăturile de familie ale lui Alex Crew?

– Legături? repetă Samantha, întinzîndu-se să-şi ia cafeaua şi, observă Eve, să evite contactul vizual.

– Mai concret, pe fosta soție şi pe fiul lui Crew. Dai o mulțime de detalii despre familia lui Myers şi despre ce s-a întîmplat cu ei după moartea lui. Vorbeşti pe larg despre William Young şi despre propria ta familie. Şi, deşi Crew ocupă un loc principal, nu pomeneşti nimic despre o soție sau un copil.

– De unde ştii că a avut nevastă şi copil?

– Acum eu pun întrebările. Cînd te-ai documentat, nu cred că ți-au scăpat detaliile astea. De ce nu apar şi în carte?

– Mă pui într-o situație dificilă...

Samantha începu să mestece cafeaua cu linguriță, îndelung, continuînd chiar şi după ce se dizolvaseră cele cîteva cristale de zahăr pe care le adăugase.

– Am făcut o promisiune. N-aş fi putut şi nici n-aş fi vrut să scriu cartea fără acordul familiei mele. Mai concret, fără permisiunea bunicilor. Şi le-am promis că nu-l voi include şi pe fiul lui Crew. Cînd s-au întîmplat toate astea era doar un băiețel. Bunica mea a considerat – şi încă mai consideră – că mama lui încerca să-l protejeze de Crew. Că-l ascundea de Crew.

– De ce credea asta?

După ce-şi lăsă pe masă cafeaua de care nu se atinsese, Samantha îşi trecu mîna prin păr.

– N-am dreptul să spun. Am jurat că nu voi scrie şi că nu voi vorbi despre asta în interviuri. Nu, ridică ea mîinile,

nelăsîndu-i lui Eve timp să răspundă. Ştiu ce vrei să spui şi ai perfectă dreptate.

– Atunci, răspunde la întrebare.

– Trebuie să dau un telefon, să vorbesc cu bunica mea, ceea ce va duce la o nouă rundă de discuții cu ea şi cu bunicul. Un motiv în plus pentru insomniile pe care le am.

Îşi apăsă ochii cu degetele, înainte de a-şi lăsa mîinile să cadă în poală.

– Vor să mă duc în Maryland, să stau la ei, altfel mă amenință că vin aici. Abia reuşesc să-i împiedic să-i sune pe părinții şi frații mei. Îi țin pe toți la distanță şi accept cu recunoştință oferta lui Roarke de a se ocupa şi de securitatea lor pînă se va termina totul. Între timp, stau aici. Cred că e important să merg pînă la capăt, să fac față situației în felul meu, la fel cum au făcut ei în situația de-atunci.

– O parte din înțelegerea de securitate constă în a-i oferi detectivului principal toate datele care au legătură cu ancheta, îi aminti Roarke.

– Da, şi iar ai dreptate. Lăsați-mă doar s-o sun, să vorbesc mai întîi cu ea. În familia noastră, nu ne călcăm promisiunile. Pentru bunica mea, asta-i lege. Mă duc în dormitor şi o sun, dacă puteți aştepta cîteva minute.

– Te rog.

– Admirabil, comentă Roarke, după ce Samantha ieşi. Să pui atîta preț pe cuvîntul de onoare dat familiei, cînd din cine ştie ce motive, cu cît eşti mai apropiat de cineva, cu atît ți-e mai uşor să-ți calci cuvîntul. Sau, cel puțin, să te adaptezi după împrejurări.

– Străbunicul ei a încălcat multe promisiuni, reflectă Eve. Jack O'Hara şi-a călcat de nenumărate ori cuvîntul dat lui Laine şi mamei ei. Bunica Samanthei a vrut să rupă cercul. Dacă n-ai de gînd să-ți ții cuvîntul, oricît de greu ți-ar fi, nu ți-l da. Trebuie să respecți asta.

Aruncă o privire spre dormitor, după care continuă:

– Oferta de a te ocupa de securitatea ei, ca şi de a familiei Gannoni din Maryland, e foarte elegantă, dar ai fi putut trimite pe altcineva s-o facă.

– Voiam s-o cunosc. Ți-a atins o coardă sensibilă, și voiam să aflu de ce. Acum știu.

După cîteva minute, cînd ieși din dormitor, Samantha avea lacrimi în ochi.

– Iertați-mă. Nu suport s-o îngrijorez. Va trebui să mă duc în Maryland ca să-i liniștesc. Și asta cît de curînd.

Se așeză și luă o înghițitură de cafea, ca să se mai adune.

– Judith și Westley Crew, începu ea.

Le dădu informațiile de bază, iar la un moment dat începu să-și consulte unele dintre însemnări, ca să-și reîmprospăteze memoria.

– Deci, după cum vedeți, cînd bunicul meu i-a dat de urmă și a aflat că Alex Crew trecuse pe-acolo, s-a gîndit că poate îi dăduse copilului un obiect în care erau ascunse diamantele. O parte din ele, în orice caz. Era un loc sigur unde putea să le țină, în timp ce se ocupa de alte probleme.

– În perioada aia, avea jumătate din ele sau acces la jumătate? se interesă Eve.

– Da. Cu ceea ce s-a recuperat din seiful de depuneri, a rămas lipsă un sfert din diamante. Fosta soție și fiul lui Crew au dispărut. Totul indică, cel puțin pentru bunica mea, că se ascundeau de Crew. Schimbarea de nume, slujba discretă, cartierul de nivel mediu... Felul cum și-a făcut bagajele și a plecat. A vîndut sau a dăruit tot ce putea și și-a luat tălpășița. Dădea impresia că fugea din nou, fiindcă o găsise. Sau mai degrabă, după părerea bunicii mele, pentru că-l găsise pe băiat. Era doar un băiețel, înțelegeți, iar mama lui încerca să-l apere de un om pe care-l cunoștea ca fiind periculos. Dacă te uiți la trecutul și antecedentele penale ale lui Crew și la tipul lui comportamental, îți dai seama că avea toate motivele să se teamă.

– S-ar putea să fi plecat fiindcă avea în posesia ei diamante de cîteva milioane de dolari, zise Eve.

– Da, dar părinții mei nu credeau, și nici eu nu cred, că un om ca Alex Crew i le-ar fi dat ei, că i-ar fi spus. Să se folosească de ea, da, și de băiat, dar fără să le dea o asemenea

putere. Voia să fie *el* stăpîn pe situație. Trebuia să-i poată regăsi oricînd dorea. Nu mă îndoiesc că o amenințase și s-ar fi debarasat de ea, poate chiar omorînd-o, după ce copilul mai creștea. Bunicul meu a cedat, a renunțat la diamantele rămase, a lăsat totul în plata Domnului, pentru că așa i-a cerut bunica mea.

– Și ea fusese cîndva copil, remarcă Roarke, dînd din cap. Un copil smuls din rădăcini și purtat pe drumuri, un copil care niciodată n-a avut un cămin stabil și sentimentul de siguranță care-l însoțește. Și, la fel ca fosta soție a lui Crew, mama ei luase o hotărîre – să se despartă de bărbat și să-și apere copilul.

– Da, într-adevăr. Cele mai multe dintre diamante reveniseră la locul lor. Și, în fond, cum îi place bunicii mele să spună, nu erau decît niște obiecte. În sfîrșit, băiatul și mama lui erau în siguranță. Dacă mergeau mai departe, și nu mă îndoiesc că bunicul meu le-ar fi putut da de urmă, ar fi fost iar atrași în toată încurcătura. Băiatului i s-ar fi pus în față tot ceea ce făcuse tatăl lui. Acest lucru ar fi fost suficient ca să-i distrugă viața, sau măcar să i-o schimbe drastic. Așa că n-au spus nimănui. Da, au tăinuit informații, locotenente. Probabil era ilegal ce-au făcut, dar i-au animat cele mai nobile intenții cu putință. Ar fi putut cîștiga mai mult, cinci la sută din alte șapte milioane, dacă găseau restul. N-au făcut-o, iar lumea a reușit să supraviețuiască și fără acele pietricele. Se aplecă înainte.

Samantha nu se apăra numai pe sine și pe bunicii săi, observă Eve. Apăra și o femeie cu un copil pe care nu-i cunoscuse niciodată.

– Nu mă interesează să-i tîrăsc din nou pe bunicii tăi în toată povestea asta, dar vreau să-i găsesc pe Judith și Westley Crew. Diamantele nu înseamnă nimic pentru mine, Samantha. Eu nu lucrez la Furturi, lucrez la Omucideri. Au murit două femei, se prea poate ca și tu să fii luată în colimator. Motivul sînt diamantele, și de aceea mă interesează. Ar putea să facă altcineva cercetările și să scoată la iveală faptul că Alex Crew

a avut o soție și un copil, iar asta i-ar putea pune și pe ei în vizor.

– Dumnezeule...! murmură Samantha, închizînd ochii. La asta nu m-am gîndit. Nici o clipă nu mi-a trecut prin minte.

– Sau, persoana care le-a asasinat pe Andrea Jacobs și Tina Cobb ar putea avea o legătură cu Crew. Poate că e fiul lui și a hotărît să ia înapoi ceea ce consideră că i-a aparținut tatălui său.

– Mereu am presupus... Tot ceea ce-au descoprit bunicii mei despre Judith arăta, arăta clar că făcea tot ce putea ca să-i asigure fiului ei o viață normală. Am crezut că reușise. Simplul fapt că tatăl lui a fost un ucigaș, un hoț, o canalie, nu înseamnă că și copilul s-a luat după el. Nu cred că așa se întîmplă, locotenente. Că am avea soarta pecetluită genetic. Dumneata ce crezi?

– Nu, nici eu nu cred, răspunse Eve, aruncînd o privire spre Roarke. Însă, indiferent ce părinți au, unii sînt răi din naștere.

– Ce idee reconfortantă, murmură Roarke.

– N-am terminat. Indiferent cum ne naștem, facem niște alegeri. Juste sau greșite. Trebuie să-l găsesc pe Westley Crew și să aflu ce alegere a făcut el. Cazul ăsta trebuie să se închidă, Samantha. Trebuie să ia sfîrșit.

– Dacă, într-un fel sau altul, totul s-a învîrtit în cerc, ajungînd să mă lovească pe mine, bunicii mei n-au să-și ierte niciodată hotărîrea pe care au luat-o cu atîția ani în urmă.

– Sper că au mai multă minte, comentă Roarke. Au făcut o alegere pentru un copil pe care nici măcar nu-l cunoșteau. Dacă acel copil, ajungînd om în toată firea, a luat niște hotărîri, acestea îi aparțin numai lui.

Roarke și Eve plecară împreună.

– Am nevoie să-i găsești, îi spuse ea lui Roarke.

– Știu.

– Există și coincidențe, dar de cele mai multe ori lucrurile nu stau așa. Nu accept ideea că un tip oarecare a citit cartea lui Gannon, a fost stimulat de povestea diamantelor dispărute

și s-a hotărît să omoare două femei ca să le găsească. Trebuie să existe anumite legături. Cartea a fost declanșatorul, dar legăturile datează de mult mai multă vreme. Cu cît timp înainte de apariția cărții a început toată agitația din jurul ei?

– O să aflu. Trebuie să existe și o listă de persoane – critici, ziariști și așa mai departe – cărora li s-au trimis exemplare în avans. La asta, probabil că se adaugă și informațiile transmise oral prin oameni de la editură, de la publicitate și alții.

– Vom publica o carte extraordinară, începu Peabody. E vorba despre marele furt de diamante de-aici, de la New York...

– Chiar așa. Omul pe care-l căutăm s-ar putea să fi auzit de ea undeva, la o bere. Poate are o cunoștință sau a fost la o petrecere unde era și un redactor, un critic, cineva de la vînzări, care a vorbit despre carte.

– Nu-i așa că va fi amuzant să scotocim? Obține-mi lista, repetă Eve, în timp ce ieșeau din lift. Și anunță-mă pe cine pui s-o păzească. Vreau ca oamenii mei să-i cunoască pe ai tăi. A, și mai am nevoie de două locuri în lojă, la meciul cu Mets.

– Pentru uz personal sau ca șpagă?

– Șpagă. Te rog, știi că eu țin cu Yankees.

– La fel mă gîndeam și eu. Cum le vrei?

– Trimite-i biletele lui Dickhead, la laborator. Berenski. Mersi. Fug, am treabă.

– Sărută-mă de rămas-bun.

– Te-am sărutat de rămas-bun azi-dimineață. De două ori.

– Hai și-a treia, pentru noroc.

Roarke o sărută apăsat.

– Ținem legătura, locotenente.

Eve se duse la întîlnirea cu Mira, iar Peabody rămase la birou, pentru a actualiza dosarul.

Cantina, aglomerată la orice oră din zi și din noapte, o ducea pe Eve cu gîndul la bufetul unei școli publice, atîta

doar că mîncarea era şi mai rea şi majoritatea clienţilor purtau arme.

Mira venise înaintea ei şi ocupase un separeu. Ori avusese un mare noroc, îşi spuse Eve, ori îşi folosise autoritatea şi rezervase locul din timp. Oricum, un separeu era cu totul altceva decît măsuţele cu patru locuri înghesuite în mijloc sau taburetele de la bar, unde fundurile poliţiştilor stăteau cocoţate într-un echilibru precar.

Mira nu era poliţistă – tehnic vorbind – şi nici nu arăta ca o poliţistă. Nu arăta nici ca o criminalistă, o doctoriţă sau o psihiatră, după părerea lui Eve, deşi avea toate aceste calităţi. De fapt era o femeie drăguţă, bine îmbrăcată şi, cu siguranţă, o persoană foarte curajoasă din moment ce purta hainele acelea de culoarea spumei de lămîie într-un oraş ca New York-ul, unde mizeria sărea din asfalt şi se prindea pe toate suprafeţele disponibile, ca lipitorile pe piele. Costumul era însă imaculat şi părea răcoros şi lejer.

Mira bea ceva dintr-un pahar înalt care arăta la fel de rece precum costumul, şi-i zîmbi lui Eve, cînd aceasta se aşeză în separeu, vizavi de ea.

– Pari înfierbîntată şi hărţuită. Ar trebui să bei şi tu unul.

Fără a-i aştepta consimţămîntul, Mira îi comandă unul, de pe lista cu legătură directă prinsă pe peretele separeului.

– Altfel, cum te mai lauzi?

– OK.

Eve avea nevoie de cîteva momente de adaptare, ori de cîte ori se vorbeau nimicuri. Iar cu Mira nu erau tocmai nimicuri.

– Summerset e plecat în vacanţă, departe, departe. Şi asta mă amuză enorm, zise ea.

– S-a vindecat repede după accident.

– Piciorul îi e încă destul de şubred, dar şi-a cam revenit.

– Şi ce mai face cel mai nou detectiv al nostru?

– E încă-n faza în care îşi scoate insigna, se hlizeşte la ea şi reuşeşte să strecoare cuvîntul „detectiv" în patru din cinci fraze pe care le articulează. Se îmbracă foarte bizar. Mă derutează. Altfel, se descurcă destul de bine.

Eve aruncă o privire spre paharul care alunecă din fanta de servit. Arăta apetisant. Luă o sorbitură.

– Are acelaşi gust ca şi cel al costumului tău. Răcoros şi acrişor, ca un fruct la începutul verii.

Stătu un moment pe gînduri.

– Cred că m-am exprimat aiurea.

– Nu, rîse Mira, rezemîndu-se de spătar. Îţi mulţumesc. E o culoare complet nepractică. De-asta nici n-am putut să mi-o refuz. Îţi admiram adineauri jacheta şi cît de minunat îţi vine nuanţa asta. Mie mi-ar face tenul să arate ca noroiul. Şi nu pot purta separatele cu acelaşi panaş ca tine.

– Separatele?

Mira avu nevoie de puţin timp ca să-şi dea seama că poliţista ei favorită nu înţelegea argoul de bază al modei.

– Jachetă, pantaloni, orice, vîndute separat, nu ca un set, cum sînt costumele.

– Ha! „Separate." Ca să vezi! Şi eu care am crezut întotdeauna că se numesc bluze, pantaloni, una-alta...

– Dumnezeule, cît mi-ar *plăcea* să ies cu tine la cumpărături! Rîsul Mirei pluti sonor peste rumoarea aspră din cantină. Arăţi de parcă tocmai te-ai fi împuns cu furculiţa în picior. Într-o zi, tot am să te iau, dar acum, decît să-ţi stric pofta de mîncare, mai bine te întreb ce mai face Mavis.

– Bine, răspunse Eve, deşi nu era deloc sigură că o discuţie despre sarcină i-ar fi tăiat pofta de mîncare mai puţin decît una despre cumpărături. Nici nu te-ai prinde că... ăă... i se coace ceva-n burtă, dacă n-ar bate toba peste tot. Ea şi Leonardo ar putea să închirieze spaţiu de emisie. Îi proiectează tot felul de haine pentru gravide, dar habar n-am prin ce se deosebesc de celelalte.

– Transmite-le toate urările mele de bine. Ştiu că abia aştepţi să ne apucăm de treabă. Ce-ar fi să comandăm mai întîi? Eu am să iau o salată grecească.

– Mda, merge şi pentru mine.

Mira comandă două salate.

– Ştii că-mi mai amintesc diverse frînturi şi detalii din

spargerea de la Bursă? A fost o ştire de senzaţie, la vremea respectivă.

– Cum se poate? Eşti mult prea tînără.

– Ei, cu *asta,* chiar că m-ai făcut fericită pe ziua de azi. De fapt, n-aveam decît... cît...? Of, ce mă deprimă! Aveam doar vreo patru ani, cred. Dar, întîmplător, unchiul meu era în relaţii cu o femeie care avea o vitrină la Bursă. Era designer de bijuterii şi se afla acolo, la parter, cînd s-a comis jaful. Îmi amintesc că-i auzeam pe părinţii mei comentînd şi, cînd am mai crescut, a început să mă intereseze criminalistica, aşa că am studiat toate detaliile. Legătura de familie, oricît de vagă, făcea ca totul să fie şi mai interesant pentru mine.

– Mai trăieşte acea femeie?

– N-am nici cea mai vagă idee. Relaţia dintre ea şi unchiul meu n-a ţinut mult. Ştiu că nu şi-a dat seama de nimic, pînă cînd cei de la pază n-au blocat toate uşile. Nu-l cunoştea pe omul din interior. Cel puţin, atîta am aflat de la unchiul meu, mai tîrziu, cînd l-am întrebat. Sînt sigură că aş putea afla numele ei, dacă vrei s-o cauţi.

– S-ar putea, dar cred că ar fi o pistă greşită. Cel puţin în momentul de faţă. Vorbeşte-mi despre ucigaş.

– Ei... Faptul, omorurile în sine nu reprezintă prioritatea lui. Ele sînt un produs colateral. Victimele şi metodele diferă, în funcţie de necesităţile lui de moment. Cel mai mult îl interesează propriile lui nevoi. Faptul că amîndouă au fost femei, chiar atrăgătoare, nu e important. Mă îndoiesc că are o soţie sau o parteneră stabilă, întrucît oricare dintre ele i-ar perturba preocuparea faţă de sine. Nu a existat nici un aspect sexual, în pofida curţii pe care i-a făcut-o Tinei Cobb. Fata n-a fost decît un mijloc pentru a-şi atinge scopul pe care şi-l propusese.

– O ducea în locuri care-i plăceau, ca să facă paradă de intelectul şi gusturile lui superioare.

– Într-adevăr. Nici una dintre crime nu a avut nimic personal. Vede imaginea de ansamblu, din perspectiva lui

îngustă. Cobb putea fi utilizată şi exploatată, aşa că a făcut-o. Planifică şi analizează, deci reiese că a ştiut că o va putea ucide atunci cînd nu va mai avea nevoie de ea. O cunoştea, şi-a impus s-o cunoască. Îi ştia faţa, atingerea mîinii, sunetul vocii. S-ar putea să fi avut contacte intime, dacă i-ar fi servit scopul, dar din partea lui n-a existat nici o implicare personală.

– A desfigurat-o.

– Da, dar nu din furie, nu sub imperiul unei emoţii personale, ci din instinct de conservare. Ambele crime au fost determinate de nevoia lui de a se apăra. Va înlătura, distruge, elimina orice şi pe oricine l-ar împiedica să-şi atingă scopul sau îi va pune în pericol siguranţa personală.

– Pe Cobb a eliminat-o cu violenţă.

– Într-adevăr.

– Ca să-i smulgă informaţii?

– Da, posibil. Sau, mai degrabă, pentru a induce poliţia în eroare, dînd impresia că a fost o crimă pasională. S-ar putea ca ambele motive să fie valabile. A avut timp să se gîndească. A dus-o în locuri aglomerate, departe de terenul ei familiar. Alegerile lui reflectă însă un anumit stil: galerii de artă, teatru, un restaurant la modă...

– Îi precizează teritoriul.

– Voia să se simtă la largul lui.

Prima farfurie cu salată glisă din fantă şi Mira o puse în faţa lui Eve.

– A intrat în casa lui Gannon, cînd ştia că era plecată. A avut grijă să închidă sistemul de securitate şi să ia dischetele. Ca să se protejeze. Şi-a adus o armă – deşi credea că locuinţa e goală, a luat la el şi cuţitul. Se pregăteşte pentru orice eventualitate, iar cînd e necesar, o ia pe căi ocolite. N-a încercat să facă spargerea şi crima să pară un jaf, sustrăgînd obiecte de valoare.

– Pentru că exista un precedent? Fiindcă Alex Crew folosise metoda asta cu Laine Tavish?

– Reflectă un orgoliu puternic, nu-i aşa? „Eu nu repet, eu

creez." Şi un respect clar pentru obiectele de artă şi antichităţi. N-a devastat, n-a distrus operele de artă, nici mobila valoroasă. Consideră asemenea acte mai prejos de el. Cunoaşte valoarea lucrurilor. Cu siguranţă, aspiră să le aibă. Dar, dacă avea doar asemenea aspiraţii, ar fi luat ceea ce corespundea cu simţul lui estetic sau cu avariţia lui.

– Are o educaţie aleasă? Cultură? Galerii de artă, muzee, teatru în West Village?

Mira ridică din umeri.

– Ar fi putut duce fata la Coney Island, în Times Square, într-o duzină de locuri unde un tînăr din aceeaşi sferă cu ea ar duce o fată la o întîlnire. Dar n-a făcut-o.

– Pentru că, la fel ca furturile de articole electronice sau obiecte de artă, ar fi înjositor pentru el să molfăie un crenvurşti de soia în Coney Island.

– Mhmm... răspunse Mira, luînd din salată. Nu caută gloria, faima sau atenţia. Nu-l interesează sexul şi nici chiar bogăţia, în sensul tradiţional al cuvîntului. Scopul lui e foarte precis.

– Alex Crew avea un fiu.

Sprîncenele lui Mira se arcuiră.

– Serios?

– Era copil, pe vremea cînd s-a întîmplat totul.

O puse la curent, apoi o lăsă să asimileze noile date, în timp ce mîncau.

– Înţeleg la ce te gîndeşti. Fiul aude despre carte, o citeşte şi află că una dintre descendentele foştilor parteneri ai tatălui lui e aici, la New York. Că are suficiente informaţii pentru o carte – ba chiar, foarte probabil, şi altele. Că e foarte posibil să aibă acces la diamante. Dar de ce, dacă a ştiut despre ele în tot acest timp, n-a încercat să le găsească sau să ajungă mai devreme la familia Gannon?

– Poate că n-a ştiut toată povestea pînă la apariţia cărţii. Poate că nu ştia ce legătură exista, gesticulă Eve cu furculiţa. Oricum, mie îmi revine sarcina să aflu asta. Ceea ce vreau de la tine e o opinie. Se potriveşte cu vreun model, cu un

profil, ideea că individul pe care-l caut ar fi fiul lui Crew?

– I-ar conferi sentimentul unui drept de proprietate asupra lor. Au aparţinut tatălui său, ca să zic aşa. Dar dacă tatăl său i le-a adus cînd era mic...

– În carte nu scrie, spuse Eve. Şi nu putem şti ce-a făcut sau n-a făcut Crew, ce-a spus sau ce a adus, la ultima lui vizită.

– În regulă. Din ceea ce ştim despre Crew, acesta considera că avea dreptul la toată prada şi a ucis pentru ea. Diamantele îl obsedau şi şi-a urmărit această obsesie, deşi avea destule ca să-şi asigure o existenţă îndestulată pînă la sfîrşitul vieţii. E posibil ca fiul să fie sub imperiul aceleiaşi obsesii, al aceleiaşi viziuni.

– Instinctul îmi spune că provine de la Crew.

– Şi, de obicei, pe tine instinctul nu te înşală. Te deranjează să mergi pe ideea asta, Eve? Să-ţi derulezi în minte păcatele tatălui?

– Oarecum.

– Ereditatea poate avea efecte puternice. Pune la un loc ereditatea şi ambianţa din copilărie şi influenţa va fi aproape irezistibilă. Cei care o învinge, care-şi făuresc o viaţă proprie în pofida ei, sînt foarte puternici.

– Poate.

Eve se aplecă înainte. Nimeni din jur nu asculta, dar coborî totuşi tonul.

– Ştii, nu poţi doar să te scufunzi, poţi să te scufunzi şi să spui că din vina altcuiva ai ajuns acolo. Dar asta nu-i decît o scuză. Avocaţii, psihiatrii, medicii şi reformatorii sociali pot să spună: „A, nu e vina ei, nu-i răspunzătoare cu nimic. Uite de unde provine. Uite ce i-au făcut. E traumatizată. E dereglată."

Mira îi acoperi mîna cu a ei. Ştia ce părere avea despre ea însăşi, cea din copilărie, şi despre femeia care ar fi putut să devină.

– Dar...?

– Noi, poliţiştii, ştim că victimele, cele frînte, zdrobite

sau moarte, au nevoie de cineva care să le reprezinte, care să spună: „Fir-ar să fie, *este* vina ta. Tu ai făcut asta şi trebuie să plăteşti, indiferent dacă mama ta te-a bătut sau tatăl tău te-a... Orice s-ar fi întîmplat, nu ai dreptul să-i faci rău omului de lîngă tine."

– Şi de-asta eşti cea care eşti, spuse Mira.

– Mda. De-asta sînt.

25

Pentru Eve, o discuţie în laborator cu Dickie Berenski se asemăna cu un control dentar. Era o obligaţie şi, dacă aveai noroc, putea să nu fie chiar atît de neplăcută pe cît îţi imaginai. La fel ca toţi dentiştii pe care-i cunoştea, Dickhead manifesta o satisfacţie slinoasă cînd situaţia se înrăutăţea.

Eve intră în laborator împreună cu Peabody, prefăcîndu-se că nu-i observă pe cei cîţiva tehnicieni care aruncau priviri piezişe în direcţia ei, după care îşi făceau de lucru în altă parte.

Cum nu-l văzu nicăieri pe Dickie, îl încolţi pe primul tehnician care nu reuşise s-o şteargă destul de repede.

– Unde-i Berenski?

– Ăă... în birou...

Eve nu considera că merita tremurul acela din glas, nici zîmbetul îngheţat. Trecuseră luni de zile de cînd nu mai ameninţase un tehnician de laborator. În plus, ar fi trebuit să ştie că-i era fizic imposibil să expună organele interne ale unui om, întorcîndu-l ca pe o mănuşă.

Traversă laboratorul principal, unde lucrau oameni în halate albe şi intră în cabinetul lui Dickie fără să bată la uşă. Belinda stătea tolănit la birou, cu picioarele ridicate, sugînd o îngheţată pe băţ de culoarea strugurilor.

– Ai locurile-n lojă? o întrebă el.

– Ai să le capeţi cînd primesc rezultatele.

– Am ceva pentru tine.

Se ridică de la birou, dădu să iasă, apoi se opri s-o studieze pe Peabody.

– Tu eşti asta, Peabody? Unde ţi-i uniforma?

Încîntată de şansa care i se ivise, Peabody îşi scoase insigna:

– M-au făcut detectiv.

– Pe bune? Bravo ţie. Oricum, îmi plăcea cum stăteau uniformele pe tine.

Belinda se săltă pe taburet şi începu să parcurgă în sus şi-n jos bancul de lucru alb, comandînd fişiere şi introducînd coduri cu degetele sale subţiri ca nişte picioare de păianjen.

– Pe unele din astea le ştii deja. N-am găsit substanţe interzise în organismul nici uneia dintre victime. Victima unu – asta-i Jacobs – avea o alcoolemie de zero virgulă opt la sută. Era destul de veselă. Îşi înfulecase ultima masă. Nu se dăduse recent în bărci. Fibrele de pe pantofi corespund cu mocheta de la locul crimei. Mai erau vreo două, probabil din taxiul cu care a venit acasă.

Degetele îi dansau pe taste; pe ecrane evoluau culori şi forme.

– Am vreo două mostre de păr, dar aici scrie că înainte de-a muri umblase prin cluburi. Putea să le ia de prin vreun club. Dacă vreunul din fire e al ucigaşului, o să le confruntăm cînd îl înhăţaţi. I-am folosit fotografia ca să creăm o imagine a ei în momentul morţii.

O afişă pe ecran, iar Eve o văzu pe Andrea Jacobs aşa cum fusese: o femeie frumoasă, într-o rochie elegantă şi cu gîtul tăiat.

– Cu ajutorul tehno-magiei noastre putem determina destul de bine forma şi mărimea armei.

Eve studie imaginea unui cuţit prelung, cu tăiş liniar şi cifrele de dedesubt, care indicau dimensiunile.

– Bun. E foarte bun ăsta, Dickie.

– Lucrezi cu maeştrii. Vederile noastre corespund cu ale criminaliştilor şi cu cea a legistului în legătură cu poziţia

victimei în momentul loviturii aducătoare de moarte. A atacat-o pe la spate. A tras-o de păr. Avem nişte fire din cîmpul infracţional care confirmă scenariul. Asta dacă nu cumva unul sau două provin de la făptuitor, ceea ce nu cred. Era protejat ermetic.

Tastă alte coduri.

– Iar acum, victima doi – Cobb: altă mîncare de peşte. Eşti sigură că avem de-a face cu acelaşi criminal?

– Sînt sigură.

– Cum vrei. A făcut-o praf. Ţeavă, bîtă, metal, lemn. Nu pot să-ţi spun, fiindcă n-avem la dispoziţie decît forma fracturilor. Caută un obiect lung, neted, cu diametrul de vreo trei centimetri. Probabil greu. Lovitura în picior a doborît-o, cea în coaste a ţinut-o la pămînt. Pe urmă însă, devine interesant.

Trecînd la alt ecran, afişă imaginea craniului calcinat al Tinei Cobb.

– Pometele lovit, şi... Clasica fractură craniană. Focul a şters aproape toate urmele, dar am găsit ceva care aderase la fragmentele de oase ale feţei şi ale craniului.

– Ce fel de urme?

– De ignifugant.

Pe ecran, apărură o serie de forme colţuroase, în tonuri reci de albastru.

– Un inhibitor de foc. Deşteptului i-a scăpat asta. Marca se numeşte Flame Guard. Îl poate cumpăra orice meşteşugar amator, dar de obicei îl folosesc antreprenorii. Îl aplică pe podele sau pe pereţi.

– Pe podele. Înainte de finisaj?

– Mhm. Avea urme în rănile faciale şi craniene. I-a dat foc, da' rahatu ăsta n-a ars. Reclama n-a mințit. Totuşi, nu a lipit osul, aşa că nu era umed în momentul contactului. Cam cleios poate, pe alocuri, dar nu umed.

Eve se aplecă spre ecran şi simţi un iz de struguri dinspre Dickhead.

– S-a lipit de ea cînd a căzut şi s-a lovit cu obrazul de

podea sau de perete. În rănile de la picior şi coaste nu s-au găsit urme, din cauza hainelor. Cînd a căzut, cînd a început să se tîrască, sîngera. Poate că şi sîngele a favorizat aderenţa. Aşchiile, de la scîndurile de care s-a lovit, aderă la fracturile de oase. Tu eşti detectivul. Dar o fată de proporţiile astea, lovită aşa, cade greoi. Prin urmare, mda, ar fi posibil. Avem urma, ceea ce înseamnă că aşa s-a întîmplat. Şi a lăsat şi o mare mizerie după ea.

– Trimite-le pe toate în biroul meu. Nu-i rău deloc, Dickie.

– Auzi, Dallas! strigă el, cînd Eve porni spre uşă. Vreau să văd şi eu meciul ăla.

– Biletele sînt pe drum. Peabody, o chemă Eve, strîngîndu-şi părul, în timp ce punea în ordine noile date. Hai să verificăm ignifugantul. Să vedem ce aflăm. S-ar fi putut s-o omoare la el acasă. Nu e exclus, deşi nu pare genul care să-şi murdărească propriul cuib. Dar cine ştie? Poate că îşi renova apartamentul. Sau avea acces într-o clădire aflată în construcţie, ori în curs de reamenajare. Să începem cu şantierele de construcţii din apropierea locului unde a abandonat-o. Nu l-a ales la nimereală. Nu lasă nimic la voia întîmplării.

Dînd curs acestui raţionament, îl sună pe Roarke. Cînd acesta răspunse, Eve era deja în maşină, în drum spre Cop Central.

– S-ar putea să fi prins un fir. Eşti ocupat cu ceva, sau îţi faci un lifting facial în Alphabet City? Apoi îl puse la curent cu ce aflase.

– Renovez un complex de apartmente de mărime medie. Va trebui să mă documentez, ca să-ţi dau datele concrete.

– Aşa să faci. Trimite-mi-le la birou. Ce altceva mai ştii? Vreun concurent, asociat, oricine care construieşte sau renovează ceva?

– Ce-ar fi să mă interesez?

– Ţi-aş rămîne îndatorată.

– Feeney şi cu mine sîntem ocupaţi şi cu alte probleme, pînă diseară. Vom lucra la chestia asta la noi acasă.

– Bine, răspunse ea, intrînd în garajul subteran de la Cop Central. Pe curînd.

– Tre' să te-ntreb... Peabody se încordă, căci Eve intră cu viteză în spațiul îngust de parcare. Apoi, văzînd că nu se producea nici un impact, răsuflă ușurată și continuă: Cînd îi vezi chipul apărînd pe ecran, sexy și senzațional cum e, cu acea, știi, *gură* a lui, nu-ți vine să gîfîi cu limba scoasă ca un cîine?

– Iisuse, Peabody!

– Mă întrebam doar.

– Potolește-ți hormonii și rămîi cu mintea la treabă. Uite, mă cheamă Whitney. Se uită la ceas. Voiam să văd dacă am avut ceva noroc cu portretul-robot.

– Pot să mă ocup eu de ăsta. Dacă e ceva, îți aduc.

– Merge.

– Vezi ce comod e să ai un detectiv ca partener?

– Trebuia să m-aștept că vei găsi o cale s-o strecori.

Se despărțiră, iar Eve urcă cu ascensorul nesuferit de aglomerat, pînă la etajul unde se afla biroul comandantului Whitney.

Whitney arăta pe măsura funcției – impozant, masiv, ridurile săpate în jurul ochilor și a gurii care nu făceau decît să-i accentueze imaginea de lider. Avea pielea închisă la culoare și părul ușor încărunțit, parcă presărat cu sare.

Eve îl respecta, atît ca om, cît și ca rang și realizări. În sinea ei se minuna că rămăsese întreg la minte, cu o slujbă ca a lui și o nevastă care avea pasiunea petrecerilor mondene.

– Domnule comandant, îmi prezint scuzele că am întîrziat. Am fost reținută la laborator.

Whitney făcu un gest de nepăsare cu una dintre mîinile lui mari.

– Progrese?

– Permiteți să raportez. Cazul meu și cel al detectivului Baxter se combină prin intermediul Samanthei Gannon.

– Am văzut și eu în dosare.

– Au ieșit la lumină și alte indicii după continuarea dialogului cu Gannon, azi-dimineață. Urmărim posibilitatea ca fiul lui Alex Crew, sau un alt cunoscut ori urmaș, să fie implicat în cele două crime.

Se așeză, abia după ce Whitney îi indică un scaun și îi relată detaliile întrevederii de dimineață.

– Căpitanul Feeney caută personal, continuă ea. N-am vorbit cu el în după-amiaza asta, dar am aflat că a înregistrat unele progrese.

– Fiul ar trebui să aibă peste șaizeci de ani. Cam bătrîn ca să trezească interesul unei fete de vîrsta lui Cobb.

– Unele se simt atrase de bărbați vîrstnici și s-ar putea să pară mai tînăr.

Eve se îndoia, totuși.

– Cel mai probabil are un partener de care s-a folosit ca să ajungă la Cobb. Dacă legătura asta ține, domnule comandant, apar posibilități multiple. Judith Crew s-ar putea să se fi recăsătorit, să fi făcut încă un copil, iar acel copil să fi aflat despre diamante și despre Gannon. Westley Crew ar putea avea și el copii, cărora să le fi spus povestea bunicului lor, la fel cum și Gannon a aflat legenda familiei ei. În orice caz, e cineva care se consideră proprietar. Sînt sigură, iar profilul făcut de Mira corespunde. Sper să am cît de curînd și portretul-robot. Am mai obținut ceva și de la laborator. Asupra cadavrului lui Cobb s-au găsit urme ale unui inhibitor de foc. Un ignifugant profesional. O să-l examinăm și ne vom concentra asupra clădirilor din apropierea locului unde a abandnat-o. A fost foarte atent, dar a comis, totuși, o greșeală. Una pe care nu cred că ar fi făcut-o dacă ar fi aplicat el ignifugantul. N-ar fi omorît-o în apropierea unui material care inhibă focul, cînd plănuia să-i dea foc. E o greșeală prea grosolană pentru un tip ca el. O dată ce găsim locul crimei, vom face un pas uriaș spre a-l identifica.

– Atunci, găsiți-l.

Whitney se întoarse în scaun, cînd linkul interbirouri începu să semnalizeze.

– Da, spuse el.

– Domnule comandant, detectivii Peabody şi Yancy.

– Trimite-i.

După ce intrară, Peabody făcu un pas lateral, pentru ca Yancy, graficianul de portrete-robot, să i-o ia înainte.

– Ne-am gîndit că am cîştiga timp dacă detectivul Yancy v-ar da amîndurora raportul în acelaşi timp.

– Aş fi vrut să scot mai mult de-atît, începu Yancy, întinzînd imprimatele şi o dischetă. Am lucrat cu martora trei ore. Cred c-am ajuns destul de aproape. Nu-i poţi duce decît pînă la un anumit punct, explică el, arătînd imaginea imprimată pe care o studia Eve. Şi-ţi dai seama cînd încep să inventeze sau să se încurce.

Eve privi portretul, căutînd o asemănare cu Alex Crew. Poate, poate, pe la ochi... Sau i se părea pentru că dorea s-o vadă. În orice caz, acela nu era un om de şaizeci de ani.

– A încercat, continuă Yancy. Şi-a dat toată silinţa. Dacă vorbeam cu ea imediat după ce-l văzuse, cred c-am fi pus mîna pe el. Dar a trecut mult de-atunci, şi-n fiecare zi vede zeci de oameni la mese.

– Hipnoza i-ar putea stimula memoria.

– Am încercat. I-am propus, dar s-a speriat. Nici nu vrea să audă. În plus, a văzut un reportaj despre crimă şi a îngrozit-o. Se teme să nu fie următoarea victimă. Mai mult de-atît nu putem obţine de la ea.

– Crezi că el e? întrebă Eve.

Yancy îşi umflă obrajii, apoi expiră zgomotos.

– Aş zice că sîntem pe drumul cel bun în ceea ce priveşte nuanţa pielii, părul, forma feţei în general. Şi forma ochilor e pe-aproape, dar de culoare n-aş fi aşa de sigur. Se gîndea la un bărbat în jur de treizeci de ani, cu un aer foarte matur, dar pe urmă a recunoscut că a avut impresia asta datorită vîrstei fetei. Tot oscila între douăzeci şi treizeci de ani... Bogat, bănuieşte, pentru că avea un ceas scump la mînă, a plătit cash şi i-a dat un bacşiş gras. Asta i-a influenţat şi descrierea, ridică el din umeri. Maniere elegante, fizionomie elegantă.

– Crezi că am putea să-l dăm presei, în speranţa unor rezultate?

– Trebuie să recunosc că n-aş face-o. Presimt că sîntem destul de departe. Cred că un poliţist, un observator cu experienţă, l-ar putea recunoaşte după portretul ăsta, dar un civil, nu. Îmi pare rău că n-am putut face mai mult.

– E-n regulă. O să-l trecem printr-un program de identificare, să vedem dacă găsim vreo corespondenţă.

– Va trebui să vă pregătiţi pentru o ajustare de minimum treizeci la sută, clătină din cap Yancy, privindu-şi opera. Cu ăsta, veţi avea mii de răspunsuri, numai din New York.

– Tot e un început. Îţi mulţumesc, Yancy. Domnule comandant, aş dori să continuu.

– Ţine-mă la curent.

Revenind în biroul ei, Eve prinse pe avizier o copie a portretului-robot. Apoi se aşeză şi începu să-şi revadă însemnările. Întocmi un raport şi îl reciti pentru a urmări etapele şi progresele. Hotărî să lase căutarea de persoane în seama lui Feeney, iar „excavaţiile" electronice într-a lui McNab. Apoi îi trimite lui Baxter un referat amănunţit despre noile date, incluzînd şi o copie a schiţei lui Yancy.

În timp ce Peabody umbla pe urmele ignifugantului, Eve începu să cerceteze şantierele de construcţii. Linkul îi semnală un input, aşa că-l deschise şi văzu o listă a tuturor proprietăţilor cu licenţe de construcţie sau renovare, pe o rază de zece cvartaluri în jurul locului unde fusese abandonată victima.

Roarke se dovedea rapid şi eficient ca de obicei.

Eve separă proprietăţile în locuite şi nelocuite. Pustiu, îşi spuse ea. Discret. O dovedise aşteptînd pînă cînd crezuse că locuinţa Samanthei Gannon era goală. Distingea un anumit tipar comportamental, aşa că porni pe direcţia respectivă.

Mai întîi, clădirile pustii.

Le separă şi pe acestea, în şantiere de construcţie şi de renovare.

O ademenise. Era mai practic să vină de bunăvoie, decît silită sau deja rănită. Fusese ea tînără şi naivă, dar avea şi ambiţii. Ar fi fost dispusă să umble pe un şantier, doar ca să-i facă pe plac iubitului?

La vîrsta ei, Eve nu fusese încă îndrăgostită. Cîteva săbiciuni pe parcurs, dar asta era cu totul altceva. Măcar atîta lucru ştia, după ce dragostea o lovise drept în plex, doborînd-o la picioarele lui Roarke. Oare nu se dichisea şi ea din cînd în cînd, îmbrăcîndu-se fistichiu, fiindcă aşa-i plăcea lui?

Mda, dragostea putea foarte uşor să te facă să-ţi dezminţi obiceiurile.

Dar ucigaşul? El nu avusese nici un motiv să se dezmintă. Nu fusese îndrăgostit. În plus, îi plăcea să impresioneze, să fie stăpîn pe situaţie şi să evite complicaţiile. Îi plăcea să planifice totul, ţinînd seama de propriile scopuri, de propriul orgoliu, de instinctul de autoconservare. Alesese un loc unde ştia că nu va fi deranjat. Unde să nu-l ia nineni la întrebări, dacă-l surprindea în incintă. Unde putea, din nou, să dezactiveze sistemele de securitate.

Eve trimise datele la computerul de-acasă, printă listele, apoi ieşi s-o cheme pe Peabody.

– Vii cu mine.

– Caut ignifugantul...

– Caută-l pe drum.

– Unde mergem? întrebă Peabody, în timp ce-şi aduna grăbită dischetele, dosarele şi jacheta.

– Să ne uităm la clădiri. Să vorbim cu cei de pe şantiere.

– Fir-aş a naibii!

Primul popas îl făcură la un mic teatru construit la începutul secolului douăzeci. Insigna lui Eve le asigură accesul la administrator. Deşi se plîngea de programul prea încărcat, acesta le primi. Pardoseala din hol era de marmură, lucru cu care administratorul se mîndrea peste poate. Sala de spectacole avea podele din plăci aglomerate, neacoperite cu nimic şi încă neignifugate. Pereţii aveau vechea tencuială.

Eve parcurse totuşi toată clădirea, căutînd urme de sînge cu scanerul.

În drum spre obiectivul următor avură de înfruntat traficul de la sfîrşitul după-amiezei.

– Ignifugantul se poate cumpăra în bidoane de cinci, zece şi douăzeci şi cinci de kilograme, citi Peabody datele de pe PPC Sau, dacă ai licenţă de antreprenor, îl poţi cumpăra sub formă de praf, pentru a realiza personal mixajul. Am aici lista furnizorilor.

– Va trebui să vorbeşti cu ei. Avem nevoie de o listă a persoanelor şi companiilor care au cumpărat ignifugant, ca să le putem confrunta cu echipele de pe şantierele de construcţii.

– O să cam dureze.

– Nu pleacă nicăieri. E pe-aici, pe undeva, murmură Eve, privind strada. Îşi pregăteşte următoarea mişcare.

Intră în apartament şi comandă imediat robotului casnic un gin cu tonic. Îl plictisea faptul că trebuia să-şi petreacă jumătate din zi într-un afurisit de birou, fără să facă nimic interesant, dar bătrînul strîngea băierile pungii, cerîndu-i să manifeste mai mult interes faţă de companie.

Moştenirea ta, fiule. Ce gogoşi! Moştenirea lui valora cîteva milioane, în diamante ruseşti albe. Puţin îi păsa de firmă. Imediat ce va avea ceea ce îi aparţinea de drept, urma să-l trimită pe bătrîn în mă-sa.

Ce zi minunată va fi! Dar pînă atunci, trebuia să fie împăciuitor şi docil, şi să se dea drept fiul cel bun.

Se dezbrăcă, lăsîndu-şi hainele să cadă din mers, şi intră în bazinul construit în zona de recreere a mansardei.

Faptul că firma pe care o disprețuia îi plătea mansarda, hainele, robotul nu-l deranja. Întinse mîna după paharul cu gin şi apoi se tolăni în apa răcoroasă.

Sosise momentul s-o abordeze pe Gannon. Analizase şi respinsese ideea de a se duce în Maryland, ca să smulgă cu forţa informaţiile necesare de la bătrîni. Nu voia să rişte.

Deocamdată, nimeni n-avea nici un indiciu. Putea fi un fan obsedat, sau un amant al cameristei care se înhăitase cu ea ca să jefuiască reşedinţa Gannon. Putea fi oricine. Dar dacă se ducea în Maryland, putea fi văzut şi urmărit. Într-un orăşel prăpădit de provincie i-ar fi fost cam greu să se piardă în peisaj. Dacă-i omora pe bunicii Samanthei Gannon, pînă şi cei mai capsomani sticleţi ar fi putut deduce că diamantele erau mobilul.

Deocamdată era al dracului de *frustrant* să descopere că Gannon dispăruse. Nici unul dintre cei pe care-i trimisese să caute nu găsise nici un indiciu despre locul unde se afla. Dar mai devreme sau mai tîrziu, trebuia să iasă la suprafaţă.

Dacă ar fi avut mai mult timp, ar fi putut să aştepte, însă nu mai suporta să-şi piardă vremea în biroul ăla idiot, jucînd teatru în faţa amărîţilor lui de părinţi, asta în timp ce ştia că ceea ce îşi dorea îi era inaccesibil.

– Ecranul, ceru el alene, şi începu să parcurgă canalele de ştiri, în căutare de noutăţi.

Nimic nou, constată cu satisfacţie. Nu putea înţelege cum gîndeau cei care credeau că prezenţa în mass-media însemna gloria. Un adevărat criminal îşi cîştiga toate satisfacţiile atingîndu-şi scopurile în secret. Îi plăcea să fie un adevărat criminal, să-şi ridice singur ştacheta.

Zîmbi în sinea lui, privind spre rafturile şi vitrinele cu jucării şi jocuri vechi. Maşinile, camioanele, figurinele. Pe unele le furase doar de plăcere. La fel cum, uneori, fura cîte o cravată sau o cămaşă, doar ca să-şi dovedească că o poate face.

Din acelaşi motiv furase şi de la prieteni sau rude, cu mult înainte de a-şi da seama că era un obicei... cinstit. Că avea hoţia în sînge. Cine-ar fi crezut, uitîndu-se la părinţii lui?

Interesul pentru colecţia de jucării provenea de la tatăl său, şi-i fusese de mare folos.

Dacă amicul şi partenerul său într-ale colecţiilor, Chad Dix, nu l-ar fi bătut la cap în legătură cu prietena lui şi cu

cartea pe care o scria, n-ar fi aflat atît de curînd despre diamante. S-ar fi putut să nu citească niciodată cartea. Îi fusese foarte simplu să-i smulgă lui Dix mai multe detalii şi să ia de la el exemplarul trimis în avans.

Îşi termină băutura, se gîndi să-şi mai ia una, dar îşi zise că era important să rămînă cu mintea limpede.

Puse paharul deoparte şi făcu cîteva lungimi de bazin. Cînd ieşi din apă, paharul gol dispăruse, iar halatul şi prosopul îl aşteptau.

În seara aceea urma să meargă la o petrecere. De fapt, în fiecare seară se ducea la cîte o petrecere. Şi ironia sorţii, la unele o întîlnise pe Sam Gannon. Ce ciudat, nu-i trezise nici un interes, nu se aşteptase să aibă nimic în comun cu ea! Şi, brusc, constatase că avea mai multe în comun decît cu oricare altă femeie!

Şi-ar fi putut sacrifica timpul şi energia pentru a-i face curte, ceea ce cu siguranţă ar fi fost mai puţin *înjositor* decît scurta legătură cu Tina Cobb. Deşi, dacă stătea să se gîndească, nici Samantha Gannon nu era genul lui. Plină de sine, reflectă el în timp ce începu să se îmbrace. Destul de atrăgătoare, cu siguranţă, dar una dintre acele femei mintoase şi unilaterale, care fie-l iritau, fie-l plictiseau.

Aflase de la Chad că era bună la pat, dar mult prea absorbită de propriile ei nevoi şi dorinţe din afara aşternutului. Totuşi, dacă nu găsea o cale mai eficientă şi mai directă de a obţine diamantele, trebuia să petreacă ceva timp cu strănepoata lui Jack O'Hara.

Pînă atunci însă trebuia să aibă o discuţie cu scumpul lui babac.

26

Cînd Eve ajunse acasă, înapoia ochilor i se cocea la foc mic o durere de cap feroce. Nu apucase să viziteze decît

trei şantiere. Muncitorii din construcţii, după cum aflase, îşi terminau programul mult înaintea poliţiştilor. Nu se alesese din locurile pe unde reuşise să treacă decît cu durerea de cap de la zgomotul uneltelor, urletele muzicii şi glasurile muncitorilor.

Voia să facă un duş, să doarmă zece minute şi să bea o sticlă de apă rece ca gheaţa.

Îşi parcase maşina în spatele celei a lui Feeney, aşa că nu se osteni să verifice sistemul de comunicare al casei. Roarke era cu el, la etaj, în birou sau în laboratorul cu computere, unde jucau jocurile lor criptice. Motanul nu-i ieşise în întîmpinare, aşa că presupuse că era cu ei.

Alungă ideea de a închide ochii zece minute. Nu se îndura să treacă la orizontală cînd în casă se mai afla un poliţist, mai ales că acela era în timpul programului. Ar fi fost penibil s-o surprindă. Pînă la urmă, alese compromisul cîtorva minute în plus sub duş şi se simţi cît de cît consolată cînd durerea de cap deveni mai puţin violentă.

Îşi schimbă separatele – n-avea să uite denumirea asta – cu un tricou şi o pereche de blugi. În drum spre biroul ei, făcu un popas în laboratorul de computere.

Roarke şi Feeney stăteau fiecare la cîte unul. Roarke avea mînecile suflecate şi părul legat la spate, aşa cum obişnuia cînd se adîncea în cîte-o treabă serioasă. Cămaşa cu mîneci scurte a lui Feeney arăta de parcă dimineaţa, înainte de a o lua pe el, ar fi fost făcută ghem. Mînecile lăsau să i se vadă coatele osoase şi Eve se întrebă de ce le găsea înduioşătoare. Pesemne era frîntă de oboseală.

Pe ecrane datele se succedau prea repede pentru ca ochii ei să le distingă. Cei doi schimbau întrebări şi comentarii în acel jargon pe care niciodată nu reuşise să-l înţeleagă.

– Aveţi ceva şi pentru mine, într-o englezească inteligibilă?

Amîndoi întoarseră capul spre ea, iar Eve fu frapată să vadă cum doi oameni, care se deosebeau ca ziua de noapte, puteau avea expresii identice în ochi.

Un soi de buimăceală distrată, de tocilari.

– Facem unele progrese, răspunse Feeney, luînd o alună zaharisită din punga de pe bancul de lucru. Datează de cîtva timp...

– Arăţi... proaspătă, locotenente, comentă Roarke.

– Acum cîteva minute, nu arătam la fel de proaspătă. Am făcut un duş.

Eve se apropie de ecrane şi le privi cu atenţie.

– Ce rulează?

Pe chipul lui Roarke se ivi un zîmbet larg.

– Dacă am încerca să-ţi explicăm, te-ar apuca durerea de cap. Asta de-aici s-ar putea să fie puţin mai clară.

Îi făcu semn să se apropie ca să vadă mai bine ecranul caşetat, unde lucra cu o fotografie a lui Judith Crew într-o parte şi mai multe imagini, care se succedau neclar, în partea cealaltă.

– Încerci o comparaţie facială?

– Îi căutăm permisul de conducere dinaintea divorţului, îi explică Feeney. Am mai comandat o căutare pornind de la permisul pe care-l folosea cînd a găsit-o tipul de la asigurări. Avea alt nume, îşi schimbase coafura şi slăbise. Computerul identifică posibilele corespondenţe. Mergem înainte pornind de la datele astea.

– Apoi, folosim un program morfologic pe altă unitate, continuă Roarke. Căutăm o corespondenţă cu fizionomia pe care i-o atribuie computerul în momentul de faţă.

– Dacă imaginea prezenta mai multe asemănări, am fi avut un rezultat pînă acum.

– Da, şi eu cred acelaşi lucru.

Feeney ridică din umeri, ronţăind încă o mînă de alune.

– Sînt mulţi oameni pe lumea asta. Multe femei de aceeaşi categorie de vîrstă. S-ar putea să fi plecat de pe planetă.

– S-ar putea şi să fi murit, adăugă Eve. Sau să fi evitat identificarea standard. Ar putea să locuiască într-o colibă de crăci, undeva pe o insulă, împletind rogojini.

– Sau să-şi fi făcut o operaţie estetică.

– Copiii din ziua de azi, oftă amărît Feeney. Nu mai cred în nimic.

– Şi fiul?

– Lucrăm o morfologie şi pentru el. Am găsit cîţiva candidaţi posibili. Le facem un control secundar. Băiatul nostru, aci de faţă, umblă după bani.

Eve îşi mută privirea de la ecrane. Mişcările rapide ale imaginilor îi readuceau durerea de cap.

– Despre ce bani e vorba? întrebă ea.

– A vîndut casa din Ohio, îi reaminti Roarke. Aranjamentul şi plata au necesitat timp. Banca agentului imobiliar trebuie să-i fi trimis cecul, sau să fi făcut un transfer, conform instrucţiunilor, pe numele pe care-l folosea atunci. Asta dacă nu cumva a autorizat efectuarea plăţii de către o terţă persoană.

– Se pot găsi asemenea date? Aşa de vechi?

– Dacă insişti, da. Era o femeie prudentă. A cerut ca, după plată, cecul să-i fie transferat electronic avocatului ei de-atunci şi apoi trimis la o altă firmă de avocaţi din Tucson.

– Tucson?

– Arizona, *darling*.

– Ştiu unde e Tucson. Cum ai aflat?

– Am eu metodele mele, rise Roarke.

Eve îl privi mustrător, în timp ce Feeney ridică privirea spre tavan.

– Ai minţit, ai mituit şi ai încălcat cîteva legi privitoare la confidenţialitatea datelor personale.

– Uite cu ce mă aleg în loc de mulţumiri, se plînse Roarke. A stat la Tucson, din cîte-am putut afla, aproape o lună, la începutul anului 2004, timp suficient ca să încaseze cecul şi să depună banii la o bancă locală. Aş deduce, cu destulă certitudine, că acolo a folosit fondurile ca să-şi schimbe din nou identitatea, după care s-a mutat în alt loc.

– O dată ce corespondenţele vor fi complete, o să examinăm cu multă atenţie rezultatele, spuse Feeney, masîndu-şi tîmpla. Trebuie să fac o pauză.

– Du-te jos, bea o bere şi înoată puţin, îl invită Roarke. Vom vedea cu ce ne mai alegem într-o jumătate de oră.

– Îmi place planul ăsta. Ai ceva pentru noi, puştoaico?

Feeney era singurul care-i zicea lui Eve „puştoaică".

– Am să te pun la curent după pauză, îi răspunse ea. Între timp, am şi eu de pus la punct cîteva lucruri, în biroul meu.

– Atunci, ne vedem acolo.

– Nici mie nu mi-ar strica o bere, comentă Eve, după ce Feeney ieşi.

– Se pare că toţi avem nevoie de o pauză, încuviinţă Roarke, mîngîindu-i dosul mîinii cu degetul, după care o trase spre el ca s-o muşte uşor.

Eve cunoştea mişcarea.

– Să nu-ncepi să mă adulmeci.

– Prea tîrziu. Ce-i mirosul ăsta?

– Nu ştiu, ridică ea din umeri, prudentă, mirosindu-se la rîndul ei; părea să fie săpun. Asta am găsit...

Îşi smuci uşor mîna, dar făcu greşeala să se uite prin jur, ca să vadă dacă Feeney mai era prin apropiere. Roarke profită de clipa de neatenţie ca să-i pună piedică. Eve îi căzu pe genunchi.

– Iisuse, *termină!* şopti ea furioasă.

Pe scara ridicolului, faptul de a fi surprinsă de cineva pe genunchii lui Roarke ocupa locul trei, mai sus decît un pui de somn în timpul programului sau s-o vadă desculţă alt poliţist.

– N-am terminat cu lucrul, iar Feeney e alături.

– Nu-l văd nicăieri, replică Roarke, frecîndu-şi nasul de gîtul ei. Şi, în calitate de consultant expert civil, am dreptul la o pauză. Am hotărît că prefer activităţile adulte în locul băuturilor adulte.

Pe pielea lui Eve începeau să danseze drăcuşori pătimaşi.

– Nici să nu te gîndeşti c-am să-mi fac de cap cu tine în laborator, printre computere. Feeney poate intra din clipă-n clipă.

– Va fi cu atît mai excitant... Da, da... chicoti el, muşcînd-o

uşor de sub bărbie – locul lui favorit. Depravat şi pervers. Şi deşi sînt gata să pun pariu că Feeney bănuieşte că, din cînd în cînd, mai facem şi sex, o să ne petrecem recreaţia în altă parte.

– Am de lucru, Roarke şi... Ei! Mîinile!

– Păi, da, sînt într-adevăr mîinile mele.

Rîzînd, o cuprinse de fund şi se ridică de pe scaun, cu ea în braţe.

– Vreau treizeci de minute de recreaţie, spuse el, ducînd-o spre lift.

– După cum ai început, ai să termini în cinci.

– Pe pariu!

Eve îşi stăpîni rîsul, în timp ce se împotrivea de formă.

– Nu pot să mă dezbrac în pielea goală cu Feeney în casă. E prea pervers. Dacă se întoarce iar...

– Ştii, cred că şi Feeney se dezbracă complet cu doamna Feeney, probabil că de-asta au trei Feeney mici.

– O, Doamne!

Eve se moleşi.

– E dezgustător ce faci, cea mai murdară şi necistită metodă să-mi bagi aşa ceva-n cap cu forţa.

Pentru că voia s-o ţină în starea aceea, Roarke duse mîna la spatele ei şi apăsă pe butonul dormitorului.

– Orice, numai să meargă. Acum eşti prea slabă ca să mă poţi opri.

– Nu fi atît de sigur.

– Îţi mai aminteşti cînd am făcut noi doi dragoste prima oară?

În timp ce o întreba, o sărută uşor, schimbînd tactica.

– Îmi aduc aminte vag...

– Mergeam cu liftul, ca acum, şi nu ne puteam ţine mîinile acasă, nu ştiam cum să ne dezbrăcăm mai repede unul pe altul. Eram nebun după tine. Te doream atît de mult. Şi încă te mai doresc.

O sărută şi mai pătumaş, cînd uşile liftului se deschiseră.

– Şi n-am să mă schimb niciodată.

– Nu vreau să te schimbi.

Eve îi răsfiră părul cu degetele şi îi scoase elasticul astfel încît coama lui neagră şi moale i se revărsa peste mîini.

– Te pricepi al naibii de bine, şopti Roarke.

Îşi lipi buzele de gîtul lui.

– Dar nu destul de bine ca să mă convingi s-o fac cu uşa deschisă. Ştii, s-ar putea să vină Feeney... Nu mă pot concentra.

– Se rezolvă.

Cu picioarele ei petrecute în jurul mijlocului, cu braţele în jurul gîtului şi cu buzele lipite de pielea ei, Roarke porni spre uşă. O închise şi o încuie.

– Aşa-i mai bine?

– Nu-s sigură... Poate ar trebui să-mi reaminteşti încă o dată cum am făcut-o prima oară.

– Dacă nu mă înşală memoria, s-a întîmplat cam aşa...

O răsuci, prinzînd-o între perete şi trupul lui şi o sărută cu lăcomie.

Eve simţi un fior aproape dureros de dorinţă primitivă. Parcă ar fi despicat-o în două – femeia care fusese înainte de a-l cunoaşte, şi femeia pe care o descoperise împreună cu el.

Putea fi ceea ce fusese, iar Roarke o înţelegea. Putea fi cea care devenise şi el o preţuia. Iar dorinţa reciprocă, dincolo de toate schimbările, de toate descoperirile, nu scădea niciodată.

Îl lăsă s-o răvăşească, simţind plăcerea abandonului. Mîinile-i erau la fel de ocupate, gura la fel de nerăbdătoare ca a lui, în timp ce se trăgeau unul pe altul spre pat.

Amintindu-şi, Eve rîse.

– Şi atunci eram grăbiţi.

Căzură pe pat într-o încîlceală de membre, rostogolindu-se, în timp ce se chinuiau să-şi scoată hainele, să cucerească şi să devoreze. Prima dată totul se întîmplase pe întuneric. Orbecăială, dibuire şi disperare, în întuneric. Acum îi scălda lumina ce se revărsa prin ferestre, prin luminatorul de deasupra patului, dar nerăbdarea era aceeaşi. O durea ca o

rană care n-avea să se vindece complet niciodată. Își amintea că și atunci fusese o masă și un labirint de dorințe. Numai fierbințeală și mișcare, împingîndu-l spre frenezie, astfel că arsese de dorință să se înfigă în ea și să urce amîndoi, zbuciumați, spre eliberare.

Dar el dorise și mai mult. Încă de pe-atunci, dorise mult mai mult de la ea. Și pentru ea. O apucă de mîini, întinzîndu-i brațele deasupra capului, iar Eve se arcui, apăsîndu-l, pînă cînd pulsul lui deveni un tamtam de tobe în junglă.

– În mine...

Ochii-i erau împăienjeniți și întunecoși.

– Te vreau în mine. Tare. Repede.

– Stai...

Roarke știa ce urma, unde puteau să se ducă unul pe altul, autocontrolul i se subțiase ca un fir alunecos. Cu o mînă, îi încătușă încheieturile. Dacă-l atingea acum, firul s-ar fi rupt. El însă putea s-o atingă. Dumnezeule, avea nevoie s-o atingă, s-o privească, să-i simtă trupul adunîndu-se și tremurînd sub asaltul voluptății. Cînd își trecu cealaltă mînă peste ea, îi simți pielea umedă. Un geamăt se desprinse tremurînd de pe buzele ei, apoi izbucni într-un țipăt răgușit cînd Roarke începu să-și folosească degetele iscusite.

Îi văzu ochii tulburi, simți palpitația dezordonată a pulsului în încheieturile mîinilor pe care i le ținea strîns, și-o auzi eliberîndu-se într-un suspin care străbătu aerul înainte ca Eve să se înmoaie complet sub el. Ceară topită la căldură. Iar fu singurul lucru care-i putu trece prin minte, cînd gura i se lăsă peste a ei, feroce și înnebunită. Iar și iar și iar.

Apoi, brațele ei eliberate îl cuprinseră strîns. Roarke o penetră, așa cum îi ceruse: tare și repede.

Eve știa, cu acea parte a creierului care încă mai putea să raționeze, că Roarke trecuse de limită, că ajunsese acolo unde putea atît de des s-o trimită pe ea. Undeva dincolo de tărîmurile lumii civilizate și raționale, undeva unde nu existau decît senzații și dorințe. Îl dorea acolo împreună cu ea, acolo unde controlul era imposibil, iar plăcerea satura atît trupul, cît și mintea.

În timp ce propriul ei organism se apropia tremurînd de acel ultim salt, îi auzi respirația întretăindu-se parcă, de durere. Înfășurîndu-l cu totul, i se dărui.

– Acum, șopti, și-l trase după ea.

Zăcea întinsă sub el, încovoindu-și și destinzîndu-și degetele de la picioare. Se simțea, după cum descoperise, al naibii de bine.

Îl plesni zgomotos peste fund.

– Pauza de recreere s-a terminat.

– Hristoase. Iisuse Hristoase.

– Haide, ai avut cele treizeci de minute pe care le voiai.

– Sînt sigur că te înșeli. Sigur mi-au mai rămas cinci sau șase minute. Și chiar dacă n-au mai rămas, am să mi le iau.

– Off...

Îi mai dădu încă o palmă la fund, apoi îl ciupi. Cum nici unul dintre gesturi nu-l făcu să se clintească, Eve își ridică brusc genunchiul.

– Fir-aș al dracu'! cedă el în sfîrșit. Vezi să nu strici marfa.

– Vezi tu. Eu am folosit-o deja.

Eve se rostogoli într-o parte, ferindu-se, înainte ca Roarke să riposteze și ateriză în picioare, lîngă pat.

– Dom'le, ce înviorată mă simt!

Roarke rămase pe loc, culcat cu fața în sus, privind-o. Prelungă, suplă, goală, cu pielea strălucitoare după energica recreație.

– Se vede, zîmbi el strengărește. Mă întreb dacă Feeney și-a terminat partida de înot.

Eve păli.

– O, Doamne, of Doamne, exclamă ea și se repezi să-și ia hainele.

– O să-și dea seama. O să ghicească. Și atunci va trebui să evităm să ne uităm unul la altul, ca și cum n-ar ști nimic. Fir-ar să fie!

Roarke izbucni în rîs, în timp ce Eve se repezi în baie, ca să se îmbrace.

*

Feeney ajunsese în birou înaintea ei, ceea ce o făcu să se strîmbe. Eve intră cu pas vioi şi se duse să-şi pună dosarele în ordine.

– Unde-ai fost?

– Păi, ăă, ştii... să rezolv cîteva treburi.

– Credeam că era vorba să...

Se întrerupse, scoţînd un sunet pe care Eve îl recunoscu ca fiind de oroare jenată şi insuficient reprimată. Simţi că roşeşte şi rămase cu atenţia îndreptată spre computer, ca şi cum acesta ar fi putut să sară de pe birou şi s-o înhaţe de gît.

– Cred c-am să... ăă...

Glasul lui Feeney suna cam întretăiat. Eve nu se uită la el, deşi îl *simţea* cum privea înnebunit prin cameră.

– ... C-am să aduc nişte cafea.

– O cafea ar merge. Ar merge de minune.

Cînd îl auzi refugiindu-se în bucătărie, îşi frecă obrajii cu mîinile.

– Puteam la fel de bine să-mi scriu în frunte: Tocmai Mi-am Tras-o, murmură ea.

Îşi pregăti dischetele şi avizierul cazului, apoi îi aruncă o privire furioasă lui Roarke, care tocmai intrase.

– Să nu-ţi mai văd expresia asta pe mutră, şuieră ea.

– Care expresie?

– Las-că ştii tu care expresie. Şterge-ţi-o!

Relaxat şi amuzat, Roarke se aşeză pe colţul biroului ei. Cînd Feeney reveni, îi văzu în obraji roşeaţa care începuse să pălească. Feeney îşi drese glasul, ostentativ, apoi puse pe birou una dintre cele două căni cu cafea pe care le adusese.

– Ţie nu ţi-am făcut, îi spuse el lui Roarke.

– Nici o problemă. Deocamdată n-am nevoie. Cum a fost înotul?

– Bun. Minunat.

Îşi trecu o mînă peste părul roşcat cu argintiu, încă umed şi se întoarse să studieze avizierul cu cazul.

Mari figuri sîntem, îşi spuse Roarke: doi poliţişti veterani,

care trecuseră prin atîtea nebunii şi sînge. Era însă de ajuns să scoată pe masă o porţie de sex, s-o pună între ei, că deveneau nervoşi ca două fecioare la o orgie.

– Am să vă pun pe amîndoi la curent, începu Eve. Pe urmă, am să-mi analizez unghiurile, în timp ce voi veţi lucra la ale voastre. Pe avizier şi pe display puteţi vedea portretul-robot.

Luă un indicator cu laser, îndreptîndu-l spre ecranul de pe perete.

– L-a făcut detectivul Yancy, dar nu-i convins că e destul de reuşit ca să-l dăm mass-mediei. Cred, totuşi, că ne oferă cîteva date de bază. Coloraţia şi structura facială, în orice caz.

– Cît să aibă, întrebă Feeney, în jur de treizeci?

– Mda. Chiar dacă fiul lui Crew a cheltuit o avere pe chirurgie şi sculptură facială, nu cred că un tip trecut de şaizeci de ani poate arăta atît de tînăr. Iar martora nici n-a pomenit de patruzeci. S-ar putea să fie o rudă, un prieten mult mai tînăr, un protejat. Trebuie să urmărim pista relaţiilor de familie. E cea mai logică, dat fiind tiparul şi profilul.

– Mda, şi se lărgeşte, în loc să se îngusteze, comentă Feeney.

– Am găsit o cale de a o îngusta.

Eve le spuse despre urmele de ignifugant şi căutările pe teren pentru a încerca să găsească locul unde fusese asasintă Tina Cobb.

– E prima urmă pe care a lăsat-o. Cînd îi dăm de capăt, vom fi făcut încă un pas spre identificarea nemericului. A ales locul, deci îl cunoştea. Ştia că putea intra să facă tot ce voia, nederanjat de nimeni, şi să şteargă urmele pentru ca nimeni să nu observe nimic.

– Mhm, dădu din cap Feeney. Trebuie să fi împroşcat cu ceva sînge în jur. L-a şters, altfel ar fi apărut un raport. Nici un muncitor din construcţii nu se-apucă de treabă cînd vede sînge în jur.

– Ceea ce înseamnă că i-a luat ceva timp. Tot fără martori.

A avut nevoie de un mijloc de transport. Ştia că avea la îndemînă un loc comod unde să abandoneze cadavrul şi acces la substanţe inflamabile.

– Probabil că de data asta nu s-a mai protejat etanş, remarcă Feeney. De ce să se deranjeze?

– Nu ar fi pierdut timpul, fu Eve de acord. Urma să ardă cadavrul, distrugînd astfel orice urmă posibilă – cel puţin aşa credea. De ce să se deranjeze să nu lase urme la faţa locului, atîta vreme cît erau curăţate satisfăcător? Mai ales dacă prezenţa lui acolo era legitimă.

– S-ar putea să fie proprietarul locului, să lucreze sau să locuiască acolo.

– Sau să fie inspector de clădiri ori de construcţii, interveni Roarke. Deşi, în cazul ăsta, nu cred că ar fi uitat de ignifugant.

– Ai primit datele pe care le-am cerut, proprietăţile în curs de construcţie sau reamenajare din zonă. Pe astea mi le-ai trimis?

– Da, dar nu sînt incluse şi cele mici, îi explică el. O locuinţă privată sau un apartament unde proprietarul se poate hotărî să schimbe ceva, sau angajează un antreprenor dispus să uite de autorizaţii şi taxe şi să lucreze la negru.

Eve îşi imagină diagrama investigaţiei străbătută dintr-o dată de sute de fundături şi ocolişuri.

– N-am să-mi bat capul cu treburile colaterale pînă nu le eliminăm pe toate celelalte. Pe şantierele de construcţii nu se foloseşte uneori benzină?

– Pentru unele vehicule şi agregate, da, spuse Roarke. Şi, cum e incomod s-o transporte de la o staţie din afara oraşului, se poate depozita într-o magazie, pe şantier sau în apropiere. Pentru asta se plăteşte o taxă.

– Atunci, vom urmări şi pista asta.

– Birocraţii de la Autorizaţii şi Licenţe îţi vor face limba cravată, îi reaminti Feeney.

– Mă descurc eu.

– Va trebui să-i iei tare, să obţii mandate şi tot felul de hîrtii şi alte nimicuri. Dacă avem noroc cu portretul-robot, nu va mai fi cazul.

Feeney stătu puţin pe gînduri, trăgîndu-se de vîrful nasului.

– Dar, oricum, ai mult de lucru. Pot să-mi amîn concediul cu cîteva zile, pînă se rezolvă cazul.

– Concediul? se încruntă Eve. Apoi îşi aminti de vacanţa pe care Feeney şi-o programase. La naiba, uitasem cu totul. Cînd pleci?

– Peste două zile, dar mai pot să reprogramez.

Era tentată să-i accepte oferta, dar se abţinu, oftînd din greu.

– Mda, bine, fă-o, şi nevastă-ta o să vă mănînce amîndurora ficaţii la micul dejun. Cruzi.

– E nevastă de poliţist. Ştie cum merg lucrurile, replică el, nu prea convingător.

– Pariez că a şi făcut bagajele.

Feeney îi zîmbi cu o expresie de cîine bătut.

– De-o săptămînă sînt gata.

– Mă rog, n-aş vrea să am de-a face cu furia ei. Şi-n plus, ţi-ai sacrificat deja destul timp pentru mine. Mai departe, ne putem descurca şi singuri.

– Nu-mi place să las un caz în aer, murmură Feeney.

– Îl mai am pe McNab, şi pe tipul ăsta, arătă Eve cu degetul mare spre Roarke. Dacă nu rezolvăm cazul pînă pleci, am să te ţin la curent. Prin interurban. Îmi mai poţi acorda două ore în seara asta?

– Nici o problemă. Ascultă, ce-ar fi să mă apuc iar de lucru, să văd dacă nu pot face nişte vrăji?

– Foarte bine. Eu voi vedea dacă reuşesc să obţin cîteva mandate. Eşti de acord să ne întîlnim aici mîine dimineaţă, la opt, pentru informare?

– Numai dacă e cu micul dejun alături.

Roarke aşteptă să rămînă singur cu Eve.

– Te pot ajuta să faci economie de timp cu formalităţile. Cîteva minute de lucru neoficial, şi-ţi obţin o listă de autorizaţii.

Eve îşi îndesă mîinile în buzunare şi privi panoul cazului

şi feţele victimelor. Echipamentele neoficiale ale lui Roarke puteau trece neobservate de CompuGuard. Nimeni n-avea să afle că spărsese nişte zone securizate şi sustrăsese date, cu mîinile lui abile.

– N-am nici o justificare pentru asta. N-o pot scurtcircuita doar ca să fac puţină economie de timp şi să scap de complicaţii. Gannon e protejată. Din cîte ştiu, e singura care ar putea fi într-un pericol imediat, din cauza individului. Am să procedez ca la carte.

Roarke veni în spatele ei şi începu să-i maseze umerii, în timp ce amîndoi priveau imaginile cu Jacobs şi Cobb. Înainte şi după.

– Dacă nu joci ca la carte şi o iei pe scurtături, nu uita că o faci pentru ele. Niciodată pentru tine, Eve.

– Aici nu e vorba de mine. Nici de interesele mele.

– Dacă n-ar fi vorba de tine, sau de interesele tale, într-un sens sau altul, n-ai putea merge înainte zi de zi, făcînd faţă la toate astea şi preocupîndu-te mereu şi de soarta altora. Iar dacă n-ai face-o, cine să ia stindardul în numele Andreei Jacobs şi al Tinei Cobb şi să intre cu el în luptă?

– Alt poliţist în locul meu.

– Nu există altul ca tine, declară Roarke, sărutînd-o pe creştetul capului. Nu există nici unul care să înţeleagă victimele şi pe cei care le victimizează, la fel ca tine. Văzînd asta, ştiind asta, am devenit om cinstit, nu?

Eve se întoarse spre el, privindu-l drept în ochi.

– Te-ai făcut ceea ce eşti.

Ştia că se gîndea la mama lui, la ceea ce aflase cu scurt timp în urmă. Şi mai ştia că suferea. Morţilor lui Roarke nu putea să le ţină partea, aşa cum făcea în cazul celor două femei necunoscute. Nu-l putea ajuta să facă dreptate pentru femeia despre a cărei existenţă nu ştiuse niciodată, pentru femeia care-l iubise şi murise de mîna brutală a propriului lui tată.

– Dacă m-aş putea întoarce în timp, spuse ea încet, aş face tot posibilul să-l arestez şi să-l închid pentru ceea ce-a făcut. Aş vrea să pot fi alături de ea şi de tine.

– Nu putem schimba istoria, nu-i aşa? Nici pentru mama mea, nici pentru noi înşine. Dacă am putea, eşti singura fiinţă din lume căreia i-aş încredinţa sarcina asta. Singura care m-ar putea face să stau pe loc, lăsînd totul în seama legii.

Îi urmări cu degetul conturul bărbiei.

– Aşa că, locotenente, ori de cîte ori o iei pe cîte o scurtătură, ar trebui să-ţi aduci aminte că printre noi există unii care depind de tine şi puţin le pasă de respectarea legilor.

– Poate că e aşa, dar n-am s-o fac. Du-te şi ajută-l pe Feeney. Obţine-mi nişte date folositoare, ca să-l oblig să plătească pentru ceea ce le-a făcut.

După plecarea lui Roarke, Eve se aşeză cu privirea aţintită la avizier, uitînd de cafea. În fiecare dintre victime se vedea pe sine însăşi. În Andrea Jacobs, ucisă şi abandonată. În Tina Cobb, jefuită de propria ei identitate şi aruncată ca un gunoi.

Asemenea situaţii o creaseră pe ea, poliţista. Nu, nu putea să schimbe istoria, dar mai mult ca sigur putea s-o folosească.

27

Cînd lucra singură, Eve pierdea noţiunea timpului. Iar dacă subiectul era presant, pierdea noţiunea timpului şi cînd lucra cu alţii.

Era liniştitor să stea sau să se plimbe singură prin birou, lăsînd datele şi speculaţiile să i se învălmăşească prin cap.

Cînd linkul semnaliză, se smulse din transă şi-şi dădu seama că singura lumină din încăpere provenea de la ecrane.

– Dallas. Ce e?

– Salut, locotenente.

Pe ecran apăru chipul tînăr şi simpatic al lui McNab. Îi văzu şi felia de pizza din mînă. La naiba, aproape că simţea mirosul de pepperoni, şi-i trecu prin minte că uitase să cineze.

– Dormeai, sau ce?

Eve se simţi jenată pentru simplul fapt că un alt poliţist o surprinsese cînd era distrată.

– Nu, nu dormeam. Lucrez.

– Pe întuneric?

– Ce vrei, McNab?

Eve ştia ce voia ea. Voia bucata lui de pizza.

– OK, am dat nişte căutări pe linkuri şi unităţile de comunicaţii.

Muşcă din pizza şi Eve fu nevoită să înghită în sec.

– Dă-mi voie să-ţi spun, gioarsele astea sînt mai dure decît cele scumpe. Au o memorie... vai de ea, iar lăţimea benzii...

– Nu mă lua cu de-astea, McNab. Treci la subiect.

– Sigur. Scuză-mă.

McNab îşi linse – nesimţitul avu tupeul să-şi *lingă* – sosul de pe degetul mare.

– Am găsit locurile a două convorbiri pe care credem că ucigaşul le-a avut cu Cobb. Unul dintre ele corespunde cu o transmisiune întreruptă către reşedinţa lui Gannon şi prelută de programul de răspuns în seara asasinării lui Jacobs.

– Unde?

– Pentru amîndouă, un link public din Grand Central. Cealaltă a fost generată dintr-un cyber-club, de undeva din downtown. A, şi mai e una întreruptă către reşedinţa lui Gannon, la zece minute după prima, de la alt post public, la trei străzi distanţă de apartamentul ei.

Locuri publice, acces public. Conturi false. Atent, atent, foarte atent.

– Eşti cu Peabody?

– Mda. E dincolo.

– Ce-ar fi să verificaţi clubul? Vedeţi dacă nu puteţi găsi computerul pe care l-a folosit. Poate ne obţineţi o descriere mai detaliată.

– Nici o problemă.

– Ţinem şedinţa de informare în biroul meu de-acasă, dimineaţă la ora opt.

O fi avut el gura plină de pizza, dar Eve ştia să recunoască un geamăt cînd îl auzea. Aşa-i trebuia, dacă mînca în faţa ei, iar ea era cu stomacul gol.

– Dacă mai prinzi ceva important, vreau s-aud imediat. Indiferent la ce oră. Ai lucrat bine cu linkurile.

– Sînt expert. Auzi, voi aveţi nişte şuncă de-aia naturală?

Eve închise, se rezemă de spătar în semiobscuritatea albăstruie şi începu să se gîndească la diamante, la pizza şi la crime.

– Locotenente.

– Mmm?

Chiar şi prin întuneric, Roarke o văzu clipind din ochi ca o bufniţă.

– Trebuie să mănînci.

– McNab mînca pizza. Mi-a stricat concentrarea. Îşi frecă ochii obosiţi. Unde-i Feeney?

– L-am trimis acasă – nu fără ceva eforturi. A sunat nevastă-sa. Cred că intră într-o alertă de nivel scăzut, după ce ţi-a propus să-şi amîne concediul cu familia.

– N-am să-l las. Ai ceva pentru mine?

– Prima etapă a confruntării cu Judith Crew. Şi nici cu băiatul nu mai avem mult. După ce o terminăm şi pe aia, o să...

Îşi aminti cu cine vorbea şi trecu la un limbaj mai inteligibil.

– În esenţă, confruntăm şi comparăm cele două seturi. Dacă şi-a ţinut fiul lîngă ea pînă la majorat – şi, cu siguranţă, aşa a făcut – ar trebui să putem localiza corespondenţa, sau corespondenţele. O privi înclinînd capul. Deci, vrei pizza?

– Aş da orice pentru o felie de pizza cu pepperoni.

Roarke se strîmbă.

– Te rog, locotenente, nu pot fi cumpărat.

– Îţi ofer favoruri sexuale la alegere, posibil cu proxima ocazie.

– S-a făcut!

– Te vinzi ieftin.

– Habar n-ai tu la ce favoruri sexuale mă gîndesc. Ai obţinut mandatele? o mai întrebă, în timp ce intra în bucătărie.

– Mda. Iisuse, a trebuit să dansez step pînă mi-au căzut

degetele de la picioare, dar o să le am. McNab a depistat locurile cîtorva transmisiuni. El şi Peabody vor vizita asta seară un cyber-club de unde ucigaşul a comunicat cu Cobb.

– Astă-seară?

– Sînt tineri, capabili şi speriaţi de mine.

– Şi eu la fel, răspunse el, aducîndu-i o farfurie cu pizza fierbinte şi un pahar mare de vin roşu.

– A ta unde-i?

– Am mîncat ceva cu Feeney în laborator şi am făcut prostia să cred c-ai să mănînci singură.

– Ai mîncat deja şi totuşi mi-ai pregătit cina? întrebă Eve, luînd o felie de pizza care-i fripse degetele. Mamă, eşti un adevărat sclav.

– O să facem schimb de roluri cînd vine vremea să-mi încasez plata. Cred că s-ar putea să folosim şi nişte costume.

– Ieşi afară.

Eve pufni, muşcă din pizza şi-şi arse limba. Era o senzaţie divină.

– Le-a sunat pe Cobb şi Gannon de la un link public din Grand Central. Acasă la Gannon, a sunat în seara cînd a omorît-o pe Jacobs – de două ori, din două locuri diferite. Se pare că voia să se asigure. De ambele dăţi i-a răspuns robotul, confirmînd că nu era nimeni acasă. Şi s-a dus. De-acolo putea să meargă pe jos – eu aşa aş fi făcut. E mai bine decît cu taxiul. Mai sigur.

– Ar fi avut şi posibilitatea să cerceteze terenul, adăugă Roarke.

– Deci, ajunge la ea şi intră. Poate are destulă minte ca la început să verifice şi casa, cameră cu cameră. Nu strică să fii precaut. Apoi se duce la etaj să înceapă şi, ce să vezi, apare menajera. Atîta prudenţă, atîta efort, şi pentru ce?

– L-a înfuriat.

Eve dădu din cap, bău puţin vin şi luă a doua felie de pizza.

– Mda, aşa cred eu. Sigur l-a înfuriat. Ştim că ar fi putut să plece pe furiş. Sau s-o ameţească, s-o imobilizeze... Dar

ea i-a dat peste cap toate planurile. I-a căzut ca musca-n lapte. Aşa că a omorît-o. Totuşi, nu era turbat de furie cînd a făcut-o. Controlat, atent – dar nu la fel de inteligent pe cît se crede. Dacă femeia ştia ceva? Logica nu l-a dus pînă aici.

– A atacat-o cu sînge rece, însă fără să aştepte să se calmeze complet, dădu din cap Roarke. A trebuit să improvizeze. Putem presupune că nu-i în cea mai bună formă cînd nu poate respecta întocmai scenariul pe care şi l-a făcut.

– Mda, pot şi eu să pătrund în mintea lui, dar nu mă ajută prea mult.

Îşi îndesă în gură felia de pizza, în timp ce privea spre portretul-robot de pe ecran.

– Dacă am structurat corect ancheta asta, ştiu ce vrea. Ştiu cum va proceda. Ştiu chiar că, dacă urmărim aceeaşi logică, următorul lui pas va fi s-o atace pe Samantha Gannon sau pe altcineva din familia ei. Se va împrieteni cu subiectul, dacă socoteşte că merită timpul şi efortul, sau, în caz contrar, va plănui să ameninţe, să tortureze, să omoare. Orice, numai să găsească diamantele sau să afle informaţii care să-l ducă la ele.

– Dar nu poate ajunge la ea sau la ei.

– Nu, i-am acoperit. Şi s-ar putea ca din pricina asta să ne fi împotmolit.

– Dacă o foloseşti ca momeală, l-ai putea ademeni să iasă la lumină.

Cu paharul de vin în mînă, Eve îşi lăsă capul pe spate, închizînd ochii.

– Iar Samantha o va face, zise ea. Simt că ar fi în stare. Ar face-o, fiindcă e o cale de a pune capăt situaţiei, pentru că e un subiect substanţial – şi fiindcă are curaj. Nu e proastă şi are destul curaj ca să marşeze. La fel ca bunica ei.

– Destul curaj, fiindcă are încredere că o vei proteja.

Eve ridică din umeri.

– Nu-mi place să folosesc civili ca momeală. Aş putea pune o poliţistă în locul ei. Putem aranja şi machia una ca să semene acceptabil cu ea.

– Trebuie s-o fi studiat. S-ar putea să se prindă.

– S-ar putea. La naiba, s-ar putea chiar s-o cunoască îndeaproape. Oricum, eu sînt prea înaltă, Peabody are altă constituție...

– S-ar putea pregăti un droid.

– Droizii fac doar ceea ce sînt programați să facă.

Eve nu avea deplină încredere în mașini.

– Momeala trebuie să poată gîndi. Dar mai există o persoană spre care s-ar putea să se îndrepte.

– Judith Crew, zise Roarke.

– Mda. Dacă mai trăiește, ar putea încerca pista asta. Sau fiul. Dacă nici unul dintre ei nu e implicat, s-ar putea să-i abordeze. N-a mai rămas nimeni altcineva care să aibă cunoștințe directe despre ceea ce s-a întîmplat. Dar n-are certitudinea că există.

– Mănîncă.

Distrată, Eve coborî privirea spre pizza. Pentru că tot o avea în față, o luă și mușcă din ea.

– E un soi de fantezie. Acum, cînd îmi dau seama că e mai tînăr decît am presupus, are mai mult sens pentru mine. Vrea diamantele, pentru că se consideră proprietarul lor, sînt valoroase pentru că strălucesc, adăugă ea, gîndindu-se cum reacționase Peabody în fața vitrinelor de la colțul Fifth cu Forty-seventh. M-ai convins să înot în jurul recifului ăluia de lîngă insulă. Mai ții minte? Mi-ai spus să nu-mi țin la gît pandantivul. Nu numai pentru că, atenție, puteau să se piardă în ocean niște diamante mari și scumpe, ci și pentru că acolo nu trebuia să am asupra mea nimic sclipitor. Barracudele se excită cînd văd lucind ceva în apă și te mușcă al dracului.

– Deci, ai o barracuda în goană după o comoară.

Lui Eve îi plăcea să-și discute cazurile cu Roarke. Nu trebuia să-i spună nimic de două ori, și uneori nici măcar o dată.

– Nu știu unde o să ajung pe calea asta, dar hai să mergem mai departe. Le vrea deoarece consideră că are dreptul la ele, pentru că sînt valoroase și strălucesc. Asta-mi spune că e răzgîiat, lacom și infantil. Și meschin. În sensul în care

bătăușii sînt meschini. A omorît nu numai pentru că era grăbit, ci și pentru că a putut s-o facă. Femeile erau mai slabe, iar avantajul se afla de partea lui. A mutilat-o pe Cobb, pentru că avea timp și pentru că se plictisise de ea. Așa-l văd eu.

Eve făcu o pauză și apoi continuă:

– Cred că e obișnuit să obțină ceea ce vrea. Să ia cu forța, dacă nu i se dă de bunăvoie. Poate că a mai furat și în trecut. S-ar putea să fi existat o cale mai sigură de a obține informațiile, dar a ales-o pe asta. E mai interesant să iei pe întuneric ceva ce nu-ți aparține, decît să te tîrguiești la lumina zilei.

– Și eu eram de aceeași părere.

– Dar, pe urmă, te-ai schimbat.

– Mă rog, în felul meu. Întunericul exercită o anumită fascinație, Eve. O dată ce ai trăit-o, e greu să-i mai reziști.

– Dar, de ce ai făcut-o? Cum i-ai rezistat?

– Îmi doream altceva. Mai mult.

Roarke îi luă paharul de vin și sorbi din el. Apoi continuă:

– Îmi croisem drum într-acolo, făcînd ocazional un pas, distrîndu-mă. Apoi, am ajuns să te doresc pe tine. În întuneric nu există nimic ce mi-aș putea dori așa cum te doresc pe tine.

– Nu are pe nimeni. Nu iubește. Nu dorește pe nimeni. Rîvnește la obiecte neînsuflețite. Obiecte strălucitoare care sclipesc în întuneric. Sînt mai lucioase, Roarke, pentru că au deja sînge pe ele. Și cred – ba nu, sînt al naibii de sigură – că o parte din sîngele ăla curge și prin venele lui. Sînt mai valoroase pentru el, mai importante, din cauza sîngelui. Am să-l recunosc. Cînd am să-l văd, voi ști că-i el. Dar nimic din toate astea nu mă apropie nici măcar cu un pas de locul unde este.

– De ce nu te duci să te odihnești puțin?

Eve clătină din cap.

– Vreau să mă uit la corespondențe.

Steven Whittier sorbea ceai Earl Grey din cana lui favorită. Susținea că aceasta îi sporea aroma, afirmație care-o

făcea pe soția lui, care prefera să folosească antichitățile Meissen, să se prefacă nemulțumită. Totuși, îl iubea atît pentru ciudățeniile lui, cît și pentru stabilitatea, seriozitatea și umorul care-l caracterizau.

La început, combinația dintre ei – constructorul și prințesa din înalta societate – îi nedumerise familia. Patricia însemna vin vechi și caviar, pe cînd Steve era numai bere și crenvurști de soia. Dar ea se proptise bine pe picioarele încălțate cu pantofi la ultima modă și ignorase prezicerile sumbre ale familiei. Treizeci și doi de ani mai tîrziu, uitaseră toți de acele previziuni, în afară de Steve și Pat.

În fiecare an, la aniversarea căsătoriei lor, ciocneau paharele în amintirea profeției că „N-o să dureze", după care rîdeau ca doi copii care au făcut o farsă unui grup de adulți.

Își făuriseră o viață fericită. Pînă și detractorii lui erau nevoiți să recunoască faptul că Steve Whittier avea creier și ambiție și că reușise să le folosească pe amîndouă pentru a-i oferi lui Pat un stil de viață pe care-l putea accepta.

Încă din copilărie știuse ce voia să facă. Să creeze sau să re-creeze clădiri. Dorise să-și înfigă rădăcinile adînc, cum niciodată n-o putuse face copil fiind, și să le ofere și altora locuri unde să facă același lucru.

Structurase Whittier Construction începînd de la bază, cu propria lui sudoare și dorință, ajutat de credința nestrămutată a mamei lui în el, și apoi printr-a lui Pat. În cei treizeci și trei de ani, de cînd începuse cu o echipă de trei oameni și un birou mobil pe platforma camionului, își cimentase fundațiile și adăugase deasupra etaje peste etaje clădirii viselor sale.

Acum, deși avea manageri, maiștri și proiectanți pe statul de plată, încă mai obișnuia să-și suflece mînecile pe fiecare șantier, să-și petreacă zilele deplasîndu-se de la unul la altul sau aplecîndu-se să-și ia uneltele ca orice muncitor.

Puține lucruri îl făceau mai fericit decît sonoritatea și vibrația unei clădiri care se năștea sau renăștea.

Singura lui dezamăgire era aceea că Whittier încă nu

devenise Whittier and Son. Încă mai spera să se întîmple așa, deși Trevor nu avea nici interesul și nici talentul construitului cu mîinile lui.

Voia să creadă – avea nevoie să creadă – că Trevor se va maturiza curînd, că urma să înțeleagă valoarea muncii cinstite.

Era îngrijorat pentru fiul lui. Nu-l crescuseră spre a deveni superficial și leneș, nici ca să aștepte să i se ofere lumea întreagă pe tavă. Chiar și acum, Trevor era obligat să se prezinte la sediu patru zile pe săptămînă și să facă zile-muncă la biroul lui. Mă rog, jumătăți de zile-muncă, se corectă Steve. Nu stătea niciodată mai mult de o jumătate de zi și nu făcea mare lucru în acel timp, își spuse Steve, în timp ce sufla în ceaiul aburind. Trebuia să stea încă o dată de vorbă cu el. Băiatul primea un salariu bun, așa că aștepta de la el să muncească serios. Problema, sau măcar o parte din ea, consta în fondurile depuse și cadourile scumpe de la rudele mamei. Trevor alegea mereu calea cea mai ușoară, indiferent cît de des se străduiseră părinții lui să-l reorienteze.

Primise prea multe și prea ușor, își spuse Steve privind în jur, prin cabinetul lui comod. Recunoștea că, în parte, era și vina lui. Așteptase prea mult de la fiul lui, își pusese speranțe prea mari în el. Cine știa mai bine decît el cît de traumatizant putea fi pentru un băiat ca umbra tatălui său să-l domine la tot pasul?

Pat avea dreptate. Trebuia s-o lase mai moale, să-i acorde lui Trevor mai multă libertate de mișcare. Asta putea însemna să reteze cîteva dintre legăturile de familie și să-i dea drumul liber. Era greu s-o facă, să-l împingă pe Trevor afară din cuib și să se uite la el cum se chinuiește să meargă în echilibru pe sîrma maturității fără a mai avea dedesubt plasa de siguranță pe care i-o furnizaseră întotdeauna. Dar dacă nu-și dorea firma, atunci ar fi trebuit să-l desprindă de ea. Nu putea continua la nesfîrșit să mimeze prezența și să-și ia leafa pe degeaba.

Și, totuși, ezita s-o facă. Nu numai din iubire, căci

Dumnezeu îi era martor că-şi iubea fiul, ci şi de teamă că băiatul n-avea să facă altceva decît să apeleze la bunicii după mamă şi să trăiască din mărinimia lor.

Sorbind din ceai, studie camera pe care soţia lui o numea rîzînd „vizuina" lui Steve. Prefera mult mai des să se cocoşeze la biroul de-acolo, decît să lucreze în sediul spaţios şi aerisit din downtown, ori în propriul lui cabinet de-acasă bine mobilat şi echipat. Îi plăceau culorile închise ale acestui bîrlog şi rafturile pline cu jucăriile lui din copilărie – camioanele, maşinile şi aparatele pe care le cerea cu regularitate de ziua lui şi de Crăciun.

Îi plăceau şi fotografiile, nu numai cele cu Pat şi Trevor, şi cu mama lui, ci şi cele în care apărea el cu echipele de constructori, pe şantiere, printre camioanele, macaralele şi maşinăriile cu care lucrase ca adult. Şi-i mai plăcea liniştea. Cînd filtrele ferestrelor şi uşile erau închise, i se părea că se află într-o peşteră, nu într-una din numeroasele camere ale casei cu două etaje.

Ridică privirea spre tavan, ştiind că dacă nu se ducea curînd sus, în dormitor, soţia lui avea să se trezească şi să vină să-l cheme. Trebuia să se ducă, dar îşi turnă încă o cană de ceai şi mai rămase în lumina difuză şi liniştea din „vizuină", pînă începu să picotească.

Soneria panoului de securitate îl făcu să tresară. Prima lui reacţie fu una de nemulţumire. Dar, cînd clipi din ochi ca să şi-i limpezească şi privi spre ecran, imaginea fiului său îl făcu să se simtă cuprins de un val de plăcere.

Se ridică din fotoliul încăpător de piele – un bărbat de statură aproape medie, cu un început de burtică. Avea braţele şi picioarele musculoase, ochii de un albastru spălăcit şi evantaie de riduri mărunte la colţuri. Încă nu începuse să chelească, însă părul îi devenise cenuşiu.

Îşi arăta vîrsta şi nici nu se gîndea la chirurgie estetică. Îi plăcea să spună că-şi cîştigase prin muncă cinstită ridurile şi firele cărunte, o afirmaţie ce îl nemulţumea pe fiul lui, atît de preocupat de modă şi conştient de propria sa tinereţe.

Îşi spunea uneori că, dacă ar fi fost vreodată la fel de chipeş ca Trevor, ar fi putut deveni vanitos. Băiatul era cu adevărat frumos. Înalt, zvelt şi bronzat.

Se ocupa să arate bine, gîndi Steve cu o mică strîngere de inimă. Cheltuia o avere pe garderobă, pe saloane, băi şi consultanţi.

Îşi alungă acest gînd, în timp ce pornea spre uşă. Nu-i folosea la nimic să-l zădărască pe băiat cu fleacuri. Şi, de vreme ce Trevor nu-l vizita decît rareori, prefera să nu strice seara.

Îi deschise uşa, zîmbind.

– Ei, ce surpriză! Intră.

În timp ce Trevor trecea pe lîngă el, păşind în antreu, îi dădu trei palme amicale pe umăr.

– Ce-i cu tine aici la ora asta?

Cu un gest calculat, Trevor îşi răsuci încheietura mîinii ca să-şi consulte cadranul luminiscent al ceasului.

– E abia unşpe.

– Serios? Moţăiam în cabinet, mărturisi Steve, clătinînd din cap. Mama ta s-a dus deja la culcare. Merg s-o chem.

– Nu, n-o deranja, refuză Trevor cu un gest vag. Iar ai schimbat codurile de securitate.

– O dată pe lună, ca de obicei. Mai bine să fii asigurat, decît să-ţi pară rău. Am să ţi le dau pe cele noi.

Intenţiona să-l invite în „vizuină" şi să bea împreună un ceai, dar Trevor pornise deja spre salonul mult mai formal, unde se autoservi din bar.

– Mă bucur că te văd. De unde vii, îmbrăcat atît de elegant?

Sacoul sport, indiferent de marcă şi preţ, nu era tocmai ceea ce înţelegea Trevor prin „elegant", dar se deosebea evident de pantalonii kaki lăbărţaţi şi tricourile echipei Mets pe care le prefera tatăl lui.

– De la o petrecere. Mare plictiseală.

Luă cupa cu brandy – bine măcar că bătrînul ţinea băuturi decente în casă – învîrtind alcoolul în ea, în timp ce se tolănea într-un fotoliu.

– Era acolo şi vărul Marcus, cu enervanta aia de nevastă-sa. Nu făceau altceva decît să vorbească şi să tot vorbească despre plodul pe care l-au făcut. De parcă ar fi primii din lumea asta care procreează.

– Proaspeţii părinţi tind să fie foarte entuziaşti.

Deşi ar fi preferat ceai, Steve îşi turnă şi el un brandy, ca să fie sociabil.

– În primele luni după ce te-ai născut, mama ta şi cu mine îi plictiseam de moarte pe toţi cei care nu fugeau la timp să se ascundă. Şi tu vei face la fel, cînd îţi va veni rîndul.

– Nu cred că există vreun pericol în sensul ăsta, de vreme ce nu mă interesează deloc să aduc pe lume o chestie care miroase, îi curg balele şi pretinde să-i acorzi fiecare minut din timpul tău.

Steve continuă să zîmbească, deşi tonul şi sentimentele fiului său îi strepezeau dinţii.

– După ce o vei întîlni pe femeia potrivită, cred c-ai să te răzgîndeşti.

– Nu există nici o femeie potrivită. Sînt, în schimb, destule acceptabile.

– Nu-mi place să constat că eşti atît de cinic şi dur.

– Onest, îl corectă Trevor. Eu văd lumea aşa cum e.

Steve oftă.

– Poate că e nevoie să începi să vorbeşti. Nu cred că ai venit aici întîmplător, în seara asta. Adineauri, tocmai la tine mă gîndeam. La ceea ce vei face cu viaţa ta şi de ce.

Trevor ridică din umeri.

– Niciodată nu mi-ai înţeles şi nu mi-ai aprobat viaţa, pentru că n-o reflectă pe a ta – Steve Whittier, omul din popor, care şi-a clădit cariera pornind de la zero. Ştii, ar trebui să vinzi unei edituri povestea vieţii tale. Uită-te ce lovitură a dat Gannon aia, cu memoriile familiei ei.

Steve puse paharul pe masă şi, pentru prima dată de cînd sosise Trevor, în tonul lui se simţi o nuanţă tăioasă, prevenitoare.

– Despre toate astea n-o să ştie nimeni. Ţi-am spus foarte clar, Trevor. Ţi-am spus fiindcă am considerat că aveai dreptul

să ştii şi, dacă într-un fel sau altul, după publicarea acelei cărţi se va face legătura cu bunica ta, cu mine sau cu tine, să fii pregătit. E o parte ruşinoasă din trecutul familiei noastre, dureroasă pentru bunica ta. Şi pentru mine.

– Pe bunica n-o afectează cu nimic. În nouăzeci la sută din timp e dusă, remarcă Trevor, descriind cu degetul un cerc în jurul urechii.

Chipul lui Steve se înroşi de furie.

– Nu vreau să te aud luînd în rîs starea ei. Şi nici să tratezi cu nepăsare tot ce-a făcut pentru ca eu să rămîn întreg, în siguranţă. N-ai fi acum aici, sorbind brandy şi rîzînd disprețuitor, dacă nu era ea.

– Ea, sau el, replică Trevor, înclinînd capul. A contribuit şi el la existenţa ta, în fond.

– Biologia nu face un tată. Ţi-am explicat ce fel de om era. Un hoţ şi un ucigaş.

– Unul de succes, pînă a dat de soţii Gannon. Fii sincer, îşi schimbă Trevor poziţia, aplecîndu-se înainte, cu cupa de brandy ţinută între genunchi. Nu-l găseşti fascinant, cel puţin? Era un om care-şi stabilea singur regulile, care şi-a trăit viaţa în propriii lui termeni şi a luat ce voia de la ea.

– Da, a luat ce voia, indiferent ce preţ au plătit alţii. Şi a terorizat-o pe mama mea, astfel încît ani de zile a tot fugit de el. Chiar şi după ce a murit în închisoare, ea continua să se uite înapoi. Ştiu, orice-ar spune doctorii, *ştiu* că el a îmbolnăvit-o – el şi toţi acei ani de spaimă şi teroare.

– Recunoaşte, tată, e o deficienţă mintală, de natură genetică, cel mai probabil. S-ar putea ca următorul să fii tu, sau eu. Mai bine să ne trăim viaţa atîta cît putem, înainte de a ne sfîrşi zilele cu balele curgîndu-ne pe bărbie, în cine ştie ce azil de lux.

– E bunica ta şi ai să te porţi *respectuos* cu ea!

– Şi cu el, nu? Sîngele apă nu se face, aşa-i? Povesteşte-mi despre el, ceru Trevor, rezemîndu-se de spătarul fotoliului.

– Ţi-am spus tot ce trebuie să ştii.

– Ai spus că vă tot mutaţi din loc în loc. Treceau cîteva

luni, un an, şi iar vă făceaţi bagajele. Trebuie să fi luat legătura cu ea, sau cu tine. Să fi venit să vă vadă. Altfel, de ce-aţi fi fugit încontinuu?

– Ne găsea mereu. Pînă l-au prins, ne-a găsit de fiecare dată. N-am aflat că-l arestaseră, decît după cîteva luni. Iar despre moartea lui n-am ştiut timp de mai bine de un an. Mama a încercat să mă protejeze, dar eram curios. Iar copiii curioşi au un stil al lor de a afla întotdeauna adevărul.

„Mie-mi spui?" reflectă Trevor.

– Probabil te-ai întrebat unde erau diamantele, încercă Trevor.

– De ce să mă întreb?

– Fusese ultima lui mare lovitură. Te rog, trebuie să te fi întrebat – şi, fiind un copil curios...

– Nu m-am gîndit la ele. Nu mă gîndeam decît la felul cum o făcuse pe mama să se simtă. Cum mă făcuse pe mine să mă simt, ultima oară cînd l-am văzut.

– Şi cînd a fost asta?

– A venit la noi, în Columbus. Aveam o casă frumoasă, într-un cartier civilizat. Eram fericit. A venit noaptea, tîrziu. Am ştiut, cînd am auzit glasul mamei mele şi pe-al lui, am ştiut că iar trebuia să plecăm. Aveam un prieten în vecini. Doamne, nu-mi mai amintesc cum îl chema... Mi se părea că era cel mai bun prieten pe care-l avusesem vreodată şi mă durea că n-aveam să-l mai văd. Şi, într-adevăr, nici nu l-am mai văzut de-atunci.

„Vai de mine şi de mine", îl căină Trevor dezgustat, dar îşi păstră tonul firesc şi prietenos.

– Nu ţi-a fost uşor, nici ţie şi nici bunicii. Cîţi ani aveai?

– Şapte, cred. Cam vreo şapte. Mi-e greu să-mi mai amintesc. Am purtat nume diferite, un an, doi, în plus sau în minus. Aveam aproape optsprezece cînd am rămas cu numele de Whittier. Trecuseră ani de zile de la moartea lui şi i-am spus mamei că de-acum încolo vreau să-mi păstrez numele. Aveam nevoie să-mi încep viaţa. Aşa că ne-am păstrat numele Whittier, deşi asta o îngrijora teribil.

„Babă paranoică", îşi spuse Trevor şi continuă cu voce tare:

– De ce crezi c-a venit la voi atunci? Nu era cam prin perioada loviturii? Cu diamantele?

– Ca să-mi ţină mie urma, iar pe ea s-o chinuiască. Îl mai aud şi acum spunîndu-i că o va găsi oriunde ar fugi, că putea să mă ia de la ea oricînd ar fi vrut. O mai aud şi acum plîngînd.

– Dar să vină chiar atunci. Trevor făcu o pauză. Tocmai atunci... Nu se poate să fi fost o coincidenţă. Probabil voia ceva. Ţi-a spus ceva ţie sau ei.

– Ce importanţă are?

Ticluise totul cu mare grijă. Simplul fapt că-l considera pe tatăl lui un prostănac nu însemna că nu ştia cum îi mergea mintea.

– M-am gîndit mult la asta, de cînd mi-ai spus prima oară. Nu vreau să mă cert cu tine, dar cred că am fost tulburat să-mi dau seama, în acel moment al vieţii mele, ce aveam în sînge.

– Nu înseamnă nimic pentru tine. Şi nici pentru noi.

– Nu-i adevărat, tată. Pur şi simplu nu e adevărat, clătină Trevor din cap, cu amărăciune. N-ai vrut niciodată să închizi cercul? Pentru tine însuţi şi pentru ea? Pentru mama ta? Diamantele alea valorează milioane de dolari, au fost ale lui, şi mai sînt şi acum ascunse undeva. Au fost ale tatălui tău.

– Le-au recuperat aproape pe toate.

– *Aproape?* Un sfert din ele nu s-au găsit niciodată. Dacă am putea reconstitui totul, dacă le-am putea găsi, am închide cercul. Am putea găsi o cale de a le da înapoi, prin intermediul acestei scriitoare – Samantha Gannon.

– Să găsim diamantele, după cincizeci şi ceva de ani?

Steve ar fi rîs, dar Trevor părea atît de sincer, şi-l făcea să se simtă atît de mişcat la gîndul că fiul lui voia să închidă acel cerc...

– Nu văd cum ar fi posibil, spuse el.

– Nu eşti tu cel care-mi spune tot timpul că orice e posibil

dacă ai voință și te străduiești? Asta vreau să fac. O doresc din toată inima. Și am nevoie de ajutorul tău ca să reconstitui tot ce s-a întîmplat. Trebuie să-ți amintești cu precizie cum a fost cînd a venit la voi ultima oară, să-ți amintești precis ce s-a întîmplat în continuare. V-a contactat vreodată din pușcărie? Pe tine, sau pe bunica? V-a dat ceva, v-a trimis ceva, v-a spus ceva?

– Steve?

La auzul vocii soției sale, Steve se uită peste umăr.

– S-o lăsăm pe altă dată, spuse el încet. Mama ta știe totul, dar nu-mi place să dezgrop iar morții. Aici sînt, Pat. A venit Trevor.

– Trevor? O, cobor imediat!

– Va trebui să vorbim despre asta, insistă Trevor.

– O să vorbim, dădu din cap Steve, cu un zîmbet aprobator. O să vorbim. Și voi încerca să-mi amintesc tot ce ți-ar putea fi de folos. Sînt mîndru de tine, Trevor, sînt mîndru că vrei să găsești o cale de a îndrepta lucrurile. Nu știu dacă se poate, dar dorința ta de a încerca înseamnă enorm pentru mine. Mi-e rușine că eu nu m-am gîndit niciodată la asta. Că întotdeauna m-am gîndit doar să las totul în urmă și s-o iau de la capăt, în loc să repar greșelile din trecut.

Trevor își ascunse nemulțumirea sub o expresie binevoitoare, cînd își auzi mama coborînd grăbită, dar adăugă:

– Nu m-am mai putut gîndi la altceva, de săptămîni de zile.

Trevor plecă peste o oră. Mergea agale prin arșița nopții, în loc să ia un taxi. Putea conta pe tatăl lui că avea să-i înșire toate amănuntele. Steve Whittier era un maniac al detaliilor. Vizita îl făcuse să-și stabilească următoarea mișcare. A doua zi, să joace rolul nepotului, preocupat să-și viziteze bunica la casa de nebuni.

Cam în același timp în care Trevor Whittier trecea prin parc, Eve își înăbuși un căscat. Mai voia o cafea, dar știa că

pentru asta ar fi trebuit să treacă de Roarke. Soțul ei știa înaintea ei cînd începea s-o ajungă oboseala.

– Trei corespondențe posibile cu femeia, două cu copilul.

Eve se scărpină în cap, apăsat, ca să-și pună sîngele în mișcare.

– Dacă nu punem la socoteală și restul corespondențelor de la primul nivel.

– Nu le pun. Computerul preferă variantele astea, așa că mergem cu ele. Hai să trecem la copil – om în toată firea, acum. Să vedem dacă ceva arată bine.

Afișă pe ecran șase imagini și începu să parcurgă datele anexate.

– Ei, ei, ia uite-aici. Steven James Whittier, adresă în East Side. Patronul și directorul unei companii de construcții. O potrivealã interesantă.

– Îl cunosc.

Eve întoarse capul, privindu-l atentă.

– Îl știi pe ăsta?

– Mai mult în sens profesional, vag, deși i-am înîlnit și soția de cîteva ori, la diverse acțiuni de caritate. Compania lui are o reputație solidă și el la fel. Bluza albastră împerecheată cu sîngele albastru. Lucrează bine.

– Verifică lista șantierelor, ca să vedem dacă Whittier are ceva în Alphabet City sau prin apropiere.

Roarke accesă fișierul, apoi se rezemă de spătar.

– Ar fi timpul să mă-nvăț să nu-ți mai pun la îndoială instinctele.

– Renovare pe Avenue B. Clădire cu cinci niveluri, trei secțiuni. Arhisuficient ca s-o privim mai cu atenție. Uite aici, are și un fiu. Unul singur, Trevor, vîrsta douăzeci și nouă de ani. Ia să vedem imaginea.

Roarke tastă cîteva comenzi și studiară împreună chipul lui Trevor Whittier.

– Nu seamănă cu portretul-robot atît cît aș vrea, dar nici prea departe nu e. Să vedem ce mai putem afla despre Trevor.

– În seara asta nu mai poți face nimic. E aproape ora unu.

Dacă nu consideri că poți pregăti un caz destul de concludent ca să te duci să-l salți din pat și să-l bagi în cușcă, mai bine treci la culcare. Am să setez computerul să adune date, în timp ce tu vei dormi cîteva ore.

– Aș putea să mă duc la el, să-l trezesc din somn și să-l hărțuiesc, murmură Eve, dusă pe gînduri. Însă i-ar da șansa să se plîngă avocatului. Pot să mai aștept. Se ridică în picioare. Pînă dimineață. Voi vizita șantierul, să vedem dacă găsim vreo legătură cu urmele de pe trupul lui Cobb. Trebuie să-l abordez pe Whittier, să-i găsesc mama și s-o chestionez și pe ea. S-ar putea să fie implicați. Acest Trevor mi se pare suspectul numărul unu. E mai bine să nu-l abordăm înainte de a avea totul pe picioare.

– În timp ce restul se pune pe picioare, tu ai să te pui la orizontală.

Eve ar fi obiectat, dar începuseră s-o doară ochii.

– Mereu mă bați la cap, zise ea. Contactez doar echipa și le spun că vom ține informarea la șapte, nu la opt.

– Poți face asta dimineață. E mai ușor și mai uman.

– Mda, dar acum ar fi mai distractiv, protestă ea, în timp ce Roarke o trăgea afară din cameră. Așa, pot să-i trezesc, și vor trebui să se chinuiască să adoarmă iar. Altfel, nu reușesc decît să-i scol din pat puțin mai devreme.

– Rea mai ești, locotenente.

– Mda. Și?

28

Toate începură să i se învălmășească în minte, în timp ce dormea. Tatăl și fiul, crima și rapacitatea, sîngele sclipind pe pietrele strălucitoare. Existau moșteniri de care nu puteai să scapi, oricît de repede sau de departe ai fi fugit.

Se revedea pe sine însăși, în copilărie, fără o mamă care să intre în panică sau s-o apere. Nimeni care s-o ascundă sau

s-o protejeze. Se vedea pe sine – întotdeauna se putea vedea pe sine – singură într-o încăpere înghețată, în lumina roșie intermitentă a firmei de pe clădirea din vecini, care clipea, clipea, clipea...

Cînd el intra pe ușă, simțea gustul fricii, ca și cum i s-ar fi ridicat deja sîngele în gît. Sînge fierbinte în aerul rece.

Copiii n-ar trebui să se teamă de tații lor. Acum o știa, într-o parte a creierului agitat, știa asta. Dar copilul de-atunci nu cunoscuse decît frica.

Nu existase nimeni care să-l oprească, nimeni care să lupte pentru ea, cînd mîna lui se repezea ca un șarpe. Nimeni care s-o protejeze cînd sărea asupra ei, înăuntrul ei. Nu fusese nimeni care să-i audă țipetele, cînd îl implora s-o lase-n pace.

Nu mai vreau, nu mai vreau. Te rog, te rog, nu mai vreau.

Nu avusese pe nimeni la care să fugă, cînd osul brațului i se rupsese ca un vreasc, sub un picior nepăsător. Nu se avea decît pe sine însăși și cuțitul.

Simțea sîngele curgîndu-i peste mîini, peste față, și felul cum trupul lui zvîcnise cînd îi înfipsese tăișul în carne. Se vedea pe sine mînjită de sînge, șiroind de sînge ca un animal de pradă. Și chiar și în somn, cunoștea nebunia acelui animal, lipsa totală de umanitate. Sunetele pe care le scotea erau hidoase. Chiar și după moartea lui, continuase să scoată acele sunete hidoase.

Se zbătea, înjunghiind, înjunghiind, înjunghiind...

– Vino înapoi... O, Doamne, puișor, vino înapoi...

Panică și protecție. Cineva care s-o audă, s-o ajute. Prin toată demența amintirii, auzi glasul lui Roarke, îi simți mirosul și se ghemui strîns în brațele care o cuprindeau.

– Nu pot...

Nu putea să se smulgă. Era atît de mult sînge...

– Sîntem aici. Amîndoi sîntem aici. Ești în brațele mele.

Roarke își apăsă buzele pe părul ei, pe obraz.

– Lasă, Eve. Lasă acum...

– Mi-e frig... Mi-e așa de frig...

O masă cu mîinile pe spate, pe brațe, prea speriat s-o lase singură fie și cît să aducă o pătură.

– Ține-te de mine.

O ridică în poală, legănînd-o ca pe un copil. Fiorii care o zguduiau începură să cedeze treptat. Respirația îi deveni mai regulată.

– Acum mi-e mai bine...

Își lăsă capul să cadă pe umărul lui, fără vlagă.

– Îmi pare rău.

Roarke nu slăbi strînsoarea, continuă s-o legene și ea închise ochii, încercînd să se lase absorbită de consolarea care-i era la fel de necesară și lui.

Totuși, vedea ceea ce fusese. Ce devenise, în camera aceea îngrozitoare din Dallas. Roarke putea să vadă și el. Trăia toate coșmarurile, împreună cu ea.

Cuibărindu-se lîngă el, rămase privind în întuneric, întrebîndu-se dacă ar fi putut suporta rușinea ca altcineva să întrezărească felul cum luase ființă Eve Dallas.

Lui Peabody îi plăceau enorm informările în biroul lui Eve de acasă. Oricît de serioasă ar fi fost situația, domnea o atmosferă neformală și era mîncare. O ședință matinală nu însemna numai cafea, ci și ouă adevărate, carne roșie și tot felul de prăjiturele cleioase și dulci.

Își putea justifica surplusul de calorii, pentru că era combustibil necesar serviciului. După părerea ei, situația nu avea nici un dezavantaj.

Se adunaseră cu toții – Feeney, McNab, Trueheart, Baxter, Dallas și Roarke. Și mamă, mamă-Doamne, imaginea sexy a lui Roarke dimineața și felul în care pregătea cafeaua neagră și tare, îndulcită cu zahăr natural.

Nici nu era de mirare că Eve rămînea atît de zveltă. Doar privindu-l, i se ardeau toate caloriile.

Cu gîndul la asta, Peabody mai înhață două felii de șuncă și calculă că, pe parcursul informării, avea chiar șanse să *slăbească*.

Era un tîrg destul de echitabil.

– Referatele sînt în pachete, începu Eve, iar Peabody își împărți atenția între farfurie și partenera ei.

Eve stătea rezemată de colțul biroului, cu cafeaua într-o mînă și indicatorul laser în cealaltă.

– Feeney și civilul nostru au făcut aseară unele progrese, la fel și McNab. McNab, dă echipei datele.

McNab fu nevoit să înghită repede o îmbucătură de pateu danez.

– Am înțeles. Departamentul meu se ocupă cu linkurile și transmisiunile către și dinspre ambele victime.

Parcurse materialul, indicînd locurile comunicărilor, într-un jargon de computer destul de criptic. Limbajul, precum și întrebările și comentariile cu care intervenea Feeney în același argou, îi lăsară Evei timp să-și termine cafeaua.

– În dimineața asta, veți vizita toate locurile, interveni ea, cînd se produsese o scurtă pauză. Pe ecranul unu este Steven Whittier. Datele curente ne fac să credem că e fiul lui Alex Crew. Pe ecranul doi îl vedeți pe Trevor Whittier, fiul lui Steven Whittier și, după toate probabilitățile, nepotul lui Crew. Pe baza datelor acumulate și a profilului, corespunde – Steven Whittier este fondatorul și actualul patron al Whittier Construction.

– Ați nimerit-o frumușel, comentă Baxter.

– Am bubuit-o chiar, de vreme ce am stabilit că Whittier Construction e firma antreprenoare a unei lucrări majore de renovare, într-o clădire de pe Avenue B. Compania are licență pentru patru magazii de depozitat benzină. Pentru nici unul dintre ceilalți potențiali suspecți nu avem atîtea date. Informațiile oficiale despre Steven Whittier arată că tatăl lui a decedat – iar mama...

Pe ecran apăru imaginea unei femei cunoscute ca fiind Janine Strokes Whittier.

– Locuiește în prezent la Leisure Gardens, un cămin de pensionari din Long Island, unde Whittier senior are încă o casă. Se înscrie în grupa de vîrstă adecvată și corespunde cu portretele morfologice realizate de computer.

– O să chemăm familia Whittieri la interogatoriu, locotenente? întrebă Peabody.

– Nu acum. Avem doar probe circumstanțiale și supoziții. Sînt circumstanțiale și supoziții concludente, dar nu ajung ca să cerem un mandat. Sînt insuficiente pentru o arestare, și cu atît mai mult pentru o condamnare. Avem nevoie de mai multe și le vom obține.

– Trueheart și cu mine putem să luăm imaginile, să mai adăugăm vreo două și să le arătăm ospătăriței, spuse Baxter. Dacă-l identifică pe unul dintre ăștia, mai cîștigăm ceva.

– Faceți-o. McNab, găsește-mi pe cineva la sursele de transmisiuni care să-și aducă aminte că l-a văzut pe vreunul dintre ei, sau pe amîmdoi. Feeney, am nevoie să mai scormonești trecutul. Dacă Janine și Steven Whittier au avut alte nume înainte, vreau să le aflu.

– O să le ai, răspunse Feeney, luînd o înghițură din omletă.

– Peabody și cu mine vom merge mai întîi la șantierul ăsta, ca să confruntăm urma și să facem o trecere în revistă. Dacă Tina Cobb a fost asasinată acolo, trebuie să mai fi rămas sînge. Vreau martori, și probe materiale. Roarke, contez pe oamenii tăi pentru ca Samantha Gannon și familia ei să fie protejate.

– S-a făcut.

– Locotenente... Trueheart ridică mîna, ca un elev disciplinat. Detectivul Baxter și cu mine am putea merge la hotel, ca să-i arătăm domnișoarei Gannon imaginile. S-ar putea să-l recunoască pe unul dintre ei, sau pe amîndoi. Dacă va fi așa, vom obține încă o verigă de legătură.

– Bine gîndit, Trueheart. Fuga-marș. Să consolidăm cazul cît mai bine.

Aruncă o privire spre fotografiile victimelor, aflate pe avizier.

– Nimeni n-o să mai moară pentru o mînă de pietroaie nenorocite.

În timp ce echipa începea să se împrăștie, Roarke îi puse o mînă pe umăr.

– Ai o clipă, locotenente?

– O juma' de clipă.

Cu gîndul la liniile convergente ale investigației, Eve îl urmă în biroul lui.

Roarke închise ușa, după care, cuprinzîndu-i coatele în palme, o ridică pe vîrfuri și-i depuse pe buze un sărut scurt și fierbinte.

– Aoleu!

Eve căzu la loc pe călcîie, cu un sunet înfundat.

– Ce s-a-*ntîmplat* cu tine? întrebă ea.

– Trebuia să mă descarc. Cînd te văd cum preiei comanda, mă excit.

– Tu te exciți și cînd vezi cum crește iarba.

Se întoarse spre ușă, dar Roarke își propti palma pe tăblie, blocînd-o.

– Îți spune ceva formula „obstrucționarea justiției"?

– Îmi spune mai multe. O scurtă predică despre obstrucții ar putea fi distractivă, dar nu la așa ceva mă gîndeam. În dimineața asta am de rezolvat cîteva probleme, în rest îmi mai pot aranja programul.

– Dacă Feeney vrea, lucrați împreună la electronice.

– Și-a înfipt dinții. Nu cred că are nevoie de mine ca să mestece pînă la capăt. Tu, însă, s-ar putea să ai nevoie de mine, cînd vei vorbi cu Steven Whittier.

– De ce?

– Fiindcă mă cunoaște. Și, din cîte știu despre el, nu poate fi implicat în ceea ce-au pățit acele două femei. Cel puțin, nu cu bună știință.

– Oamenii pot face multe lucruri care nu-i caracterizează, cînd îi orbește sclipirea unor pietre strălucitoare.

– De acord. Un motiv în plus pentru care vei avea nevoie de mine. Mă cam pricep la chestiile astea.

Îi scoase lanțul de sub cămașă, astfel încît diamantul în formă de lacrimă pe care i-l dăruise el cîndva să scînteieze.

– Am cunoscut oameni care au ucis pentru ele. Dacă a făcut-o, am să-mi dau seama. Pentru tine nu sînt decît niște obiecte. Pe ăsta-l porți de dragul meu. Nu are altă valoare pentru tine.

Roarke zîmbi uşor, în timp ce-i strecura diamantul la loc sub cămaşă şi continuă.

– Dacă ţi-aş fi dat un bulgăre de cuarţ, ar fi însemnat acelaşi lucru.

– S-ar putea să n-o fi făcut pentru diamante sau nu direct, ci ca să se protejeze pe sine şi familia lui. Samantha Gannon ştie despre el lucruri care nu apar în carte. Lucruri pe care nu le ştie nimeni din afara unui grup format în urmă cu o jumătate de secol. Cine e, de unde vine... Oamenii ar omorî şi pentru aşa ceva.

– Gîndurile astea te-au făcut să ai iar coşmaruri?

– Nu ştiu. Poate să fi fost şi invers – coşmarul să-mi fi adus gîndurile astea în minte. La prima vedere, Whittier şi-a făurit o viaţă civilizată şi decentă. Dar, adeseori, pe oameni îi mînă înainte ceea ce nu se vede. Are multe de pierdut dacă adevărul iese la iveală – cine a fost tatăl lui, ce-a făcut, faptul că numele Whittier e doar o ficţiune...

– Asta crezi? Fiindcă numele i s-a dat mai tîrziu, nu la început, înseamnă că nu e real?

– Nu contează ce cred eu, ci ce crede el.

Roarke îi luă faţa între palme.

– Ştii cine eşti tu, Eve.

– De cele mai multe ori, da. De fapt, vrei să vii cu mine din cauza coşmarului. Ai stabilit deja că fac corelări cu mine însămi. N-am să neg, dar nu-mi vor perturba munca.

– Nici n-am crezut asta.

– Am să mă gîndesc. Te anunţ eu mai încolo.

Se întoarse spre uşă, apoi îl mai privi o dată.

– Îţi mulţumesc.

– Cu plăcere.

Clădirea de pe Avenue B era superbă – cel puţin aşa-i spuse cooperantul şef de şantier. Tot complexul polivalent în care erau convertite cele trei clădiri era o frumuseţe. Cărămizile vechi, curăţate deja de praf, funingine şi mîzgălituri, aveau o nuanţă roşiatică. Eve se îndoia că avea să dureze mult.

– Mare păcat că le-au lăsat aşa, în paragină, îşi dădu cu părerea şeful de şantier Hinkey, în timp ce intrau pe poarta clădirii din mijloc. Au fost apartamente şi alte alea, iar structurile de bază au rezistat. Dar, măiculiţă, să fi văzut cum arăta pe dinăuntru. Harcea-parcea era făcută! Lemnărie putredă, podele lăsate, instalaţii din era glaciară... Gletul crăpat, ferestrele sparte... Unii oameni n-au pic de respect pentru clădiri, dacă-nţelegeţi ce vreau să zic.

– Cred că înţeleg. Cînd echipa nu-i aici, şantierul e încuiat?

– Ba bine că nu! E plină lumea de vandali, hoţi şi vagabonzi, derbedei care nu caută decît un loc unde să se cordească sau să se drogheze.

Clătină din capul împodobit cu o cască Whittier prăfuită.

– Avem multe echipamente aici, ca să nu mai zic de materiale. Steve – adică, domnul Whittier – nu se zgîrceşte la securitate. Are o firmă de înaltă clasă.

Eve nu ştia ce să zică despre clasă, dar cu privire la zgomot nu avea îndoieli. În clădire domnea un adevărat vacarm.

– E foarte spaţios, comentă ea.

– Cinci niveluri, trei clădiri. Avem cam optsprezece mii de metri pătraţi, fără să punem la socoteală şi suprafaţa terasei. O să fie o combinaţie de rezidenţiale şi administrative. Păstrăm cît de mult putem din structurile şi elementele originale şi unde nu se poate instalăm altele noi, tot în acelaşi stil.

– Mda. Există multe intrări şi ieşiri care trebuie să fie păzite.

– Avem un sistem central de securitate, şi backup-uri individuale la fiecare clădire.

– Şi cine are codurile?

– Păi, le are Steve, le am eu, ajutorul meu, tîmplarul şef şi compania de securitate.

– Îi puteţi da numele lor partenerei mele? Am dori să aruncăm o privire.

– Dacă mergeţi mai departe de-aici, trebuie să vă puneţi cască şi ochelari. Ăsta-i regulamentul.

– Nici o problemă, răspunse Eve, luînd casca de culoare galbenă şi ochelarii bulbucaţi de protecţie. Mi-aţi putea arăta unde aţi folosit ignifugant?

– Aproape toate pardoselile au fost ignifugate, răspunse Hinkey, scărpinîndu-şi bărbia. Dacă vreţi, putem începe de-aici, şi mergem tot înainte. Da' vă zic, nimeni nu putea să intre după orele de program.

– E sarcina mea să verific asta, domnule Hinkey.

– Faceţi ce ştiţi dumneavoastră că trebuie.

Omul porni printre echipamente, arătînd cu degetul mare.

– Ăsta de-aici e spaţiu comercial. Probabil au să-l închirieze vreunui restaurant. Pardoseala asta e ignifugată. A trebuit să smulgem ce mai rămăsese din aia originală. Podelele noi încă n-au fost instalate, doar pardoseala şi ignifugantul.

Eve scoase scanerul din trusa de teren şi se lăsă pe vine, începînd să caute urme de sînge. Apoi, apreciind dimensiunile clădirii şi timpul care ar fi fost necesar ca să scaneze toate suprafeţele, se ridică.

– Poţi să-mi faci o favoare, Hinkey? Ce-ar fi să pui pe cineva s-o însoţească pe partenera mea în clădirea alăturată, în timp ce noi doi o parcurgem pe asta? Pe urmă, trecem şi la a treia. Facem economie de timp şi efort.

– Cum vreţi, răspunse Hinkey, scoţînd un walkie-talkie de la centură. Ura, Carmine. Am nevoie de tine la parter, clădirea doi.

Se împărţiră în echipe, şi Eve străbătu pe rînd toate încăperile de la primul nivel. După o vreme, reuşi să se adapteze, la zgomot – bîzîielile şi huruiturile, sunetul compresoarelor şi pocnetele pistoalelor cu aer comprimat.

Muncitorii vorbeau cu diferite accente: din Brooklyn şi Queens, hispanic şi argou stradal.

Pentru că-i acorda timp să lucreze şi n-o hărţuia, asculta vag comentariile neîntrerupte ale lui Hinkey despre progresul şi detaliile lucrării. Şeful de şantier turuia despre climatizoare, inspecţii, sisteme electrice şi de filtrare, ziduri, brîuri,

muncitori, instalaţii sanitare. Pînă să ajungă la primul etaj, îi făcuse capul calendar şi continuă să trăncănească despre ferestre şi rame, să muştruluiască un muncitor şi să se consulte cu altul despre nişte detalii. Eve spera să fi scăpat de el, dar o ajunse din urmă înainte de a ajunge la etajul doi.

– Aici o să fie apartamente. Locuinţe civilizate. De fapt, fiică-mea se mărită la primăvară. Ea şi omu' ei au achitat avansul pentru apartamentul de-aici.

Eve îl privi la timp pentru a-i vedea expresia de sentimentalism cam buimac.

– O să fie o casă bună pentru ei. Ştiu că-i construită ca lumea. Solidă, sublinie el, bătînd cu palma în perete. Nimic din rahaturile alea de scobitori şi clei pe care le folosesc unii cînd cîrpesc cîte una din clădirile astea vechi. Steve are mîndria lui.

– Lucrezi de mult pentru el?

– În octombrie se fac şaptişpe ani. Steve nu-i un ageamiu, şi se pricepe la clădiri. În plus, munceşte cot la cot cu oamenii, pe şantier.

Eve găsise cîteva picături de sînge, dar trecuse mai departe. Procedau la fel ca în alte două locuri. Nu erau de ajuns. Cînd le pui unor oameni uneltele de construcţii în mîini, e firesc să curgă şi puţin sînge.

– Petrece mult timp pe şantierul ăsta?

– A, da! E cel mai mare pe care l-am avut vreodată. A muncit pe brînci ca să cîştige licitaţia şi vine aici în fiecare zi.

O însoţi afară din apartament, pornind pe un culoar cu pereţii bătuţi în buloane.

– Şi fiul lui?

– Ce-i cu el?

– Vine şi el?

Hinkey pufni dispreţuitor, apoi se stăpîni.

– Lucrează la birou.

Eve făcu o pauză.

– Nu-l prea simpatizezi.

– N-am eu căderea să-mi dau cu părerea, ridică Hinkey

din umerii săi cărnoşi. N-am să zic decît că nu se ia după bătrîn, din cîte văd.

– Deci, nu prea vine pe-aici.

– O fi fost o dată sau de două ori. Nu-l prea interesează. Genu' la costum şi cravată, înţelegeţi?

– Mda, înţeleg, răspunse ea, păşind peste o grămadă de bucăţi de lemn. Are şi el codurile de acces?

– Nu văd de ce-ar avea nevoie.

– E fiul şefului.

Drept răspuns, Hinkey se mulţumi să ridice iar din umeri.

Cînd ajunseră la etajul trei, lui Eve îi ţiuiau urechile şi-i bubuia capul. Dac-ar fi ştiut cît era de rău, ar fi cerut protectoare auditive. Avea impresia că aici toate uneltele se puseseră pe urlat. Privi cu oarecare respect un ferăstrău mare, mînuit de un om ce nu părea să aibă mai mult de cincizeci de kilograme.

Îl ocoli pe departe, deschise scanerul şi aproape imediat găsi „filonul de aur".

– Asta ce mama mă-sii e? Mă scuzaţi...

– E sînge, Hinkey. Foarte mult sînge.

Parcurse pardoseala cu scanerul, dezvăluind o formă albastră întinsă pe jos şi alte pete împroşcate pe perete.

– Vreunul din oamenii dumitale şi-a tăiat vreun membru cu ferăstrăul ăsta?

– Iisuse Hristoase, nu, locotenente. Nu văd de unde-ar putea fi atîta sînge.

Ea, însă, vedea. La fel cum vedea şi dîra care se întindea pe hol. Pe unde încercase Tina Cobb să se tîrască.

Ucigaşul călcase prin sînge, observă Eve, ghemuindu-se ca să vadă mai bine. Lăsase şi cîteva urme de paşi – foarte drăguţ din partea lui!

Şi Cobb lăsase urme. Amprente palmare, însîngerate. Încercase să se ridice, sprijinindu-şi mîinile de perete în cîteva locuri.

Asasinul nu se grăbise. O lăsase să se tîrască, moleşită, împleticindu-se pe toată lungimea coridorului de la etajul trei, înainte de a-i aplica lovitura de graţie.

– Nu poate fi sînge... Hinkey se holba la petele albastre, clătinînd încet din cap. L-am fi văzut. Maica Ta, Hristoase, n-avea cum să ne scape.

– Vreau ca zona asta să fie eliberată. Trebuie să-ţi cer să scoţi echipa din clădire. Aici s-a comis o crimă.

Eve îşi scoase aparatul.

– Peabody? Am găsit-o. Etajul patru.

– Tre' să... Tre' să vorbesc cu patronul, zise omul.

– Vorbeşte, Hinkey. Spune-i să mă aştepte peste o oră, la el acasă.

Se întoarse spre el, şi simţi un fior de compasiune cînd îi citi în ochi oroarea.

– Scoate-ţi echipa din clădirea asta şi sună-l pe Whittier. Vreau să-i vorbesc.

În mai puţin de o oră, zgomotul constructorilor fusese înlocuit de cel al poliţiştilor. Deşi nu spera să mai găsească şi alte probe materiale, Eve pusese o echipă de criminalişti să se răspîndească prin toată clădirea. Unitatea de expertiză în cîmpul infracţional imortaliza imagini ale urmelor de mîini şi picioare şi recolta particule microscopice de sînge, pentru analiza ADN.

Eve avea deja confirmarea că amprenta de deget arătător de pe perete corespundea cu cea din dosarul Tinei Cobb.

– Ştiu c-ai să spui că-i doar o treabă de rutină, Dallas, doar o investigaţie pas cu pas, dar mie mi se pare un miracol c-am putut găsi locul ăsta.

Peabody studia petele de sînge care străluceau albastre sub scanerele fixate pe trepieduri.

– Peste cîteva săptămîni, poate doar peste cîteva zile, puneau podelele şi tencuiau pereţii. A ales un loc foarte potrivit.

– Nimeni care s-o vadă, sau s-o audă, afirmă Eve. I-a fost destul de uşor s-o aducă înăuntru, putea folosi zeci de pretexte. Se găseau destule ţevi din care să-şi aleagă arma crimei, şi prelate în care să înfăşoare cadavrul pentru a-l

transporta. Mai întîi a luat benzina. A încărcat bidoanele în maşină. Venea des aici şi avea acces la carburanţi. Vom examina registrele. Trebuie să fie consemnate toate cantităţile depozitate sau cumpărate din contul Whittier.

– Mă ocup eu.

– Fă-o pe parcurs. Hai să vorbim cu Whittier.

Nu voia să-l aducă încă la locul faptei. Dorea ca primul contact să aibă loc în casa lui, unde omul se simţea mai comod şi unde, vinovat sau nu, se va simţi mai stînjenit cînd va vedea o insignă de poliţie.

Nu voia nici să fie înconjurat de subalterni şi prieteni.

Le deschise chiar Whittier uşa, iar Eve îi descifră pe chip urmele nopţii nedormite, peste care acum se aşternuseră şocul şi îngrijorarea.

Cu gestul automat al unui om învăţat încă de mic să fie politicos, Steven Whittier îi întinse mîna.

– Locotenent Dallas? Steve Whittier. Nici nu ştiu ce să cred, ce să spun... Nu înţeleg. Hinkey crede că este vorba de o confuzie şi tind să fiu de aceeaşi părere. Aş dori să mă duc pe şantier şi să...

– Nu pot aproba, deocamdată. Putem intra în casă?

– Poftim? O, da, scuzaţi-mă... Îmi pare rău...

Făcu un pas înapoi, gesticulînd.

– Să stăm jos... Undeva... aici, cred. Soţia mea e plecată, dar se întoarce curînd. Nu vreau să dea peste noi în situaţia asta. Aş prefera să-ncerc să-i spun eu... În fine.

Le conduse în „vizuină" şi le indică două fotolii.

– Doriţi ceva? Ceva de băut.

– Nu. Domnule Whittier, voi înregistra această convorbire. Şi vă voi citi drepturile.

– Drep...

Whittier se lăsă pe un scaun, vlăguit.

– Lăsaţi-mă doar un minut, da? Sînt suspectat de ceva? Ar trebui... Am nevoie de un avocat?

– Aveţi dreptul la un avocat sau la reprezentare legală pe

tot parcursul procedurilor. Ceea ce doresc de la dumneavoastră este o declaraţie, domnule Whittier. Şi mai vreau să vă pun cîteva întrebări.

Aşeză reportofonul pe masă şi-l întrebă:

– Vă înţelegeţi drepturile şi obligaţiile în această situaţie?

– Da, cred că da... E cam tot ce înţeleg.

– Îmi puteţi spune unde aţi fost în seara zilei de şaisprezece septembrie?

– Nu mai ştiu... Probabil aici, acasă. Trebuie să mă uit în agendă.

Se ridică să se ducă la birou, unde avea un calendar, mic şi lucios.

– Nu, greşesc. Pat şi cu mine am luat cina la nişte prieteni. Acum îmi aduc aminte. Ne-am întîlnit în jurul orei şapte şi jumătate, la Mermaid. E un restaurant cu specialităţi marine, pe First Avenue. Mai întîi am băut un aperitiv, iar pe la opt ne-am aşezat la masă. Am ajuns acasă pe la miezul nopţii.

– Numele persoanelor cu care aţi fost?

– James şi Keira Sutherland.

– Şi după miezul nopţii?

– Mă scuzaţi?

– După miezul nopţii, domnule Whittier, ce-aţi făcut?

– Ne-am culcat. Soţia mea şi cu mine ne-am dus la culcare...

Roşi în timp ce răspundea, iar expresia lui îi aminti de jena lui Feeney, cînd îşi dăduse seama ce făcuseră ea şi Roarke în pauza de recreere. Ca atare, deduse că Whittier şi soţia lui se cam recreaseră, înainte de a adormi.

– Dar în seara de paisprezece septembrie?

– Nu înţeleg... mormăi el, dar se uită totuşi în agendă. N-am notat nimic. Era o zi de joi... joi... repetă, închizînd ochii. Cred că am stat acasă, dar trebuie s-o întreb pe Pat. Ea îşi aminteşte mai bine decît mine lucrurile astea. Obişnuim să stăm mai mult acasă, seara. E prea cald ca să ieşim.

Era, îşi spuse Eve, nevinovat ca un mieluşel, la fel cum fusese şi la vîrsta de şapte ani. Ar fi pariat pe toate economiile ei de la bancă.

– O cunoașteți pe Tina Cobb?

– Nu cred... numele mi-e puțin familiar... Poate să-l fi auzit undeva. Îmi pare rău. Locotenent Dallas, dacă mi-ați putea spune despre ce e vorba, ce anume s-a...

Lăsă fraza neterminată. Eve văzu pe fața lui momentul cînd numele își făcu efectul. Și, văzîndu-l, știu că ar fi cîștigat pariul. Omul acela nu avea nici un amestec în asasinarea fetei.

– O, Doamne, Dumnezeule! Fata care a fost arsă, arsă în locul viran de la cîteva străzi distanță de șantier. În legătură cu ea ați venit aici.

Eve tocmai scotocea în geantă, cînd se auzi soneria. Roarke, își spuse ea. Procedase bine, contactîndu-l. Nu ca s-o ajute să determine implicarea lui Whittier, ci pentru ca omul să aibă alături pe cineva cunoscut, cînd îl va întreba despre fiul lui.

– O să deschidă partenera mea, spuse ea, scoțînd din geantă fotografia Tinei. O recunoașteți pe femeia aceasta, domnule Whittier?

– Dumnezeule, da, o, Doamne! De la actualități. Am văzut-o la știri. Era abia un copil. Credeți că a fost omorîtă în clădirea mea? Nu înțeleg... Au găsit-o arsă pe locul acela viran...

– Nu acolo a murit.

– Nu vă puteți aștepta să cred că cineva din echipa mea a luat parte la așa ceva, zise, în timp ce se ridică în picioare.

– Roarke?

– Steve.

– Roarke e consultant civil în această anchetă, îi explică Eve. Aveți vreo obiecție față de prezența lui aici?

– Nu. N-am nici o...

– Cine are codurile de securitate ale clădirii dumneavoastră de pe Avenue B?

– Doamne... Steve își apăsă fruntea cu o mînă. Eu, și compania de securitate, desigur. Hinkey, ăăă... nu mai pot judeca limpede... Yule, Gainer... Cam atîta, cred.

– Soția dumneavoastră?

– Pat? întrebă el, cu un zîmbet vag. Nu. N-ar avea de ce.

– Fiul?

– Nici. Trevor nu lucrează pe șantiere.

– A fost în clădirea aceea?

– Da. Nu-mi place ce vreți să insinuați, locotenente. Nu-mi place deloc.

– Fiul dumneavoastră știe că bunicul lui a fost Alex Crew?

Obrajii lui Steve deveniră albi ca varul.

– Cred că trebuie să-mi chem avocatul.

Îi stă în față ca un scut, își spuse Eve. Din instinct, tatăl își apără fiul.

– Cum doriți, dar, o dată ce intervin avocații, va fi mai dificil să ascundem de mass-media anumite fapte. De exemplu, legătura dumneavoastră cu Alex Crew și evenimentele petrecute acum cincizeci de ani. Presupun că ați prefera ca anumite detalii din trecutul dumneavoastră să rămînă private, domnule Whittier.

– Ce legătură au toate astea cu Alex Crew?

– Ce-ați face ca să păstrați secretă genealogia dumneavoastră, domnule Whittier?

– Aproape orice. Aproape. Frica de această genealogie a distrus sănătatea mamei mele. Dacă e divulgată, ar putea s-o coste viața.

– Cartea Samanthei Gannon a divulgat destul de mult.

– N-a expus legătura. Iar mama mea nu știe despre carte. Pot controla, întrucîtva, lucrurile pe care le aude. Trebuie să fie ferită de aceste amintiri, locotenente. N-a făcut niciodată rău cuiva și nu merită să fie demascată. Nu e sănătoasă.

– N-am intenția să fac acest lucru. Nu vreau să vorbesc cu ea, s-o oblig să-mi vorbească despre ceva din toate astea.

– Vrei să-ți aperi mama, spuse încet Roarke. La fel cum te-a apărat și ea pe tine. Dar există anumite prețuri care trebuie plătite, Steve, la fel cum le-a plătit și ea, la vremea ei. Va trebui să vorbești tu în locul ei.

– Și ce credeți că vă pot spune? Pentru numele lui

Dumnezeu, eram un copil ultima oară cînd l-am văzut. A murit în închisoare. N-are nimic de-a face cu mine, cu nici unul dintre noi. Ne-am *făurit* viața asta.

– Plătind-o din valoarea diamantelor? întrebă Eve.

Steve întoarse brusc capul spre ea, vizibil ofensat.

– Nu. Chiar dacă aș fi știut unde sînt, nu m-aș fi atins de ele. Nu m-am folosit de nimic ce era al lui, n-am nevoie de nimic din ce i-a aparținut.

– Fiul dumneavoastră știe despre ele.

– Asta nu înseamnă că e un ucigaș! Nu înseamnă că ar omorî o fată amărîtă! E *fiul meu!*

– Ar fi putut avea acces la codurile de securitate?

– Nu i le-am dat. Îmi cereți să-mi implic fiul – propriul meu copil.

– Nu vă cer decît adevărul. Vă cer să mă ajutați să închid ușa pe care tatăl dumneavoastră a deschis-o cu atîția ani în urmă.

– Să închid cercul... mormăi Steve, îngropîndu-și fața în mîini. Doamne! Doamne, Dumnezeule...

– Ce v-a adus Alex Crew în noaptea aceea? În casa din Columbus – ce v-a adus?

Rîzînd amar, Steve spuse:

– O jucărie. Doar o jucărie. Arătă spre rafturile cu jucării vechi.

– Mi-a dăruit un buldozer în miniatură. Nu-l voiam. Îmi era frică de el, dar l-am luat tot de frică. Pe urmă, m-a trimis la etaj. Nu știu ce i-a spus mamei mele în următoarele cîteva minute, în afară de amenințările lui obișnuite. Țin minte că a plîns o oră după plecarea lui. Pe urmă, am început să ne facem bagajele.

– Mai aveți jucăria?

– O păstrez ca să-mi aducă aminte cine a fost el și ce anume am reușit prin sacrificiile mamei mele. O ironie, de fapt. Un buldozer. Îmi place să cred că am nivelat și îngropat trecutul.

Privi spre rafturi, apoi se ridică, încruntat.

– Ar trebui să fie aici. Nu-mi amintesc să-l fi pus în altă parte. Ciudat...

Jucării antice, meditâ Eve, în timp ce Whittier căuta. Fostul iubit al lui Gannon avea în birou jucării antice și un exemplar al cărții ei primit în avans.

– Și fiul dumneavoastră colecționează asemenea lucruri?

– Da, e singura noastră preocupare comună. Îl interesează mai mult valorile de colecție, din punctul ăsta de vedere e mai serios decît mine.

Se întoarse, cu chipul alb ca hîrtia și, parcă, prăbușit în interior și zise:

– Nu-i aici. Probabil am rătăcit-o pe undeva. E doar o jucărie...

29

S-ar putea s-o fi mutat undeva? întrebă Eve, studiind rafturile. Avea o idee vagă despre felul cum arătau buldozerele. Cunoștințele ei despre mașini se refereau mai mult la vehiculele urbane – maxibuzele care rîgîiau în sus și-n jos pe bulevarde, aerojackurile ce se repezeau pe străzi în cele mai incomode locuri, unitățile de salubritate care huruiau, camioanele de reciclare cu zdrăngănitul lor.

Ea recunoscu totuși machetele macaralelor și furgoanelor utilitare de tip vechi și un tractor roșu și lucios, foarte asemănător cu cel pe care-l văzuse recent, la ferma mătușii lui Roarke.

Existau miniaturi ale unor autovehicule de urgență care arătau mai masive și mai greoaie decît cele ce goneau pe străzile și cerul New York-ului, și un număr de mașini voluminoase, ca niște camioane, care aveau anexate cupe, pluguri dințate sau tuburi groase.

Nu-și dădea seama cum putea fi Whittier atît de sigur ce anume lipsea. Pentru ea, colecția nu avea nici o logică, fiind

doar o adunătură de vehicule mici, cu roți sau aripi sau și una și alta, îngrămădite la un loc ca și cum ar fi așteptat să se schimbe culoarea semaforului.

Dar Whittier era bărbat, iar Eve știa, din experiența ei cu Roarke, că bărbații își cunoșteau foarte bine jucăriile.

– Nu l-am mutat nicăieri. Mi-aș aduce aminte, zise Whittier, căutînd pe rafturi, atingînd diverse vehicule și mașinării, schimbîndu-le unora locul. Și nici nu văd de ce ar fi făcut-o soția mea sau menajera.

– Aveți asemenea lucruri și altundeva în casă? îl întrebă Eve.

– Da, mai am cîteva pe ici, pe colo, iar colecția principală e sus, în biroul meu, dar...

– De ce nu aruncați o privire? Peabody, îi poți da o mînă de ajutor domnului Whittier?

– Sigur. Și frații mei au cîteva machete, începu Peabody, conducîndu-l pe Steve afară din cameră, dar nu se compară cu ce aveți dumneavoastră aici.

Eve așteptă ca vocile să se îndepărteze.

– Cam cît ar costa toate astea? îl întrebă ea pe Roarke, arătînd spre rafturi.

– Nu e tocmai domeniul meu, dar colecțiile de antichități, rarități și alte asemenea obiecte nostalgice sînt valoroase.

Luă în mînă un camion mic și bondoc și-i învîrti roțile. Zîmbetul lui scurt îi confirmă lui Eve că era într-adevăr o preocupare tipic bărbătească.

– Contează și condiția în care sînt. Astea-s toate în perfectă stare, din cîte văd. Te gîndești că cineva i-a șterpelit jucăria.

– E posibil.

Roarke puse camionul la loc, dar nu-i dădu drumul înainte de a-l împinge ușor înainte și-napoi.

– Te întrebi dacă Trevor Whittier l-a furat de la tatăl lui, dacă diamantele erau ascunse înăuntru... Într-acolo te îndrepți?

– Nu mă mai îndrept, am ajuns deja. Nu cred c-ar trebui

să te joci cu astea, adăugă ea, cînd Roarke întinse mîna spre tractor.

– Atunci, de ce să ucidă? De ce să intre în casa Samanthei? De ce să nu-și savureze norocul în Belize?

– Cine-a spus că știe că sînt acolo?

Roarke o privi înălțînd o sprînceană și Eve continuă:

– Uită-te la profilul lui psihologic. E un oportunist leneș și egocentric. Pun pariu că, dacă Whittier își face inventarul colecției, va descoperi că lipsesc mai multe piese. Prostul ăla nenorocit ar putea să le fi vîndut cu tot cu diamante.

Eve începu să se plimbe de-a lungul rafturilor, contemplînd jucăriile.

– Și fostul amant al Samanthei Gannon are o colecție, zise ea.

– Ei, nu mai spune? Chiar are?

– Mda. Nu la fel de bogată ca asta, cel puțin din cîte-am văzut în biroul lui. Alătură-i-l pe Trevor Whittier, își uni ea vîrfurile degetelor alătătoare: puncte comune de interes – jucăriile și jocurile antice. Fostul iubit al lui Gannon primise în avans un exemplar al cărții și se prea poate să fi vorbit despre el.

– Intersectări, dădu din cap Roarke. Lumea e mică într-adevăr, nu-i așa? Fostul cumpără piese de la fiul lui Whittier sau cel puțin îl cunoaște. Poate se întîlnesc în lume și își împărtășesc interesele. Din cauza asta menționează cartea și îi povestește conținutul. Bunica Samanthei avea un magazin de antichități. Cred că-l mai are și acum. Alt soi de intersectări, alt fir comun care s-ar fi putut să determine o conversație.

– Merită să verificăm. Vreau un studiu complet despre Trevor Whittier. Să fie ridicat și adus la interogatoriu. Și mai vreau un afurisit de mandat ca să-i percheziționez locuința. Pentru toate astea va fi nevoie de ceva intervenții rapide.

Se încruntă și privi spre ușă.

– Ce crezi, Whittier o să tacă sau va încerca să-l prevină pe Trevor că-l căutăm?

– Cred că va încerca să coopereze. Aşa i-ar dicta instinctul. Să facă ceea ce e corect. N-o să se gîndească, nici n-o să creadă, că fiul lui e un ucigaş. Nu intră în vederile lui. Că a dat de un necaz, da, şi că are nevoie de ajutor. Dar nu că e un asasin cu sînge rece. Dacă începe să gîndească astfel, nu ştiu ce-ar putea să facă.

– Atunci, să-l ţinem ocupat cît mai mult posibil.

Eve îi chemă pe Baxter şi Trueheart ca să se ocupe de Whittier. Urmau să-l însoţească la biroul lui din oraş, unde mai avea cîteva piese de colecţie.

– Trebuie s-o aştepţi pe nevastă-sa, îl instrui Eve pe Baxter, şi să nu te desparţi de ea. Nu vreau ca vreunul dintre ei să aibă posibilitatea de a lua legătura cu fiul. Să-l ţinem afară din combinaţie atît cît putem. Cu puţin noroc, o să-l înhăţăm înainte să se prindă că sîntem pe urmele lui.

– Cît timp vrei să stăm cu ochii pe ei?

– Încearcă două ore. Am nevoie de un mandat de percheziţie pentru locuinţa lui Whittier junior şi trebuie să ajung şi la Chad Dix. Voi trimite doi agenţi pe Long Island, unde locuieşte mama lui Whittier. Pentru orice eventualitate.

– O s-o tărăgănăm. Poate ne lasă să ne jucăm cu maşina de pompieri.

– Ce-oţi fi avînd, fraţilor, cu maşinuţele astea?

– Ei, hai, şi voi aveaţi păpuşi cu care vă jucaţi de-a musafirii la ceai.

Un om mai slab s-ar fi chircit sub privirea ei feroce.

– OK, poate că tu nu, o drese el.

– Ţine-i ocupaţi, ordonă Eve, pornind spre uşă. Dacă se întîmplă ceva, vreau s-aud imediat.

– Bine, bine. Pariez că maşina asta are o sirenă care merge.

În timp ce ieşea în antreu, Eve auzi sunetul ascuţit al sirenei.

– Scuzaţi-l pe idiotul ăsta de coleg al meu, domnule Whittier. Vă mulţumim pentru cooperare.

– E-n regulă. Vreau doar ca totul să se rezolve cît mai repede, reuşi Whittier să zîmbească. Mă duc să...

Arătă spre cabinet:

– ... să mă asigur că detectivul nu...

– Duceţi-vă.

Eve îi spuse lui Trueheart, în şoaptă:

– Tu o aştepţi pe nevastă-sa. Dacă apare şi fiul, îl ţii aici şi mă anunţi.

– Am înţeles.

– Peabody, cu mine.

– Nici n-aş vrea să fiu în altă parte, răspunse Peabody, aruncînd o privire spre Roarke. Vii şi tu cu noi? îl întrebă ea.

– Mă îndoiesc că locotenentul are nevoie de mine în momentul de faţă.

– S-ar putea să am, dar mai tîrziu, zise Eve.

– Speranţa mea nu moare niciodată, zîmbi Roarke.

Pe trotuar, Eve se opri.

– Dacă vrei să ne stai la dispoziţie, am să te anunţ cînd îl luăm pe Trevor în custodie.

– Ţi-aş fi recunoscător. Între timp, aş putea să caut puţin printre colecţionarii cunoscuţi, ca să aflu dacă-n ultimele luni n-a apărut pe piaţă vreo piesă care să corespundă descrierii.

– Ar rezolva şi asta cîteva lucruri. Îţi mulţumesc. Hai să-i cerem comandantului să ne obţină un mandat. Vreau să vorbesc cu Chad Dix. Dovedirea unei conexiuni ar adăuga încă vreo două gratii la cuşcă.

Roarke îi ridică bărbia cu mîna – un gest care pe Eve o făcu să se strîmbe, iar pe Peabody să se îndepărteze discret.

– Eşti foarte dură în cazul ăsta, locotenente.

– Nu pune mîna pe mine în timpul programului, mormăi ea, împingîndu-l înapoi. Iar dură sînt întotdeauna.

– Ba nu, există şi momente cînd îţi urmezi instinctul pînă te prăbuşeşti emoţional şi fizic.

– Fiecare caz e aparte. Ăsta merge în etape. Dacă Trevor n-a ghicit totul pînă acum, nu reprezintă un pericol deosebit pentru nimeni. Pe părinţii lui îi ţinem sub supraveghere şi trimit doi agenţi să stea cu ochii şi pe bunică. Pe Gannon o protejam. Astea-s ţintele cele mai evidente. N-am de-a face

cu un psihopat, ca să mă întreb pe cine i-o trăsni prin cap să omoare cu prima ocazie. Aşa mă simt puţin mai stăpînă pe situaţie, înţelegi?

– Înţeleg.

În pofida avertismentului ei, Roarke o atinse din nou, mîngîindu-i cu degetul mare cearcănele de sub ochi.

– Ţi-ar prinde bine o noapte de somn normal, zise el.

– Va trebui să închei cazul cît pot de repede, ca s-o prind.

Îşi agăţă degetele mari de buzunarele din faţă, oftînd adînc, căci ştia c-o să-l amuze.

– Hai, dă-mi-l o dată, da' repede, şi vezi că limbile-s interzise.

Roarke rîse, apoi se aplecă şi-i dărui un sărut foarte cast.

– Acceptabil?

– Nici măcar n-a meritat.

Lucirea scurtă din ochii lui o făcu să-i pună o palmă în piept.

– Scuteşte-mă, amice. Înapoi la treabă.

– Voi vedea ce pot face.

La semnalul lui Eve, Peabody porni spre maşină.

– Cred că e ceva să se uite la tine toată ziua un tip aşa cum face el.

– Măcar nu mă ţine-nchisă-n casă, replică Eve, aşezîndu-se în maşină şi trîntind portiera. Hai să-l frigem pe nemernic, şi poate-ajungem amîndouă acasă la timp.

Trevor detesta vizitele la bunica lui. Ideea de bătrîneţe şi boală îl dezgusta. În fond, existau diverse *căi* de a învinge cele mai neplăcute simptome ale procesului de îmbătrînire. Sculptura facială şi corporală, tratamentele geriatrice, transplanturile de organe... Înfăţişarea bătrînească era, după părerea lui, un produs al lenii sau al sărăciei. Şi le găsea pe amîndouă inacceptabile.

Boala reprezenta ceva ce trebuia evitat cu orice preţ. Majoritatea afecţiunilor fizice erau temporare şi se remediau uşor. Nu era nevoie decît să te îngrijeşti corect. Bolile mintale

erau o pacoste pentru oricine avea legătură cu pacienţii.

Pe bunica sa o considera o nebună răzgîiată, pe care tatăl lui o cocoloşea peste măsură. Dacă n-ar fi cheltuit atîţia bani şi timp ca s-o răsfeţe în mica ei lume smintită, totul s-ar fi rezolvat repede. Ştia foarte bine ce sume enorme de bani – din moştenirea lui – costa întreţinerea ei în acel balamuc cu zăbrele aurite.

O mizerie, îşi spuse el, în timp ce-şi conducea Jetstream-ul 3000 cu două locuri spre parcarea subterană a sanatoriului. Baba aia dementă putea să mai trăiască uşor încă patruzeci de ani, păpîndu-i moştenirea care i se cuvenea de drept. Şi asta îl înfuria îngrozitor.

La fel de mult îl revolta şi ataşamentul sentimental al tatălui său faţă de ea. Putea fi îngrijită, destul de decent, într-un cămin mult mai ieftin sau chiar într-un azil de stat. Doar plătea impozite ca să finanţeze asemenea instituţii, nu? Ce *rost* avea să nu le folosească, dacă oricum plăteau pentru ele de le ieşeau ochii? Iar bătrîna nici n-ar fi observat diferenţa. Cînd va lua el în mînă băierile pungii, avea s-o mute, nici vorbă.

Scoase din portbagaj o cutie albă, de la florărie. Îi cumpărase trandafiri, după cum dicta regula jocului. Merita timpul şi banii investiţi în florile de care avea să uite la zece minute după ce le primea, dacă afla ceva de la ea. Dacă, prin cine ştie ce miracol, îşi amintea ceva.

Merita să încerce, întrucît bătrînul nu părea să ştie nimic.

Trevor luă liftul pînă în hol, pregătindu-se pentru reprezentaţie. Cînd ieşi, avea o expresie amabilă, uşor preocupată, prezentînd imaginea unui tînăr chipeş care făcea o afectuoasă vizită unei rude vîrstnice şi bolnave.

Se îndreptă spre ghişeul de pază, şi puse cutia de flori pe tejghea, pentru ca recepţionera să vadă numele elegantei florării din oraş.

– Aş dori s-o văd pe bunica mea, Janine Whittier. Eu sînt Trevor. N-am telefonat dinainte, căci m-am hotărît dintr-o dată s-o vizitez. Treceam prin dreptul florăriei cînd mi-am

amintit de bunica şi de faptul că îi plac trandafirii roz. Pînă să mă răzgîndesc, am cumpărat un buchet şi am pornit încoace. Nu e nici o problemă, nu-i aşa?

– Desigur, îi zîmbi femeia. Sînteţi foarte drăguţ. Sînt sigură că-i vor plăcea florile şi că se va bucura să-şi vadă nepotul. Aşteptaţi doar să-i iau programul şi să mă conving că azi poate primi vizite.

– Ştiu că are zile bune şi zile mai puţin bune. Sper că asta e una dintre cele mai bune.

– Mă rog, văd aici că a fost repartizată în salonul comun de la etajul întîi. E un semn bun. Dacă-mi permiteţi să vă legitimez... arătă ea spre platanul pentru palmă.

– A, sigur. Vă rog.

Trevor îşi depuse palma pe platan, aşteptînd să i se confirme identitatea şi acreditarea. Măsuri de precauţie ridicole, îşi spuse el. Cine naiba ar fi vrut să intre abuziv într-un azil de bătrîni? Era genul de lucru care adăuga cîteva mii pe an la socoteală.

– Gata, domnule Whittier. Să scanez cadoul...

Îşi trecu scanerul manual peste cutie, verificînd conţinutul, apoi îl invită cu un gest:

– Luaţi-o pe scara principală pînă la etajul întîi sau mergeţi cu liftul, dacă preferaţi. Salonul comun e la stînga, pe culoar. Puteţi vorbi cu una dintre asistentele de gardă. Vă anunţ acum.

– Mulţumesc. E foarte frumos aici. Mă simt mult mai liniştit cînd ştiu că bunica e îngrijită atît de bine.

Trevor o luă pe scară. Vedea în jur şi alţi vizitatori, cu flori sau cadouri împachetate în hîrtie colorată. Bănuia că uniformele personalului erau codificate cromatic, toate în tonuri pastelate liniştitoare. În zona aceea nerestricţionată, pacienţii umblau liberi, singuri sau însoţiţi. Prin ferestrele mari şi luminoase se vedea grădina întinsă de jos, cu alei şerpuitoare, pe care se plimbau alţi pacienţi, vizitatori şi angajaţi.

Îl uimise întotdeauna că existau oameni care acceptau să lucreze într-un asemenea loc.

El, unul, nu mai venise de aproape un an şi spera din tot sufletul ca această vizită să fie ultima.

În timp ce privea chipurile pe lîngă care trecea, simţi o tresărire la gîndul că s-ar putea să nu-şi recunoască bunica. Ar fi trebuit să-şi reîmprospăteze memoria înainte de plecare, să se uite la nişte fotografii.

Pentru el, cu toţii arătau la fel. Condamnaţi. Şi inutili.

O femeie, într-un cărucior, întinse o mînă ca o gheară, dînd să apuce panglica cutiei de la florărie.

– Îmi plac florile... Îmi plac florile...

Chiţăia piţigăiat şi faţa ei zbîrcită îl duse pe Trevor cu gîndul la un măr uscat.

– Îţi mulţumesc, Johnnie! Te iubesc, Johnnie!

– Ei, Tiffany... o bătu pe umăr asistenta, o brunetă şic, aplecîndu-se peste scaunul motorizat. Tînărul acesta drăguţ nu e Johnnie al tău. Johnnie al tău a fost aici ieri, mai ţii minte?

– Pot să iau florile...? ridică bătrîna o privire plină de speranţă, ţinînd panglica în mîna ei osoasă, ca într-un cîrlig.

Trevor fu nevoit să-şi domine un fior, ferindu-se ca acea mînă cu pete hidoase să nu-l atingă.

– Sînt pentru bunica mea...

Deşi i se ridica fierea în gît, reuşi să zîmbească.

– E o doamnă cu totul deosebită. Dar...

Sub privirea încîntată şi aprobatoare a asistentei, deschise cutia şi scoase un boboc de trandafir roz.

– Sînt sigur că n-o să se supere dacă vă dau şi dumneavoastră unul.

– Ce amabil sînteţi, spuse asistenta. Uite, Tiffany, nu-i aşa că-i drăguţ? Un trandafir frumos de la un tînăr chipeş.

– Mulţi tineri chipeşi îmi dau flori. Mulţi de tot...

Mîngîind petalele, bătrîna începu să se piardă în cine ştie ce amintiri ceţoase.

– Aţi spus că aţi veni la bunica dumneavoastră? întrebă asistenta.

– Da, aşa e. Janine Whittier. Mi s-a spus de jos că e în sala comună.

– Da, acolo e. Doamna Janine e o doamnă fermecătoare. Sînt sigură că se va bucura să vă vadă. Dacă aveţi nevoie de ceva, anunţaţi-mă. Revin imediat. Eu sînt Emma.

– Mulţumesc.

Şi, întrucît nu putea fi sigur că Emma n-avea să-i fie utilă cu ceva, făcu un efort şi se aplecă în faţa bătrînei, zîmbindu-i.

– Mi-a părut bine de cunoştinţă, doamnă Tiffany. Sper să vă mai văd.

– Flori frumoase... Ochi reci... Ochi morţi... Cîteodată, fructul cel rumen are miezul stricat. Nu eşti Johnnie al meu.

– Îmi pare rău, şopti Emma şi o duse pe bătrînă de-acolo.

Hoaşcă pocită, mîrîi Trevor în sinea lui, îngăduindu-şi să se cutremure înainte de a-şi continua drumul spre salonul comun.

Încăperea spaţioasă, luminoasă şi veselă era împărţită în zone destinate diverselor activităţi specifice. Pe pereţi existau ecrane pe care rulau programe variate, mesele erau aranjate pentru jocuri, vizite, meşteşuguri. Existau şi spaţii de vizită sau lectură, cu cărţi şi reviste.

Se aflau în salon mai multe persoane, iar nivelul sonor amintea de un cocteil unde oamenii se adună în grupuri, ignorînd conversaţiile din jur.

Cînd Trevor ezită, se apropie o altă asistentă.

– Domnul Whittier?

– Da, eu...

– Azi se simte foarte bine, spuse ea şi îi arătă spre o masă de lîngă o fereastră însorită, unde două femei şi un bărbat păreau să joace cărţi.

Trevor avu un moment de panică, nefiind sigur care dintre femei era bunica lui. Apoi văzu că una dintre ele avea piciorul drept în gips. Dacă bunica lui s-ar fi accidentat, în familie ar fi auzit comentarii interminabile.

– Arată minunat. Mă simt mult mai liniştit cînd ştiu cît de bine e îngrijită şi ce mulţumită trăieşte aici. O, şi e o vreme atît de frumoasă – nu la fel de caniculară ca în zilele trecute. Credeţi că aş putea s-o scot în grădină, la o plimbare?

– Sînt sigură c-o să se bucure. Va trebui să-şi ia medicamentele, cam peste o oră. Dacă nu vă întoarceţi pînă atunci, am să trimit pe cineva după ea.

– Vă mulţumesc.

Mai încrezător, Trevor se apropie de masă, zîmbi şi se lăsa pe vine, alături.

– Bună, bunico. Ţi-am adus flori. Trandafiri roz.

Janine nu se uită la el, nu-l învrednici nici măcar cu o privire, ci rămase concentrată asupra cărţilor pe care le ţinea în mîinile ei osoase.

– Trebuie să termin partida asta, îi zise.

– E-n regulă.

Cotoroanţă tîmpită şi nerecunoscătoare! Trevor se ridică, ţinînd cutia de flori în braţe, în timp ce o privea cum alegea cu grijă o carte şi o punea pe masă.

– Gin! declară cealaltă bătrînă, cu o voce surprinzător de puternică şi sigură. Iar te-am bătut măr.

Îşi etală cărţile pe masă, iar bărbatul de lîngă ele înjură.

– Ai grijă cum vorbeşti, ţap bătrîn.

Cîştigătoarea se întoarse în scaun să-l studieze pe Trevor, în timp ce bărbatul calcula cu atenţie punctele.

– Deci, dumneata eşti nepotul lui Janine. Acum te văd prima oară. Sînt aici de-o lună, şi nu te-am mai văzut. Am venit doar pentru şase săptămîni, continuă ea, bătîndu-se cu palma peste aparatul gipsat. Un accident la ski. Nepoata mea vine în fiecare săptămînă. Cu dumneata ce nu-i în regulă?

– Sînt foarte ocupat, replică rece Trevor, şi oricum nu cred că e treaba dumneavoastră.

– Nouăzeci şi şase la ultima aniversare, aşa că-mi permit ca orice să fie treaba mea. Fiul şi nora lui Janine vin de două ori pe săptămînă, uneori chiar mai des. Păcat că eşti aşa de ocupat.

– Haide, bunico, puse Trevor mîinile pe scaunul lui Janine, fără să-i mai dea atenţie bătrînei băgăreţe.

– Pot să merg şi singură! Pot să merg foarte bine. N-am nevoie să mă duci cu scaunul.

– Doar pînă afară, în grădină.

Voia s-o scoată cît mai repede, aşa că-i puse cutia albă pe genunchi şi întoarse scaunul spre uşă.

– Azi nu e prea cald, dar e o vreme frumoasă şi însorită. Sînt sigur că aerul o să-ţi facă bine.

În ciuda curăţeniei care domnea peste tot şi a torentelor de bani cheltuiţi pentru întreţinerea sanatoriului, Trevor nu simţea decît mirosul bolilor şi al descompunerii şi asta îi întorcea stomacul pe dos.

– N-am terminat de numărat punctele.

– Nu face nimic, bunico. De ce nu-ţi despachetezi cadoul?

– Nu sînt programată pentru plimbare în grădină acum, declară ea, vorbind clar şi cu convingere. Aveam alt program. Nu înţeleg schimbarea asta.

Cu toate acestea, începu să desfacă panglica, în timp ce Trevor împingea fotoliul rulant în lift.

– O, ce frumoşi sînt! Trandafiri. Niciodată n-am prea avut noroc cu trandafirii din grădină. Întotdeauna plantam cel puţin o tufă, oriunde eram. Îţi mai aminteşti, iubitule? Trebuia să încerc. Mama mea avusese cea mai frumoasă grădină cu trandafiri.

– Sînt convins, replică Trevor fără interes.

– Trebuie s-o vezi, o dată...

Acum că era mai însufleţită, dădea la iveală ceva din frumuseţea de odinioară. Trevor nu observa, dar îi zări cerceii cu perle din urechi şi pantofii scumpi, de piele crem şi se gîndi iar la banii aruncaţi pe fereastră.

Janine continua să mîngîie uşor petalele roz. Cei care-i priveau trecînd vedeau o bătrînă firavă căreia îi plăceau florile, plimbată de un tînăr arătos şi bine îmbrăcat.

– Cîţi ani aveai, puiule? Patru, cred.

Zîmbind încîntată, luă din cutie una dintre frumuseţile cu tulpină lungă, s-o miroasă.

– Nu mai ţii minte, dar eu îmi amintec. Îmi amintesc atît de clar... Oare de ce nu-mi pot aminti nimic despre ziua de ieri?

– Fiindcă ieri n-a fost nimic important.

– Mi-am făcut părul.

Şi-l înfoie, întorcînd capul dintr-o parte în alta ca să-şi arate buclele arămii.

– Îţi place, puiule?

– Arată minunat.

Trevor hotărî că nici măcar preţul diamantelor nu-l puteau convinge să atingă părul ăla scîrbos. Şi-n fond, cîţi ani avea grămada aia de oase? Făcu calculul, doar ca să-şi ocupe mintea cu ceva şi constată cu surprindere că era mai tînără decît babeta de la masa de cărţi.

Pare mai bătrînă, conchise el. Arată ca o epavă, fiindcă e ţicnită.

– Ne-am întors, atunci a fost singura dată cînd ne-am întors.

Bătrîna dădu din cap cu convingere şi continuă:

– Doar pentru cîteva ore. Îmi era aşa de dor de mama, că aproape mi se frîngea inima. Dar era iarnă şi trandafirii nu înfloreau, aşa că n-am reuşit să-i mai văd.

Ridică un boboc şi-l lipi de obraz.

– Mereu plantam o grădină, o grădină cu flori, oriunde ne duceam. Trebuia să încerc. O, ce soare e afară! exclamă ea, cu voce tremurătoare, în timp ce Trevor împingea scaunul pe uşă. E o lumină orbitoare aici.

– Imediat ajungem la umbră. Ştii cine sînt, bunico?

– Întotdeauna am ştiut. Ţi-a fost greu, aşa de greu, să te schimbi întruna, dar eu am ştiut mereu cine erai, puiule. Ne-am apărat unul pe altul, nu-i aşa?

Duse mîna la spate, bătîndu-l pe dosul palmei.

– Sigur.

Dacă-i convenea să-l confunde cu tatăl lui, nici o problemă. Dimpotrivă, era mai bine aşa. Îi unea o legătură deosebită.

– Ne-am apărat unul pe altul.

– Uneori, abia dacă-mi mai aduc aminte. Îmi vine şi-mi trece, ca un vis. Dar pe tine te văd mereu, Westley. Ba nu, Matthew... Nu, nu, *Steven.*

Răsuflă uşurată, cînd îşi aminti ultimul nume.

– Acum te cheamă Steven. De mult eşti Steven. Ăsta ai vrut să fii, aşa că ăsta eşti. Sînt atît de mîndră de băiatul meu...

– Îţi mai aminteşti cînd l-ai văzut ultima dată pe tatăl meu? încercă Trevor.

– Nu vreau să vorbesc despre asta. Îmi face rău la cap.

Capul i se legăna dintr-o parte în alta, în timp ce Trevor împingea căruciorul pe alee, tot mai departe de ceilalţi.

– Aici e bine? Sîntem în siguranţă aici? se interesă ea.

– În deplină siguranţă. S-a dus. E mort, a murit demult.

– Aşa se *zice,* şopti ea, pe un ton din care reieşea clar că nu era convinsă.

– Acum nu-ţi mai poate face nimic. Îţi aduci aminte cînd a venit ultima oară? A venit noaptea, în casa din Ohio.

– Credeam că eram în siguranţă, dar el venea mereu. Niciodată nu l-am lăsat să-ţi facă vreun rău. Nu conta ce-mi făcea mie, nici dacă mă lovea, nu-l lăsam să se atingă de tine. N-avea voie să-i facă nimic băieţaşului meu.

„Iisuse", îşi spuse Trevor, „treci *peste* asta."

– Dar cum a fost atunci, ultima dată, în Ohio? În Columbus?

– Aia a fost ultima dată? Nu mai ţin minte. Uneori mă gîndesc că a venit, dar a fost un vis, doar un vis urît. Însă trebuia să plecăm oricum. Nu puteam să riscăm. Au spus că a murit, dar de unde să ştie ei? Spusese că te va găsi întotdeauna, aşa că trebuia să fugim. E timpul să fugim din nou?

– Nu. Dar cînd eram în Columbus, a venit. Noaptea. Nu-i aşa?

– O, Doamne, era acolo. Acolo, la uşă. Nu mai aveam timp să fugim. Tu erai speriat, mă ţineai de mînă atît de strîns...

Duse iar mîna înapoi şi o strînse pe a lui Trevor de-i scrîşniră oasele.

– Nu voiam să te las cu el, nici măcar un minut. Te-ar fi

răpit, dacă-l lăsam. Dar nu pe tine te voia, nu încă. Într-o zi, îmi spunea... Într-o zi am să mă uit după tine şi n-am să te mai văd. N-am să te mai găsesc niciodată. Nu-l puteam lăsa să mi te ia, puiule. Niciodată, nici măcar o dată, nu l-am lăsat să-ţi facă vreun rău.

– Şi nici nu mi-a făcut, scrîşni Trevor din dinţi, nerăbdător. Ce s-a întîmplat în noaptea cînd a venit în casa din Columbus?

– Te culcasem. În pijamaua Frodo. Micul meu Stăpîn al Inelelor. Dar a trebuit să te trezesc. Nu ştiu ce-ar fi făcut dacă refuzam. Te-am adus jos, iar el ţi-a dat un cadou. Ţi-a plăcut, nu erai decît un băieţel, dar tot ţi-era frică de el. „Nu e ca să te joci", a spus, „ci doar ca să-l păstrezi. Într-o zi, s-ar putea să valoreze ceva." Şi rîdea, tot rîdea...

– Ce cadou era? întrebă Trevor, simţind un fior de emoţie pe şira spinării. Ce mi-a adus?

– Te-a trimis sus. Erai încă prea mic ca să-l interesezi. „Du-te înapoi la culcare şi ia seama la ce-ţi spun. Ţine-l la tine." Parcă-l văd şi acum stînd acolo, cu zîmbetul acela oribil pe buze. Poate că avea şi un pistol. Ar fi putut să aibă. Ar fi putut... Ar fi putut...

– Ce să ţin la mine?

Dar bătrîna era acum departe, era cu cincizeci de ani în trecut, în acele momente de spaimă.

– Pe urmă am rămas numai noi doi. Eu, singură cu el, şi mi-a pus mîna pe beregată.

Îşi ridică mîna la gît, în timp ce respiraţia începea să i se întretaie.

– Poate că de data asta o să mă omoare. Într-o zi o să mă omoare, dacă mă opresc din fugă. Într-o zi, o să mi te ia, dacă nu ne ascundem. Ar trebui să mă duc la poliţie...

Strînse pumnul şi lovi cu el în cutie.

– Dar mi-e frică... prea frică... O să ne omoare, pe amîndoi o să ne omoare dacă mă duc la poliţie. Ce pot ei să facă, ce? E prea isteţ. Aşa spunea mereu. Aşa că e mai bine să ne ascundem.

– Povesteşte-mi doar despre noaptea aceea. Numai despre noaptea aia.

– Noaptea aia... Noaptea aia... N-am uitat-o. Pot să uit ce-a fost ieri, dar pe-aia n-am uitat-o niciodată. Îl mai aud şi acum, în capul meu.

Îşi duse mîinile la urechi.

– Judith. Aşa mă chema, Judith...

Trecea timpul, îşi spuse Trevor. În curînd aveau să vină după ea, să-i dea medicamentele. Îngrijorat că s-ar fi putut să vină mai devreme dacă o vedea cineva că intrase în criză, împinse scaunul mai departe pe alee, în umbra de sub copaci.

Făcu un efort s-o atingă, s-o bată pe umărul slab.

– Gata, gata... Nu contează. Numai noaptea aia contează. Ai să te simţi mai bine dacă-mi povesteşti despre noaptea aia. Şi eu am să mă simt mai bine, adăugă, pradă unei inspiraţii. Vrei să mă simt mai bine, nu-i aşa?

– Nu vreau să-ţi faci griji. O, puiule, nu vreau să-ţi fie frică. O să am întotdeauna grijă de tine.

– Aşa e. Atunci, spune-mi despre noaptea aia, noaptea aia în Ohio, cînd a venit şi mi-a adus un cadou.

– S-a uitat la mine cu ochii aceia îngrozitor de reci. „Hai, ia-o la fugă, fugi cît vrei, că tot am să te găsesc. Dacă băiatul n-o să aibă cadoul la el cînd vă găsesc iar, am să vă omor pe amîndoi. Şi nimeni n-o să vă găsească vreodată. Dacă vrei să rămîi în viaţă, dacă vrei să rămînă şi băiatul în viaţă, ai să faci tot ce-ţi spun eu." Aşa că l-am ascultat. Am fugit, dar am făcut ce-a spus el, în caz că ne găsea iar. S-a mai întors? În visele mele ne găseşte mereu.

– Şi ce-a adus, fir-ar să fie? zgîlţîi el scaunul, furios, apoi se aplecă, apropiindu-şi faţa de a ei. Spune-mi ce mi-a adus.

Ochii bătrînei se făcură mari şi sticloşi.

– Buldozerul, buldozerul acela galben. L-am ţinut în cutie, ani şi ani a stat în cutie, ca un secret. Nu te-ai jucat niciodată cu el. Pe urmă, l-ai pus pe raft. De ce voiai să stea pe raft? Ca să-i arăţi că ai făcut ce ţi-a spus el?

– Eşti sigură?

O apucă de umeri, scuturîndu-i trupul firav, cu oase subţiri şi fragile.

– Eşti absolut sigură?

– Au zis c-ai murit.

Se făcuse cenuşie la faţă, şi respira subţire, sacadat.

– Au zis c-ai murit, dar nu-i adevărat. Ştiam eu, ştiam că n-ai murit. Te văd. Nu e un vis. Te-ai întors. Ne-ai găsit iar. E timpul să fugim. N-am să te las să-i faci nimic puiului meu. E timpul să fugim.

Făcu un efort, în timp ce culoarea cenuşie a feţei îi devenea de un roşu periculos. Trevor o lăsă să-l împingă înapoi, după care o privi nepăsător cum se ridica în picioare. Trandafirii se revărsară din cutie, împrăştiindu-se pe alee. Cu ochii holbaţi şi mişcări împleticite, bătrîna o luă la fugă. Apoi se împiedică şi căzu ca o păpuşă de cîrpe printre florile colorate şi rămase nemişcată.

30

La sediul firmei lui Dix, Eve găsi aceeaşi recepţioneră, dar procedura decurse într-un ritm mult mai vioi. Imediat ce o văzu pe Eve venind, femeia se ridică în picioare.

– Detectiv Dallas.

– Locotenent, îi aminti Eve, ridicîndu-şi insigna. Acreditează-mă pentru nivelul lui Chad Dix.

– Da, desigur. Imediat.

În timp ce tasta comenzile de acreditare, privirea femeii oscila mereu între faţa lui Eve şi cea a lui Peabody.

– Biroul domnului Dix este la...

– Ştiu unde e, o întrerupse Eve, pornind spre lift.

– E chiar atît de plăcut să le bagi oamenilor spaima-n suflet? întrebă Peabody. Sau îţi dă doar un sentiment de dreptate?

– E un sentiment atît plăcut, cît şi de dreptate. O s-ajungi

şi tu acolo într-o bună zi, Peabody, o bătu Eve pe umăr, încurajator. O s-ajungi.

– E ambiția vieții mele, doamnă locotenent.

Intrară în cabina ascensorului.

– Doar nu crezi că Dix e implicat? întrebă Peabody.

– Tipul ar putea ascunde un pumn de diamante într-o maşinuță de jucărie. Nimic nu mă mai surprinde – dar, nu, Dix nu are imaginație. Dacă diamantele sînt la el sau dacă ştie unde sînt, probabil e o anomalie. Dacă ştia despre diamante şi voia să obțină mai multe informații, ar fi rămas cu Samantha Gannon, făcînd pe Romeo şi trăgînd-o de limbă, în loc să stea cu mîinile-n sîn cînd ea a rupt legătura. Nu avea nevoie de Tina Cobb. Avea acces în casa lui Gannon şi putea s-o scotocească de zece ori, cît timp au fost împreună.

– Chiar dacă rămîneau împreună, Gannon nu i-ar fi spus despre Judith şi Westley Crew.

– Nu. Samantha e o femeie de onoare. Cînd îşi dă cuvîntul, şi-l ține. Dix, însă, e un smiorcăit. Cartea i-a acaparat Samanthei atenția, aşa că e ostil față de ea. Samantha intră în vizorul presei şi la cocteiluri se vorbeşte numai despre ea, deci devine şi mai nemulțumit. Diamantele, din punctul lui de vedere, nu sînt decît o fantezie, care i-a creat probleme. Dar Dix este veriga directă de legătură dintre Trevor Whittier şi familia Gannon. E întorsătura neaşteptată a sorții care a precipitat totul.

Ieşiră din lift în holul unde-i aştepta asistenta cea țanțoşă.

– Doamnă locotenent, îmi pare rău, domnul Dix nu e acum în birou. Are o întîlnire în afară şi nu se va întoarce mai devreme de o oră.

– Contactează-l şi cheamă-l.

– Dar...

– Între timp, am nevoie de biroul lui.

– Dar...

– Vrei să vin cu un mandat? Unul pe care să fie scris şi numele dumitale, alături de al lui, ca să petreceți amîndoi cîteva ore în centru, în ziua asta frumoasă şi însorită?

– Nu... Nu, în nici un caz. Dacă mi-ați spune cam ce treabă aveți...

– Ce treabă am avut data trecută?

Femeia îşi drese vocea, aruncîndu-i o privire lui Peabody.

– Crimă, zise ea.

– Crimă e şi acum.

Fără a-i mai aştepta consimțămîntul, Eve porni spre biroul lui Dix. Asistenta se repezi după ea.

– Vă las să intrați, dar insist să fiu prezentă tot timpul. Domnul Dix lucrează cu multe materiale confidențiale.

– Am venit doar ca să mă joc cu maşinuțele lui. Cheamă-l.

Femeia descuie uşile, apoi se duse direct spre biroul lui Dix ca să-l apeleze.

– Nu răspunde. Mă transferă pe mesageria vocală. Domnule Dix, sînt Juna. Doamna locotenent Dallas e în birou. Insistă să vorbească imediat cu dumneavoastră. Dacă puteți sunați-mă cît mai repede, ca să-mi spuneți ce vreți să fac. Vorbesc de la linkul din biroul dumneavoastră... Nu puneți mîna! strigă ea, cînd Eve dădu să atingă una dintre camionete.

Nici chiar privirea rece pe care i-o aruncă Eve peste umăr nu avu efect.

– Vorbesc serios. Colecția domnului Dix e foarte valoroasă şi ține mult la ea. Poate că mă puteți duce la secție sau la centru sau cum se cheamă, dar el mă poate concedia, iar eu am nevoie de slujba asta.

Ca s-o liniştească, Eve îşi introduse degetele în buzunarele de la spate.

– E vreun buldozer printre astea, Peabody?

– Ăla mic de-acolo, arătă Peabody cu bărbia. Dar e prea mic, şi e roşu. Nu corespunde cu descrierea lui Whittier.

– Dar ăsta? întinse Eve mîna, oprindu-se la un centimetru de jucărie, cînd asistenta scoase un țipăt subțire, sufocat.

– Ăsta-i un... cum îi zice... cuguar? Leu de munte? *Bobcat!* exclamă Peabody. Aşa se numeşte, şi nu mă-ntreba de ce. Iar acolo e o de-aia cu pompă... maşină de pompieri...

şi, dincolo, o navetă spaţială şi un aerotram. Vezi, şi le-a pus pe categorii: maşini agricole, mijloace de transport aeriene, transportoare terestre, echipamente de construcţii, maşini de teren... Ia uite cîte pedale şi manete micuţe au! Aoleu, uită-te la maşinuţa asta mică de balotat. Şi soră-mea are una, la fermă. Uite, are şi agricultori mici care umblă cu ea.

OK, poate că nu era doar o pasiune a bărbaţilor, gîndi Eve, apoi zise:

– E foarte drăgălaşă. Poate-ar fi bine să ne-aşezăm pe jos şi să ne jucăm cu toate frumuseţile astea, în loc să ne pierdem vremea alergînd după criminalul ăla nenorocit.

– Mă uitam doar, murmură Peabody printre dinţi, ca să fiu sigură că obiectul respectiv nu-i aici.

Eve se întoarse spre asistentă.

– Astea-s toate?

– Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi?

– Aici e toată colecţia domnului Dix?

– A, nu. Domnul Dix are una dintre cele mai bogate colecţii din ţară. Le strînge încă din copilărie. Aici sînt doar cîteva mostre; pe cele mai valoroase le ţine acasă. Chiar a împrumutat muzeelor unele piese rare. Cîteva au fost incluse într-o expoziţie de la Met, acum doi ani.

– Unde-i?

– Cum v-am spus, are o întîlnire în afară. Ar trebui să se întoarcă...

– Unde?

Asistenta oftă.

– Ia masa cu nişte clienţi, în Salonul Roşu, pe Thirty-third.

– Dacă sună, spune-i să nu se mişte de-acolo.

Dix îşi terminase deja întîlnirea şi tocmai savura un martini. Se bucurase să vadă numele lui Trevor apărînd pe displayul linkului, în timp ce masa se apropia de sfîrşit şi era încîntat să prelungească prînzul anost de afaceri cu o interesantă întrevedere personală.

Atît de încîntat, încît ignoră apelul de la birou. Merita şi el o pauză, după ce muncise toată dimineaţa.

– Nici nu puteai pica mai bine, îi spuse el lui Trevor. Aveam pe cap doi dinozauri scorţoşi, cu mai mulţi bani decît imaginaţie. Nouăzeci de minute i-am ascultat cum se tot plîngeau de impozite, taxe pe brokeraj şi de starea pieţei, adăugă el, gustînd o măslină dolofană, îmbibată în gin.

În principiu, dezintoxicarea îi interzicea să se atingă de alcool. Dar, ce naiba, un martini nu era un Zoner. Şi, cum subliniase Trevor, merita şi el o mică indulgenţă.

– Sînt mai pregătit ca oricînd pentru o pauză, zise el.

Stăteau în barul cu lambriuri închise şi tapiţerie roşie al restaurantului.

– N-am avut ocazia să vorbim prea mult la dineul de aseară. Ai plecat devreme.

– Probleme de familie, ridică din umeri Trevor, sorbind din paharul său de martini. Eram dator să-l vizitez pe bătrîn.

– A, ştiu şi eu cum e. Ai auzit de toată dandanaua cu Samantha? Toată seara n-am putut vorbi despre nimic altceva. Toţi mă băteau la cap să le dau detalii.

Trevor afişă o expresie neutră.

– Samantha?

– Fosta mea prietenă, Samantha Gannon.

– A. Da, sigur, sigur. Roşcovana aia înaltă. V-aţi despărţit?

– E o poveste veche. Da' m-am trezit cu sticleţii în birou, trupe de asalt muiereşti de tot rîsu'. Samantha era plecată din oraş, într-un turneu cu cartea. Mai ţii minte, nu? Cartea pe care a scris-o, despre furtul ăla vechi de diamante şi despre familia ei?

– Încep să-mi amintesc. Fascinant, într-adevăr.

– Ei, n-a fost numai atît. În lipsa ei, cineva i-a intrat în casă şi i-a omorît prietena. Pe Andrea Jacobs – o tipă sexy.

– Hristoase, în ce lume trăim!

– Mie-mi spui? Mare păcat, de Andrea. Ţi-ar fi plăcut. Şi-acum, nu mai scap de copoi.

Unda de mîndrie din tonul lui îl făcu pe Trevor să zîmbească cu nasul în pahar.

– S-au luat de tine? Să nu-mi spui că idioții ăia cred că ai avea vreun amestec.

– Ba se pare că da. Cică-i chestie de rutină, da' uite-atîta mai aveam și trebuia să-mi chem avocatul, arătă el, ridicînd degetul mare și cel arătător, apropiate. Mai tîrziu, am auzit că fata care-i venea la curățenie Samanthei a fost omorîtă și ea. Pot să jur că va trebui să-mi găsesc un alibi și pentru aia. Caralii cretini... Iisuse, nici măcar n-o știam pe menajera Samanthei. Și-n plus, am eu față de psihopat? Da' trebuie c-ai auzit toate astea. La știri nici nu mai vorbesc de altceva.

– Încerc să nu mă uit. Mă deprimă, și nu mă interesează. Mai vrei un rînd?

Dix își privi paharul gol. Zău că n-ar trebui – dar...

– De ce nu? Vezi că ai rămas în urmă.

Trevor făcu semn să mai vină un pahar pentru Dix, zîmbind în timp ce-l ridica pe al său, de care abia se atinsese.

– Las-că te-ajung eu. Și ce zice Samantha despre toate astea?

– N-am reușit să vorbesc cu ea. Îți vine să crezi? Parcă s-a topit. Nimeni nu știe unde dracu' e.

– Cineva tot trebuie să știe, replică Trevor.

– Nici un suflet de om. Deștepții cu bani zic c-a ascuns-o poliția undeva.

Încruntat, își împinse într-o parte paharul gol.

– Probabil o să scoată încă o afurisită de carte și din povestea asta.

– Ei, o să iasă ea la lumină, destul de curînd. Pînă una-alta, voiam să vorbim despre o piesă pe care ți-am vîndut-o acum cîteva luni. Macheta de buldozer.

– Frumoasă piesă, și în perfectă stare. Nici nu știu cum te-ai putut despărți de ea.

Zîmbi, în timp ce scurta așteptarea celui de-al doilea martini cu cîteva alune de cocteil. Chiar și la prețul ăla cu care m-ai scalpat.

– Tocmai asta e. Cînd ți-am vîndut-o, n-aveam idee că taică-meu o primise de la taică-său. Aseară, cînd m-am văzut cu el, a adus vorba despre ea. Bla-bla-bla-uri sentimentale. Vrea să vină la mine s-o vadă, alături de altele. Nu m-a lăsat inima să-i spun c-am vîndut-o.

– Păi... Dix își luă noul martini. De vîndut, ai vîndut-o.

– Știu, știu. Am s-o răscumpăr la prețul întreg și ceva pe deasupra. N-am chef de-o ditamai criza de familie pentru ea.

– Aș vrea să te ajut, Trev, da' serios, nu vreau s-o vînd.

– Ascultă, dublez prețul.

– Îl dublezi...

Ochii lui Dix luciră pe deasupra paharului.

– Da' tare mai vrei să eviți criza aia de familie.

– Merită, ca să fie bătrînul mulțumit. Știi de colecția lui.

– Și îl invidiez pentru ea, recunoscu Dix.

– Poate-l conving să renunțe la vreo două piese.

Dix mușcă gînditor dintr-o măslină.

– Caut un perforator de foraj. Circa 1985. În articolul despre el din *Scale-Model Mag* scria că taică-tău are unul.

– Ți-l procur.

Dix scose un sunet în care se amestecau interesul și refuzul. Trevor strînse pumnul, imaginîndu-și cum începea să lovească mutra aia înfumurată pînă o umplea de sînge.

Pierduse destul timp, așa că zise:

– OK, atunci fă-mi o favoare. Împrumută-mi-l pentru o săptămînă. Îți plătesc un miar chirie, și-ți fac rost și de perforator, așa c-ai să ieși în cîștig.

Cum Dix nu răspunse, continuînd să soarbă din gin, Trevor simți că începe să-și piardă controlul.

– Ce mama mă-sii, iei o mie pe degeaba!

– Hai, nu te enerva. N-am zis nu. Încerc doar să-ți înțeleg motivele. Nici măcar nu-ți place taică-tău.

– Nu pot să-l sufăr pe prostălăul ăla, da' nu se simte bine. S-ar putea să mai aibă doar cîteva luni de trăit.

– Nu, pe bune?

Trevor se foi pe scaun, aplecîndu-se înainte.

– Dacă află că i-am vîndut piesa, o să explodeze. Așa cum stau lucrurile acum, eu voi moșteni colecția. S-ar putea ca, aflînd ce-am făcut, s-o lase toată vreunui muzeu. Dacă se-ntîmplă asta, n-am să-ți mai pot vinde nici o piesă, nu? Pierd eu, pierzi și tu, prietene.

– Ei, dacă o iei așa... O săptămînă, Trev, și-mi dai în scris. Afacerile sînt afaceri, mai ales între prieteni.

– Nici o problemă. Termină-ți băutura și mergem s-o luăm chiar acum.

Dix se uită la ceas.

– Am întîrziat la birou.

– Ai să-ntîrzii și mai mult și-ai să fii cu-o mie de dolari mai bogat.

– Că bine zici, ridică Dix paharul.

Comunicatorul semnaliză în timp ce Eve căuta un loc de parcare pe Strada 33.

– Dallas.

– Baxter. Avem o problemă.

Enervată de trafic și de aglomerația de pe margine, Eve acceleră, aprinzîndu-și semnalizatorul ÎN MISIUNE, fără să ia în seamă corul de claxoane. Parcă și-i făcu semn lui Peabody să coboare.

– Ce problemă?

– Tocmai am primit un telefon de la sanatoriul unde e mama lui Whittier. A căzut sau a leșinat, într-un rond de flori.

– E grav? întrebă Eve, în timp ce trecea peste consolă ca să coboare pe trotuar, pentru a nu-și risca viața luînd-o prin stînga.

– S-a lovit la cap, din cîte-am auzit, s-ar putea să-și fi fracturat și cotul. Au stabilizat-o și i-au dat tranchilizante, dar Whittier și nevastă-sa vor amîndoi să se ducă la ea.

– Lasă-i să se ducă, escortați de doi agenți.

– Mai e ceva. Acum vine poanta. Nu se plimba singură pe-afară, pe aleea din grădină. Nepotu-său i-a făcut o vizită.

– La dracu'! E cu ea acum?

– Nenorocitul a plecat, lăsînd-o căzută acolo. N-a spus nimănui. S-a legitimat la intrare, i-a adus flori, a vorbit cu vreo două asistente. Știa că prezența lui acolo fusese înregistrată și totuși a șters-o. Agenții pe care i-ai trimis tu au ajuns la o jumătate de oră după plecarea lui.

– Vreau ca localul să fie închis și percheziționat.

– S-a și început.

– Nu se mai ascunde, comentă Eve, intrînd în restaurant.

Acum știe ce caută și unde poate găsi. Nu-i mai pasă că lasă urme. Ocupă-te tu de soții Whittier și de situația de-acolo. Eu am o pistă aici. Mai vorbim.

– A lăsat-o acolo, repetă Peabody.

– Norocul ei că n-a avut timp s-o lichideze. Are prada în vizor. Acum o să se miște repede. Chad Dix, îi spuse ea șefei de sală. La ce masă e?

– Poftim?

– Nu te deranja, sînt grăbită.

Eve scoase insigna.

– Chad Dix.

– Mai indiscretă de-atît nu puteți să fiți? întrebă șefa, împingîndu-i insigna înapoi.

– Cum să nu? Vrei să-ți arăt?

Șefa de sală atinse un loc al displayului cu rezervări.

– A fost la masa paisprezece. S-a dus.

– Cheamă chelnerul care l-a servit. Fir-ar al dracului!

Pășind într-o parte, Eve își scoase linkul și sună la biroul lui Dix.

– S-a întors?

– Nu, locotenente, mai întrîzie puțin. Și nici la apel nu mi-a răspuns.

– Vreau să-mi spuneți imediat ce dați de el.

Întrerupse legătura și se întoarse spre ospătarul tînăr, teribil de spilcuit.

– L-ai văzut pe Dix, de la masa paișpe, plecînd.

– O masă pentru trei. Doi au plecat împreună, acu' vreo juma' de oră. Unul – cel care a plătit – a primit un telefon spre sfîrșitul mesei, și s-a scuzat. A luat-o spre toaletă. L-am auzit cînd a spus că se întîlnește cu cineva la bar, în zece minute. Părea foarte încîntat.

– Barul ăsta?

– Mda. L-am văzut cum a intrat și s-a dus la o masă.

– Mersi.

Își croi drum printre mese pînă la bar, scrută zona și apoi înhăță cotul unei chelnerițe.

– A fost un tip aici, adineauri. La vreo treizeci de ani, brunet, mutră de poster...

– Sigur. Gin martini, extrasec, cu trei măsline. Adineauri a plecat.

– Era cu cineva?

– Un tip de vis, înalt şi zvelt. Păr blond închis, costum senzaţional. A supt jumate de martini în timp ce celălalt bea două. Au plecat împreună, acum cinci sau zece minute.

Eve se răsuci pe călcîie, repezindu-se spre uşă.

– Află adresa de-acasă a lui Dix.

– Am şi cerut-o, răspunse Peabody. Vrei să-i chemi înapoi pe Baxter şi Trueheart?

– Nu, ar dura prea mult şi i-am pierde pe cei doi Whittier, răspunse Eve aruncîndu-se în maşină. Ne putem trezi cu o luare de ostatici cît ai pocni din degete.

– Nu putem fi siguri că se îndreaptă spre casa lui Dix.

– E cel mai probabil. Cheamă-i pe Feeney şi McNab. Dacă iese urît, mai cerem întăriri.

Întrucît traficul era aglomerat, apelă la sirenă şi porni cu o sută optzeci pe oră.

– Upper East, nu?

– Mda, am primit-o şi eu. Fir-ar al dracu' de sistem de navigaţie! înjură Peabody dînd cu pumnul în bord. Harta apăru pe parbriz.

– Faci progrese, doamnă detectiv.

– Am avut de la cine-nvăţa. Cel mai repede ajungi pe Sixth. Phii, fereşte căruţu'...!

Trecu la două degete distanţă de el, şi luă legătura cu Roarke prin linkul de bord.

– Se crede că suspectul e în drum spre reşedinţa lui Chad Dix, împreună cu Dix, începu ea fără nici un preambul. Presupunem că a aflat unde sînt diamantele. Baxter şi Trueheart sînt la jumătatea drumului spre Long Island, cu soţii Whittier. Feeney şi McNab au fost anunţaţi. În funcţie de cum iese, s-ar putea să am nevoie de un expert în securitate, chiar şi civil. Tu eşti mai aproape decît Feeney.

– Care-i adresa?

Peabody o dictă, apoi se agăţă de mînerul portierei.

– Ajungem cam în cinci minute, dacă înainte nu ne trezim piftie pe asfalt.

– Mă găsiţi acolo.

Eve o luă pe Sixth Avenue, făcînd slalom printre vehiculele cu şoferi prea încăpăţînaţi sau prea proşti ca să facă loc la auzul sirenei. Fu nevoită să calce frîna ca să nu cosească o turmă de pietoni ce se repeziseră în intersecţie la apariţia culorii verzi a semaforului.

Pietonii continuară să traverseze prin jurul maşinii, ignorînd urletul sirenei şi rafala de înjurături furioase aruncate de Eve pe geam. Un bătrîn îşi găsi timp să-i arate degetul mijlociu.

– Dumnezeu să-i ţină pe newyorkezi, comentă Peabody, cînd inima-i reveni la ritmul normal. Îi doare-n fund.

– Dacă aveam timp, aş fi chemat Rutierul să-i salte pe toţi *măgarii* ăştia. Fir-ar să fie!

– Într-un minut avem verde, zise Peabody.

– O să-l bage în casă. O să intre cu el în apartament. Şi pe urmă...

În Uptown, Trevor plăti taxiul cu bani gheaţă. Îi trecu prin minte, în timp ce urca împreună cu Dix care bolborosea ceva alături, că era posibil să nu reuşească să plece imediat din oraş şi din ţară şi că lăsase prea multe urme.

Poliţiştii îl interogaseră şi-l eliminseră deja pe bunul Chad, aşa că era improbabil să se mai deranjeze cu el prea curînd. N-avea însă nici un rost să lase o urmă de credit într-un taxi care-l adusese pînă la uşa lui.

Aşa era mai bine. Peste cincisprezece, cel mult douăzeci de minute, avea să iasă din casă cu milioanele. Va trece prin faţa portarului, va merge pînă la colţ, va opri un taxi şi se va duce să-şi ia maşina din parcarea de pe Thirty-fifth.

Avea nevoie de timp ca să ajungă înapoi acasă şi să-şi ia paşaportul şi cîteva lucruri absolut necesare. Voia să stea cîteva minute, măcar cîteva, să admire diamantele în sanctuarul propriei lui case. După aceea, urma să dispară. Nimic mai simplu.

Planificase deja totul. Avea să dispară la fel ca Samantha Gannon în ultimele zile, dar cu mult mai mult stil.

O navetă privată îl va duce pînă-n Europa, unde urma să

închirieze o mașină cu acte falsificate la Paris și să treacă în Belgia la un comerciant de pietre prețioase pe care-l găsise prin rețeaua subterană. Avea bani destui pentru această parte a călătoriei, iar după ce plasa o parte din diamante, urma să cîștige suficienți pentru a continua.

O altă tranzacție la Amsterdam și un drum pînă la Moscova.

Drum în zigzag dintr-un loc în altul, sub diferite identități, vînzînd ici și colo cîteva pietre – niciodată prea multe – pînă cînd, peste vreo șase luni poate, avea să le lichideze și să-și înceapă viața pe care o meritase dintotdeauna.

Se impunea o oarecare modificare facială, ceea ce era mare păcat, întrucît îi plăcea cum arăta. Dar erau necesare anumite sacrificii.

Pusese ochii pe o insulă din Mările Sudului, unde putea trăi ca un rege. Și pe urmă, mai era și o mansardă interesantă și luxoasă ca un palat, pe somptuoasa Olympus Resort din afara planetei, care i-ar fi convenit foarte bine ca bază alternativă.

Niciodată, niciodată n-avea să mai respecte formal regulile. Niciodată nu mai trebuia să se plece în fața smiorcăiților lui de părinți, să se prefacă interesat de rudele nesuferite ale maică-sii sau să-și piardă atîtea ore plicticoase pe săptămînă într-un birou cît o chichineață.

Avea să fie liber, așa cum îi fusese hărăzit, revendicîndu-și în sfîrșit, moștenirea.

– Iar belelele alea de la birou.

Trevor întoarse capul, și-l văzu pe Dix privindu-și încruntat linkul de buzunar.

– Dă-le naibii, îi spuse el. Lasă-le s-aștepte.

– Le dau... chicoti Dix cu ginul lunecîndu-i prin vene, și lăsă linkul să-i cadă la loc în buzunar. Dacă-s așa de indispensabil, tre' să-mi măresc leafa.

Cei doi intrară împreună în clădire.

– De fapt, cred c-am să-mi iau liber pe ziua de azi. Să mai las și p-al'cineva la cîrmă o vreme. Știi, n-am mai avut o vacanță de... de trei luni! Muncesc de mă spetesc.

Își folosi parola pentru a accesa liftul.

Cînd pași în ascensor o dată cu el, Trevor simți cum inima începea să-i bată mai repede.

– Diseară, bairam la cină... Jan și Lucia. Vii și tu?

Toate i se păreau acum atît de meschine, atît de sălcii, atît de *mărunte*.

– M-aș plictisi, zise Trevor.

– Și eu. Tot mereu, același lucru, zi de zi. Aceiași oameni, aceeași vorbărie. Da' tot tre' să faci ceva. Puțină distracție nu strică, mai schimbi și tu... Așa, ceva... neașteptat.

Trevor zîmbea, în timp ce ieșeau din lift.

– Ai grijă ce-ți dorești, spuse el, începînd să rîdă în hohote în timp ce Dix descuia ușa.

Eve frînă zgomotos în fața casei lui Dix. Sări din mașină, cu insigna în mînă, înainte ca portarul să poată bolborosi vreo obiecție.

– Chad Dix.

– Adineauri a venit. De vreo zece minute, cu încă cineva. Mă tem că n-aveți voie să parcați...

– Am nevoie de-un plan al clădirii și al apartamentului.

– Nu vă pot ajuta cu...

Eve îl întrerupse ridicînd mîna, în timp ce Roarke oprea alături.

– Am nevoie de planuri, și ca sistemul de securitate să blocheze lifturile și ușile de la casa scărilor la toate etajele. Roarke, îl chemă ea cu o mișcare a capului, știind că el va obține mai repede ceea ce voia. Zi ce-ai de zis. Peabody, cheamă întăririle.

Își scoase comunicatorul să ia legătura cu comandantul și să-l pună la curent cu situația.

Cînd termină, era gata să se consulte cu McNab și Feeney, în biroul de securitate al clădirii. Diagrama acesteia apăruse pe ecran.

– Trimitem un agent în uniformă la celelalte apartamente de la etajul ăsta. Stabilim ce locatari sînt acasă și-i scoatem repede și fără zgomot. Pe urmă, izolăm etajul. Mișcă, îi ordonă ea lui Peabody.

– Am înțeles.

– Asta-i ieşirea de urgență a apartamentului lui Dix, bătu ea cu degetul în ecran. Se poate bloca de-aici?

– Sigur, răspunse Feeney, făcîndu-i semn lui McNab să acționeze.

– N-o să plece nicăieri, declară Eve. L-am prins în cursă. Dar asta nu-l ajută cu nimic pe Dix. Dacă aşteptăm şi Whittier nu se prinde de prezența noastră, s-ar putea să iasă pur şi simplu, dar cel mai probabil o să-l omoare pe Dix, după care va încerca să plece cu prada. Ăsta-i stilul lui. Dacă intervenim, ne trezim cu un civil în colimator. Whittier va şti că sîntem aici şi că i-am tăiat toate căile, şi va avea un ostatic.

– Ca să fie ostatic, trebuie să fie viu.

Eve susținu privirea lui Feeney.

– Mda, da' nu şi să rămînă aşa. Ditamai căsoiul, continuă ea, studiind diagrama apartamentului. Chad trăieşte pe picior mare. N-avem de unde şti în care cameră sînt.

– Au venit ca doi amici, îi reaminti Feeney. Poate ia jucăria şi-l lasă pe Dix în viață.

Eve clătină din cap.

– Instinctul de conservare e pe primul loc. Dix reprezintă un factor de risc prea mare, aşa că trebuie să-l elimine. Îi e mai uşor s-o facă acum. A mai omorît de două ori şi a scăpat.

Ca să-şi formeze o imagine mai clară, Eve făcu un pas înapoi din fața ecranului.

– Sigilăm totul, etanş. Îl izolăm. Să încercăm mai întîi cu momeala. O livrare. Vezi dacă-l poți convinge pe Dix să deschidă uşa. Dacă deschide, îl smulgem din casă şi intrăm. Dacă nu deschide, presupunem că e mort sau imobilizat şi spargem uşa. Vreau trei oameni din echipa tactică, poziționați aici, aici şi aici, bătu ea iar cu degetul în ecran. Feeney, securitatea şi comenzile sînt la tine. McNab, să mergem.

Îl privi pe Roarke.

– Poți să păcăleşti încuietorile uşii fără ca nimeni din casă să se prindă?

– N-ar fi o problemă.

– OK! Să înceapă dansul.

31

Dix propuse să mai bea un rînd.

– Dacă tot am pierdut ziua, măcar să merite.

În timp ce îşi făcea calcule, Trevor îl privi cum ia un shaker de martini. Portarul îl văzuse intrînd. Era înregistrat şi pe dischetele de securitate. Dacă voia să mai cîştige puțin timp, n-ar fi stricat să însceneze un accident. Alcool în sînge, o căzătură în baie...? Era posibil, iar el avea să dispară înainte de a fi găsit cadavrul. Mai cîştiga un răgaz în timp ce investigau ceea ce părea, la prima vedere, accidentul unui beţiv.

Dumnezeule, inteligent mai era! Ce mîndru ar fi fost bunicul lui!

– N-aş refuza un pahar, spuse el, dar abia aştept să văd piesa.

– Sigur, sigur, îl temperă Dix cu un gest, în timp ce mixa băutura.

Putea să trimită un mesaj scris de la linkul lui Dix, la birou, hotărî Trevor. Să-l programeze pentru a fi trimis la zece minute după ce ieşea din clădire. Securitatea şi portarul aveau să confirme ora plecării, la nevoie, iar mesajul – pînă scormoneau mai adînc – urma să pară a fi fost trimis de Dix însuşi, viu şi nevătămat, după ce rămăsese singur în apartament. Putea să-l amețească, oriunde, apoi să-l care în baie şi să-l lase să cadă, astfel încît să se lovească cu capul de colțul căzii.

În fond, orice baie era o capcană mortală.

– Care-i poanta? întrebă Dix, cînd Trevor începu să rîdă.

– Nimic, nimic. Mi-am amintit ceva.

Luă paharul. Amprentele nu contau. Ba chiar era mai

bine dacă apăreau pe un pahar. Un pahar băut în liniște, cu un prieten, fără a încerca să ascundă ceva.

– Deci, care-i problema cu taică-tău?

– E un bou constipat, scorțos și cusurgiu.

– Ești cam aspru, dacă stau să mă gîndesc că-i pe moarte.

– Ce?

Amintindu-și, Trevor se ocărî în sinea lui.

– Moartea n-o să-l facă altfel decît e. N-am de gînd să fiu ipocrit. Îmi pare rău că-i bolnav, așa și pe dincolo, dar eu trebuie să-mi trăiesc viața. Bătrînu' și-a trăit traiu', și-a mîncat mălaiu', bun, rău, cum a fost.

– Iisuse...

Rîzînd fără chef, Dix bău.

– Ești nasol. Și eu am probleme cu taică-meu. La naiba, cine n-are? Da' nu-mi imaginez c-aș sta nepăsător dac-aș ști că-i gata să dea-n primire. E cam tînăr ca s-o ia pe tobogan, nu? Miji ochii, încercînd să-și amintească. Nici șaptezeci n-are încă. Tocmai intră-n prima tinerețe.

– N-a fost niciodată-n prima tinerețe.

Întrucît îl amuza, Trevor începu să depene povestea. Mințitul era aproape la fel de distractiv ca înșelatul, iar înșelatul se învecina îndeaproape cu hoția. Omorurile nu-i produceau aceeași emoție. Erau al dracului de scîrboase. Le comitea mai mult din necesitate, ca pe o corvoadă, însă acum începea să creadă că lichidarea lui Dix îi va face plăcere.

– E nu știu ce chestie genetică, zise el. A moștenit-o de la maică-sa. Și cred că nenorocitul mi-a transmis-o și mie. Un virus al creierului sau ceva de genul ăsta. O să se țicnească înainte de a da în primire. Va trebui să-l închidem într-o cușcă de pluș pentru nebuni.

– Dumnezeule, Trevor, e nașpa rău.

Prin aburii ginului se zări o urmă din omul care-i plăcuse Samanthei Gannon.

– Îmi pare rău, continuă Dix. Chiar că-mi pare rău. Ascultă, lasă-i încolo de bani. N-am știut că-i vorba de-așa ceva. M-aș simți nasol luînd bani pentru un împrumut, cînd

ai toată povestea asta pe cap. Ca să fie totul cinstit, am să scriu o chitanță, da' bani nu pot să iau.

– Ești foarte generos, Chad, dar nu vreau să profit de compasiunea ta.

– Ascultă, las-o baltă. Taică-tău e atașat sentimental de piesa asta. La fel sînt și eu. N-aș putea să mă bucur c-o am dacă aș ști că-i necăjit c-a fost vîndută în situația în care se afla. Cînd, ăăă, îți revine și restul colecției, și vrei să scapi de unele, să-ți amintești de mine, atîta vreau.

– Îți promit. Îmi pare rău că te grăbesc, da' chiar e timpul s-o iau din loc.

– A, sigur.

Dix își goli paharul și-l puse deoparte.

– Hai în camera de expoziție, zise el. Știi, pentru ea mi-am luat apartamentul ăsta. Pentru spațiu și lumină. Samantha zicea că-s obsedat.

– E fosta ta iubită, ce-ți mai pasă ce spunea?

– Uneori mi-e dor de ea. N-am mai găsit nici una care să mă intereseze măcar pe jumate la fel de mult ca ea.

Dix se opri în ușă, blocînd intrarea.

– Ajunsese așa de captivată de carte, că nici nu se mai putea gîndi la altceva. Nu mai voia să iasă-n oraș și abia dacă mă mai băga-n seamă. Ce să-ți spun, mare scofală? O poveste de familie și gogoșile alea cu diamantele. Pe cine interesează? Poveste veche, moartă și-ngropată.

„Da", își spuse Trevor, „va fi o plăcere să-l omor pe cretinul ăsta exasperant."

– Niciodată nu poți ști ce le place maselor de nespălați.

– Mie-mi spui? Totul e s-o vinzi de parc-ar fi noul Cuvînt al Domnului. Te interesa destul de mult, își aminti el. Ai citit măcar exemplarul pe care ți l-am dat?

– L-am parcurs.

Încă un motiv să taie acel fir, își reaminti el. Și încă repede. Apoi continuă:

– N-a fost atît de interesant pe cît m-am așteptat. Cum spuneai, poveste moartă și-ngropată. Știi, Chad, mă cam presează timpul...

– Iartă-mă, am luat-o pe arătură.

Dix se întoarse spre uşa lată cu geam ondulat. Prin ea, Trevor distingea vitrinele negre şi lucioase, aliniate şi pline cu jucării şi jocuri antice.

– O ţin încuiată şi parolată. N-am încredere în ăştia de la curăţătorie, zise Dix.

Ledul încuietorii continuă să clipească roşu, iar vocea computerului îl informă că introdusese o parolă incorectă.

– Aşa păţesc după trei martini. Stai o secundă.

Reintroduse parola, în timp ce Trevor stătea lîngă el, vibrînd de nerăbdare. Zărise buldozerul galben, parcat cu plugul ridicat pe un raft larg.

– O să ai nevoie de o cutie pentru el, zise Dix, în timp ce tasta numerele. Ţin cîteva în debaraua de scule de lîngă bucătărie. Am şi nişte învelitori de protecţie acolo.

Se întrerupse, rezemîndu-se de uşă pînă cînd lui Trevor îi veni să-l lovească cu capul de ea.

– Va trebui să-mi promiţi că mi-l înapoiezi în aceeaşi stare, Trevor. Ştiu că tatăl tău are grijă, ai şi tu o colecţie decentă, aşa că înţelegi cît de important e.

– N-am să mă joc cu el prin ţărînă.

– Eu chiar o făceam, cînd eram mic. Mai am vreo două camioane de-atunci, şi unul dintre primele aerobuze de jucărie. Sînt destul de tamponate, dar au valoare sentimentală.

Lumina ledului deveni verde, şi uşile glisante se deschiseră.

– De ce să nu savurăm efectul? zise Dix şi comandă: lumină!

Lămpile se aprinseră, luminînd de sus şi de jos rafturile aproape invizibile. Jucăriile vopsite în culori vii străluceau ca nişte bijuterii, în tonuri roşii ca rubinele, albastre ca safirele, verzi ca smaraldele şi maronii precum chihlimbarul.

Privirea lui Trevor trecu peste ele, şi percepu fereastra lată şi curbă, fără filtru de protecţie. Se duse într-acolo, cu mişcări voit nepăsătoare, ca şi cum ar fi studiat colecţia, şi se uită la ferestrele clădirii de alături.

Ecranate. Nu putea fi sută la sută sigur că dincolo de geamuri nu-l urmărea cineva. Trebuia să se asigure că Dix va fi în afara cîmpului vizual, cînd îl va doborî.

– De la zece ani le colecţionez. Mai serios, de pe la vreo douăzeci, da-n ultimii cinci ani chiar mi-am putut satisface toate plăcerile, zise Dix. Ia uite-aici: secţia agricolă. Ăsta-i un elevator, machetă John Deere de oţel presat, la scara unu pe şaişpe. Circa 1960. Stare excelentă. Am plătit o sumă apreciabilă, da' a meritat. Iar ăsta de-aici...

Făcu cîţiva paşi, şi se clătină.

– Phii, mi s-a urcat ginul la cap, zise el. Am să înghit nişte Sober-Up. Tu mai stai şi uită-te.

– Aşteaptă, îl opri Trevor.

Aşa nu mergea. Trebuia să găsească cît mai mult alcool în organismul lui Dix. În plus, sub efectul băuturii îi era mai uşor să-l omoare.

– Piesa asta ce e?

Întrebarea fu suficientă pentru a-i atrage atenţia, făcîndu-l să schimbe direcţia şi să plece din dreptul ferestrei laterale.

– A, departamentul de jocuri... constată vesel Dix. Ăla-i un pinball în miniatură, cu tema baseball. Circa 1970. Ar valora mai mult în cutia originală, da' contează şi faptul că a trecut prin multe la viaţa lui.

– Hmm...

Trevor se întoarse cu un zîmbet larg.

– Ei, asta da piesă!

– Care? se întoarse şi Dix. În secţia militară?

– Tancul, continuă Trevor, scoţîndu-şi bastonul telescopic din buzunar.

– A, da, aia-i o bijuterie.

Cînd Dix făcu un pas, Trevor smuci din încheietura mîinii, pentru a extinde bastonul. Acesta descrise un arc, sfîrşind prin a lovi zona occipitală a capului lui Dix.

Dix căzu în poziţia dorită de Trevor, departe de rafturi şi de unghiul vizual al ferestrei neprotejate.

– Petrecînd atît de mult timp în compania ta, comentă Trevor în timp ce scotea o batistă şi ştergea meticulos tija ucigătoare, am descoperit un lucru pe care înainte îl bănuisem doar. Eşti un fraier insuportabil de plicticos. Lumea e mai bună fără tine. Dar, toate la timpul lor.

Păşi peste trupul căzut, spre jucăria care cîndva fusese a tatălui său. Cînd întinse mîna spre ea, auzi soneria de la uşă.

Trevor rămase la fel de calm ca în momentul în care fracturase craniul lui Dix. Se răsuci doar în loc, calculînd. Ar fi fost o greşeală să ignore semnalul, deşi asta dorea. În sfîrşit avea ceea ce-i aparţinea, şi dorea să se uite în interiorul jucăriei. Trecu rapid în revistă situaţia.

Fuseseră văzuţi intrînd în clădire şi luînd liftul. Într-o casă ca aceea, holul de la intrare conţinea camere de securitate. Trebuia să întrebe cine era la uşă şi să refuze orice vizită.

Mai mult iritat decît alarmat, se grăbi să răspundă. Mai întîi puse în funcţiune filtrul de securitate, apoi îl studie pe tînărul slab, în cămaşă de un roz orbitor, imprimată cu palmieri purpurii. Omul părea plictisit şi mesteca un cocoloş imens de gumă. Pe umăr îi atîrna o geantă voluminoasă cu fermoar. Sub privirea lui Trevor, umflă un balon de gumă cît o planetă de mărime medie şi apăsă iar pe butonul soneriei.

Trevor acţionă interfonul.

– Da?

– Un colet pentru Dix. Chad Dix.

– Lasă-l acolo.

– Nu ţine. Trebe iscălit. Haide, amice, trebe să-ncalec iar şi să-i dau pinteni.

Prudent, Trevor lărgi vizorul. Văzu pantalonii purpurii şi cizmele roz. De *unde*-şi luau oamenii ăştia hainele? Întinse mîna spre încuietoare, apoi şi-o retrase.

Nu merita să rişte. Dacă accepta un pachet, s-ar fi pus prea multe întrebări, indiferent cu ce nume semna – al lui Dix sau al lui.

– Lasă-l la portar. O să semneze el. Sînt ocupat.

– Păi, amice...

– Sînt ocupat! se răsti Trevor şi închise interfonul. Apoi mai privi un moment, ca să fie sigur, şi se strîmbă disprețuitor cînd mesagerul ridică degetul mijlociu şi dispăru din dreptul uşii.

Satisfăcut, scoase filtrul din funcţiune. Sosise momentul să-şi ia propriul colet.

– Închide comunicatoarele şi paravanele, îi ordonă Eve lui Feeney. Trebuie să luăm uşa cu asalt.

– Le închid.

Eve se întoarse spre McNab.

– Bine jucat. Eu, una, te-aş fi crezut.

– Dacă era Dix şi totul ar fi fost normal, ar fi deschis.

McNab îşi mută arma de spate, pe şold.

– Mda. Vezi de broaşte, îi spuse Eve lui Roarke. Armele de amorţit, le ordonă ea celorlalţi. Nu vreau să omorîm ostaticul. Nu trageţi decît la comanda mea. Peabody şi cu mine intrăm primele. Tu ţii dreapta. McNab, tu stînga. Tu, tu şi tu, vă răspîndiţi astfel încît să formaţi linia a doua. Uşa din spatele nostru să fie asigurată. Roarke?

– Aproape gata, locotenente.

Roarke stătea ghemuit, blocînd delicat încuietorile şi sistemele de alarmă, cu nişte instrumente subţiri ca firele de păr.

Eve se lăsă pe vine lîngă el şi-i şopti la ureche:

– Tu n-ai să intri.

– Da? De fapt nu mi-am auzit numele la apelul de azi.

Eve bănuia că era înarmat – ilegal – şi că avea să fie discret, probabil. Dar nu putea justifica riscul.

– Nu pot implica un civil pînă nu imobilizăm suspectul. Sînt prea mulţi poliţişti în jur.

Roarke întorse capul, iar ochii lui ca două lasere albastre îi întîlniră pe ai ei.

– Nu e nevoie să-mi explici sau să încerci să-mi consolezi infamul orgoliu.

– În regulă.

– Trebuie să acţionezi.

Eve dădu din cap.

– Eşti un tip bun la casa omului, spuse ea. Şi-acum, dă-te la o parte, să-l înhăţăm pe boul ăsta.

Ştia că lui îi era greu să stea deoparte în timp ce ea intra pe uşă. Whittier era aproape sigur înarmat şi pregătit să ucidă fără ezitare. Cu toate acestea, Roarke se retrase de lîngă ceilalţi.

Eve avea să-şi amintească momentul – sau să încerce să şi-l amintească – atunci cînd relaţiile lor se înfierbîntau, aşa

cum se întîmpla destul de des. Avea să-şi aducă aminte că, în situaţiile importante pentru ea, Roarke se dădea deoparte, lăsînd-o să-şi facă datoria.

– Feeney? Ieşirea de urgenţă?

– Blocată. E înconjurat.

– Sîntem la uşă. Peabody?

– Gata.

Ţinînd arma în mîna dreaptă, Eve împinse uşor cu stînga uşa deblocată. Apoi dădu scurt din cap, aplică un picior în uşă şi ţîşni înăuntru, aplecată.

– Poliţia!

Mătură zona din faţa ei cu privirea, în timp ce Peabody o lua spre dreapta, iar McNab venea din spate şi se repezea la stînga.

– Trevor Whittier, poliţia! Clădirea e înconjurată. Toate ieşirile sînt blocate. Ieşi afară cu mîinile ridicate şi la vedere.

Îşi dirijă oamenii, prin gesturi, în diferite direcţii, spre celelalte camere, în timp ce înainta.

– N-ai pe unde să ieşi, Trevor.

– Staţi pe loc! Îl omor! Am un ostatic. Îl am pe Dix, şi-am să-l omor.

Eve ridică pumnul strîns, semn ca echipa să se oprească şi să stea pe poziţii, apoi trecu încet de colţ.

– Am zis că-l omor!

– Te-am auzit.

Eve se opri şi privi prin uşile deschise. Lumina sclipea pe rafturile pline cu jucării şi pe petele de sînge de pe pardoseala albă. Trevor stătea aşezat în mijloc, cu prada pentru care ucisese lîngă el. Cuprinsese gîtul lui Dix cu un braţ şi-i ţinea un cuţit la beregată.

Dix avea ochii închişi, iar pe duşumea se vedeau pete de sînge. Eve observă că pieptul lui Dix se ridica şi cobora abia perceptibil. Aşadar, trăia. Încă mai trăia. Trevor şi Dix arătau ca doi băieţi prea mari pentru vîrsta lor, care se luaseră la bătaie în timp ce se jucau.

Eve menţinea arma îndreptată spre Trevor.

– Se pare că ai şi făcut-o. L-ai omorît.

– Respiră.

Trevor înfipse vîrful cuţitului în carne, producînd o tăietură superficială. Sîngele se prelinse pe lamă.

– Pot să-l termin, şi-am s-o fac. Lasă arma jos.

– Asta-i replica mea, Trevor. Ai două căi de a ieşi de aici. Pe picioarele tale sau cărat de noi pe sus.

– Mai întîi am să-l omor. Chiar dacă mă amorţeşti, tot voi mai avea timp să-i tai beregata. Ştii asta, altfel ai fi tras pîn-acum. Dacă vrei să trăiască, retrage-te. Retrage-te imediat!

– Omoară-l şi vei muri şi tu. Vrei să mori chiar azi, Trevor?

– Şi el, vrei să moară? replică Trevor, smucind înapoi capul lui Dix, care gemu. Dacă nu dispăreţi de-aici, asta o să se-ntîmple. Începem să negociem, în clipa asta. Înapoi!

– Te-ai uitat la prea multe filme. Crezi c-am să mă tocmesc cu tine pentru un singur civil care s-ar putea să moară, după cum arată? Bagă-ţi minţile-n cap, Trevor, îl sfătui ea, cu un zîmbet larg şi strălucitor. Am în minte fotografiile celor două femei pe care le-ai omorît. Ar fi o zi grozavă pentru mine să-ţi fac de petrecanie. Aşa că, hai, termină-l.

– Blufezi. Ce, mă crezi *prost?*

– Dacă tot mă-ntrebi, mda, aşa te cred. Stai acolo pe podea, încercînd să mă convingi să negociez, cînd tu n-ai decît un cuţit, iar eu am jucărioara asta. Ştii ce efect are cînd este la maximum? Nu-i frumos deloc. În plus, conversaţia asta începe să mă plictisească. Dacă vrei să mori pentru o maşinuţă de jucărie, treaba ta.

– N-ai idee ce am aici. Alungă-i pe ceilalţi. Ştiu că mai sînt şi alţii. Ordonă-le să plece, şi stăm de vorbă. Am să-ţi propun un tîrg cum n-ai să mai prinzi în viaţa ta.

– A, de diamante vorbeşti? pufni ea scurt, dispreţuitor. Iisuse, da' chiar *eşti* prost. Aveam o părere mai bună despre tine. Le-am şi luat, Trevor. Aia-i o momeală. Ţi-am întins o cursă. Am pregătit totul şi l-am folosit pe caraghiosul ăsta

ca nadă. A mers strună. E doar o jucărie veche, Trevor şi ai căzut în plasă.

– Minţi!

Acum, pe chipul lui se citeau clar surprinderea şi furia.

Cînd întoarse scurt capul spre micul buldozer galben, iar mîna cu cuţitul i se lăsă puţin mai jos, Eve îi trase o doză în umărul drept. Braţul lui Trevor zvîcni şi cuţitul îi căzu dintre degetele tremurătoare. În timp ce trupul i se răsturna pe spate, cu mişcări convulsive, Eve străbătu cît ai clipi camera, lipindu-şi arma de gîtul lui.

– Ia te uită, m-ai prins! Te-am minţit, zise ea.

Îi părea bine că mai era conştient, se bucura să vadă efectul. În colţurile ochilor lui Trevor luceau lacrimi de furie, în timp ce Eve îl trăgea pe Dix de lîngă el.

– Suspectul e imobilizat. Să vină echipa medicală!

Cu o satisfacţie răutăcioasă, Eve îl întoarse pe burtă, smucindu-i mîinile la spate ca să-i pună cătuşele.

Minţise în legătură cu diamantele, dar nu şi cu imaginile din mintea ei.

– Andrea Jacobs, îi şopti ea la ureche. Tina Cobb. Gîndeşte-te la ele, idiot ce eşti. Tot restul vieţii tale nenorocite să te gîndeşti la ele.

– Vreau ce-i al meu! Vreau ce-mi aparţine!

– Şi ele au vrut la fel – viaţa. Ai dreptul să taci, începu ea, şi-l întoarse pentru a-i vedea faţa în timp ce-i citea drepturile. Ai priceput?

– Vreau un avocat.

– Poftim, iar eşti previzibil.

Eve voia să rămînă singură cu el cîteva minute. Se uită peste umăr, spre infirmierii care-l pregăteau pe Dix pentru transport.

– În ce stare e?

– Are şanse.

– Nu te bucuri, Trev? De data asta, s-ar putea să scapi doar cu tentativă de crimă. Nu-i cine ştie ce, după două

omoruri calificate. Ce mai înseamnă cîţiva ani, pe lîngă două condamnări pe viaţă?

– Nu poţi dovedi nimic.

Eve se aplecă spre el.

– Ba pot. Te-am prins cu armele ambelor crime. Chiar îţi mulţumesc că azi le-ai adus pe amîndouă aici.

Îi văzu ochii îndreptîndu-se spre bastonul pe care Peabody îl sigila într-o pungă.

Retrăgîndu-se din nou, Eve puse mîna pe buldozer şi-l împinse uşurel înainte şi-napoi.

– Chiar crezi că sînt aici? Toate pietricelele alea sclipicioase? Ce glumă bună ar fi pentru tine, dacă bunicul tău a făcut o farsă! Poate că asta nu-i decît o jucărie pentru copii. Tot ce-ai făcut, tot ce-ai riscat a fost pe degeaba. Te-ai gîndit vreodată la asta?

– Sînt acolo. Şi-s ale mele.

– Rămîne de văzut, nu-i aşa?

Alene, Eve începu să acţioneze pîrghia care ridica şi cobora plugul.

– Pur şi simplu sfidător din partea lui, să le lase pe mîna unui copil. Cred că-i păşeşti pe urme, zise ea.

– A fost genial, spuse Trevor.

Există avocaţi, gîndi el. Tatăl lui îi va angaja pe cei mai buni.

– Mai sigur ca într-un seif. Au făcut tot ce le-a spus el? Chiar şi după ce a murit, l-au păstrat.

– Vrei să-ţi spun cînd n-ai fost genial? Chiar de la început. Nu ţi-ai făcut temele, Trevor, n-ai pus punctele pe toate *i*-urile. Bunicul tău n-ar fi fost la fel de neatent. Ar fi ştiut că Samantha Gannon vorbise cu o prietenă să aibă grijă de casă. Diamantele alea ţi-au scăpat printre degete în clipa cînd i-ai pus Andreei Jacobs cuţitul la beregată. Ba chiar mai devreme. Şi pe urmă din nou, cînd ai omorît-o pe Tina Cobb pe şantierul de construcţii al tatălui tău.

Eve fu încîntată să-l vadă pălind. Era o meschinărie din partea ei, recunoştea, dar îi făcea plăcere.

– Şi acolo ai dat rasol, continuă ea. Nu trebuia decît să te gîndeşti puţin mai bine, s-o duci în New Jersey, de pildă. Un picnic romantic în pădure. Aflai de la ea ce aveai nevoie, o lichidai şi o îngropai. Da' nu te-a dus mintea.

– Nu poţi face nici o legătură între mine şi ea. Nimeni nu ne-a văzut vreodată...

– Nimeni nu v-a văzut împreună? Te înşeli. Am un martor ocular. Iar cînd Dix îşi va reveni, o să ne spună cum ţi-a povestit despre cartea Samanthei Gannon. Tatăl tău va completa golurile, mărturisind cum ţi-a vorbit despre bunicul tău şi despre diamante.

– Tata n-o să depună niciodată mărturie împotriva mea.

– Bunica ta trăieşte. Acum e cu ea şi a aflat că ai lăsat-o pe mama lui, femeia care şi-a petrecut toată viaţa încercînd să-l apere, căzută pe jos ca un gunoi. Ce te-ar fi costat? Un sfert de oră, o jumătate? Cereai ajutor şi jucai rolul nepotului îngrijorat şi devotat. Pe urmă, o ştergeai. Dar ai considerat că nu merita efortul. Dacă stai să te gîndeşti, încă-şi mai proteja fiul. Numai că, de data asta, îl apăra de tine.

Eve ridică buldozerul, ţinîndu-l între ei.

– Istoria se repetă. Ai să plăteşti, la fel cum a plătit şi bunicul tău. Vei şti, la fel cum a ştiut şi el, că diamantele alea mari şi strălucitoare îţi sînt inaccesibile pentru totdeauna. Ce poate fi mai rău?

Se ridică în picioare, privindu-l de sus în jos.

– O să mai stăm noi de vorbă, curînd.

– Vreau să le văd.

Eve luă buldozerul sub braţ.

– Ştiu. Umflaţi-l, ordonă ea şi ieşi urmărită de blestemele lui Trevor.

EPILOG

Nu era tocmai o procedură standard, dar părea în regulă. Putea să găsească pînă şi argumente logice. Trebuia să se ia măsuri de prevedere şi siguranţă, să se întocmească hîrtii. Cum toate părţile implicate cooperau, formalităţile se reduceau la minimum.

Sala de conferinţe A de la Cop Central era plină de civili şi poliţişti. Erau prezenţi toţi membrii echipei ei de investigaţii, precum şi comandantul.

Acesta avusese ideea de a anunţa mass-media – era latura politică şi o irita, deşi îi înţelegea motivele. Dar, înţelegătoare sau nu, în final mai trebuia să suporte şi o afurisită de conferinţă de presă. Deocamdată, ogarii presei aşteptau cu răbdare şi, în ciuda numărului mare de oameni din sală, domnea liniştea.

Eve trecu în revistă chipurile: Samantha Gannon şi bunicii ei, Laine şi Max, care stăteau în picioare, ţinîndu-se de mînă. Arată în formă, îşi spuse ea, şi neclintiţi ca două stînci. Şi uniţi. Oare cum era să trăieşti împreună cu cineva de peste o jumătate de secol şi încă să mai simţi nevoia acelei legături atît de strînse?

Steven Whittier şi soţia lui erau şi ei prezenţi. Nu ştiuse prea bine la ce să se aştepte cînd combinase aceste două elemente, dar uneori oamenii îţi rezervă surprize. Nu prin faptul de a fi nişte cretini sau canalii, asta n-o mira niciodată, ci prin aceea de a avea bun-simţ.

Max Gannon îi strînsese mîna lui Steven Whittier. Nu ţeapăn, ci cu căldură, iar Laine Gannon îl sărutase pe obraz

şi se întinsese să-i murmure la ureche ceva care-i umpluse ochii de lacrimi.

Momentul – prin decența lui – o făcea pe Eve să simtă o usturime în gît. Ochii ei îi întîlniră pe ai lui Roarke şi-şi văzu reacția oglindită în ei.

Cu sau fără diamante, un cerc se închisese.

– Locotenente, dădu din cap Whitney.

– Departamentul Poliției şi al Securității din New York vă mulțumeşte pentru cooperare şi pentru prezența dumneavoastră aici, începu ea. În mare parte, această cooperare a ajutat departamentul să rezolve cazul de față. Decesele numiților...

Îşi pregătise declarații foarte clare şi simple. Le lăsă în plata Domnului, spunînd ce-i trecea prin minte:

– ... Jerome Myers, William Young, Andrea Jacobs şi Tina Cobb. Moartea lor rămîne o pierdere ireparabilă, dar ancheta asupra morții lor poate fi rezolvată. E tot ce putem face. Indiferent ce au făcut sau cine au fost, li s-a luat viața, iar omuciderea nu e niciodată o soluție. Ofițerii din această cameră – comandantul Whitney, căpitanul Feeney, detectivii Baxter, McNab, Peabody, şi ofițerul Trueheart – au făcut tot ce se putea face pentru a rezolva cazul şi a le face dreptate celor morți. Aceasta este sarcina şi datoria noastră. Civilii prezenți – soții Gannon, soții Whittier, Roarke – şi-au sacrificat timpul, şi-au folosit cunoştințele şi au cooperat. Datorită efortului lor, cazul a fost încheiat.

Scoase buldozerul din cutia pe care o desigilase. Fusese scanat, desigur. Eve văzuse deja conținutul, pe ecran. Dar ştia că acum avea de-a face cu un aspect personal.

– Sau, în cazul de față, mergem înapoi. Domnule Whittier, declar oficial că acest obiect a fost confirmat ca aparținîndu-vă de drept. V-ați dat în scris acordul de a fi demontat. Corect?

– Da.

– Şi ați fost de acord ca de astă dată să-l demontați cu mîinile dumneavoastră.

– Într-adevăr. Înainte, aş... aş dori să spun, să-mi prezint scuzele pentru...

– Nu e necesar, Steven, spuse încet Laine, ținîndu-l de mînă pe Max. Doamna locotenent Dallas are dreptate. Unele lucruri nu pot fi rezolvate niciodată, aşa că nu putem decît să ne dăm toată străduința.

Fără să răspundă, Steven dădu din cap şi luă instrumentele de pe masa de conferințe. În timp ce el lucra, Laine vorbi din nou. Acum vocea îi suna mai relaxat, ca şi cum s-ar fi hotărît să destindă atmosfera.

– Mai ții minte, Max, cum stăteai la masa din bucătărie, cu cîinele ăla caraghios de ceramică?

– Da, răspunse el, ridicîndu-i la buze mîinile. Şi puşculița aia afurisită, în formă de porc. A fost nevoie doar de cîteva lovituri de ciocan. Aici e mult mai complicat, încheie, bătîndu-l pe Steve pe umăr.

– Dumneata ai fost polițist, interveni Eve.

– La sfîrşitul secolului trecut, apoi m-am privatizat. Să nu vă imaginați că-i ceva foarte diferit. Ai instrumente şi jucării mai de soi, dar munca rămîne muncă. Dacă m-aş fi născut cu cîteva decenii mai tîrziu, aş fi fost e-man.

Îi zîmbi lui Feeney.

– Tare mi-ar mai plăcea să-ți văd instalațiile.

– Te invit cu plăcere într-o vizită personală. Mai lucrezi ca detectiv particular, nu?

– Cînd mă interesează cîte un caz.

– Te interesează aproape întotdeauna, sublinie Laine. Cine-a fost odată polițist...

– Mie-mi spui? fu Roarke de acord.

Cîteva piese metalice căzură cu zgomot pe masă, întrerupîndu-le conversația.

– Înăuntru e un pachet, anunță Steve, apoi îşi drese glasul. Am făcut destul loc ca să-l scot.

Se retrase de lîngă masă.

– Nu vreau să-l ating. Doamnă Gannon?

– Nu. Noi ne-am jucat rolul. Cu toții. Acum e treaba poliției. Sarcina îi revine doamnei locotenent Dallas. Sper să-l scoți cît mai repede, ca să pot respira din nou.

Ca să n-o mai lungească, Eve ridică de pe masă caroseria

desprinsă a buldozerului şi scoase pachetul, îl aşeză alături, îl desfăcu, luă punga care fusese pusă în mijloc, o desfăcu şi-şi turnă diamantele în palmă.

– N-am crezut că poate fi adevărat, murmură Samantha, expirînd prelung. Chiar şi după toate astea, n-am putut să cred. Şi uite că-s aici.

– După atîta timp...

Laine o privea pe Eve cum aşeza pe pungă pietrele scînteietoare.

– Tatăl meu nu s-ar mai fi putut opri din rîs. Apoi, ar fi încercat să găsească o cale de a subtiliza cîteva, în drum spre uşă.

Peabody se înghesui lîngă Eve, care o lăsă să se holbeze cîteva clipe, înainte de a o înghionti să se retragă.

– Trebuie să fie verificate, autentificate şi evaluate, dar...

– Îmi dai voie?

Fără a-i aştepta permisiunea, Roarke luă un diamant şi scoase o lupă din buzunar.

– Hmm, spectaculos. Prima apă, tăietură completă, vreo şapte carate. Probabil valorează dublu faţă de momentul furtului. Vor interveni tot felul de manevre interesante şi complicate, cred, între compania de asigurări şi moştenitorii proprietarilor iniţiali.

– Nu e treaba noastră. Pune-l la loc.

– Desigur, locotenente, răspunse Roarke, lăsînd diamantul lîngă celelalte.

Eve avu nevoie de mai bine de o oră ca să scape de asaltul reporterilor. Cînd termină, nu fu surprinsă să-l găsească pe Roarke în biroul ei. Stătea tolănit pe scaun, cu pantofii săi eleganţi puşi pe birou, moşmondind ceva la PPC.

– Ai şi tu biroul tău, îi reaminti ea.

– Da, îl am, şi ambianţa de-acolo e mult mai plăcută decît asta de aici. Dacă stau să mă gîndesc, pînă şi într-un vagon de metrou dat la casat e o ambianţă mai acătării decît aici. Ţi-am văzut interviurile, continuă el. Bună treabă, locotenente.

– Îmi ţiuie urechile. Şi singurele picioare care au voie să stea pe biroul ăsta sînt ale mele.

În ciuda acestei declaraţii îl lăsă unde era şi se aşeză pe un colţ al biroului.

– Pentru soţii Whittier e foarte greu, comentă el.

– Mda. Au luat o hotărîre dificilă. Cred că nu-i uşor, indiferent de împrejurări, să-i întorci spatele propriului fiu. Juniorul n-o să-i mai tapeze pe mămica şi tăticul de banii pentru avocat şi cheltuielile de judecată. A luat-o în jos şi-o să se ducă pînă la fund, iar lor nu le mai rămîne decît să stea şi să asiste.

– L-au iubit, i-au dăruit un cămin fericit, iar el a distrus totul. Treaba lui.

– Mda.

În minte îi apărură pentru cîteva clipe chipul Andreei Jacobs şi al Tinei Cobb. Făcu un efort să le izgonească.

– Răspunde-mi doar la o întrebare, şi fără gogoşi. N-ai substituit diamantul ăla, aşa-i?

– Te-ai prins? zîmbi el.

– Ce naiba, Roarke!

– Nu, nu l-am substituit. Aş fi putut, doar ca să mă distrez, dar ştiu cît te enervează chestiile astea. Totuşi, cred c-am să-ţi cumpăr vreo două.

– N-am nevoie...

– Tranca-tranca-tranca, o întrerupse el, cu un gest nepăsător, care-o făcu să-l privească indignată. Ia vino pe genunchii mei.

– Dacă-ţi închipui că ai cea mai mică şansă, înseamnă că trebuie să-ţi cauţi urgent un psihiatru.

– Mda, mă rog, da' tot am să-ţi cumpăr cîteva diamante din alea, continuă el. Trebuie să fie spălate de sînge, Eve. Or fi ele doar obiecte, cum spunea Laine Gannon, dar reprezintă şi nişte simboluri şi se cuvine să fie curate. Cum spuneai, morţile nu se mai pot anula. Facem ce putem. Iar cînd ai să porţi cîteva pietre care au costat atîtea vieţi omeneşti, vor fi curate din nou. Vor fi ca o insignă care atestă că cineva le-a ţinut partea victimelor. Întotdeauna se găseşte cineva

care s-o facă, şi ori de cîte ori le vei purta, ai să-ţi aduci aminte.

Eve îl privi lung.

– Doamne, cu asta m-ai încuiat. M-ai atins pînă-n suflet.

– Cînd am să te văd purtîndu-le, am să-mi amintesc şi eu. Şi-am să ştiu că acel cineva eşti tu. O prinse de mînă. Ştii ce vreau de la tine, *darling* Eve?

– Poţi să mă duci cu vorba cît vrei, că tot n-am să m-aşez pe genunchii tăi în Cop Central, cîte zile oi avea.

Roarke rîse.

– Încă o fantezie spulberată. Ceea ce vreau de la tine sînt cei cincizeci de ani şi mai bine pe care i-am văzut azi la soţii Gannon. Iubirea şi înţelegerea, amintirile vechi de-o viaţă. Asta vreau de la tine.

– Pîn-acum, avem la activ un an, iar al doilea merge şi el destul de bine.

– Nu mă plîng.

– Am să pontez de ieşire pe ziua de azi. Ce-ar fi s-o lăsăm încolo de muncă...

– E deja şase şi jumate, locotenente. Ai ieşit oricum din schimb.

Eve îşi consultă încruntată ceasul şi văzu că aşa era.

– Ideea contează. Hai să mergem acasă şi să trăim cîteva momente în contul anului al doilea.

În timp ce ieşeau, Roarke o luă de mînă.

– Ce se va întîmpla cu diamantele pînă ajung la proprietarul lor legal, cine-o mai fi şi ăla la ora actuală?

– Sînt sigilate, înregistrate, scanate şi închise într-o cutie de probe, care e încuiată într-unul dintre seifurile de probe din măruntaiele clădirii. Îi aruncă o privire piezişă. Bine că te-ai lăsat de furat.

– Nu-i aşa? replică Roarke, cuprinzînd-o amical pe după umăr, în timp ce luau glisorul. Zău că ai dreptate.

Jos, jos în adîncuri, în adîncurile de sub străzile oraşului, în întunericul tăcut şi răcoros, diamantele aşteptau să strălucească din nou.

– Sfîrşit –

OFERTA DE CARTE A TRUSTULUI EDITORIAL LIDER
Editurile: ORIZONTURI, LIDER, JURIDICĂ, ŞTIINŢELOR MEDICALE, ŞTIINŢELOR AGRICOLE, ŞTIINŢELOR SOCIALE ŞI POLITICE, SIRIUS, STAR, LUCEAFĂRUL, CARTEA PENTRU TOŢI

I. SERIA CULTURĂ GENERALĂ

J. F. Pépin,	**GHID DE CULTURĂ GENERALĂ** (368 pag. / 249000 lei)
F. Braunstein	**RĂDĂCINILE CULTURII OCCIDENTALE** (288 pag. / 189000 lei)
Michael H.Hart	**100 DE PERSONALITĂŢI DIN TOATE TIMPURILE CARE AU INFLUENŢAT EVOLUŢIA OMENIRII** (384 pag. / 249000 lei)
Anca Balaci	**DICŢIONAR MITOLOGIC GRECO-ROMAN** (368 pag. / 249000 lei)
Larousse	**CRONOLOGIA UNIVERSALĂ** (608 pag. / 240000 lei)
Marcel Bordet	**ISTORIA ROMEI ANTICE** (400 pag. / 245000 lei)
R. Spangenburg, D.K. Moser	**ISTORIA ŞTIINŢEI** vol. 1 (256 pag. / 160000 lei)
	ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 2 (256 pag. / 160000 lei)
	ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 3 (224 pag. / 160000 lei)
	ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 4 (256 pag. / 180000 lei)
	ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 5 (304 pag. / 180000 lei)
F. Braunstein	**ISTORIA CIVILIZAŢIILOR** (304 pag / 199000 lei)
Richard Tames	**JAPONIA** (384 pag. / 220000 lei)
Alex Hellemans	**ISTORIA DESCOPERIRILOR ŞTIINŢIFICE** (592 pag. / 330000 lei)
John Simmons	**100 CEI MAI MARI SAVANŢI AI LUMII** (384 pag. / 230000 lei)
H.C. Schonberg	**VIEŢILE MARILOR COMPOZITORI** (608 pag. / 350000 lei)
V. Zartarian	**MARILE CIVILIZAŢII** (304 pag. / 199000 lei)
Pierre Miquel	**16 EVENIMENTE CRUCIALE ALE ISTORIEI** (192 pag. / 160000 lei)
Jean Prieur	**MISTERELE REÎNCARNĂRII** (288 pag. / 210000 lei)
Carol Groneman	**NIMFOMANIA** (336 pag. / 210000 lei)
Charles Panati	**CARTEA ÎNCEPUTURILOR** (520 pag. / 280000 lei)
D. Eliot Brody A.R. Brody	**ŞAPTE DESCOPERIRI EPOCALE ALE ŞTIINŢEI ŞI AUTORII LOR** (400 pag. / 209000 lei)

II. SERIA LUCRĂRI LEXICOGRAFICE

Ioan Lăzărescu	**DICŢIONAR GERMAN-ROMÂN; ROMÂN-GERMAN** (624 pag. / 320000 lei)
Voichiţa Ionescu	**DICŢIONAR LATIN-ROMÂN** (224 pag. / 200000 lei)

III. SERIA BESTSELLERURI INTERNAŢIONALE

A. Dujovne Ortiz	**PASIUNEA CONTELUI TOULOUSE-LAUTREC** (272 pag. / 200000 lei)
B.T. Bradford	**PUTEREA UNEI FEMEI** (368 pag. / 220000 lei)
B.T. Bradford	**VIAŢA MERGE ÎNAINTE** (368 pag. / 230000 lei)
	UN ALT ÎNCEPUT (368 pag. / 220000 lei)
	UN VIS ÎMPLINIT (336 pag. / 220000 lei)
	REVEDERE LA PARIS (352 pag. / 220000 lei)
	SECRETUL EMMEI HARTE (416 pag. / 260000 lei)
Barbara Delinsky	**O TAINĂ DIN TRECUT** (336 pag. /210000 lei)
	ÎNTÎLNIRE ÎN ALASKA (208 pag. /180000 lei)
	TREI DORINŢE (368 pag. /220000 lei)
	APE TULBURI (432 pag. / 270000 lei)
	JOCUL IUBIRII (416 pag. / 250000 lei)
	SFIDEAZĂ-ŢI SOARTA (336 pag. / 220000 lei)
	ENIGMA VĂDUVEI (336 pag. / 230000 lei)
C. McCullough	**TIM** (352 pag. / 210000 lei)
Cristofer Fowler	**ATRACŢIE FATALĂ** (448 pag. / 250000 lei)
Danielle Steel	**VULTURUL SINGURATIC** (352 pag. / 250000 lei)
	SUBSTITUIREA (272 pag. / 220000 lei)
	POVESTEA UNEI VIEŢI (256 pag. / 230000 lei)
	NUNTĂ ÎN STIL HOLLYWOODIAN (416 pag. / 250000 lei)
	CĂLĂTORIA (368 pag. / 230000 lei)